

Bà Xã, Em Không Ngoan

Contents

Bà Xã, Em Không Ngoan	2
1. Chương 1: Bữa Tiệc Genting	2
2. Chương 2: Củ Khoai Lang Phổng Tay	5
3. Chương 3: Dưới Lốp Mặt Nạ	7
4. Chương 4: Mượn Dao Giết Người	10
5. Chương 5: Ôn Hương Nhuyễn Ngọc	14
6. Chương 6: Ôi, Mẹ Kiếp!	17
7. Chương 7: Sức Mạnh Của Trâu	20
8. Chương 8: Thụ Sủng Nhược Kinh	23
9. Chương 9: Cùng Tán Tình Nhau	26
10. Chương 10: Yêu Tình Thông Minh Kề Bên	29
11. Chương 11: Giả Heo Ăn Thịt Cọp	32
12. Chương 12: Yêu Nghiệt Hung Mạnh	35
13. Chương 13: Đến Thăm, Bức Hôn	38
14. Chương 14: Ham Muốn Bềng Bềng	41
15. Chương 15: Khát Vọng Từ Đới Mối	44
16. Chương 16: Vật Cứng Đilen	47
17. Chương 17: Bại Lộ	50
18. Chương 18: Lòng Tham Không Đáy	54
19. Chương 19: Cận Bả Ép Người	57
20. Chương 20: Cơn Giận Oanh Tạc	60
21. Chương 21: Nụ Hôn Thay Lời Cảm Ơn	63
22. Chương 22: Xinh Đẹp Khắc Cốt	66
23. Chương 23: Sấm Rền Bình Nguyên	69
24. Chương 24: Tự Rước Lấy Nhục	73
25. Chương 25: Bảo Hồ Lột Da (*)	77
26. Chương 26: Tình Nồng Ý Mật	80
27. Chương 27: Nguy Hiểm Như Săn Báo	83
28. Chương 28: Muốn Ngừng Mà Không Được	86
29. Chương 29: Con Quý Phía Sau Bức Màn	88
30. Chương 30: Bị Cầm Thú Ép Trên Giường	92
31. Chương 31: Đại Khai Sát Giới	96
32. Chương 32: Tiểu Biệt Thật Vui	101
33. Chương 33: Anh Là Đồ Lưu Manh	104
34. Chương 34: Sủng Ái Vô Hạn	106
35. Chương 35: Không Phải Anh Thì Không Thề	110
36. Chương 36: Cường Nhiệt Như Lửa	113
37. Chương 37: Cái Đây Gọi Là Đùa Với Lửa	117
38. Chương 38: Hợp Tác Bất Lương	122
39. Chương 39: Cõi Trời Bằng Vung	125
40. Chương 40: Thông Đồng Làm Việc Gian	128
41. Chương 41: Nhanh Như Hồ Đối Vồ Mồi	132

42. Chương 42: Thể Dục Buổi Sáng	135
43. Chương 43: Mãnh Hổ Rời Núi	139
44. Chương 44: Tội Không Thể Tha	143
45. Chương 45: Tùy Cơ Ứng Biến	147
46. Chương 46: Không Bằng Cầm Thú	150
47. Chương 47: Tứ Gia Tức Giận	153
48. Chương 48: Ngọt Ngào Nồng Đậm	158
49. Chương 49: Ân Ái	161
50. Chương 50: Không Cho Phép Sờ Lung Tung	163
51. Chương 51: Nằm Kề Bên Nhau	167
52. Chương 52: Say Rượu	170
53. Chương 53: Như Sói Như Hổ	174
54. Chương 54: Phiên Ngoại – Bảo Bối Nghịch Ngợm	179

Bà Xã, Em Không Ngoan

Giới thiệu

Xoay quanh những cuộc trò chuyện đầy kịch tính nhưng rất đáng yêu của nữ nhân vật chính. Cô nhạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-em-khong-ngoan>

1. Chương 1: Bữa Tiệc Genting

Malaysia, resort Genting.

Những ngọn đèn rực rỡ vừa sang lên, tỏa ánh sáng xinh đẹp, casino lừng danh trên cao nguyên vẫn đông đúc như trước, tiếng người huyền ảo.

Nhưng mà, trong đại sảnh chỉ cho phép hội viên có thẻ vàng vào, đêm nay sẽ diễn ra một tiết mục có hơi khác với ngày thường.

Bởi vì một cuộc đấu giá ngầm sắp diễn ra ở đây, những vị khách đang ngồi đây không thể nghi ngờ chính là danh môn vọng tộc đến từ khắp nơi trên thế giới – trù dày mỡ, trù súng ống đạn dược, gia tộc chính khách, người thừa kế những tập đoàn lớn.

Ngọn đèn tụ lại một góc, không khí bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Người dẫn chương trình mặc vest trắng thơm bước lên võ đài: “Vô cùng vinh hạnh vì đêm nay có thể cùng các vị hưởng thụ bữa tiệc tinh thần có một không hai này, có câu hương vị của thắng lợi quả thật là rất ngọt ngào, nhưng hơn thế nữa, có lẽ trong giây phút đó, sự nuối tiếc cũng nổi gót. Phải hết sức cẩn trọng quyết định đình chiến hay tiếp tục khiêu chiến mới có thể tận hưởng vui sướng thắng lợi. Lúc này, tôi thành tâm mong muốn các vị khách ở đây đêm nay có thể thắng lợi trở về.”

Tiếng vỗ tay như sấm dưới đài khiến người dẫn chương trình tươi cười, nghênh đón tiếng đàn dương cầm du dương cùng vũ công đáng người uyển chuyển.

Trong bữa tiệc VIP này, Simon quay đầu lại nhìn người đàn ông tao nhã đang xem danh mục đấu giá ngồi bên phải lão, cười chân thành nói: “Cảm thấy hứng thú chứ?”

Nam Khôn khép bằng danh mục lại, cũng không trực tiếp trả lời ông ta, chỉ hời hợt nói một câu: “Cũng không tồi.”

Rất không tồi, nhưng mà người này cũng vẫn không vừa ý.

Sự vui vẻ trong mắt Simon vẫn không giảm, đã từ từ thêm vào một chút gian xảo: “Hôm nay tôi còn đặc biệt chuẩn bị cho cậu một món quà khác, lát nữa dù có thể nào cậu cũng hãy nể mặt tôi một chút đấy.”

Đã nói đến mức này, mặc kệ Simon có tặng món quà gì, nếu Nam Khôn từ chối nhận thì rõ ràng là không muốn nợ Simon, dù có là đứa ngốc cũng biết phía sau món quà này của Simon ẩn chứa hàm ý.

Đã nhiều năm hai nhà vẫn anh đi đường quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi. Lần này nếu không vì Nam Khôn đã gặp một số rắc rối với người chú hai thì cho dù Simon có mua lại toàn bộ vật phẩm đêm nay tặng hẳn, Nam Khôn cũng không có hứng thú lãng phí thời gian ở đây.

“Để ông hao tâm tổn trí rồi.” sau một lúc trầm ngâm hẳn khẽ vuốt cằm nhìn Simon bụng dạ khó lường, ôn hòa biểu đạt lòng biết ơn của mình.

Khóe miệng Simon hiện lên nụ cười: “Tôi phải biết ơn vì cậu đã nhận món quà của tôi mới phải.”

Tiết mục góp vui trên sân khấu đã sớm chấm dứt trong cuộc hàn huyên của hai người, người dẫn chương trình dung giọng nói bao hàm tình cảm mãnh liệt giới thiệu với các tân khách về chiếc đồng hồ quân sự được cải tiến mới nhất của quân đội Mỹ.

“Chắc hẳn các vị ngồi đây đại bộ phận đều đã biết rõ về chiếc đồng hồ thông minh này, nhưng xin cho phép tôi giới thiệu với các vị thêm một lần nữa. Kanbo, chẳng những nó có đủ những chức năng thông thường mà còn là chiếc đồng hồ Sniper (bắn tỉa) tiên tiến nhất thế giới. Sự tính toán chính xác góc lệch của đường đạn đã khiến cho nó trở thành một tay súng bắn tỉa hoàn toàn xứng đáng trở thành một trợ thủ đắc lực...”

Thổn thức, tất cả ánh mắt của mọi người dưới đài đều tập trung vào chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay người mẫu.

Người dẫn chương trình cười cười, tiếp tục thả mỗi câu: “Không chỉ có thế, chiếc đồng hồ này còn có thể xác định độ ẩm không khí, áp suất khí quyển cùng với chấn động vô cùng nhỏ trong phòng, nó xứng danh là một thiết bị di động thông minh, tính năng chặn thiết bị theo dõi của nó có thể so sánh với kỹ thuật EMP tiên tiến nhất, cũng không hề thua kém...”

Simon bưng ly nhấp một ngụm tequila, không thêm để ý nói: “Hẳn là Rini sẽ rất hứng thú với thứ này.”

Nam Khôn từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt liếc nhìn qua Issa Bayrou Rini – một tên bạo chúa của quần đảo Solomon.

Sự kiện hải tặc Somalia tháng trước, nếu không có Rini cùng Simon giật dây thì chú hai của hắn có mười lán gan cũng không dám lừa dối cả nhà họ Nam vùng trộm kiếm thêm vài “khoản thu nhập khác”, về sau cũng bị hải tặc Somalia cướp sạch, để cho Simon nhặt được món lời lớn, làm hại hắn vừa mới tiếp nhận Xích Thủy đã bị người khác khống chế. Món nợ này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đòi lại sạch sẽ từ lão hồ ly này!

Mọi người không ngừng phấn khích theo từng mức giá người dẫn chương trình nói ra.

Như Simon dự liệu, cuối cùng Rini thành công giành lấy Kanbo cùng kỹ thuật bí ẩn sau lưng nó với giá 3,5 triệu đô.

Không khí náo nhiệt vẫn tiếp tục, những vật phẩm quý hiếm rực rỡ muôn màu, đương nhiên, giá cả cũng cao ngất ngưỡng.

Có trời mới biết viên kim cương Black Barron năm ngoái đã được một phú thương Congo mua với giá 6 triệu đô, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở đây, còn có bức tranh nổi tiếng “Bí mật hậu cung”, năm 2007 báo

chí Nga đã trả lại bức tranh cho bảo tàng, mà giờ khắc này nó lại hoàn chỉnh xuất hiện ở Genting. Không thể nghi ngờ, nó tuyệt đối không thể là đồ dỏm.

Thời gian trôi đi, lại một vật phẩm trân quý bị một vị khách dưới đài bỏ vào túi.

Ngọn đèn trên đài tối dần, không khí tạm lắng vào tĩnh lặng, trên đài, bốn vệt sáng khiến cho chân dung một người đàn ông trắng kiện mang theo một hộp thủy tinh kì lạ xuất hiện mờ ảo.

Ngọn đèn đột nhiên lóe sáng, một thiếu nữ xinh đẹp mặc sườn xám màu đỏ, dùng tư thế thực nữ ngồi trên người chàng trai.

Áo gấm thêu hoa bao lấy thân hình không thể dung từ đẹp mắt để hình dung, bởi vì đó là kết quả của tiêu chuẩn quá mức nghiêm mật.

Mọi người đều biết, từ nhiều năm trước Rini đã bắt đầu hợp tác cùng Simon và mafia Nhật Bản, đầu cơ buôn bán súng ống đạn dược, buôn bán “vật cứng”, giống như thứ đang được đấu giá, phẩm là sản phẩm vật cứng diễm lệ như thế, tám phần mười đều được đấu giá ở chỗ tên bạo chúa kia.

Nghe nói, tất cả vật cứng của hắn trước khi được bày bán đều được “tạo hình” tỉ mỉ – phẫu thuật da có thể làm cho làn da của những thiếu nữ kia trở nên trẻ trung non mịn bóng loáng, thủ thuật ghép xương có thể làm cho thân thể của những sủng vật kia đạt đến tỉ lệ hoàn kim.

Cách tạo hình cực kì bí hiểm tra tấn kia, bất kể có hình dung thể nào cũng không đủ để hình dung ra vẻ đẹp của họ.

Không khí dần nóng lên khi người dẫn chương trình giới thiệu mỹ nhân kia, rồi lại bắt đầu cười rộ lên: “Tiếp theo xin cho phép tôi long trọng giới thiệu với các vị, đêm nay, bảo bối được chờ mong nhất của chúng ta – Aki đến từ nước Z, cô là đứa con cưng của Thượng Đế, bảo bối trải qua quá trình giáo dục tốt nhất, một công chúa chính thống đáng tự hào, từng lỗ chân long trên người cô đều đã trải qua quá trình “tạo hình” tỉ mỉ được chúng tôi ủy thác...”

Chỉ một câu đã khơi gợi ngàn lần sóng, lời nói của hắn còn chưa dứt thì dưới đài đã tràn ngập tiếng hít thở phấn khích.

Ánh sáng mập mờ chiếu vào Aki bị quần áo che lấp da thịt trắng như tuyết, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác khiêu khích yêu dị.

Vẻ xinh đẹp không thể bắt bẻ gì của cô được ngọn đèn chiếu rọi không ngừng kích thích thần kinh thị giác của những người dưới đài.

Nam Khôn cả đêm không lên tiếng cũng vẫn không nói gì nhìn chăm chăm về hướng sân khấu, nhưng vẻ chán ghét khó nhận ra trong đáy mắt cho thấy hắn đã tiên đoán được chuyện gì đó không tốt – “thương phẩm” đang được đấu giá đêm nay không hề có trong danh sách, nhưng hắn cam đoan, tất cả mọi người ở đây không hề xa lạ với loại thương phẩm này, thậm chí càng hiểu rõ hơn, nói không chừng một nửa số người ở đây đến chỉ vì món thương phẩm này.

Đêm nay, trong này, nhân quyền chỉ thuộc về những nhân vật nổi tiếng hay hậu duệ của nhà quý tộc.

Nếu không cũng sẽ không có cuộc đấu giá không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, càng không có Issa Bayrou Rini vốn đã bị phanh thây xẻ thịt vẫn bình yên đứng ở đây. Hắn biết rõ những chất kích thích cùng những tế bào ung thư sẽ phá hủy hệ thống miễn dịch cùng hệ thần kinh của những vật cứng này nhưng vẫn không chút nương tay gắn “nô tính” vào sâu linh hồn của những vật cứng, làm cho những vật cứng trở nên cực kì nghe lời, cũng rất dễ chết yếu – bằng không làm sao hàng của hắn có thể bán ra ngoài được.

Nam Khôn chưa từng cảm thấy mình là chính nhân quân tử gì nhưng cũng thật sự không thể vỗ tay tán thưởng với cách mua bán tâng tận lương tâm này của Rini.

Nhưng mà, theo những dấu hiệu của đêm nay, không cần đoán cũng biết tám chín phần món quà trong miện Simon là thứ trên đài kia.

Rõ ràng là một cái bẫy nhưng không thể không nhảy xuống, gặp phải chuyện này chỉ có Nam Khôn mới có thể bình tĩnh như vậy, nếu đối lại là người khác đã sớm thảm hại.

Người đàn ông này luôn như vậy, ẩn nhẫn như phật, nhưng khi hung ác có thể trở thành ma quỷ hủy diệt tất cả.

Người dẫn chương trình càng nói càng hăng, không đến 5 phút giá của Aki đã tăng lên 5 triệu đô, trên người từng người đưa băng đầu giá dường như có vẻ rất phấn khích.

Nam Khôn nhìn không rời mắt cô gái xinh đẹp như nữ hoàng băng tuyết trên đài, khẽ nhíu mày, đôi mắt đen trầm tĩnh lại lạnh lùng, không nhận ra chút vui buồn nào.

Rốt cuộc, sau một lúc đấu giá kịch liệt, Simon nghe thấy người dẫn chương trình kích động hô lớn: “7,5 triệu đô lần hai, còn có ai nguyện ý trả giá cao hơn để có được vị công chúa xinh đẹp này không?”

Không khí bỗng yên tĩnh trở lại, giá cao quá mức khiến đa số mọi người không thể nhận được mà đau lòng từ bỏ vật cưng này, một số ít các kim chủ tài lực hùng hậu cũng tạm thời cân nhắc lại. Người dẫn chương trình nói: “7,5 triệu đô lần ba...”

“8 triệu đô.”

Một tiếng nói lười biếng ung dung phá tan không khí, tầm mắt của mọi người đồng loạt ném về phía Simon.

“8 triệu lần thứ nhất...” Ánh mắt người dẫn chương trình sáng quắc, giống như 8 triệu đô này sắp rơi vào túi của hắn vậy.

Cuối cùng, Simon dung 8 triệu đô thành công mua được.

Người dẫn chương trình kích động đột nhiên cao giọng nói: “Bây giờ xin hoan nghênh ngài Simon tôn quý của chúng ta lên đài nhận chiến quả của ngài!”

“Tứ gia...”

Simon chậm rãi đứng lên, ưu nhã làm tư thế mời với Nam Khôn: “Như cậu đã nhìn thấy, đây là thành ý của tôi.”

2. Chương 2: Củ Khoai Lang Phỏng Tay

Đêm nay, bảo bối được các phú hào tranh nhau cướp đoạt lại bị Simon chấp tay dâng cho Nam Khôn.

Món quà này không thể nói là không giá trị, cũng đủ thấy Simon rất xem trọng người thừa kế tân nhiệm này của Xích Thủy.

Nhưng mà, mỹ nhân tuy đẹp nhưng lại chỉ là củ khoai lang phỏng tay có hại vô ích với Nam Khôn – nếu như Simon tặng bất kể thứ gì có sinh mạng ngoại trừ người hoặc là đồ vật không có sự sống thì hắn có thể không hề cố kị nhận lấy rồi sau đó bỏ mặc, dù sao trong tương lai khi thời cơ chín muồi, mặc kệ hắn có trả lại món quà này hay không thì hắn và Simon sớm muộn gì cũng có ngày tranh chấp vũ trang, nhưng mà Simon lại tặng cho hắn một mỹ nhân đến cả hơi thở cũng hấp dẫn.

Tuy vị mỹ nhân trước mắt này nhìn qua ôn thuần nghe lời khiến cho người ta yêu mến nhưng đừng quên, chủ nhân trước kia của cô là Rini.

Lùi lại vạn bước mà nói, dù cho Aki có thật sự ôn nhu vô hại nhưng mọi người chứng kiến thì đối với Nam Khôn mà nói cũng là một phiền toái lớn.

Tháng trước Đế lão gia đột ngột qua đời, nội bộ Xích Thủy đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tài sản chia không đồng đều đã dẫn đến mâu thuẫn gay gắt trong gia tộc của mẹ hắn, tuy Nam Khôn thành công ngồi lên vị trí cầm quyền của Xích Thủy, nhưng kẻ thù bên ngoài bao vây tứ phía, bên trong lại có nội gián khiến cho nhiều chuyện hắn có lực mà cũng không làm gì được.

Gần đây mấy lão già ngồi không ăn bám trong nhà họ Nam, mỗi người đều dòm ngó nhất cử nhất động của hắn, chỉ mong ngày nào đó có thể tìm ra chút lỗi lầm của hắn để bọn họ có cái mà bới móc.

Cô gái sạch sẽ dường như không biết đến chuyện thể tục trước mắt này, không dính chút khói lửa, hơn nữa cô bé kia hình như cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu như sau khi mang cô về Xích Thủy rồi bỏ mặc cô, Nam Khôn không cần hao tâm tổn trí cẩn thận cân nhắc cũng tiên đoán được kết cục của cô – mấy tên lang sói trong Xích Thủy chỉ tùy tiện nhấc tay một cái cũng có thể ăn sống cô.

Nhưng mà cô bé này lại là người của Rini, thành ý của Simon, không thể giết cũng không thể ném đi, ít nhất trước khi trở mặt với Simon hẳn phải bảo vệ tính mạng cho cô.

Đặc biệt, mỗi ngày còn phải dành tâm tư để tới chăm sóc ột thứ – không có tài cán gì mang lại lợi ích cho hẳn, cũng không thể giúp hẳn củng cố địa vị.

Tính thể nào cũng thấy đây là một vụ mua bán lỗ vốn.

Ánh sao lập lòe ngoài cửa sổ, ánh trăng trên chóc người ta. Trong phòng khách sạn, ngọn đèn mờ mờ lung, không khí nặng nề.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, một tay xoa thái dương, giữ im lặng nhìn chằm chằm vào vật cứng nhỏ đang nằm sấp trên đùi mình, tỏ vẻ cung kính.

“Tứ gia” Đứa bé kia có vẻ sợ hãi Nam Khôn nhưng lại cố gắng nín nọt hẳn, đôi mắt ướt át tràn ngập hy vọng, lại cất giấu một chút hoang mang, nhìn qua rất tội nghiệp, khiến cho người ta thương tiếc lại thúc giục người ta chà đạp.

Sắc mặt Nam Khôn lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, như đang có điều suy nghĩ.

Hắn chưa từng gặp một đứa trẻ ngoan ngoãn dịu dàng lại dính chặt người khác như thế, mở miệng ra là một tiếng Tứ gia, gọi chân thành như vậy, cặp mắt đen láy sáng trong như nước kia tràn đầy thâm tình, dường như anh chính là chỗ dựa duy nhất của cô trên thế giới này.

Buồn cười nhất là rõ ràng bọn họ mới quen biết không quá 5 tiếng. Không thể không nói Rini “giáo dục” rất thành công.

Cô bé kia thấy sắc mặt Nam Khôn đã dịu lại nên bạo gan thân mật hôn lên lòng bàn tay khô ráo của hắn.

Nam Khôn thuận thể khoác tay, nhấc chiếc cằm mượt mà của cô lên, từ trên cao nhìn xuống: “Sợ tôi sao?”

Tiểu mỹ nhân khẽ lắc đầu, cũng không nói gì, cặp mắt đen láy ấm áp lại hồn nhiên vui vẻ, nghe lời như một con thỏ nhỏ.

Nam Khôn không chút cảm xúc nhìn cô, hàng mi đen rậm rủ xuống khó có thể nhận ra ánh mắt phức tạp, thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói không gọn sóng của hắn vang lên: “Một thì đi ngủ đi.”

Cô bé kia nghe thấy nên cong đôi mắt tinh khiết lên cười, cực kì thành kính cầm lấy tay Nam Khôn, mượn lực chồm lên muốn hôn môi hắn.

“...” Về mặt Nam Khôn bất đắc dĩ, rõ ràng nhóc con này đã hiểu sai rồi.

“Tự mình em ngủ đi.” Cánh tay dài của hắn nhấc lên, không nặng không nhẹ chống lên bả vai cô gái, ngăn cản sự tán tỉnh của cô.

Sắc mặt cô gái sững sờ, giống như không thể hiểu được tâm tư của Nam Khôn, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy mờ mịt.

“Nghe lời” Nam Khôn bị ánh mắt mờ mịt pha chút thất vọng của cô chọc cười, thật sự rất muốn không cần quan tâm gì mà một ngụm “ăn” lấy món quà này của Simon, sau đó hơn phân nửa là “không thể tiêu hóa” nhỉ?

Hắn vẫn chưa đói khát đến mức phải uống rượu độc giải khát, tối thiểu khi chưa thật sự xác định được vật cứng này có mềm mại vô hại như hắn thấy không, hẳn sẽ không có hứng thú phát sinh chuyện gì với cô.

Đối với một vật cứng đã trải qua huấn luyện đặc biệt mà nói, lời nói của chủ nhân chính là thánh chỉ không thể cãi lại.

Cho nên, mặc dù khó hiểu với quyết định của Nam Khôn nhưng Aki cũng không hỏi thêm câu nào, cô chỉ biết phục tùng vô điều kiện.

Cho nên, hai phút sau, Nam Khôn chứng kiến cô bé kia tự mình cởi dây lưng, vén chăn lên, bò lên giường, lễ phép chúc mình ngủ ngon, tiện thể còn chừa lại ỉnh một khoảng giường thật lớn.

Ánh sáng cam nhu hòa chiếu rọi lên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra ngoài chăn của cô, đáng ngủ an tĩnh khiến cô thoát nhìn vô cùng ngây thơ đáng yêu.

Nam Khôn chống lấy cằm, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, từng biểu lộ rất nhỏ trên gương mặt cô bé kia đều bị hắn thu nạp vào tầm mắt.

Hắn nghĩ, nếu như cô nhóc trước mắt thật sự thuần lương vô hại như vậy, giữ lấy cô nàng bên cạnh cũng không có gì là xấu, coi như nuông chiều một tiểu tình nhân, ít nhất khi thấy phiền não cũng có thể dùng để tiêu khiển.

Phải biết rằng không phải tình nhân nào cũng dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời như cô bé này, lại còn...xinh đẹp khiếp người như vậy.

Đêm càng sâu, trong căn phòng yên tĩnh không một tiếng động chỉ còn lại nhịp thở nhẹ nhàng của hai người.

Người đàn ông cầm trong tay điều thuốc đã cháy được một nửa đặt vào gạt tàn thuốc, đứng dậy đi vào phòng tắm. Nhưng hắn lại không phát hiện ra, không đến hai phút sau khi hắn đóng cửa lại, cô bé vốn “đang ngủ say” trên giường lại đột nhiên mở mắt ra, hàng mi thật dài cùng đôi mắt kia thông minh trong suốt lạ thường.

“8 giờ tối mai vũ khí của Xích Thủy sẽ thử nghiệm ở khu A, liệt kê nó ra.” Một giọng nói thông qua thiết bị điện tử bằng kim loại thông qua tai nghe chui vào tai cô.

Người kia tên là Mục Hàn, đội trưởng đội “Liệp Ưng” chi cục 9 cục an ninh, đồng đảng kiêm đồng sự của cô.

3. Chương 3: Dưới Lốp Mặt Nạ

Nước Z, thành phố K

Đêm nhuộm một màu mực, bóng tối cùng sự tĩnh mịch bao vây toàn bộ thế giới ngoài cửa sổ, căn biệt thự của vị chỉ nhà họ Nam rộng rãi khí thế như một cung điện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, vô cùng nào nhiệt.

Từ khi lão gia chết tới giờ, con cháu nhà họ Nam lần đầu tiên mở cuộc họp gia đình chính tề như vậy.

Trở trêu thay, hôm nay bọn họ có thể tề tụ ở đây không phải bởi vì di huấn của lão gia hoặc là Nam Khôn gọi tới mà là vì một đứa con hoang.

Trong di chúc của lão gia có một điều khoản là sau khi chết, 5% trên toàn bộ tài sản danh nghĩa của ông sẽ để lại cho đứa cháu trai đầu tiên của nhà họ Nam, trước khi đứa trẻ chưa ra đời, những cổ phiếu cùng tiền mặt kia do đoàn luật sư của nhà họ Nam và Nam Khôn đồng quản lý, sau khi đứa trẻ sinh ra sẽ giao cho người giám hộ trên pháp luật của nó cho đến khi nó đủ 18 tuổi.

Mọi người vốn đã cực kỳ bất mãn vì lão gia giao 45% tài sản danh nghĩa cho Nam Khôn, lại cộng thêm chuyện này, lúc ấy cậu cả và cậu hai của Nam Khôn hận không thể đi đào mộ của lão gia ra.

Đương nhiên, oán thì oán, thật sự bắt bọn họ đi đào mộ, bọn họ cũng chưa chắc có gan.

Sau đó lại tức giận mấy đứa con không biết tranh giành nhà mình, nếu bọn chúng khôn khéo một chút hoặc được lão gia yêu thương thêm một chút thì sao lão gia có thể giao toàn bộ tài sản ột đứa cháu ngoại. (Nam Khôn theo họ ngoại)

Càng tức giận hơn là nguyên cả đám con chỉ biết cả ngày uống rượu chơi hoa bên ngoài, sắp 30 tuổi cũng không có lấy một đứa con, làm hại bọn họ hiện giờ chỉ có thể nhìn miếng thịt béo lác lác trước miệng lại sống chết gì cũng không ăn được.

Đảo mắt lão gia đã chết được gần 2 tháng, trong 2 tháng này, mọi người cũng không hề nhàn rỗi, vừa khí thế ngút trời chuẩn bị hôn lễ cho con, vừa không tiếng động điều tra bốn phía, chỉ mong con mình thường ngày ra ngoài phong lưu không cẩn thận để lại giống, hiện giờ đã đơm hoa kết quả.

Nhưng trời đúng là không phụ người có lòng, tìm cả tháng trời, thật đúng là tìm được một đứa.

Anh họ Nam Hạo của Nam Khôn, năm đó lúc còn đi học đại học là một tên nghiện bài bạc, lại còn dẽo mồm dẽo miệng, lừa gạt dối trá, thành công đưa con gái nhà người ta lên giường sau đó không lưu tình một cước đập bay, cô gái đáng thương kia gặp phải một mảnh tình chó tha, những năm qua vẫn một mình cực khổ nuôi con, mắt thấy cuộc sống vừa có chuyển biến tốt đẹp thì một tiếng sấm giữa trời quang đánh xuống, khiến cô gái kia thần hồn tan nát – nhà họ Nam muốn cướp con của cô.

Đứa trẻ mới năm tuổi đã trở mặt nhìn mẹ của mình bị một dao đâm vào bụng, bây giờ nằm trong bệnh viện sống chết chưa biết, kết quả ba nó lập muốn muốn lấy mẹ kế cho nó.

Vở tuồng nhà giàu này thật sự là quá máu chó, quá máu chó.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía một đứa trẻ đang run run kia.

Vẻ mặt của mỗi người nhìn bé đều không giống nhau, hoặc oán độc, hoặc phẫn hận, hoặc không cam lòng, hoặc thương tâm, hoặc không quan tâm, hoặc có chút hả hê...Có thể nói là biểu cảm đặc sắc.

Nam Khôn ngồi giữa ghế sofa im lặng đảo mắt xét nghiệm ADN trong tay, vẻ mặt quá mức nghiêm túc khiến khí thế ngạo nghễ bùng bùng càng làm tôn vẻ ngoài anh tuấn mà lạnh lùng sắc bén, cho dù theo mọi góc nhìn sang cũng khiến ọi người có cảm giác tôn quý.

Hình Thiên vừa gõ bàn phím vừa nói với Mục Hàn: “Lão đại, sắp đến giờ rồi mà Du nhi còn chưa tới, có cần liên lạc với cô ấy không?”

Mục Hàn lắc đầu, giọng điệu chắc chắn mười phần: “Cô ấy có thể ứng phó.”

Quả nhiên, anh vừa dứt lời thì bên cạnh cửa truyền đến tiếng bước chân cực kì nhỏ.

Hình Thiên cùng Mục Hàn đồng thời quay đầu lại, đập vào mắt chính là Triển Du mặc trang phục dạ hành màu đen. (chính là Aki)

“Hi...tay nghề của Diệt Tuyệt sư thái ngày càng biến thái nha, nửa tháng trước người em nhìn thấy chính là chị gái, chỉ chớp mắt đã biến thành một Lolita, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt này xem...cho anh Thiên thử một chút nào.”

Khuôn mặt của Triển Du đã trải qua cuộc phẫu thuật dịch dung bằng phân tử sinh học, không phải khuôn mặt thật của cô nhưng Hình Thiên và Mục Hàn là cộng sự cùng được bồi dưỡng trong thời gian dài căn bản không cần thử cũng có thể nhận ra cô gái trước mặt mình chính là Triển Du.

“Lão đại, hôm nay có phải anh lại quên không cho Hình Thiên uống thuốc không? Anh xem, lại lên cơn giật kinh phong, mau trị đi.”

Động tác của Triển Du rất nhanh, tránh được cú đánh lén của người nào đó, mỉm cười nhìn Mục Hàn.

Mục Hàn cũng vô cùng phối hợp nói một câu: “Không trị được, người này vừa rồi khi nhận được tin tức của em đã không trị được nữa rồi, trên cổ còn đeo biển kia kìa, thuốc thần kinh của người ta không thể trị được cho cậu ta.”

Hình Thiên: “....”

Triển Du ra vẻ tốt bụng giúp người nào đó vượt ngục rồi quay đầu lại cười tươi rói: “Nói vào việc chính đi, bên hai người tiến triển thế nào rồi? Còn bọn Chiến Cát thì sao?”

Một tháng trước, bộ an ninh thu được tin tình báo từ nước ngoài, tên trùm tổ chức khủng bố quốc tế “Dữ liệu Gamma” chuẩn bị một hoạt động khủng bố liên hoàn quy mô lớn, mục tiêu đầu tiên là biên giới nước ta cùng các nước láng giềng.

Nhiệm vụ của đội Liệp Ưng là mau chóng điều tra ra mục tiêu cùng địa điểm của Gamma, cũng không tiếc bất cứ giá nào phải ngăn cản hành vi khủng bố của bọn chúng.

Đội Liệp Ưng đã căn cứ vào tự liệu tình báo có hạn truyền về từ nước ngoài để tìm hiểu nguồn gốc, tra được tên trùm của Gamma tại Đông Nam Á Simon cùng Rini đã cấu kết làm chuyện xấu, đi khắp nơi xúi giục các nước Đông Nam Á phản lại chính phủ đồng minh gây nên nội loạn, muốn dùng việc này quấy phá trật tự thị trường sùng ổng đạn được của Đông Nam Á, âm thầm mua vũ khí của bọn họ để phòng bị.

Mà trước mắt nhà cung cấp lớn nhất của bọn chúng là chuyên gia vũ khí châu Á – nhà họ Nam.

Nhưng mà, cục diện cùng bối cảnh của nhà họ Nam đang cực kì phức tạp, tuy đã nhiều năm trôi qua, vẫn đề vận chuyển vũ khí cùng việc bảo vệ tài nguyên khoáng sản dưới đáy biển của nhà họ Nam và chính phủ vẫn luôn duy trì quan hệ hai bên cùng có lợi, nhưng đó là trước kia, bây giờ nhà họ Nam là do Nam Khôn cầm quyền. Người kia không chỉ cất giấu tâm tư cực kì sâu mà có thủ đoạn cực kì phong phú, đến bây giờ chính phủ vẫn không đoán ra hắn đang thật sự nghĩ gì chứ đừng nói đến việc thăm dò thái độ thật sự của Simon.

Hơn nữa Mục Hàn còn hoài nghi trong nhà họ Nam có người âm thầm cấu kết với Simon, nếu như thật sự là thế thì chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay thì nhất định sẽ đánh rần động cỏ.

Chuyện này không thể nào điều tra rõ ràng, chỉ có thể dùng mật thám, cho nên thiên tài Triển Du đã dùng hình tượng như vậy để xuất hiện ở Granting.

Trước mắt cô ngoài việc phối hợp với các thành viên của đội Liệp Ưng còn có một nhiệm vụ không thể không làm: tra rõ vai trò của Nam Khôn trong hoạt động khủng bố lần này – là nối giáo cho giặc hay là vì nước quên thân.

Mục Hàn nói: “Chiến Cát cùng Đồng Kiêu đang ở căn cứ của bọn lính đánh thuê, Phượng Tường khu vực chữa bệnh. Ngày hôm qua Hình Thiên đã thu được đoạn Simon nói chuyện với Nam Khôn, quả nhiên thu được tin tức giữa hai người họ, lão hồ ly Nam Uy muốn mượn tay Simon để hạ bệ Nam Khôn, mà Simon muốn sau khi Nam Uy lên đài sẽ bán cho hắn gấp ba lần số đạn được.”

Hàng chân mày xinh đẹp của Triển Du nhíu lại, lạnh lùng nói: “Tên Nam Uy này thật sự cần tiền không cần mạng rồi!”

Hình Thiên cũng nhanh chóng nghiêm mặt: “Hắn cho là hắn chơi trên tay được Simon, nhưng không biết lão Simon chỉ chơi với hắn như chơi với một tên ngốc, đó mới chính là hồ ly thành tinh.”

Simon đào hố chôn Nam Trọng, vừa khiến Nam Uy vui mừng còn tiện thể bán cho Nam Khôn một món nợ nhân tình to bằng trời, đáng thương cho hai cậu ấm nhà họ Nam đến bây giờ vẫn chưa biết sự kiện hải tặc Somalia là do Simon cùng Rini chơi hắn, còn cảm động rơi nước mắt vì Simon đã giúp bọn họ “cướp” hàng về.

Mục Hàn nói: “Cũng không biết hiện giờ trong lòng Nam Khôn nghĩ thế nào, tâm tư của tên kia quá sâu, hiện giờ lại không thể trực tiếp ngả bài với hắn để hắn giúp chúng ta, chỉ mong trong tương lai sau khi hắn biết rõ mục đích thật sự của Simon khi mua số vũ khí kia sẽ có thể đứng cùng chiến tuyến với chúng ta, nếu không chuyện này sẽ trở nên vô cùng phức tạp.”

Cho nên hiện giờ bọn họ phải bắt hai tày vào chuẩn bị, để phòng ngừa sau này Nam Khôn chống lại sẽ khiến bọn họ thất bại trong gang tấc.

Triển Du nghe vậy thì hàng chân mày nhíu chặt lại: “Hiện giờ căn bản Nam Khôn không tin tưởng em, ban ngày có rất nhiều nơi không thể đến được, nhà chính cách kho vũ khí cùng căn cứ của lính đánh thuê quá xa, khắp nơi đều có mắt điện tử cùng cảnh vệ tuần tra, ban ngày rất khó tìm nơi yểm hộ an toàn tuyệt đối, buổi tối căn bản hắn đều ở nhà, em không thể ra ngoài quá lâu.”

Bây giờ Nam Khôn vẫn chưa tin tưởng cô, nghĩa là hiện giờ căn bản cô không hề có địa vị gì trong lòng Nam Khôn, càng không có khả năng tự do ra vào nhà chính hoặc là những nơi quan trọng trong Xích Thủy như những người khác trong nhà họ Nam.

Mà muốn thu thập tư liệu kĩ càng về việc mua vũ khí của Simon với Xích Thủy, cùng với những chứng cứ phạm tội của Simon và Nam Uy thì chỉ có thể dựa vào việc xâm nhập vào hệ thống mật của Xích Thủy, giám thị nhất cử nhất động của mọi người trong nhà họ Nam chỉ bằng việc giám sát từ xa sẽ không đủ.

Mục Hàn vừa nghe Triển Du nói vậy đã đoán được suy nghĩ của cô, giọng nói ầm ập khuyên can: “Chuyện này em ngàn vạn lần không thể nóng vội, Nam Khôn trời sinh tính đa nghi, làm việc cực kì cẩn thận tỉnh táo, em là người Simon dâng cho hắn, hiện giờ hắn không tin tưởng em là chuyện bình thường. Trước mắt em chỉ cần phối hợp với bọn anh, sau đó bảo vệ tốt anh là được, đám người nhà họ Nam kia, ngoại trừ di nhỏ của Nam Khôn, ai cũng không phải là ngọn đèn đã cạn dầu, em phải chú ý an toàn.”

“Ngàn vạn lần đừng để người ta nhanh như vậy đã hổ đối vồ mồi nha.” Hình Thiên cười xấu xa châm thêm một câu.

Triển Du liếc xéo anh ta, lắc đầu thở dài: “Lòng dạ anh nếu cả chó cũng ngại, anh nói xem anh thế này chó nó có thèm không!”

“Không sao cả, có em thích anh là được rồi!” Người nào đó mặt dày phồng chình như pháo cũng không bắn xuyên qua được.

Triển Du thưởng cho anh ta một cái liếc mắt khinh bỉ, lập tức quay đầu lại nhìn vào màn hình máy tính, nói với Mục Hàn: “Được rồi, lão đại, hai người cũng chú ý một chút, em về trước đây, bọn họ hẳn là cũng sắp xong rồi.”

Trong phòng quan sát camera của nhà họ Nam cô vẫn duy trì tư thế ngủ không nhúc nhích gần nửa tiếng, nếu không quay về, cho dù Nam Khôn không đến phòng cô thì nói không chừng người trong phòng quan sát cũng sẽ phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Mục Hàn gật đầu: “Được rồi, em đi trước đi. À, đúng rồi, nếu như cần thuốc thì cứ gọi Phượng Tường mang đến cho em.”

Triển Du sững sốt một chút, sau khi ngồi lại vị trí, cười gian xảo: “Em nghĩ bây giờ vẫn chưa cần thiết.”

Hiện giờ Nam Khôn không có hứng thú với cô, cô còn đang phải tìm cách để Nam Khôn có hứng thú với cô đây.

Hơn 8h đêm đầu thu bầu trời bao la trắng sao thưa thớt, con đường thông với bốn phía của Xích Thủy lập lờ ánh đèn hồng, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chợt có tiếng côn trùng kêu vang lay động không khí, nghe rõ ràng lạ thường, Triển Du xuống xe rồi biến mất sau đó, lao người nhảy nhanh vào con đường ven bìa rừng, sau đó chạy thật nhanh về phía nhà chính.

Cảnh vệ tuần tra cùng camera không ngừng chuyển động quanh các góc cua tạo thành một hệ thống quản chế cực kì nghiêm mật.

Trong bóng đêm chỉ thấy bóng dáng nhanh nhẹn của Triển Du như một mũi tên bắn ra từ rừng rậm, lặng yên không một tiếng động trèo lên vách tường bằng đá hoa cương, thân thể nhẹ như chim yến, vài bước đã chui vào cửa sổ lầu hai, nhảy vào bằng đường cửa sổ.

Mười lăm phút sau, Nam Khôn họp xong quay về, nhìn qua vẻ mặt khi ngủ vẫn điềm tĩnh như cũ của vật cứng.

4. Chương 4: Mượn Dao Giết Người

Thời gian như bánh xe trôi qua cực nhanh, Triển Du đã đến Xích Thủy được một tuần lễ, số lần gặp Nam Khôn có thể đếm trên đầu ngón tay, số lần nhìn thấy những người khác lại càng ít ỏi.

Cô đến đây một tuần lễ cũng không thể ra khỏi cửa phòng, không phải cô không muốn ra mà là Nam Khôn không cho.

Những người khác tuy cũng ở trong nhà chính này nhưng cả ngôi biệt thự rộng như vậy, mỗi tháng ngoại trừ liên hoan gia đình vào ngày 15 thì bình thường mọi người có việc gì mới đến nhà chính.

Một tuần lễ này, ban ngày bình thường người hầu cùng quản gia trong biệt thự, căn bản Triển Du không có cơ hội tiếp xúc với những người khác.

Hôm nay là ngày kết hôn của Nam Hạo – đại thiếu gia nhà họ Nam, mọi khách khứa tụ tập trong sảnh đại to lớn được giăng đèn kết hoa của nhà chính.

Nam Khôn vẫn không để cho Triển Du xuất hiện trong hôn lễ, người biết rõ nội tình còn tưởng rằng hẳn không hề để tâm đến tiểu tình nhân mà Simon tặng cho nên mới lạnh nhạt với người ta như vậy, thế mà vào buổi tối lúc cả gia tộc tụ họp hẳn lại mang cô đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ thoát tục của Triển Du càng tăng thêm vẻ đẹp lung linh của thân thể nhỏ bé kia, thân phận của cô lại còn rất đặc biệt, tùy tiện ăn mặc trang điểm xuất hiện cũng đủ để mọi người bình phẩm từ đầu đến chân. Có thể đoán ra, khi cô khoác tay Nam Khôn với vẻ mặt hiêu kì lại có chút khiếp sợ xuất hiện ở đại sảnh khiến tình hình lúc ấy đặc biệt nhộn nhạo.

Bữa tiệc gia đình đêm nay tuy không long trọng như lúc trưa, đại bộ phận đều là họ hàng nội ngoại của nhà họ Nam cũng những nhân viên cao cấp trong Xích Thủy, có một vài người lần đầu tiên nhìn thấy Triển Du giả trang Aki cũng tròn tròn đến rụng cả tròng mắt.

Mọi người ở đây đều cho rằng Nam Khôn muốn mượn cơ hội này nói gì đó với bọn họ, nhưng người đàn ông này lại giữ chữ như vàng, không nói lời nào, vô cùng bình tĩnh dặt tay tình nhân nhỏ lượn vài vòng trước mặt mọi người nhưng ngay cả tên của Triển Du cũng không lộ ra một chữ.

Có người đoán trưa nay Nam Khôn không muốn tiểu mỹ nhân này xuất hiện trước mặt mọi người phỏng chừng như là địa vị của cô gái này trong lòng hắn chưa đủ cho nên không muốn để cho mọi người nghĩ rằng cô sẽ trở thành nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Nam.

Đương nhiên, bây giờ cho dù Nam Khôn không để tâm đến chuyện nhỏ nhặt này nhưng đêm nay hắn đã mang cô đến thì có nghĩa là hắn muốn cảnh cáo mọi người trên dưới của nhà họ Nam cũng như Xích Thủy rằng: nhìn cho rõ vào, người phụ nữ này là của tôi, đừng có mà nghĩ vớ vẩn.

Nhưng mà, trên đời này luôn có một vài con mắt không dùng được, đầu óc cũng chỉ để trang trí nên đã khởi xướng ra chuyện ngoài ý muốn.

Hơn 8h tối, tại hoa viên bên cạnh đại sảnh nơi diễn ra bữa tiệc của nhà họ Nam, trông thấy cô gái trông giống như một tiên nữ đang ngồi cạnh bể bơi, hẳn cũng không hề nghĩ ngợi xem cô gái kia có phải bạn gái của mấy vị thiếu gia nhà họ Nam không, hoặc là có quan hệ thế nào với Nam Khôn, vẫn dám bước đến đùa giỡn!

“Sao vị tiểu thư này lại ngồi một mình ở đây?”

Cái tên đa tình này tên là Đường Thiệu, là con trai một của chủ tịch công ty bất động sản Hồng Nguyên, cũng là vị hôn phu của đại tiểu thư nhà họ Nam.

Trong lòng Triển Du mặc niệm vài giây cho chỉ số thông minh của người này.

Trong lòng tự nhủ, tên ngu xuẩn này trên đầu treo một chữ sắc nha, tối rất đúng lúc, hôm nay mượn anh khai đao.

Cơn gió đêm mang theo hương thơm vờn nghịch qua mặt nước hồ, Triển Du mặc một chiếc sườn xám màu trắng đáng yêu, nổi bật khuôn mặt cực kì tinh tế của cô, nhất là đôi mắt đen như mực, tỏa ra một luồng linh khí cổ điển hấp hồn người.

Ánh mắt của Đường Thiệu như muốn xuyên qua cô, chỉ cảm thấy men rượu vừa rồi như đốt cháy cơ thể hắn, khiến toàn thân hắn nóng lên, hưng phấn lạ thường. Thấy Triển Du không đáp lời, hắn cười tủm tỉm

bước lại gần Triển Du, lấy thân làm tường, ngăn không cho người nào đó đi: “Tiểu thư có đồng ý nể mặt để tôi mời em một ly rượu không?”

Triển Du quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt ướm át tràn đầy nghi hoặc: “Tôi không biết anh.”

Mặc dù đã sớm thuộc lòng thân phận của từng người trong nhà họ Nam nhưng vật cứng Aki đã từng trải qua giáo dục đặc biệt luôn dùng thái độ thẳng thắn đến vô tội đối với những người bên cạnh Nam Khôn.

Đường Thiệu xem lời cự tuyệt như một loại tình thú, mặt dày nói: “Chẳng phải hiện tại đã quen rồi sao, xin tự giới thiệu tôi tên là Đường Thiệu, tiểu thư họ gì?”

Về mặt Triển Du vô tội lại ngỡ ngàng: “Tôi không muốn làm quen với anh, tại sao tôi phải cho anh biết tên của tôi?”

Đường Thiệu bị lời nói “vô tâm” của cô bé này khơi gợi hứng thú.

“Ha ha...Em biết tôi là ai không? Thôi, không muốn biết cũng không sao, uống cùng tôi một ly đi.”

Triển Du trộm liếc nhìn về phía sau hắn ta, trong lòng cười khê một tiếng, không nói gì, chỉ muốn đi qua hắn.

Bữa tiệc vừa bắt đầu không lâu thì Nam Khôn đã bộ trưởng gọi đi, ném cô một mình ở đây, nhưng theo cô biết, hôm nay Nam Khôn đưa cô đến đây là có mục đích.

Nói không chừng có người nào đó đang ngồi trong phòng giám sát từng nhất cử nhất động của cô.

Tên kia, diễn trò gì đây, lửa cháy đến nơi phải rút lui thôi.

Thấy cô muốn đi, Đường Thiệu lách người qua, lại dùng thân hấn ngăn lại, khoảng cách đặc biệt gần, đứng xa xa sau lưng hấn nhìn lại thật sự rất giống hai người đang ôm nhau.

Đại tiểu thư của nhà họ Nam từ trong đại sảnh đi ra cho tỉnh rượu, trông thấy cảnh này thì lửa giận thoáng cái vươn cao ba trượng: “Đường Thiệu!”

Triển Du lắc đầu trong lòng, con mắt chọn đàn ông của cô tiểu thư này cũng không tốt lắm.

“Cô gái kia! Nhìn cô còn trẻ tuổi như vậy đã tập thành thói xấu rồi sao? Trong chốc lát không có đàn ông thì ngứa ngáy phải không?!” Tất nhiên đầu óc cùng con mắt của đại tiểu thư Nam Trân này cũng không quá tốt nhưng mà miệng lưỡi lại rất độc.

Tiếng thét của cô ta dường như đã kéo Đường Thiệu về thế giới thực tại: “A Trân, em nói bậy bạ cái gì thế?”

Chân mày Nam Trân dựng lên, lạnh lùng nói: “Họ Đường kia, hai ta còn chưa kết hôn mà, anh nhớ cho rõ, đây là nhà của tôi!”

Về mặt Triển Du kinh hãi, rụt vai muốn chạy trốn nhưng đại tiểu thư kia vẫn chưa thấy đủ, ngăn lại không cho cô đi: “Vừa rồi không phải rất không biết xấu hổ sao, thế nào, bây giờ chột dạ rồi sao?”

Triển Du vừa hoảng sợ né tránh vừa làm ra vẻ vô tội làm cho cô tiểu thư kia thêm giận dữ: “Người phụ nữ đáng ghét này, tôi phải đi về, cô thả ra.”

“Dám mắng tôi, TM cô chán sống rồi à?” Rốt cuộc đại tiểu thư cũng tìm được lí do khóc lóc om sòm, nhưng người ta cũng không diễn cảnh vung cái tát như trên TV (để miễn cho tay bị đau) mà vung chân đạp thẳng.

Triển Du bị đạp một cước lảo đảo vài bước vẫn “không đứng vững” được, thoát cái đã rơi xuống hồ bơi.

Đường Thiệu vội vã nói: “Nam Trân, dầu gì em cũng là một đại tiểu thư danh môn, sao lại giống một người đàn bà chanh chua như vậy?”

Nam Trân ngoài mặt trong yếu nói: “Tôi thích chanh chua vậy đấy! Họ Đường kia, hôm nay nếu anh dám nhảy xuống theo thì tôi sẽ nói với ba tôi, không tin anh cứ thử xem!”

Đường Thiệu thoáng cái ỉu xìu, hơn nữa nói thật hấn cũng không tính nhảy xuống, bộ vest trên người rất đắt tiền.

Triển Du cũng biết bơi, hơn nữa kĩ thuật bơi lội cũng rất tốt nhưng vật cứng Aki lại không biết.

Cho nên bây giờ cô cũng chỉ có thể giả vờ bị chìm trong nước, không hề có kĩ thuật gì mà liều mạng vùng vẫy trong bể bơi sâu hơn hai thước, cũng may cảnh vệ của Nam Khôn cũng tới rất nhanh, bằng không thật sự cô sẽ sặc chết.

Cảnh vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng vớt người lên, Nam Khôn cũng không sợ bộ vest sang quý của mình bị ướt, ngồi xổm xuống bên cạnh, một tay ôm lấy cô, tháo vạt nút áo trên sườn xám của cô ra, dùng lực vừa phải vỗ lưng cho cô.

“Khụ khụ khụ...” Triển Du thật sự bị sặc, yết hầu như bị ai bóp nghẹt rất khó chịu, gương mặt vốn xinh đẹp bị lấm lem như hề, mái tóc tinh tế cũng tán loạn như một đồng cỏ khô, nhìn qua vô cùng chật vật.

Vài cảnh vệ tự động vây hai người lại, giống như một cái cột điện đường, ruồi bọ cũng không vào được.

Triển Du ho hơn nửa ngày mới ngừng lại, ánh mắt không có tiêu cự giờ phút này phát hiện Nam Khôn đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt bình tĩnh gần như lạnh lùng tựa hồ đang ẩn dấu một chút suy ngẫm.

“Tứ gia, hu hu hu...”

Triển Du cảm thấy sau này mình không làm đặc công nữa có thể đi làm diễn viên, mấy giọt nước mắt này như hệ thống cung cấp nước uống, nói đến là đến.

“Tôi chỉ rời đi một lát mà em đã để mình biến thành như vậy sao, sao lại vô dụng như vậy, ngoan nào, đừng khóc.” Trong lòng Nam Khôn dường như đã bị dằn vặt tội nghiệp của cô khơi gợi một chút thương tiếc, giọng điệu dù trách cứ nhưng ánh mắt lại thoáng cái trở nên dịu dàng.

Triển Du khịt khịt mũi, nhào tới ôm cổ hắn cọ cọ như đang làm nũng, trong lòng lại nói thầm: Tôi rửa cả cái mông của anh, biết rõ nhất định tôi sẽ gặp chuyện không may mà còn cố ý ném tôi lại, anh nha, không phải muốn thử tôi thì còn gì nữa.

Nam Trân cùng Đường Thiệu đứng cách đó không xa cũng trông thấy cảnh này, sắc mặt thoáng chốc xanh mét, trợn mắt há mồm.

Hành động giữa Triển Du và Nam Khôn đã trực tiếp nói cho bọn họ biết quan hệ giữa hai người.

Nam Khôn bế người đứng lên, đi ngang qua bọn họ, cách vài bước chân thì dừng lại, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào khiến hai người đổ mồ hôi lạnh.

“Anh họ, em...em không cố ý...cô ấy...” Nam Trân khẩn trương đến nỗi nói năng lộn xộn.

Vừa rồi thật sự lòng đổ kị đã khiến cô ta choáng váng đầu óc, cho nên cũng không nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa đang ở nhà họ Nam, trước giờ địa vị của những cô gái cùng tuổi với cô ta không ai sánh bằng cô ta.

Nam Khôn không hờn giận nhìn cô ta một cái, giọng điệu cũng nhàn nhạt: “Say thì về nghỉ ngơi sớm đi.”

Lời nói nghe như đang quan tâm này lại làm mặt Nam Trân nóng lên, tầng ý khác của anh họ cô ta rõ ràng chính là: khóc la chửi bới cũng phải lựa trường hợp, hãy nhớ kĩ thân phận của em!

“Tứ gia, tôi...” Đường Thiệu cũng lên tiếng nhưng không biết nên thanh minh cho bản thân thế nào.

Xét đến cùng thì hắn mới là người khỏi xương, dù thế nào thì Nam Trân cũng cố tình gây sự nhưng dù sao cô ta cũng là em họ của Nam Khôn, mình dù có thật sự kết hôn với Nam Trân thì cũng là người ngoài, đúng là phân lượng cũng không nặng như vậy.

Nhưng mà Nam Khôn thật sự ngay cả mắng hắn cũng khinh thường không thèm mắng, chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn sau đó ôm người nhanh chóng rời khỏi.

5. Chương 5: Ôn Hương Nhuyễn Ngọc

Nam Khôn ôm người trở lại biệt thự, quản gia thông minh vừa trông thấy đã hiểu ra ngay, nhanh chóng dọn đồ người hầu chuẩn bị quần áo, hầu hạ Triển Du tắm rửa.

Người hầu làm việc ở đây cũng cực kì tinh mắt, lúc không nên lẩm miệng thì tuyệt đối sẽ giữ nguyên tắc im lặng là vàng, tay chân cũng cực kì nhanh nhẹn, hầu hạ nâng niu quả thật rất cẩn thận.

Lúc Triển Du tắm rửa xong đi ra thì Nam Khôn cũng tắm xong từ lâu, đang ngồi trên chiếc ghế quý phi xem tạp chí, bên cạnh ghế sofa còn có một chiếc hộp y tế nhỏ nhỏ.

Thấy Triển Du đi ra hần buông tạp chí xuống, nhìn thẳng vào cô: “Tới đây.”

Lần đầu tiên hần “quan tâm” mình như vậy, tất nhiên Triển Du cũng phải tỏ ra mừng rỡ mới được.

Nam Khôn vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi xuống, Triển Du liền vô cùng nghe lời ngồi xuống, Nam Khôn cầm gối dựa nhét vào sau lưng cô để cô dựa vào, cô cũng vô cùng nghe lời mà dựa vào.

Nam Khôn nâng bắp chân của cô lên đặt trên đùi mình, giọng nói ấm áp: “Mới đầu có hơi đau, chịu một chút.”

Triển Du bị đôi giày cao gót nhọn hoắc của Nam Trân đập vào nên người đàn ông kia đang giúp cô xử lý vết thương.

“Em không sợ đau.” Làn da vốn trắng nõn non mịn bỗng nhiên xuất hiện một vết thương đỏ thẫm ghê rợn, nhìn còn ghê hơn vết mực tàu trên giấy trắng, nhưng Triển Du lại ra vẻ không thèm quan tâm, vui cười hờn hờ nhìn chăm chăm vào Nam Khôn không đảo mắt.

Vết thương này chỉ là chuyện nhỏ so với những vết thương đau đớn trước kia khi cô còn huấn luyện, quả thật không có ý nghĩa cũng không đáng kể gì.

Nam Khôn vừa bôi thuốc xong ngẩng đầu lên đã đối diện với cặp mắt to sáng long lanh như thủy tinh kia của cô, hàng lông mi dài cất giấu một hồ nước sâu không đáy mà lại hút hồn.

Hần nhìn dáng vẻ hồn nhiên của cô, nhất thời cảm thấy lòng mềm đi, lại không nhịn được mà lên tiếng chế nhạo: “Đã bị người ta đập xuống nước còn cười vui vẻ như vậy, đến tột cùng trong cái đầu này của em thiếu mất dây thần kinh nào thế?”

Triển Du oán thầm trong lòng: anh mới thiếu dây thần kinh, cả nhà anh đều thiếu dây thần kinh.

Ngoài miệng lại nói: “Tứ gia, đêm nay ngài sẽ ở lại đây với Aki chứ?”

Nam Khôn ngẩn người, tiện đà có chút thất bại – nói chuyện với một đứa trẻ quả nhiên là không thể nói ngược nói xuôi.

“Em muốn tôi ở lại sao?” Hần biết rõ còn cố hỏi.

Cô bé gật đầu như bầm tỏi, mặt mũi tràn đầy hi vọng.

Nam Khôn cũng thấy hào hứng, cố ý trêu cô: “Để tôi nghĩ đã.”

“...” Hàng mi của Triển Du rũ xuống, ra vẻ thất vọng.

Nam Khôn bị dáng vẻ ỉu xiu chán nản của cô chọc cười, trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Nghe bác Trương nói hai ngày nay em không đến phòng luyện đàn dương cầm, cũng không đến phòng luyện vũ đạo, cơm cũng ăn rất ít, sao vậy?”

Triển Du tỏ ra ầm ứ: “Ngài không có ở đây, chẳng có ai nghe em đàn, cũng không ai xem em múa, lúc ăn cơm cũng chỉ có một mình...”

Nam Khôn lắng lắng nghe cô thổ lộ uất ức trong lòng, ánh mắt lộ ra vẻ thương tiếc cùng áy náy, đáy lòng bỗng dung dâng lên một chút hoài nghi: “Là tôi đã sơ sót, em đã không thích ở nhà, vậy em nói cho tôi biết xem em muốn đi đâu chơi?”

Xích Thủy lớn như vậy, mỗi chỗ dạo qua một lần cũng đủ để tôi đi chơi rồi, ai mà rảnh rỗi như anh.

Triển Du vừa nghe vậy đã biết trong lòng anh đang sinh nghi, giả nói đáp lời: “Em cũng không muốn đi đâu cả, em chỉ muốn ở cùng với Tứ gia thôi. Người ở đây cũng không thềm để ý đến em, trừ ngải ra em cũng không tìm thấy ai nói chuyện.”

Là vậy sao.

Dường như Nam Khôn rất thỏa mãn với đáp án này, an ủi: “Bọn họ chỉ vì bận việc nên không rảnh nói chuyện với em thôi, đừng suy nghĩ lung tung.”

Triển Du lại chẳng hề để ý: “Không sao, dù sao có rất nhiều chuyện các cô ấy nói em cũng không hiểu, thật ra em chỉ thích nói chuyện với Tứ gia thôi.”

Nam Khôn nghe vậy mặt cũng không đổi sắc nhưng trong lòng thì đã dậy sóng.

Cái loại được người khác khăng khăng một mực thương nhớ, cảm giác được tín nhiệm cùng ý lại, bất kể lúc nào cũng là một liều “thuốc mê” hữu hiệu nhất, nếu như sau lưng cô không cất giấu mục đích gì thì chỉ có thể nói cách giáo dục của Rini rất thành công – thành công giáo dục những vật cứng này biết cách nịnh nọt người khác hữu hiệu nhất lại còn không khiến cho người ta phản cảm.

Hai mắt hần nheo lại lẳng lẳng nhìn Triển Du một lúc rồi nói: “Bình thường nếu em thật sự thấy nhàm chán thì cứ ra ngoài một lát, nhớ rõ bảo A Đông đi cùng.”

Ánh mắt Triển Du sáng lấp lánh, lập tức nhảy dựng lên: “Em có thể tới trường đưa ngựa phía sau núi không?”

Hàng chân mày của Nam Khôn chau lại: “Có thể nói cho tôi biết vì sao lại muốn tới đó không?”

“Bác Trương nói cảnh sắc ở đó đặc biệt đẹp, hơn nữa lại rất gần suối nước nóng.”

Lần này Nam Khôn không hoài nghi nhiều: “Có thể đến chuồng ngựa nhưng không được tắm suối nước nóng, chân em còn đang bị thương, rất dễ nhiễm trùng, đợi vết thương khép lại đã.”

“Cảm ơn Tứ gia.” Triển Du ra vẻ cảm kích, chồm qua ôm cổ Nam Khôn hôn lên mặt hần một cái.

Cuối cùng đêm đó Nam Khôn cũng không qua đêm trong phòng Triển Du, không phải hần không muốn mà về sau quản gia đến gõ cửa nói có điện thoại của hần, hần vào thư phòng nhận điện thoại rồi không trở lại nữa, đến khi dưới lầu truyền đến tiếng động cơ xe Triển Du mới biết Nam Khôn đã đi, hơn nữa vài ngày sau cũng không thấy người đàn ông này đâu.

Mục Hàn nói hình như số hàng lần này Xích Thủy bán cho chính phủ Ả Rập nửa đường xảy ra vấn đề.

Mấy ngày nay Nam Khôn đều không có ở Xích Thủy, không thể nghi ngờ là rất tiện cho Triển Du xuất hành vào ban đêm.

Mấy ngày nay Triển Du cùng các thành viên trong đội đã lợi dụng thời gian buổi tối để thăm dò khu chế tạo bí mật cùng hệ thống quản chế trong căn cứ và bố trí địa hình của nó, hôm nay địa điểm công tác lại được chuyển đến phía sau núi của Xích Thủy.

Qua năm giờ chiều, núi Nam Loan vẫn là tiên cảnh nhân gian như trước.

Triển Du cưỡi ngựa phi thật nhanh dọc theo con đường lát đá hướng về phía hang Dương Sinh, A Đông không xa không gần theo sau.

Núi non hoang dã tĩnh lặng, lá xanh sum suê, cỏ trải xanh um, đập vào mắt chỉ có một màu xanh tươi của cỏ cây, chợt có tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót, nhiều âm thanh hòa lẫn, tô điểm thêm vẻ thanh u tĩnh nhả của khu rừng xanh ngắt này, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Mười phút sau cô dừng lại sau hang Dương Sinh, đã sớm có người hầu đứng đấy nhận dây cương trong tay Triển Du, lại có người bước lên dẫn cô vào bên trong, A Đông đi theo tới cửa thì thức thời dừng bước.

Con đường đá trong hang uốn lượn về phía trước, bên trong là từng bụi hoa dại nở rộ cùng tiếng chim quyên và những bông hoa hồng, chợt có cơn gió lướt nhẹ qua, hương thơm thấm lòng người. Triển Du đi về phía trước dọc theo con đường nhỏ, ánh nắng chiều tà chiếu rọi từng ánh sáng vàng nhàn nhạt lên gò má trắng nõn của cô, cả khuôn mặt cô trơn bóng như một thiên sứ.

Cuối đường có một cánh cửa gỗ khắc hoa khếp hờ, bên trong là khoảng sân rộng lớn, trong sân có vài hồ nước khoáng được thiết kế khác biệt, có cả đình nghỉ mát cùng phòng tắm vòi sen.

Người hầu nữ dẫn đường nói với Triển Du: “Tôi sẽ ở bên ngoài trông coi, nếu cần gì ngài cứ trực tiếp sai bảo tôi.”

Triển Du cười tủm tỉm nhẹ gật đầu.

Cửa sân vừa mới đóng cô đã xoay người chạy nhanh đến bụi hoa lấy ra cái balo đã giấu từ tối hôm qua, bên trong là một đôi giày quân đội màu xanh, một cái ống nhòm, một cái MT răng nanh, một cây súng, một dụng cụ thăm dò UI.

Có những công cụ này muốn lặng yên không tiếng động chuồn khỏi đây đi ra ngoài đối với Triển Du mà nói là một chuyện rất dễ dàng.

Năm phút sau, Triển Du vung cây dao trong tay lên, chém đứt cây mây chắn đường, cẩn thận tỉ mỉ thẳng tiến vào rừng sâu.

Một lúc sau tai nghe truyền đến giọng nói mừng rỡ của Hình Thiên: “Du nhi, ở đây anh có thể quét được bản đồ 3D, chính là ở xung quanh đây, em cẩn thận một chút.”

“Nhận được rồi.” Triển Du lấy đồng hồ Morse cùng hệ thống định vị GPS của mình ra xác định tọa độ, sau đó nhấn khóa thăm dò, ba quả cầu thăm dò nhận lệnh liền phân hướng bay đi.

Nguyên lý của loại máy thăm dò này thật ra cũng không khác với máy thăm dò siêu âm Sonar, có thể lợi dụng âm thanh, nhiệt độ, địa hình tổng hợp tin tức chuẩn xác và phân tích được số lượng đạn dược trong phạm vi 500m, điểm khác biệt duy nhất chính là loại thiết bị thăm dò này có nhiều hơn thiết bị Sonar một chức năng.

Đây cũng là mục đích mà hôm nay Triển Du tới đây.

Phía sau rừng rậm là nơi huấn luyện thực chiến của lính đánh thuê ở Xích Thủy, bình thường có rất ít người tới đây, mặc dù các lính đánh thuê khi tập luyện sẽ không vòng qua khu vực được cảnh báo có bom mìn này nhưng hôm nay Triển Du lại đặc biệt xuất hiện ở con đường có ẩn chứa bom mìn này.

Bởi vì từ nơi này đến bến tàu Xích Thủy là gần nhất, tuyến đường cũng bí mật nhất.

Nếu như có thể tiêu diệt sạch những thứ bom mìn lúc nào cũng có thể nổ người ta thành thịt nát kia thì sau này viện binh của bộ an ninh từ đất liền có thể từ phía sau núi lặng yên không tiếng động trực tiếp đánh bọc từ trên xuống, điều này không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm phần bảo đảm cho hành động trong tương lai.

Triển Du cầm ống nhòm quan sát bến tàu không ngừng hoạt động phía xa.

Sau nửa ngày, một chiếc Bentley màu đen quen thuộc xâm nhập vào tầm mắt, hàng chân mày của Triển Du nhướn lên, trầm giọng nói: “Em phải trở về.”

“Sao thế?” Hình Thiên ở bên kia hỏi.

“Nam Khôn đã trở lại, giờ đang ở bến tàu, không biết lúc nào sẽ về.”

“Được rồi, còn lại giao cho bọn anh, em cẩn thận một chút.”

Hơn 10 phút sau, Triển Du với vẻ mặt đồ ỉm đã lui trở về biệt thự chính, người đầu tiên nhìn thấy không phải Nam Khôn cũng không phải bác Trương quản gia hay người hầu mà là một người đàn ông xa lạ không quen biết.

Câu nói đầu tiên của người đàn ông kia khi nhìn thấy cô không phải là “Xin chào”, cũng không phải “Cô là ai?” mà là “Who can tell me why there is such a pretty Lolita?” (ai có thể cho tôi biết vì sao ở đây lại có một Lolita xinh đẹp như vậy không?)

Triển Du vốn định tự giới thiệu một chút nhưng kết quả sau đó người kia lại nói thêm một câu, “God! Somebody really hardcore!” (Trời ơi! Ai mà có khẩu vị nặng vậy!)

Triển Du: “...”

Không biết Nam Khôn trở về lúc nào mặt đầy hắc tuyến đứng trước cửa lớn, trầm giọng cảnh cáo: “Tốt nhất là cậu đừng để cho tôi có cơ đuổi cậu ra ngoài.”

“Oh... You won’ t.”

Quả thật Nam Khôn không thể nhịn được nữa: “Nói tiếng người đi!”

Người nào đó lập tức bình thường trở lại: “Cô bé xinh đẹp này là chị dâu tương lai của em sao?”

6. Chương 6: Ôi, Mẹ Kiếp!

“Tiểu Lolita này là ai thế?” Nam Huân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, vẽ mặt nghi hoặc nhìn Nam Khôn.

“Tôi nhắc lại lần nữa, không cho phép gọi cô ấy là Lolita!”

Nam Khôn cảm tức trừng mắt nhìn anh ta một cái, nghiêm mặt nhìn về phía túi văn kiện – bên trong là tư liệu về Aki.

Nam Huân mở túi văn kiện ra xem một lúc, lại không nhịn được tấm tắc nói: “Em nói này, từ trước đến nay anh chỉ cần giang sơn không cần mỹ nhân sao giờ lại cam lòng nhà vàng giấu người đẹp thế. Không ngờ cô nhóc này lại là do người khác nhét vào tay anh nữa chứ, người kia có bối cảnh thế nào? Giá cao như vậy, 8 triệu đô...hì hì...Đủ để cho anh chơi một đồng gái nha!”

Mặt Nam Khôn đen như đáy nồi.

Người nào đó vẫn còn chưa tự giác, tiếp tục lảm nhảm: “Vừa rồi anh nhìn cô bé kia bằng ánh mắt cứng chiều...Em nói này, thật ra anh rất thích cô ta phải không? Tuy đầu óc cô nàng này thiếu mất một dây thần kinh nhưng cũng rất đáng yêu, nếu như anh thật sự yêu mến cô ta thì lấy làm vợ cũng không tệ!”

Nam Khôn tức giận mĩa mai anh ta một câu: “Cậu được ủy thác tới đây à?” Quan tâm nhiều như vậy.

“Hi, tốt bụng lại bị lừa đá, em đây cũng không thêm quan tâm đến anh nữa, chẳng lẽ anh thật sự muốn tìm cho em một chị dâu đầu toàn ý nghĩ xấu xa sao? Nhà chúng ta có một Nam Trần cũng đủ đau đầu rồi, nghe nói hiện giờ còn thêm một Thi Lôi (vợ Nam Hạo), nếu sau này anh cưới một người phụ nữ ngang ngược kiêu ngạo về nữa, có thể thành thế chiến nha...”

“Bác Trương gọi điện thoại cho cậu hai giúp tôi, nói con của ông ấy đã về, giờ đang ở đây.”

Dường như Nam Khôn đã nhịn đến cực hạn, rốt cuộc ra đòn sát thủ với người nào đó.

Nam Huân lập tức thành thật nói: “Ôi, anh em sai rồi, bác Trương, đừng gọi đừng gọi, anh của tôi chỉ nói giỡn thôi.”

Trong phòng, Triển Du nhàn nhã ngồi đến tê mông trên giường, trên đùi là chiếc kim từ điển Casino để học tiếng Pháp, tai đeo tai nghe, thỉnh thoảng đọc theo vài câu, từ màn hình quan sát nhìn vào thì cô đang chăm chỉ học tập, nhưng thật sự thì cô đang dùng tiếng Pháp nói chuyện phiếm cùng Hình Thiên.

Hình Thiên ở bên kia cười hì hì, hỏi: “Ở chỗ anh có rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình máu chó, em có muốn nghe không?”

Hôm nay Triển Du tắm suối nước nóng về thì gặp phải Nam Huân từ Đức trở về, cô biết đứa con lớn của cậu hai Nam Khôn là Nam Huân, cũng đã nhìn thấy ảnh chụp của Nam Huân qua tư liệu từ lâu, nhưng những năm nay trên cơ bản người này cũng không có trong nước, cũng không có quan hệ gì với hành động lần này của Liệp Ứng, bọn họ cũng chưa hề để tâm đến anh ta. Cho nên lúc này Triển Du cũng không nhận ra anh ta là ai, sau khi về phòng mới lập tức bảo Hình Thiên điều tra anh ta, thế mới biết tam thiếu gia nhà họ Nam đã trở lại.

Triển Du nghe vậy mặt không đổi sắc ném qua một câu: “Có cái rắc gì mau thả ra.”

Người nào đó ở bên kia hắng giọng một cái, sau đó bắt đầu vung máu chó: “Biết năm đó cha mẹ Nam Khôn chết thế nào không? Người ngoài đều nói bị tai nạn xe cộ chết, thật ra thì không phải, ba của Nam Khôn bị chính vợ của mình giết, nhưng người chính thức bức ông ta chết lại là ông ngoại của Nam Khôn.”

Bụng Triển Du tràn đầy hoài nghi: “Sao nữa sao nữa.”

“Đừng nóng vội, năm đó khi ba Nam Khôn vụng trộm yêu đương với người yêu của ông ta thì bị ông ngoại hắt bắt tại trận, lúc ấy ông lão tức giận đến mức kéo Sở Văn Chiêu đi thiến, còn giam ông ta nhiều tháng. Sở Văn Chiêu tinh thần sa sút nhiều lần tìm cái chết không thành, về sau mẹ của Nam Khôn thương ông ta nên ở sau lưng ông lão cho ông ta uống thuốc ngủ, giúp ông ta giải thoát. Kết quả sau khi ba Nam Khôn chết được vài ngày thì mẹ hắn cũng tự sát.”

Chuyện này có liên quan gì đến Nam Huân?

Triển Du nghĩ thầm trong đầu một lúc, đột nhiên không nhịn được nhếch miệng: “Anh đừng nói với em là tình nhân của ba Nam Khôn chính là mẹ của Nam Huân đấy nhé.”

Hình Thiên vui mừng: “Hi hi, em yêu sao em lại thông minh thế, chính là mẹ Nam Huân đấy.”

Trần Triển Du đỏ mồm hỏi: “Em ngất!”

“Em đoán xem về sau mẹ của Nam Huân chết thế nào?” Người nào đó lại bắt đầu ra vẻ thần bí.

“Bị ba Nam Huân hành hạ chết?”

Cẩn thận ngẫm lại cuộc nói chuyện của hai người trong phòng khách kia thì thật ra không khó để đoán Nam Huân kia hẳn là không muốn gặp ba anh ta, chắc hẳn năm đó Nam Trọng cũng tức điên lên, một cái nón xanh lớn như vậy không biết mình đã đội bao lâu.

Ở bên kia Hình Thiên vui mừng nở hoa nói: “Du nhi em trộm kịch bản của người ta phải không, quả thật là đoán quá chuẩn.”

Triển Du: “...” Nói chuyện với một tên IQ thấp thật là mệt mỏi.

Mục Hàn vẫn không hề lên tiếng xen vào: “Hai người không thấy lạ sao? Theo lý mà nói ba mẹ của Nam Khôn và Nam Huân xảy ra chuyện này, hai người kia gặp nhau hẳn là rất khó xử mới phải, nhưng mà nghe giọng điệu bọn họ nói chuyện thì tôi lại cảm thấy tình cảm của bọn họ rất tốt, ít nhất cũng tốt hơn giữa Nam Khôn với những anh em khác trong nhà. Bằng không Nam Huân cũng sẽ không vừa về đến là đến tìm Nam Khôn, hơn nữa Nam Khôn còn đưa tư liệu của Aki cho anh ta xem, hôm đó ở bữa tiệc có nhiều người trông ngóng như vậy mà hắn cũng không cam lòng giới thiệu với mọi người chút gì. Dẫu chỉ có trước mặt Nam Huân lại thoải mái như vậy, vì sao?”

Triển Du suy tư một lát: “Nam Huân thường ở nước ngoài, cơ bản không tạo nên uy hiếp gì cho Nam Khôn, tất nhiên Nam Khôn cũng không phải đề phòng anh ta?”

Hình Thiên cũng ăn theo: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Mục Hàn: “...”

Trong phòng khách lại lần nữa vang lên giọng nói trầm thấp thuần hậu của Nam Khôn: “Lần này cậu hai bảo cậu về đây sao?”

Nam Huân lắc đầu: “Căn bản ông ấy không biết em trở về. Đúng rồi, lần trước nói chuyện phiếm với Nam Trân trong lúc vô tình nó có nhắc đến chuyện ba của em vụng trộm gạt nhà họ Nam buôn lậu kim cương. Anh nói xem đến tột cùng ông ấy nghĩ thế nào, em cũng không cần một phần tiền của ông ấy, còn tên nhóc cao ngạo kia phỏng chừng cũng không có hứng thú gì với tài sản của gia tộc, ông ấy kiếm được nhiều tiền như vậy chẳng lẽ có thể mang xuống mồ được sao?”

Lòng tham của con người luôn là rắn nuốt voi, nói đi nói lại cũng chỉ tại lòng tham tác quái, có câu lòng tham như lửa, không át thì lửa sẽ cháy lan ra đồng cỏ, ham muốn như nước, không át thì sẽ ngập trời, nhưng trên đời này có mấy người có thể đạt tới cảnh giới không ham không muốn?

Đường như Nam Khôn cũng không muốn thảo luận thêm về chuyện này nữa, nhẹ nhàng nói qua loa: “Đã giải quyết rồi, ông ấy không sao đâu.”

“Cảm ơn.” Nam Huân là người thức thời, thấy Nam Khôn không muốn nói nên anh ta cũng không hỏi nhiều nữa.

Nam Khôn giơ cổ tay lên nhìn nhìn rồi nói: “Chắc lúc này ông ấy cũng sắp về rồi, cậu tính khi nào thì đi gặp ông ấy?”

“Ăn tối xong sẽ qua.” Em sợ sau khi ông ấy nhìn thấy em thì cơm cũng ăn không vô.

Nam Khôn khuyên nhủ: “Bất kể thế nào thì ông ấy cũng là ba của cậu.”

Nam Huân thở dài: “Đúng vậy đấy, bất kể thế nào thì ông ấy cũng là ba của em, nhưng mà hiện giờ ông ấy chắc là đã quên mình có một đứa con trai như em rồi.”

Nam Khôn từ chối cho ý kiến.

Trong phòng ngủ Triển Du lại có chút nghi hoặc: “Người ta nói cha con không bị ngăn cách bởi thù hận, sao quan hệ cha con của hai người này lại như thế? Năm đó người phản bội ông ta là vợ của ông ta chứ không phải con của ông ta, vậy Nam Trọng này sao lại trút hết toàn bộ oán giận lên đầu đứa con này chứ? Vả lại chuyện cũng đã trôi qua hơn 10 năm, vậy mà vẫn chưa trút hết sao?”

Hình Thiên cũng hắng giọng cảm thán: “Khó trách tam đại thiếu gia này lại không muốn ở lại nhà họ Nam.”

Mục Hàn nói: “Chuyện tình cảm rất khó lí giải, nói không chừng giữa bọn họ còn có ẩn tình gì nữa.”

Đang khi nói chuyện thì nghe thấy Nam Khôn hỏi: “Lần này có thể ở lại bao lâu?”

“Cũng chưa nói chắc được, em chỉ thừa dịp đi công tác thuận đường trở về thăm mọi người một chút thôi, tuần sau công ty của bọn em có một cuộc trao đổi học thuật với học viện Trung Khoa, em còn phải đến thành phố B...” Nam Huân nói rồi đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng nói sang chuyện khác, “Hả...? Không đúng nha, trước kia đều là em nói mười câu anh mới nói một câu, hôm nay sao lại đột nhiên nhiệt tình thế? Nói đi, có phải có việc gì muốn em giúp không?”

Nam Khôn cũng không phải người thích vòng vo, chỉ là không có chút tư thái nhờ vả nào, vừa mở miệng ra đã mang giọng điệu bình tĩnh đến gần như lạnh lùng: “Không phải vừa rồi cậu đã đọc tư liệu của Aki sao?”

Lúc trước vì để cho các vật cứng hoàn mỹ nghe lời, Rini đã để người khác tiêm vào người bọn họ rất nhiều kích thích tố tuyến thượng thận cùng kích thích tố đồng hóa, hơn nữa còn bắt bọn họ làm rất nhiều cuộc phẫu thuật chỉnh hình cùng thôi miên, những thứ thuốc kia giống như tế bào ung thư sẽ phá hủy tế bào thân kinh cùng hệ miễn dịch của các vật cứng. Aki là một trong những vật cứng nên tất nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Nghe Nam Khôn nói thì dường như không muốn để cho Triển Du giả trang Aki chết sớm như vậy.

Nam Huân dường như cũng đoán ra ngay mục đích của Nam Khôn, trêu chọc: “Căng thẳng như vậy mà còn dám nói không động lòng à?”

Nam Khôn nhướn mắt khê liếc anh ta một cái, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lúc này Nam Huân không cợt nhả nữa, nghiêm mặt nói: “Ngày mai để cô ta đi làm kiểm tra sức khỏe toàn diện đi, em phải xem qua báo cáo sức khỏe của cô ta mới có thể định ra phương án trị liệu được.”

Nam Khôn gật gật đầu: “Được.”

Hình Thiên ở bên kia nghe thấy nhện không được gắt lên: “Anh ngất, Nam Khôn này đang hoài nghi em hay là thật sự động lòng với em rồi đây?”

Lúc trước ở buổi đầu giá Triển Du đã được đánh tráo với Aki, tuy đã chỉnh hình, làm phẫu thuật da cùng dây thanh quản nhưng các chỉ tiêu trong cơ thể lại bình thường đến không thể bình thường hơn, nếu thật sự kéo cô đi làm kiểm tra sức khỏe thì chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Triển Du hít một hơi, sắc mặt có vẻ căng thẳng: “Mặc kệ hấn có nghi ngờ em hay không, chuyện này cũng rất phiền toái.”

Tên Nam Huân kia nhìn qua có vẻ bất cần nhưng ở Tây Âu anh ta lại là một nhân vật nổi tiếng trong lĩnh vực nghiên cứu tế bào cùng phân tử sinh học của ngành y, công nghệ sinh học của Đức đào tạo anh ta rất tốt, anh ta cũng không dễ lừa gạt như người khác.

Lúc trước để Phượng Tường mai phục ở bệnh viện chính là để ứng phó với tình huống Nam Khôn đột ngột hoài nghi sẽ kéo Triển Du đi kiểm tra sức khỏe, phòng đến phòng đi, không ngờ tới sự việc lại vượt khỏi dự liệu của bọn họ, tạm thời ba người đều không lên tiếng, đều đang tự suy nghĩ.

Thật lâu sau, đáy mắt Triển Du đột nhiên lóe lên một vẻ tàn nhẫn sắc bén không thể nhận ra.

Cô nói: “Lát nữa hai người hãy liên lạc với Phượng Tường, bảo anh ấy giúp em chuẩn bị một ống tiêm cortisone hoặc là triamcinolone cùng với hai hộp thuốc ức chế thần kinh barbiturate, tối nay cầm qua cho em.”

Mục Hàn cùng Hình Thiên không lên tiếng, bởi vì bọn họ đều hiểu rõ Triển Du dùng những thứ kia làm gì.

Lần qua lộn lại một lúc lâu hai người vẫn không lên tiếng.

Triển Du cho là bọn họ đã đồng ý, đang chuẩn bị cúp máy thì lại nghe Mục Hàn nói: “Em không cần làm vậy, anh đã có biện pháp khác, tối nay chờ anh.”

7. Chương 7: Sức Mạnh Của Trâu

“Thì ra biện pháp xử lí anh nói là chỉ cái này, thiết thời cho em học cùng sư phụ lâu nhất lại quên mất không dùng đến, lão đại cũng chỉ có anh là trâu thôi.”

Triển Du nhìn thấy Mục Hàn cầm dụng cụ châm cứu trong tay thì lập tức đoán ra dụng ý của anh – Mục Hàn muốn “khóa huyết” cho cô.

Tại sao phải khóa huyết cho Triển Du?

Bởi vì nó có thể khiến cho cơ thể cùng nội tạng của Triển Du có những biểu hiện suy kiệt giả trong một thời gian ngắn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là trong 24h đồng hồ phải giải huyết cho cô (giải huyết này không phải giải huyết trong truyện cổ đại), hơn nữa còn phải dùng thuốc cùng châm cứu thông mạch cho cô, nếu để thời gian quá dài cô không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Từ sự tín nhiệm cùng hiểu rõ năng lực của nhau, Mục Hàn không hỏi Triển Du về chuyện che mắt phòng giám sát, Triển Du cũng không hỏi Mục Hàn có thể nắm chắc sẽ bảo vệ cho cô tuyệt đối bình an sau khi châm cứu hay không.

Hai người giống như con giun trong bụng nhau, chỉ cần một ánh mắt đã có thể ngầm hiểu nhau, từng động tác gơ tay nhắc chân đều ăn ý mười phần.

Sau khi Mục Hàn loay hoay khử trùng dụng cụ châm cứu xong xoay người lại thì Triển Du cũng chuẩn bị xong.

“Anh bắt đầu đây.”

Mục Hàn dùng một ít rượu thuốc chà lên lòng bàn tay rồi ấn lên gân cốt dọc theo tấm lưng trần của Triển Du thông mạch cho cô, một lát sau anh cầm một cây châm bạc châm vào huyết, thông thả đâm xuống, càng lúc càng sâu.

Lập lại vài lần như thế, dùng kiểu châm, thời gian, tốc độ cùng chiều sâu khác nhau châm vào huyết y phong, huyết thiếu phủ, huyết quỹ thần, huyết khúc tuyền, huyết dung tuyền.

“Cảm thấy thế nào?” sau khi Mục Hàn châm cứu xong, yên lặng ngồi xuống bên cạnh giường phủ chăn lên cho Triển Du, động ý rất tự nhiên như lúc bình thường sửa lại cô áo cho Hình Thiên, không mang theo một chút cảm xúc nào khác.

Triển Du nằm lỳ trên giường, chôn mặt trong gối, lúc nói chuyện giọng nói khàn khàn: “Huyết quỷ thần có hơi tê, những huyết khác không có cảm giác.”

Mục Hàn vê kim châm hướng ra ngoài khoảng 0,5 inch, hỏi: “Còn bây giờ?”

“Được rồi.”

Mục Hàn buông tay ra, ngồi bên cạnh giường nói chuyện phiếm với cô: “Vốn dùng để trị bệnh cứu người giờ chúng ta lại dùng nó để “tự mình hại mình”, nếu để cho sư phụ biết thì chắc sẽ mắng hai ta té tát nhĩ.”

Triển Du thì lại không cho là đúng: “Tục ngữ nói biết biến mới thắng, phòng thủ tất bại, tình huống không bình thường phải dùng biện pháp khác thường, vả lại em cũng không dùng mấy thứ thầy già dạy để đi hại người, em tin sư phụ mà biết cũng sẽ hiểu cho chúng ta.”

“Em chỉ biết ngụy biện.”

Mục Hàn lắc đầu cười, không tiếp tục lăm mồm với cô nữa, nhớ tới tên “Trình Giáo Kim” nửa đường xông ra lần này, trong lòng lại có cảm giác quái lạ không nói nên lời, hứng thú hỏi: “Du nhi, em có cảm thấy tên Nam Huân kia không hề hiền lành như biểu hiện bên ngoài của anh ta không?”

Triển Du cười hỏi: “Đây là linh cảm giữa đàn ông với nhau hay là thói quen nghề nghiệp đây?”

“Anh cũng không biết, cứ cảm thấy anh ta...ừm...nói thế nào đây, chỉ là trong lòng cảm thấy thật ra anh ta cũng không phóng khoáng, không màng danh lợi như vẻ ngoài, có vẻ giả tạo. Em đừng thấy anh ta gặp ai cũng làm ra vẻ ôn hòa cười hiền lành, nhìn kĩ lại một chút em sẽ phát hiện ra nụ cười của anh ta căn bản không đến từ đáy mắt. Dù sao anh ta đã không cần một đồng nào của nhà họ Nam, đã không thật sự yên mến hay tôn trọng từ trong lòng thì tại sao phải giả vờ nhiệt tình hiền lành với mọi người? Huống chi trong lòng của anh ta cũng hiểu rất rõ những thành viên khác trong nhà họ Nam cũng không phải anh ta có thể nịnh nọt hoặc cảm hóa được nhưng anh ta vẫn kiên trì bắt mình phải mặt mũi như vậy, vì sao?”

“Có lẽ trong lòng anh ta còn cất giấu hy vọng nào đó?” Ngược lại Triển Du lại không cảm thấy Nam Huân có chỗ nào không bình thường, “Dù sao trước mắt tư liệu của anh ta cũng rất bình thường, không sao đâu, anh đừng lo lắng, yên tĩnh sẽ luôn có lúc hiện nguyên hình, em sẽ theo dõi anh ta.”

Mục Hàn cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa: “Thôi, thời gian còn dài, chỉ mong anh đã đa nghi.”

Triển Du nói: “Hiện tại là thời kì rất quan trọng, đa nghi một chút cũng không phải chuyện xấu.”

Mục Hàn nhìn đồng hồ, thời gian cũng sắp đến, bắt đầu cực kì cẩn thận lấy châm ra cho Triển Du, còn âm giọng dặn dò: “24h tới em phải chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng để bị thương, cũng không cho vận động quá mạnh, còn nữa...”

“Ôi lão đại ơi, tôi xin cảm ơn ngài, ngài đừng giống như phụ thời tiền mãn kinh như vậy được không?” Hai người là đồng môn, thật ra không cần Mục Hàn nói Triển Du cũng biết phải chú ý những gì, cố tỏ ra như vậy cũng là không muốn Mục Hàn phải lo lắng nhiều.

Quả nhiên, cô vừa nói xong thì sự lo lắng trong lòng Mục Hàn lập tức tan biến không còn chút nào, còn thoải mái mắng trả lại: “Tốt bụng lại gặp phải một kẻ lòng lang dạ thú, tốt nhất em nên cầu nguyện trong 24h tới không xuất hiện biến cố gì, anh không chuẩn bị quan tài cũng không chịu trách nhiệm lấp đất cho em đâu.”

Trong lòng Triển Du cảm thấy ảm áp dễ chịu nhưng ngoài miệng vẫn còn phóng nọc độc: “Ngân châm ở trong người, thứ cho em không thể dùng quyền cước, xin chúc ngài lát nữa trở về sẽ ngã sấp gằm phải bãi cứt chó hoặc bị Hình Thiên cường gian cú hoa.”

Thật sự là...biến thái đến mức yêu ma quỷ quái cũng sợ!

Mục Hàn nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra phải làm sao để phản bác lại, vì vậy học Hình Thiên, sau khi lấy hết châm thì đưa tay tát một cái lên cái mũi ngạo nghễ của cô, ra vẻ ngả ngớn: “Ừ, không tệ không tệ, cái mũi lợn này bán ra được bao nhiêu nhỉ?”

Người nào đó bị đánh vào mũi đau nhói, quay đầu lại trợn mắt uy hiếp: “Có tin em sẽ thả rắm vào cái bồn mặt lạnh băng của anh không?”

“Không đỡ được! Hừ cao cổ thấy em cũng chán ghét muốn ói ra hết.” luận về lưu manh, Mục Hàn cảm thấy mình không thể qua nổi Triển mỗ, bị buộc đến tận đây, đành phải nhận thua: “Người anh em, em thật không hổ là người phụ nữ máy bay chiến đấu, lưu manh không ai bằng, vì huynh xin bội phục.”

Triển Du bọc chăn long xoay người ngồi dậy, cười tươi như hoa: “Quá khen quá khen, em vốn đã vô tình hơn người thường, tiếc là không thể làm được những chuyện xuất chúng.”

Mục Hàn liếc mắt, cảm giác mình bị người nào đó đâm vào huyết đàn điền.

11h tối, thế giới ngoài cửa sổ dần dần chìm sâu vào bóng tối, nhiệt độ giảm dần, bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Trong biệt thự chính của nhà họ Nam, Mục Hàn xoay người phi xuống bờ tường, cẩn thận né tránh đám cảnh vệ đi tuần tra trong biệt thự, bóng người quý mị, trong chớp mắt đã nhanh chóng biến mất trong bóng tối, tới không thấy bóng đi không thấy dáng.

Một đêm bình an vô sự, sáng ngày hôm sau ngay cả cơm cũng không ăn, Triển Du theo Nam Khôn mới đi xử lý công việc từ thành phố K về đến bệnh viện.

Trước kia Aki đã chịu sự tàn phá của “bác sĩ”, tất nhiên trong lòng cảm thấy sợ hãi sâu sắc đối với những bác sĩ kì quái cùng những dụng cụ chữa bệnh lạnh băng kia. Cho nên lúc xuống xe, vừa nhìn thấy cánh cửa màu trắng phía trước mặt Triển Du đã trắng không còn chút máu, cầu khẩn gọi một tiếng: “Tứ gia.”

Nam Khôn biết nguyên nhân cô sợ đến bệnh viện, hiếm khi dịu dàng dỗ: “Chỉ là kiểm tra sức khỏe thôi, nghe lời.”

Triển Du làm như bất đắc dĩ nhu thuận gật đầu, khuôn mặt vẫn trắng bệch được đưa thẳng vào trung tâm kiểm tra sức khỏe.

Từ kiểm tra cơ bản nhất như trọng lượng cơ thể, huyết áp đến tất cả cơ quan nội tạng cùng hệ thần kinh, rồi đến phơi kháng nguyên ung thư (CEA), đến xét nghiệm bạch cầu trong máu (AFP), cùng với những xét nghiệm máu khác, toàn bộ quá trình Triển Du đều rất phối hợp, nhưng mà mặt vẫn luôn tỏ ra lo lắng cùng bất an.

Ba tiếng sau, trong văn phòng của chủ nhiệm Vương trung tâm kiểm tra sức khỏe, Nam Khôn ôm cô ngồi trên đùi để cô dựa vào lồng ngực rộng lớn của mình, tiếng nói trầm thấp phát ra từ trong lồng ngực của anh: “Sao vẫn còn run, đã kiểm tra xong rồi, tôi cũng ở đây, sợ gì chứ?”

Triển Du không nói gì, vẻ mặt giống như một con mèo nhỏ đang run sợ mệt mỏi cọ cọ vào cổ Nam Khôn, động tác nịnh nọt không tiếng động lộ ra vẻ ấm ức nồng đậm.

Nam Khôn bị cô cọ vào làm lòng rung động, không nhịn được vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ mảnh khảnh của cô.

Chắc chắn đây là lần đầu tiên hân hoan buông lỏng đề phòng thân mật với mình như vậy.

Trong lòng Triển Du cảm thấy “thụ sủng nhược kinh”, vẻ mặt mừng rỡ, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt lưng tròng nhìn người đàn ông kia, đánh bạo nói: “Tứ gia, nếu sau này ngài không thích Aki nữa có thể để cho em tiếp tục ở lại đây được không? Em không muốn trở về, những người kia sẽ giết em.”

Nam Khôn cau mày, nghĩ thầm, tôi đã để cho em cảm thấy không an toàn như vậy sao?

Thử mấy lần liên tục, dường như càng làm cho người đàn ông này tin tưởng cô bé trước mắt thật sự đơn thuần vô hại như vậy, nghi kị dần biến mất, tất nhiên sự đề phòng trong lòng cũng giảm bớt rất nhiều.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt trong sáng long lanh khiến cho trời đất hóa băng của Triển Du như đang cất giấu một hang động sâu thẳm có thể hấp hồn người vào trong, lúc cô dùng tình cảm kín đáo nhìn người

khác, ánh mắt tràn ngập tình cảm cùng khát vọng, quả thực xinh đẹp khiến cho người ta không thể chuyển tầm mắt.

Người đàn kia bị cô trêu chọc nên lòng cũng nóng lên, hần hơi chần chờ một chút rồi cúi đầu xuống nhẹ nhàng chiếm hữu đôi môi cô.

Trùng hợp lúc này cửa ban công lại mở ra, Nam Huân cầm một xấp báo cáo dày đặc đi về phía trước, theo sau là chủ nhiệm Vương đã được Phượng Tường chỉnh hình thành.

Cửa mở ra dĩ nhiên đã vén lên một màn biểu diễn hương diễm, người nào đó lập tức kích động: “Ôi, diễm xuân cung đồ sống đây mà.”

8. Chương 8: Thụ Sủng Nhược Kinh

Rốt cuộc hôm nay Nam Huân cũng bắt được cơ hội khua môi múa mép, ngay cả Triển Du cũng bị anh ta làm cho đỏ mặt, Nam Khôn mượn cơ hội này bảo lái xe đưa cô ra ngoài trước.

Trên chiếc Mercedes-Benz xa hoa, chỗ ngồi trước và sau có vách ngăn, Triển Du nằm trên ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi thở đều đều cùng dáng vẻ điềm tĩnh khiến cho cô giống như đang ngủ say, nhưng trên thực tế, cô đang nhắm mắt tập trung tinh thần nghe bọn họ nói chuyện trong văn phòng của Nam Huân.

Sự thật chứng minh, chiêu dùng giả đánh tráo của Mục Hàn xác thực rất hữu hiệu.

Nam Huân nói nếu như không chọn ra một biện pháp tiến hành ngăn chặn, để cho những kích thích tổ kia tùy ý sinh trưởng, nhiều nhất chỉ là ba năm Triển Du không những xuất hiện dấu hiệu cơ thể héo rút, nội tạng suy kiệt còn có thể bị di chứng về phương diện thần kinh.

Triển Du nghe xong thì cười khê trong lòng, đồng thời thần kinh đang căng thẳng cũng thoáng buông lỏng – kết quả kiểm tra sức khỏe Nam Huân chẩn đoán đối với Nam Khôn mà nói không phải là một việc xấu làm cho người ta đau đầu mà là một liều thuốc an thần vô cùng công hiệu, có thể ăn mòn sự hoài nghi cùng những bản khoản trong đáy lòng Nam Khôn.

Nửa tiếng sau, Nam Khôn cùng Nam Huân ra khỏi văn phòng của chủ nhiệm Vương, vừa tới gần xe thì Triển Du tỉnh lại nhưng cô không mở mắt.

Lúc này tất nhiên Nam Khôn không muốn “đánh thức” cô, sau đó người nào đó còn bị hạ lệnh cấm lên tiếng, yên lặng đi về phía biệt thự nhà họ Nam, Nam Khôn cũng không đánh thức cô, xuống xe xong thì bé cô đi thẳng về phòng ngủ.

Từ khi Triển Du theo người đàn ông này trở về vẫn chưa bao giờ ngủ đủ giấc, hiện giờ rốt cuộc có thể tạm thời thở phào, tất nhiên phải nhắm mắt ngủ bù.

Giường lớn mềm mại tăng thêm cảm giác thoải mái làm cho cô ngủ một giấc đến năm tiếng, khi tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối.

Ngoài cửa sổ hoàng hôn vây bốn phía, trong biệt thự vẫn sáng như ban ngày, Triển Du còn chưa mở cửa ra thì đã nghe thấy phòng khách dưới lầu truyền đến tiếng ồn ào, đứng trong hành lang nhìn thấy bọn người Nam Trân mới nhớ hôm nay là 15 – ngày họp mặt gia đình mỗi tháng của nhà họ Nam.

So sánh với cảnh tượng bận rộn trong nhà bếp mới thấy mọi người trong phòng khách bên này thật sự quá mức nhàn nhã.

Nam Khôn cùng Nam Huân ở trong thư phòng lầu hai bàn chuyện, vài người trong nhà họ Nam vẫn chưa tới, trong phòng khách chỉ có con cháu như Nam Trân, Nam Hạo mắt sắc nhìn thấy Triển Du đầu tiên, lập tức đứng lên nháy mắt với Nam Trân, Nam Trân nhìn qua theo tầm mắt của hắn ta, lúc vừa thấy Triển Du đang xuống cầu thang thì mặt lập tức cười tươi: “Aki, cô dậy rồi sao, đến đây, ngồi đi.”

Nhìn thấy dáng vẻ như bạn tốt lâu ngày xa cách gặp lại của người ta, thật giống như người lần trước đập cô xuống nước không phải cô ta vậy.

Thật đúng là một quý nhân hay quên!

Trong lòng Triển Du có chút khinh bỉ cô ả này nhưng mặt lại không thể không giả vờ như đang thụ sủng nhược kinh cùng có chút kinh hãi.

Thấy mắt cô có vẻ sợ hãi, mặt tỏ ra chần chờ, Nam Trân giống như không thể đợi được tự mình đứng dậy tới mời người.

“Aki ngồi cạnh tôi này.” Triển Du bị cô ta kéo qua ngồi cạnh mình, lễ phép chào hỏi mọi người.

“Nghe nói hôm nay từ bệnh viện trở về cô vẫn còn ngủ, không khỏe ở đâu sao?” Người nói là vợ mới cưới của Nam Hạo – Thi Lôi, vẻ ngoài thanh lệ động lòng người, nói năng lịch sự, ánh mắt vẫn chứa đựng nét cười làm cho người ta cảm thấy vô cùng ôn hòa hiền thực lại hào phóng vừa phải.

“Không phải không khỏe, sáng nay đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe thôi, hơi mệt một chút, sau khi về đã ngủ mất.”

Triển Du biết rõ hiện giờ bọn người này khách sáo tốt lành với mình như vậy đều là vì thái độ lần trước của Nam Khôn khi cô bị rơi xuống nước cùng với mấy hôm nay Nam Khôn rất “yêu chiều” cô, cũng biết rõ trong hồ lô của những người này chứa thứ thuốc gì.

Bọn họ muốn diễn trò, đương nhiên cô cũng phải chiều theo thôi.

Nghe xong đáp án của cô, Nam Trân trộm thở phào một hơi, kéo tay cô, vẻ mặt thành khẩn nói: “Aki, chuyện ở bể bơi lần trước tôi thật sự xin lỗi cô, đêm đó tôi uống nhiều quá nên không nhận ra cô, mấy hôm nay tôi vẫn muốn gặp cô để nói lời xin lỗi nhưng lại không có cơ hội, hôm nay nói lời xin lỗi với cô ở đây, cô ngàn vạn lần để bụng nha.”

Triển Du tỏ ra quá mức kinh ngạc mở to hai mắt, gật đầu như trống bỏi, sau nửa ngày mới rộng lượng nói: “Không sao không sao, tôi không trách cô, Tứ gia đã mắng tôi rồi nha, chính mình chỉ biết trốn, cũng không biết giải thích với cô nữa.”

“Đúng thế đúng thế, hiểu lầm nhỏ thôi, nói rõ sẽ không có việc gì nữa.”

Một câu của Triển Du đã ôm một nửa lỗi, Nam Trân không biết nên nghĩ cô là một con lừa ngu ngốc.

Sự thật chứng minh cô vẫn chưa ngốc đến trình độ đó.

Mọi người nói lắng nghe chuyện phiếm một lát, Triển Du lại một lần nữa thành công miêu tả mình thành một đứa nào ngập nước cống khác hẳn với người thường ọi người thấy.

Suy nghĩ đó làm cho Nam Trân giảm bớt rất nhiều băn khoăn trong lòng, nói chuyện cũng không còn dè dặt như lúc đầu nữa, mặt ai cũng mang nụ cười hì hì, từ xa nhìn lại hoàn toàn giống như anh em một nhà, cảnh tượng thật là hòa thuận tốt đẹp.

6h tối, ba anh em Nam trọng trước sau đi đến, Nam Khôn cùng Nam Huân cũng một trước một sau xuống lầu, quần gia cũng đã dọn thức ăn xong.

Triển Du cũng đã đói bụng cả ngày, một bàn đầy thức ăn ngon miệng bày biện đẹp mắt này không thể không làm cho người ta ngứa ngáy, từ khi ngồi lên bàn ăn cô không hề lên tiếng, ngoại trừ thỉnh thoảng giúp cậu bé Nam Vũ năm tuổi (vốn tên là Đồng Khoa, đứa con Nam Hạo mất sức chín trâu hai hổ mới giành được) gấp thức ăn, thì trong đầu vẫn đắn đó xem nên ăn gì, cố ý giả vờ như hoàn toàn không linh hội được dụng ý đêm nay Nam Khôn để cô ra ăn cơm cùng mọi người.

Đương nhiên cái gọi là “không linh hội được” của cô không có nghĩa là người khác cũng không linh hội được.

Cơm ăn được một nửa thì Nam Trân vẫn đang nói chuyện phiếm với mọi người mời Thi Lôi cùng một thiên kim tiểu thư khác ngày mai đến câu lạc bộ Haiya chơi, sau đó vô cùng nhiệt tình mời Triển Du ngày mai cùng góp mặt.

Triển Du vừa uống một ngụm canh, nghe lời cô ta nói thì vẻ mặt như đang sắp phun ra.

Không cần đoán cũng biết mục đích lời mời của Nam Trân nhất định là muốn mượn cô thử Nam Khôn, về phần có mục đích gì khác không thì cũng chỉ có bọn họ mới biết được.

Cho nên Triển Du dù có đồng ý cũng không thể trực tiếp gật đầu, ngu ngơ một lát, đương nhiên cô đá quả cầu này cho Nam Khôn: “Tứ gia?”

Hai chữ “Tứ gia” này là lời trưng cầu ý kiến, cũng là đóng vai tình nhân của Nam Khôn tuyệt đối tôn trọng cùng tín nhiệm người đàn ông này.

Hiển nhiên Nam Khôn cũng bị hai chữ “Tứ gia” này của cô làm cho vui sướng, lúc nhìn cô ánh mắt cũng dịu đi, hoàn toàn không có lực đạo: “Muốn đi sao?”

Triển Du tùm tùm gật đầu, trong lòng lại liên tục khinh khỉnh: từ chối có nghĩa là không nể mặt Nam Trân trước mọi người trong gia đình, tôi có thể không muốn đi sao?

Cô đã “muốn như vậy”, dù cho Nam Khôn có biết đây là một cái bẫy cũng sẽ không cam lòng khiến cho cô buồn lòng: “Cũng được, em đã tới đây nửa tháng mà vẫn chưa ra ngoài, cứ đi theo A Trân ra ngoài giải sầu, mọi người mua gì cứ kí tên của tôi, không cần dè chừng, A Đông cùng lão Tưởng sẽ đi theo giúp mọi người xách đồ.”

“Cảm ơn anh họ.” Nam Trân cùng Thi Lôi trăm miệng một lời nói cảm ơn, vẻ mặt tràn ngập vui sướng.

Mặc dù mọi người đều trong ngoài không đồng nhất nhưng bữa tiệc gia đình đêm nay không thể nghi ngờ là bữa tối hòa hợp nhất mấy tháng nay, ngay cả Nam Trọng bình thường thích nhất là đâm chọc tối nay cũng không hề ồn ào, nguyên nhân là bởi vì Nam Huân cũng ngồi trên bàn ăn. Còn lại Nam Hiểu Văn (đi nhỏ của Nam Khôn) cùng Nam Duệ (con út của Nam Trọng), một người trời sinh tính tình lương thiện không thích thù ghét chuyện thị phi, một người trời sinh lạnh lùng cao ngạo, rất ít nói, tất nhiên cũng không có hứng thú dè dặt chuyện.

Ăn tối xong mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm một lúc rồi đứng dậy trở về ngủ.

Nam Khôn rất bận, tất nhiên không có thời gian nhàn rỗi cùng mọi người nói chuyện phiếm ngắm trăng, ăn cơm tối xong chưa lau miệng hết đã có điện thoại gọi tới.

Đêm đã vào sâu, ánh trăng bên ngoài vẫn cao như trước, Mục Hàn đến rồi lại đi, thần không biết quỷ không hay.

Ban ngày Triển Du ngủ quá nhiều, cả người lại vừa bị Mục Hàn đâm vài châm, hiện giờ tinh thần sảng khoái, toàn thân nhẹ nhõm, không hề buồn ngủ chút nào, đang nghĩ ngợi phải làm sao mới ngủ được, không bằng đến văn phòng của Nam Khôn gặt hái một ít, kết quả vừa thay quần áo xong đã nghe thấy tiếng động cơ xe dưới lầu truyền tới.

Không cần đoán, nhất định là chủ nhân ngôi biệt thự này đã trở lại.

May mắn hôm nay Nam Khôn đã sai người tháo hết camera trong phòng ra, bằng không còn phải mất thời gian chỉnh lại, căn bản là không kịp.

Triển Du thay quần áo xong vừa ngồi xuống đầu giường chưa tới mười giây thì Nam Khôn đã đẩy cửa vào.

“Ngủ không được sao?” Nam Khôn đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay nói lỏng nút cổ áo, hơi thở mang theo mùi rượu, ánh mắt lại rất tỉnh táo, không hề có men say.

Triển Du có chút không đoán được trạng thái lúc này của hắn, không lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Nam Khôn vươn tay vén tóc ra sau tai cho cô, hỏi: “Lúc này Nam Trân mời em đi tụ họp, em thật sự muốn đi hay là sợ nó mất hứng nên đồng ý?”

Triển Du thâm nhếch môi cười trong lòng, ra vẻ tỉnh ngộ: “Nếu em không đi thì cô ấy sẽ mất hứng sao? Oh! Cũng may em đã nhận lời!”

Nam Khôn đối với vẻ “luôn không nắm được trọng điểm” của cô cảm thấy có chút bất đắc dĩ, giọng ầm ập nói móc: “Sao cái não này của em lại ngốc đến vậy?”

Triển Du vô cùng phối hợp tỏ ra ngây thơ cho hắn xem.

Nam Khôn sùng nịnh vươn tay vuốt khê lên mũi cô một cái, lấy ra một chiếc hộp màu đỏ rượu trong túi quần, ra lệnh: “Đưa tay cho tôi.”

Mở hộp ra, bên trong là kiểu đồng hồ Audemars Piguet – Royal Oak mới nhất.

Không cần đoán, thứ này tuyệt đối không chỉ đơn giản là một chiếc đồng hồ.

Nhất định bên trong có gắn mấy thứ như thiết bị định vị.

Triển Du không cam lòng, *éo chịu nổi! Đến tột cùng là anh lo lắng cho tôi hay là không yên lòng về em họ của mình đây?

Dây đồng hồ dài vừa phải, hiển nhiên là trước đó đã được chỉnh lại.

Sau khi Nam Khôn đeo vào cho cô thì ngược mắt lẳng lặng nhìn cô, hỏi: “Thích không?”

Triển Du cười tủm tỉm gật đầu: “Cám ơn Tứ gia.”

“Cái này còn có hiệu ứng từ trường, sau này mỗi ngày đều phải đeo nó đấy, rất có lợi cho sức khỏe của em.”

Trong lòng Triển Du cười đến thâm sâu: hừ, cái này đúng là đủ đường hoàng, đủ chăm sóc tỉ mỉ.

Nam Khôn nói xong thì đứng lên, vừa cầm điện thoại vừa nói: “Bác Trương gọi điện bảo bọn họ mang đồ ngủ cùng đồ lót tới đây.”

“Đêm nay Tứ gia muốn ở lại sao?” Triển Du ra vẻ mừng rỡ, trong lòng lại đột nhiên nhảy lên.

Tên Nam Khôn này đã hoàn toàn buông lỏng cảnh giác với cô cho nên mới chuẩn bị ăn cô sao?!

9. Chương 9: Cùng Tán Tỉnh Nhau

Hình như người hầu cố ý chọn thời gian mà tới, khi Triển Du cầm quần áo gỗ cửa phòng tắm thì Nam Khôn đã tắm xong.

“Vào đi, cửa không khóa.” Nam Khôn vừa đáp lời vừa thuận tay lấy một chiếc khăn sạch vẩy quanh hông.

Triển Du đẩy cửa ra, trông thấy Nam Khôn vừa lau tóc vừa đi về phía mình, ngọn đèn chiếu lên những giọt nước chưa khô trên lồng ngực hấn tắn ra ánh sáng trong suốt lấp lánh, làn da màu đồng sau khi tắm nước nóng nhìn qua sáng loáng trơn bóng lạ thường, cơ thể tinh trắng ẩn chứa một sức mạnh sục sôi.

Hắn thông dong bình tĩnh đi về phía cô, đưa tay cất bước cũng tắn ra một vẻ đẹp dã tính.

Triển Du nhú mày trong lòng, người đàn ông này trời sinh đã có tư chất làm ngư lang rồi. (trao bao á @@)

Đây không phải là nghĩa xấu, bởi vì điều này không hề có chút quan hệ gì với cách làm người của hắn, cô chỉ đơn thuần cảm thấy thân hình của hắn quá hoàn mỹ rất dễ bị xoi mói mà thôi, loại đàn ông này dù có nguyện làm bình hoa hắn cũng sẽ chọn làm một bình hoa cực phẩm.

Huống chi cho tới bây giờ kẻ này không chịu làm một món đồ trang trí.

“Đẹp không?” Người đàn ông kia đứng trước mặt Triển Du, dù bận vẫn ung dung nhìn cô, sau đó ở trước mặt cô nhẹ nhàng kéo chiếc khăn tắm quanh hông ra.

“Á!” Triển Du thấy thế, ra vẻ e lệ, vội vàng dùng quần áo trên tay che mắt mình lại.

Trước kia tuy Nam Khôn không mua bán giao dịch vật cứng với Rini nhưng hắn đã nghe không ít những lời đồn đãi về những vật cứng được Rini rao bán trong các cuộc đấu giá trước, đương nhiên trong lòng cũng cho rằng Triển Du cũng giống như các vật cứng trước – tuy chưa bị dùng qua nhưng không hề lạ lẫm gì với chuyện tình dục hoặc đàn ông khỏa thân, thậm chí có thể nói là rất quen thuộc.

Lúc chứng kiến hành động ngược ngùng theo phản xạ có điều kiện của Triển Du hẳn cảm thấy rất bất ngờ nhưng trong lòng lại có chút ngạc nhiên vui sướng: “Thẹn thùng như vậy, trước kia chưa nhìn thấy sao?”

Xì, lại đang thử tôi!

Triển Du còn tưởng rằng đêm nay người đàn ông này uống quá nhiều cho nên vừa rồi mới làm ra hành động đó, không ngờ tới người này đang thử cô.

Lòng thấy bất ngờ nhưng mặt vẫn giả vờ lúng túng, cũng không nói gì, chỉ bụm mặt lắc đầu.

Theo cô biết, lúc trước khi Simon ủy thác cho Rini bồi dưỡng Aki đã đặc biệt dặn dò không được huấn luyện Aki như với những vật cứng khác, nhất là phương diện giáo dục giới tính, cố gắng làm cho cô duy trì vẻ sạch sẽ thuần khiết, cho dù là các hành động như nịnh nọt hôn môi cũng không được quá mức khiêu khích.

Cho nên lúng túng cùng thẹn thùng mới là phản ứng nên có của cô lúc này.

Hiển nhiên Nam Khôn cũng bắt được dụng ý Rini làm vậy, cho nên cũng không hoài nghi với hành động lúc này của Triển Du, chỉ cảm thấy rất thú vị, thấy hai tai cô đỏ lên, cũng không định tiếp tục trêu chọc cô nữa.

Triển Du cảm thấy quần áo trong tay bị rút ra, đang đoán xem người đàn ông này có trêu chọc cô nữa không, chần chờ nửa ngày, đang chuẩn bị mở mắt ra thì đột nhiên cơ thể bay lên không.

“Tứ gia?” Cô vô thức ôm chặt cổ Nam Khôn, tim đập như được gắn mô tơ.

Nam Khôn bế cô lên giường, đắp chăn mềm lên cho cô còn mình lại không nằm lên theo mà ngồi cạnh giường lặng lẽ nhìn cô.

Hai người đều không nói lời nào, căn phòng trở nên yên tĩnh mập mờ.

Ánh mắt người đàn ông này rất dịu dàng, chỗ sâu nhất trong đáy mắt lại cất giấu một vẻ sắc bén, cực nóng bỏng nhưng biểu hiện của hắn lại bình tĩnh thản nhiên lạ thường.

Triển Du không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì, lòng cũng thấy hơi nao núng.

Qua nửa ngày sau cuối cùng người đàn ông kia cũng lên tiếng, giọng nói thuần hậu mà dịu dàng: “Bình thường ngày nào cũng dán lấy tôi để tôi ở lại với em, lúc này đã ở lại thật, ngược lại cảm thấy em có chút sợ hãi, nói cho tôi biết, em đang nghĩ gì?”

Tôi đang nghĩ xem có phải anh đang thật sự nổi “thú tính” không.

Đương nhiên lời này không thể nói ra được, Triển Du do dự một lát, nhút nhát e lệ rụt rụt vào trong chăn: “Em đang nghĩ sau này Tứ gia kết hôn cùng Đoàn tiểu thư, sinh ra cục cưng có đẹp như Tứ gia hay không?”

Nam Khôn nghe vậy giật mình vài giây, chợt nhắm hai mắt rồi mở ra, trong lòng ẩn giấu một chút tức giận: “Ai nói cho em biết tôi sẽ kết hôn? Nam Trần sao?”

Đoàn tiểu thư Triển Du nói là Đoàn Kỳ, là vị hôn thê đã chọn cho Nam Khôn khi còn ở trong bụng.

Bởi vì lão gia và ông nội của Đoàn Kỳ đã từng là anh em kết nghĩa, quan hệ cũng khá tốt cho nên muốn cho hai nhà thân càng thêm thân, vì vậy đã có lời hứa hôn 27 năm trước. Nói là vị hôn thê nhưng từ nhỏ đến lớn Nam Khôn chỉ gặp cô ta hai lần, lạ lẫm đến cả bạn cũng không được tính, đừng nói đến tình cảm.

Đối với chuyện này hắn vẫn không hề có thái độ gì, nguyên nhân thật sự không khó đoán, một là hắn không thích, hai là hắn là cánh chim không có gió.

Cho nên cho dù không thích, hiện tại hắn cũng không thể công khai tỏ thái độ.

Chuyện này ngoại trừ nhà họ Nam cùng nhà họ Đoàn biết, ngay cả nhân viên cao cấp trong Xích Thủy cũng không biết, nếu như không phải dựa lòng dạ toan tính xấu xa như Nam Trần và Nam Hạo nói vớ vẩn thì làm sao cô gái nhỏ này biết?

Triển Du thấy sắc mặt bất ngờ của Nam Khôn, cố ý giả vờ như đang bị dọa, dường như cả người đều trượt vào trong chăn, chỉ lộ ra ngoài cặp mắt to tròn nhìn hắn, “Là em đã làm cho Tứ gia không vui sao? Thật sự xin lỗi, sau này sẽ không nghe trộm chuyện linh tinh nữa.”

Nghe thấy lời này khiến cho người ta cảm giác hình như thật ra chuyện Nam Khôn kết hôn với ai cô cũng không để ý, cái cô để ý chỉ là tâm tình của Nam Khôn. Bởi vì người đàn ông trước mắt cô là chủ, hay là cha mẹ, hay là cơm áo, hay là ô dù của cô?

Nam Khôn cũng không thèm lí giải lời cô của, thật lâu sau mới không có cảm xúc ném qua một câu: “Em hy vọng tôi kết hôn với Đoàn tiểu thư sao?”

Triển Du vội vã không ngừng lắc đầu.

“Vì sao?” Nam Khôn nhìn thẳng vào cô, đáy mắt ẩn chứa một vẻ mà ngay cả chính hắn cũng thấy buồn cười...là chờ mong.

Rini dùng nhiều biện pháp xử lí làm cho người ta không thể tưởng tượng được như vậy chính là vì thanh trừ cái tôi trong linh hồn Aki, còn có lòng ghen tuông mà dường như tất cả phụ nữ đều có, cho nên dù sau này hắn có lấy mười vợ thì hắn là Aki cũng tự hiểu rằng “tôi chỉ là vật cứng, không thể tranh giành, không thể cướp đoạt”, ít nhất trong thời gian ngắn hắn không thể nào hoàn toàn trừ khử tận gốc “nô tính” mà Rini đã khắc sâu vào tâm hồn cô.

“ghen” đối với người trước mắt mà nói thật sự là chuyện không tưởng, hắn cũng không biết mình đang chờ mong cái gì.

Nhưng mà điều làm cho hắn cảm thấy bất ngờ chính là Triển Du lại trả lời một câu đúng là làm cho lòng người ta ngứa ngáy.

Cô nói: “Bởi vì em cũng muốn kết hôn sinh cục cưng với Tứ gia.”

Lời nói này bên ngoài nghe vào thì quả thật có chút hương vị dấm chua, nhưng cẩn thận nhắm nuốt thì giọng điệu của cô thật ra chứa đầy vẻ thản nhiên vô tình cùng chờ mong – chờ mong chuyện kết hôn sinh con với mình.

Mặc dù lời nói như thế rất lấy lòng đàn ông nhưng hắn vẫn cố ý nói phá: “Toàn thân cao thấp của em tôi cũng không biết có mấy thứ linh kiện là thật, em sinh con ra ngộ nhờ dọa người khác sợ thì làm sao bây giờ?”

Triển Du ra vẻ kích động, xoay người ngồi dậy dùng giọng nói quả quyết: “Em không có chính hình!”

Nam Khôn vẫn không buông tha: “Đã nói dối còn dám lẽ thẳng khí hung vậy nữa.”

Triển Du xụ vai xuống: “Được rồi, chỉ làm phẫu thuật gọt xương, làm một cuộc phẫu thuật dây thanh quản, hai lần làm phẫu thuật căng da cùng ba lần phẫu thuật xóa sẹo thôi, nhưng mà em thật sự không có sửa mặt, sẽ không sinh ra yêu quái đâu.”

Việc buôn bán quan trọng nhất là thành phẩm, nếu như cô có ngoại hình xấu xí thì căn bản lúc trước Rini sẽ không vừa ý cô.

Đương nhiên Nam Khôn biết rõ cô không sửa mặt, nhưng dù vậy hiện giờ hắn cũng thật sự không thể làm cho cô gái trước mặt này mang thai.

Bỏ qua chuyện hiện giờ Triển Du đang giả làm Aki, dù có là Aki thật thì Nam Khôn cũng sẽ không mạo hiểm như vậy – Nam Huân nói, trong cơ thể vật cứng nhỏ nhà hắn có quá nhiều kích thích tố, hiện giờ mang thai sẽ dẫn đến quái thai cùng tình trạng thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng của phụ nữ có thai.

Nam Khôn thấy mặt mũi cô ỉu xìu uể oải, đoán hơn phân nửa là người này đã bị lời nói của hắn chọc vào chỗ đau, không khỏi sinh cảm giác thương tiếc, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô vào trong lòng mình, tiến đến bên tai cô thấp giọng nói: “Nói miệng không bằng chứng, tôi không tin, trừ khi để tôi tự mình kiểm tra.”

Cút, đùa tôi à!

Triển Du bực bội trong lòng nhưng lại không phát tác được, âm thầm hít một hơi ngược mắt lên nhìn người đàn ông kia, đôi mắt đen tuyền nhất thời ngáy dại: “Kiểm tra thế nào?”

Nam Khôn suy nghĩ một lát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Xâm nhập từng tác từng tác để kiểm tra.”

Nụ cười của hắn khiến cho khuôn mặt vốn đã tỉnh sảo đến gần như sắc bén trở nên nhu hòa, lại khiến cho người ta có cảm giác dịu dàng thân thiết lạ thường.

Tôi ngất, thì ra cũng biết cười à, tôi còn tưởng rằng dây thần kinh mặt của anh bị tê liệt một nửa rồi.

Triển Du bị nụ cười không có ý tốt kia làm cho hoa mắt, trong lòng vừa chấn động thì bất thành linh đã bị khuôn mặt tuấn tú đang tiến tới gần làm cho hoảng sợ, mắt vẫn chưa kịp trợn tròn thì miệng đã thất thủ.

Nam Khôn hôn lên môi cô một cái, thấy cô vẫn ngơ ngác không có phản ứng gì, ánh mắt khê cong lên, nghiêng lấy môi cô làm cho nụ hôn này thêm sâu.

10. Chương 10: Yêu Tinh Thông Minh Kề Bên

Trong tình huống này tất nhiên Triển Du không thể đẩy Nam Khôn ra, dù thật sự đêm nay Nam Khôn muốn ăn cô thì chức trách cùng sứ mạng của cô cũng sẽ không cho phép cô lâm trận lùi bước.

Khi cần thiết phải anh dùng hiến thân vì lợi ích quốc gia cùng sự nghiệp đặc công, hy sinh mình vốn chính là thiên thức của một đặc công như cô, nói cách khác lúc chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, nếu như không thể không dùng thủ đoạn nhan sắc để đạt được mục đích thì điều tất yếu cô phải làm là hy sinh mình. Không riêng gì cô, các thành viên khác trong Liệp Ưng cũng giống vậy, nếu như trời sinh Nam Khôn thích đàn ông vậy thì tối nay người ở đây chính là mấy người như Mục Hàn chẳng hạn.

Những nụ hôn như mưa, dày đặc nhiệt tình. Đầu tiên đôi mắt phượng của Triển Du mở to, vẻ mặt lại chợt tựa như tràn đầy mừng rỡ nhìn người đàn ông này, ánh mắt cũng tràn ngập vẻ mê luyến không thể che giấu được.

Môi mềm kề nhau, triền miên mấy bận, người đàn ông này mỗi lần hôn đều mang theo một vẻ dịu dàng thấm thiết, Triển Du ra vẻ hưởng thụ chậm rãi nhắm mắt lại nhưng trong lòng lại đầy một bụng khả nghi. Ở đây không có áo mưa cũng không có thuốc tránh thai, lại trẻ như vậy rồi, theo lý mà nói thì theo tính cách làm việc cẩn thận lại không chịu sai sót của Nam Khôn, hắn sẽ không bước vào nguy hiểm như vậy mới phải, nhưng hai người đã hôn cả ngày mà hình như hắn không muốn dừng lại chút nào.

Mập mờ đang thăng cấp, ngay cả thời gian cũng xấu hổ đỏ mặt.

Đôi môi mềm mại căng mọng của Triển Du như một thứ quả ươn ướt mát, bị Nam Khôn gây mê nên có chút hứng khởi, trong lúc khoái cảm đang lan rộng, động tác của hắn càng kịch liệt hơn, đầu lưỡi mềm mại trơn tru ngang nhiên xâm nhập, bá đạo trở mình mót vào cùng quần lấy đầu lưỡi cô.

Trong lúc nụ hôn đang sâu, đầu óc Triển Du có hơi choáng váng, không nhận được mở rộng tầm mắt ra nhìn trộm, đôi mắt kia cũng đang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Nam Khôn yêu chết đi được thần sắc mê ly “không đề phòng” của cô, hai con ngươi sâu và đen như đầm mực trong nháy mắt đã tản ra một hương vị dục vọng, như vết dầu càng loang càng rộng, giống như lúc nào cũng có thể nổ mạnh làm cho Triển Du sợ hãi không thôi.

Nhiệt độ trong phòng thoát cái đã trở nên nóng hổi khiến người ta có chút không thể thích ứng được.

Đôi cánh tay đầy sức mạnh kia của Nam Khôn càng siết càng chặt, trần trọc xâm nhập hôn lên thân thể cách một lớp vải kia, Triển Du cũng có thể cảm giác được cơ thể mạnh mẽ kia đang bồng bồng phần chấn nhiệt tình. Cô giơng mắt nhìn đôi con ngươi nhuộm màu dục vọng đang nhộn nhạo dậy sóng kia nhưng lại không hề thấy phản cảm.

Trong nội tâm đã giao chiến mấy phen, cuối cùng cô như đã thỏa hiệp vươn tay ôm lấy cổ Nam Khôn, bắt đầu không lưu loát nhưng nhiệt tình đáp lại hắn.

Nhưng mà điều khiến cho cô không ngờ chính là sự chủ động của cô bỗng nhiên đã làm cho Nam Khôn đình chỉ tiến công.

Rời khỏi môi nhau, hơi thở dần ông dày đặc vẫn vương vít trên mặt Triển Du, nóng đến nỗi khiến tim cô đập nhanh. Triển Du nhìn dục vọng trong mắt hần dần tan biến mà chuyển thành vẻ sùng nịnh nồng đậm cùng một chút ảo não không dễ nhận ra.

Cô biết rõ vì sao hần ảo não.

Người đàn ông này trời sinh tính tình đã cơ trí tinh táo, cẩn thận nghiêm túc, luôn giống như một người máy hệ thống tinh vi, làm chuyện gì cũng muốn đạt tới cảnh giới lí trí nhất, bình thường bất kể ở bên ngoài hay ở nhà hần cũng vĩnh viễn làm ra vẻ bất cầu ngôn tiểu (nói năng thận trọng), nghiêm chỉnh lạnh lùng, giống như có cực kì ít người có thể khơi mào tình cảm thật sự của hần, nhưng vừa rồi trong khoảng thời gian ngắn rõ ràng hần đã không kiểm soát được, đương nhiên trình độ “không thể khống chế” cũng chỉ có khi hần định nghĩa như vậy mới có thể gọi là không khống chế được, đối với Triển Du mà nói chỉ có thể gọi là hưng phấn.

Biết rõ đêm nay chắc chắn người đàn ông này sẽ không tiếp tục nữa, tảng đá trong lòng dần rơi xuống, Triển Du không để lại dấu vết thở phào một hơi, vẻ mặt lại vẫn cẩn thận như trước: “Tứ gia?”

Nam Khôn thấy đôi mắt ngập nước tràn ngập mê hoặc của cô, không khỏi sinh lòng tà ác, hỏi đùa: “Muốn tôi tiếp tục sao?”

Éo đở nổi! Nói ra giống như chị mày chưa thỏa mãn dục vọng vậy, thôi, hôm nay thỏa mãn lòng hư vinh của nhà người vậy.

Triển Du gật đầu như bầm tỏi, đôi mắt mở thật to, dáng vẻ thản nhiên như đang không hề che giấu nội tâm của mình.

Quả nhiên Nam Khôn rất hài lòng với dáng vẻ này của cô, nhích lại gần hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Bây giờ muộn rồi tôi hơi mệt, ngày mai đi, được chứ?”

Triển Du cười thầm trong lòng: anh hai à, thầy giáo chưa từng dạy anh sao? Hoa khai kham chiết, trực tu chiết. Mặc dải vô hoa không chiết chi. (Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay, đừng chờ hoa rụng bẻ cành không)

Ngày mai à? Nghĩ hay nhỉ.

Sáng ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời đầu ngày lên cao dày đặc chiếu lên bức màn che, căn phòng yên tĩnh không tiếng động.

Triển Du nằm thẳng, dáng ngủ rất an ổn, hàng mi rậm dài ánh lên một buồng bóng tối hình quạt đẹp mắt dưới mi mắt cô.

Nam Khôn nghiêng người ôm cô, đã thức dậy nhưng không mở mắt ra, nhắm mắt hôn hôn lên chóp mũi cô. Thật ra Triển Du cũng đã thức dậy từ lâu nhưng vẫn giả vờ ngủ, lúc này Nam Khôn chạm vào cô nên cô liền thức thối mở mắt ra, mơ mơ màng màng làm nũng với người đàn ông này.

Nam Khôn hôn lên trán cô một cái, ầm giọng dặn dò: “Hôm nay tôi có việc phải ra ngoại tỉnh xử lí, lát nữa phải đi nên không thể ăn sáng cùng em được, em hãy cùng bọn Nam Trân đi chơi thật vui, nếu những người kia có hỏi gì em cứ trả lời thật là được, mời em chơi bài em cũng không cần kiêng kị gì, thua thì A Đông sẽ trả giúp, thắng thì em giữ, nhưng nếu bọn họ rủ em đi trượt băng hay ăn gì thì em không được ăn, nghe thấy không?”

Triển Du nhu thuận gật đầu: “Ừm”

Nam Khôn yêu chiều vỗ nhẹ lên mặt cô: “Ngoan lắm, ngủ tiếp đi.”

Triển Du chôn mặt cọ cọ lên cổ hần, ra vẻ không nỡ rời xa.

Nam Khôn bị cô cọ như vậy nên tâm trạng cũng rất vui, cười vỗ vỗ cô, dỗ dành: “Tối nay tôi sẽ tự đến đón em, nghe lời.”

Triển Du nghe lời buông lỏng tay, lại hôn lên mặt hần một cái: “Tứ gia đi đường chú ý an toàn.”

“Ừ” Nam Khôn cũng không để ý đến vẻ quyến luyến của cô, nói đứng là đứng lên, mặc quần áo tử tế rồi mở cửa ra ngoài.

Hắn vừa đi thì Triển Du cũng không nhàn rỗi, cô xuống đi đi vào nhà tắm, bắt đầu một ngày mới.

Ở bên kia Hình Thiên hả hê chọc cô: “Em yêu, tối hôm qua không phải hai người đã động phòng rồi à, sao hôm nay lại dậy sớm thế, xem ra tứ gia Nam Khôn không dùng quá nhiều sức nhỉ.”

Triển Du ngồi trên bồn cầu trừng mắt, trào phúng nói: “Anh nha, thật không hổ là tên lưu manh của đội. Nhìn thấy cái tính cách tiểu tiện nhân như anh đến tổ tông của anh cũng đau lòng đến phát khóc, còn không biết trời cao đất rộng à, đồng chí Tiểu Thiên.”

“Ôi chào! Đồng chí Tiểu Du, tôi thay mặt tổ tông nhà tôi cảm ơn ngài, bọn họ ở trong mộ phần rất vui vẻ, người đã thất thân như ngài cũng đừng nhớ thương bọn họ quá.”

“Chết tiệt, có anh mới thất thân đấy, cả nhà anh đều thất thân!”

“Ồ ớ! Sao em biết thế? Đúng là tối hôm qua anh đã thất thân một lần rồi.”

Trong bọn họ thì công lực đùa giỡn lưu manh của Hình Thiên đều làm cho những người khác phải té ngửa, quả thật Triển Du ghen hòng không nói được gì nữa.

“Tên tiểu tử thói nhà cậu lại đang đùa giỡn Du nhi rồi, đáng đánh.”

Hình như ở bên kia Mục Hàn đã thưởng cho người nào đó một cú, sau đó hỏi Triển Du: “Có chuyện gì Du nhi?”

Triển Du lập tức chỉnh lại thần sắc, nghiêm mặt nói: “Tối hôm qua Nam Trân mời em đến tham gia cuộc tụ hội của các tiểu thư gì đó, ở câu lạc bộ Haiya, em nghi bọn họ có âm mưu gì đó. Còn nữa, tối qua đột nhiên Nam Khôn đưa em một chiếc đồng hồ, em đã kiểm tra thử, bên trong có thiết bị định vị, hơn nữa món đồ này rất lợi hại, không thể tháo ra, nếu tháo ra thì đồng hồ sẽ thành phế thải, chỉ có thể dùng thiết bị chặn sóng ngăn lại.”

“Anh đang muốn nói chuyện này với hai người, tối hôm qua xe của Nam Trân bị người ta động chân động tay, hơn nữa hôm qua Chiến Cát gửi tin tức cho anh nói người của nhà họ Nam gần đây đã tiếp xúc với tổ chức Hắc Hổ (tổ chức lính đánh thuê ở Trung Đông), cụ thể là ai thì bên kia không nói, nhưng mấy ngày nữa nhất định nhà họ Nam sẽ xảy ra chuyện, em phải cẩn thận một chút.”

Triển Du nghe vậy khẽ nhíu đôi mày thanh tú lại: “Rốt cuộc mấy người này muốn làm gì đây?”

Mục Hàn nói: “Anh và Hình Thiên đã cẩn thận phân tích, cảm thấy người đứng sau có thể là lão quỷ Nam Uy. Sau khi Nam Khôn nắm quyền thì chức tổng giám đốc của Xích Thủy vẫn bỏ trống, tuần sau bọn họ sẽ mở cuộc họp ban giám đốc, trước mắt người có tư cách ngồi lên vị trí đó nhất là ba anh em Nam Uy, Nam Hiểu Văn không tranh giành quyền thế nhiều năm rồi, lúc này không thể nào chen vào nữa. Lão nhị Nam Trọng trước nay đã tâm có thừa, năng lực lại không đủ. Chỉ có Nam Uy là người bụng dạ nham hiểm, quỷ kế đa đoan nhất. Bọn anh đoán lần này hẳn muốn mượn cơ hội này để giá họa cho Nam Trọng.”

Lão nhị của nhà họ Nam lần trước đã mượn danh Xích Thủy vụng trộm nhà họ Nam buôn bán kim cương lậu, việc này đã làm cho ban giám đốc cùng Nam Khôn rất bất mãn, lần này nếu lại mang thêm tội danh giết hại người thân, vậy cho dù Nam Khôn chịu tha cho ông ta thì mấy nguyên lão trong ban giám đốc cũng sẽ không đồng ý cho ông ta giữ chức.

Triển Du cũng hiểu phần nào về lão hồ ly Nam Uy kia nhưng trong lòng vẫn có chút khó hiểu: “Nói vậy là ông ta muốn vu oan giá họa, có Nam Trân diễn trò với lão là đủ rồi, sao còn phải dùng nhiều tiền đi thuê sát thủ, không phải đã làm chuyện thừa sao?”

“Đây cũng là chỗ bọn anh khó hiểu nhất, nếu như người thuê sát thủ không phải Nam Uy thì cũng chỉ còn Nam Trọng và Nam Khôn. Thật ra Nam Khôn cũng không có nhiều khả năng lắm, lão gia đã để lại cho hắn một đội quân tinh nhuệ trung thành nhất, đến nay bọn họ cũng chưa từng xuất hiện ngoài ánh sáng, hơn nữa thân thủ của bọn họ tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém tổ chức Hắc Hổ, căn bản hẳn không cần phải thuê sát thủ.”

Hình Thiên tiếp lời: “Anh cảm thấy Nam Uy đáng nghi nhất, Nam Trọng ông ta thuê người để giết ai chứ? Giết Nam Trân sao? Đầu óc của ông ta cũng đâu có mọc đậu, hay là giết anh của ông ta? Chuyện này lại

càng không có sức thuyết phục, giết Nam Uy chẳng phải đã giúp Nam Khôn trừ bớt chứng ngại vật sao, ông ta ngu vậy sao?”

“Hai người nói xem không phải Nam Uy muốn thuê người giết em chứ?”

Triển Du suy đoán trong đầu: “Người nào trong nhà họ Nam cũng biết Nam Trọng trời sinh đã sĩ diện, lại có lòng thích đi trả thù, việc buôn lậu lần trước Nam Khôn đã làm đẹp mặt ông ta trước ban giám đốc, xem ra nhất định là ông ta lòng đầy thù hận. Gần đây những hành vi của Nam Khôn đều vô tình hay cố ý nhắc nhở ọi người thấy, em rất được sủng. Hôm nay em ra ngoài chơi, cuối cùng em và Nam Trân đều xảy ra chuyện, nhất định Nam Khôn sẽ truy cứu, trong tình huống này, người thứ nhất hẳn hoài nghi sẽ là ai?”

Đáp án không cần nói cũng biết.

Một câu nói làm bừng tỉnh người đang nằm mộng, Mục Hàn chợt nói: “Đúng vậy, giết em, lại gây tiếng bản cho Nam Trọng, chuyện này đối với Nam Uy mà nói không thể nghi ngờ chính là biện pháp hữu hiệu nhất. Nhưng bây giờ chúng ta không có cách nào biết rõ kế hoạch của bọn họ, hôm nay em ra ngoài chơi nhất định phải tỉnh táo một chút.”

Triển Du có chút tức giận: “Em khinh, mấy tên rùa thối tha này, xem mạng người như cỏ rác, quả thật bọn họ đã coi trời bằng vung.”

“Vãi trứng...Em yêu à, không đáng tức giận vì mấy tên súc sinh đó đâu.” Giọng điệu đồng chí Hình Thiên nghe như đang ngái ngủ nói.

Triển Du vui mừng: “Em không có trứng, vãi không được nha, nếu không thì anh cho em mượn vào trái trứng để em vãi đi?”

Mục Hàn: “...”

Khi hai người đang đấu võ mồm thì điện thoại trong phòng ngủ vang lên.

Triển Du biến sắc: “Nhất định là Nam Trân gọi đến, em rút đây.”

Mục Hàn: “Được rồi, đề cao cảnh giác, luôn giữ liên lạc.”

Đôi mắt phượng của Triển Du híp lại, hàng lông mi thật dài xẹt qua một vẻ sắc bén kiên định: “Yên tâm, em biết phải làm thế nào.”

11. Chương 11: Giả Heo Ăn Thịt Cọp

“Woa! Chiếc đồng hồ này của Aki thật là đẹp, anh họ của tôi tặng cho cô à?”

Hôm nay Nam Trân kéo Triển Du cùng Thi Lôi ra ngoài từ sớm, bảo là muốn mời bọn họ ăn sáng, trên đường mọi người đi cùng một chiếc xe, tận dụng cơ hội lôi kéo làm thân, lúc này vừa mới ngồi lên xe, cô ta đã không thể chờ đợi được bắt đầu soi mói.

“Ừm” Triển Du cười ngọt ngào mà ngại ngùng, dáng vẻ như một thiếu nữ đang yêu.

Nam Trân lập tức giả vờ làm ra vẻ vô cùng hâm mộ: “Xem ra thật sự anh họ rất thương cô, đã nhiều năm như vậy tôi cũng chưa từng nghe nói anh ấy mập mờ với người phụ nữ nào, đừng nói chi là tặng quà, cô thật lợi hại, có thể làm cho anh ấy sủng cô như vậy.”

Triển Du cũng không thêm để ý đến cô ta, nhướn mắt lộ ra khuôn mặt tươi cười, gấp cả mức súp tôm đưa vào miệng mình, thật là dói.

Trên mặt Thi Lôi cũng mang nụ cười dịu dàng: “Chúng ta sẽ đi dạo phố chứ nhỉ, từ khi Aki đến đây vẫn chưa từng ra ngoài, hôm nay chúng ta cùng dạo chơi thả ga đi.”

Triển Du gật đầu nói lời cảm tạ: “Thật là phiền ọi người.”

Sau khi ăn sáng no nê, Triển Du đã bị hai người kéo đi dạo phố, nói là hai người đi cùng Triển Du nhưng cuối cùng lại thành Triển Du đi dạo phố cùng hai người kia.

Hôm qua Nam Khôn đã nói, hôm nay tất cả những thứ bọn họ mua đều kí tên của hắn, còn đặc biệt phái vệ sĩ theo xách đồ giúp bọn họ. Nam Trân cùng Thi Lôi không hề khách sáo với Nam Khôn chút nào, từ phố buôn bán dạo đến trung tâm Hải Đô, lại từ Hải Đô đi dạo qua đường Ngân Long, rồi lại từ đường Ngân Long đi đến bách hòa Nam Hoa, cuối cùng lúc đi ra, cỗ xe của Thi Lôi ngay cả chỗ ngồi cũng không có, tất cả đều là đồ của cô ta và Nam Trân.

Gần 12h giờ trưa, hơn mười cô tiểu thư trong nhóm của Nam Trân tụ tập trong một căn phòng sang trọng của câu lạc bộ Haiya, sau khi khách sáo chào hỏi xong muốn nói lại không có chuyện gì để nói, trong số các mình tinh trên tạp chí còn có một cô gái trông khá khí chất liếc nhìn Triển Du quan tâm hỏi: “Nghe nói trước kia Aki ở nước ngoài, bây giờ trở về đã thấy quen chưa?”

Cô gái này chính là vị hôn thê còn thua cả bạn bình thường của Nam Khôn – Đoàn Kỳ.

Cái cô Nam Trân kia, thì ra là có ý xấu, còn mồi cả “vợ cả” của Nam Khôn tới, muốn làm nhục ai đây?

Đoàn Kỳ thật sự rất xinh đẹp, cách nói chuyện cũng rất ôn hòa, từng động tác gờ tay nhắc chân đều lộ ra hương vị ưu nhã đoan trang cổ điển.

Triển Du cảm thấy bất đắc dĩ với chuyện mình bị coi như là “kẻ thứ ba”, vẻ mặt vẫn tiếp tục giả vờ không sợ, trả lời: “Mới đầu thì có một chút, bây giờ đã quen rồi, Tứ gia cùng đại tiểu thư đều đối xử với tôi rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, sau này nếu thấy chán có thể rủ A Trân và mọi người đi ngoài nhiều một chút, nhiều người sẽ càng náo nhiệt.”

Cũng không biết căn bản Đoàn Kỳ không xem Triển Du là kẻ địch hay là giả vờ quá giỏi, dù sao vẻ mặt của cô ta cũng không hề có ý đối địch với Triển Du, ánh mắt nhìn Triển Du tràn đầy thân thiết.

Những người khác không biết Nam Khôn và Đoàn Kỳ còn có quan hệ khác, chỉ biết hiện giờ Triển Du là tình nhân của Nam Khôn, thấy Đoàn Kỳ ân cần hỏi han chỉ nghĩ cô ta đang nịnh bợ, vì vậy cũng nhiệt tình góp vui.

“Aki à nhà của cô ở đâu thế?”

“Aki à ba mẹ của cô làm gì thế?”

“Aki à cô và Tứ gia quen biết thế nào vậy?”

“Aki à đồng hồ trên tay cô thật là đẹp, là mẫu vừa mới ra Audemars Piguet – Royal Oak nha, trước giờ tôi chưa hề được nhìn tận mắt mẫu mới này.”

... ..

Vì vậy bữa cơm này toàn một đồng những câu hỏi không hề có dinh dưỡng được đặt ra.

Nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, có người muốn đi dạo phố, có người lại muốn đến spa, Nam Trân cùng Đoàn Kỳ lại muốn chơi mạt chược, nhân số không đủ, vì vậy muốn kéo Triển Du cùng Thi Lôi vào cho đủ, Triển Du vội vàng xua tay nói mình không biết chơi.

Về mặt Nam Trân vẫn ôn hòa thân thiện: “Không sao, rất dễ, bọn tôi dạy cô, học là biết chơi ngay.”

Đoàn Kỳ cũng khuyến khích: “Chơi đi mà, bọn tôi không thu tiền, thua thì uống rượu, chúng tôi một ly Aki nửa ly, được không?”

Nam Trân cũng vội vàng tiếp lời: “Vừa khéo tháng trước ông chủ Hoàng đưa cho tôi mấy thùng rượu vang Botrytis rất ngon, tất cả đều là số lượng có hạn của các năm, tôi vẫn chưa nỡ uống, để tôi gọi quản lí Vương mang tới, hôm nay thắng thua tôi đều mời khách.”

Triển Du hừ lạnh trong lòng, vui vẻ đồng ý.

Nam Trân lúi cu ngồi xuống, vừa nói quy tắc vừa mở bài làm mẫu cho cô, thỉnh thoảng Đoàn Kỳ cũng nhẹ nhàng bổ sung vài câu, không khí vô cùng hòa hợp.

Triển Du cũng rất phối hợp, được bọn họ chỉ dẫn vô cùng hứng thú, dáng vẻ hưng phấn kích động.

Bốn người vây quanh bàn chơi bài, có câu vận may của “lính mới” rất tốt, Triển Du vừa mở bài đã cầm hồ, đưa lên khoe khoang với Nam Trân và Thi Lôi.

Một lúc sau quản lí Vương dẫn theo một đám người nối đuôi nhau vào, quen thuộc gọi phục vụ bưng trà rót nước, mở rượu bày tiệc.

“Viên đồng” Nam Trân mặt không đổi sắc đánh ra một quân, móng tay sơn lòe loẹt tỏa sáng dưới ánh đèn.

“Giang” Triển Du hết bài, sờ soạng trương tam vạn, thuận tay đánh ra, “tam vạn”

“Ồ, Aki, giờ thì mời cô uống rượu.” Thi Lôi ngồi đối diện mỉm cười đẩy bài ra, giang thượng pháo, hết bài.

Vừa đúng lúc đánh xong một vòng, theo như quy định lúc này của bọn họ, đánh xong mỗi vòng phải trả nợ ngay.

Vòng này mỗi người đều có phần, nhưng mà Triển Du nhiều hơn một lỵ.

Phục vụ luôn đứng bên cạnh trông coi đều có con mắt tinh tường, thấy vậy liền vội vàng nâng khay lên, mùi rượu xâm nhập vào mũi làm cho người ta chảy nước miếng, Triển Du cầm ly nhấp một ngụm nhỏ, rượu vào miệng, ngọt lịm, lúc vào cổ mát lạnh trơn nhẵn, sau khi uống xong, lúc nói chuyện cũng mang theo mùi rượu trái cây nhàn nhạt.

Đây không phải trừng phạt, rõ ràng là đang tự thưởng mà.

Sau hơn một tiếng, như đang lâm vào trận đánh giằng co, mọi người luân phiên, vòng này tôi mời cô hai lỵ, lần tới cô lại mời tôi hai lỵ, dường như mỗi người đều có phần, tính toán kĩ lưỡng cũng không tính ra ai thắng ai thua.

Về sau có người gọi điện thoại cho Đoàn Kỳ, hình như là mời cô ta đi ăn cơm.

Sau khi Đoàn Kỳ tán gẫu với bạn nửa ngày đột nhiên bùm điện thoại nói với Nam Trân: “Hôm nay bạn của tôi khai trương khu du lịch, mời tôi đến góp vui, tôi nói với người ta tôi đang đi với bạn, anh ta nói tối nay mọi người hãy đến tham dự cùng anh ta, đi không?”

“Tôi có quen không?” Nam Trân hút một ngụm thuốc rồi nhả ra thành hình đám mây, ánh mắt có chút tò mò.

“Hẳn là hai người đã gặp nhau rồi, Thiệu Đồng công tử của tập đoàn Đông Thịnh, cũng khá tốt tính, đặc biệt trọng nghĩa, nể mặt tôi đến tham dự đi.”

“Chờ bọn tôi đánh xong ván này đã, đến lúc ấy đến suối nước nóng kia luôn.”

Nam Trân thuận tay ném lục điều ra, quay đầu nhẹ nhàng nói với Triển Du: “Aki, đi không?”

DM, đồng ý thì cũng đồng ý rồi, hỏi cái rắm gì mà hỏi!

Triển Du ra vẻ do dự: “Tứ gia nói tối nay ngài ấy đến đây đón tôi... Vậy để tôi gọi điện nói với ngài ấy một tiếng.”

“Không phải anh ấy đã đến thành phố G rồi sao? Nói không chừng bây giờ đang bàn chuyện với người ta, muộn chút nữa bảo A Đông gọi đi.”

Bị lời này chặn họng, cũng làm cho người ta không biết nên nói tiếp thế nào, Triển Du dụi dãi cười: “Được rồi.”

Ván bài cũng còn tiếp, sau khi Đoàn Kỳ nhận điện thoại xong dường như đã may mắn hơn nhiều, nhờ quân bài Triển Du đánh ra mà thắng lớn.

Thoảng cái đã uống ba ly, mặt Triển Du đỏ bừng, một tay đỡ lấy đầu chậm rãi đánh ra một quân, thoát nhìn có chút không yên lòng. Nam Trân lén nháy mắt với Thi Lô một cái, vì vậy sau khi hết một vòng, Thi Lô lại đánh cho Triển Du một quân đại đối tử.

Triển Du biết rõ bọn họ đang lén lút mờ ám nhưng cũng không vạch trần, khoe miệng nhếch lên, ra vẻ bị người ta hăm hại còn không biết, nhưng mãi cho đến 4h30 chiều bọn Nam Trân cũng không thể bắt cô uống hết hai chai.

Vòng này cô giả vờ, đã sờ hết bài còn nhảy bài, thấy đột nhiên vẻ mặt cô nghiêm chỉnh, cùng với vẻ mặt vui mừng như nhặt được nhiều tiền.

Thi Lô ngồi đối diện thấy thế vừa sờ bài vừa cười nói với cô: “Vòng này nhất định là bài của Aki rất tốt nhỉ? Thấy miệng cô cười không khép lại được.”

Cô ta vừa dứt lời thì tay sờ bài của Triển Du bỗng dừng dừng lại, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi ngả bài ra.

“Chị A Trân, tôi đã hồ rồi phải không?” Giống như chính cô đã thắng mà không dám xác nhận hoàn toàn.

Mắt Nam Trân sáng lên quét qua bài của mình nhiều lần, đúng vậy nha!

Đây là cái thứ vận may khi gió gì thế?!

Nam Trân không lên tiếng, ngược mắt lên nhìn thoảng qua Thi Lô, lại nhìn Đoàn Kỳ ngồi đối diện, ba mặt nhìn nhau không nói gì.

Triển Du xoay người tìm người đến xác nhận: “Anh Đông em đã hồ rồi phải không?”

Mắt A Đông không có biểu cảm gì nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa: “Đúng vậy, ngài đã cùng bài, thiên hồ tự đối với long thất, dựa vào quy tắc vừa rồi của mọi người thì ba người khác phải uống 72 ly, rượu ở đây không đủ, để tôi đi gọi quản lý Vương chuyển ba thùng khác vào.”

Lúc này đến phiên những người khác co rúm lại.

72 ly rượu, chon dù mỗi chai rót được 6 ly thì Nam Trân và hai người kia cũng phải mỗi người uống hết một thùng!

Cái con người này thật sự đánh không có kỹ thuật gì sao!

Đồng chí Triển Du lương thiện tất nhiên không đành lòng để cho em họ cùng vị hôn thê của Nam Khôn bị vỡ bụng mà chết, đặc biệt rộng lượng khua tay: “Không cần đâu, nhiều rượu như vậy mà uống hết thì dạ dày làm sao chịu nổi, không phải ở đây vẫn còn thừa 9 chai sao, các chị một người uống 3 chai đi.”

Nam Trân: “.....”

Thi Lô: “.....”

Đoàn kỳ: “.....”

12. Chương 12: Yêu Nghiệt Hung Mãnh

Có câu châm ngôn thế này, trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự mình làm bậy không thể sống.

Nam Trân cùng mấy người này muốn tự tìm tai vạ, Triển Du hoàn toàn khôn có lý do không thành toàn cho bọn họ.

Bốn chữ có thể hình dung cảnh tượng lúc này là: vô cùng thảm.

Tửu lượng của Thi Lô kém nhất, vừa uống xong đã đứng không vững, Nam Trân thì tốt hơn một chút, tuy vậy mặt cũng đỏ ửng lên, vào toilet ới hết ra xong đã có thể đứng thẳng lưng, không xiêu vẹo gì. Trong bọn

họ người có tửu lượng cao nhất chắc là Đoàn Kỳ, đừng thấy cô ta mảnh mai như vậy, uống xong ba chai rượu mặt cũng không đỏ, vẫn trắng như tuyết, đương nhiên cũng không thể loại trừ nguyên nhân phần quá dày.

Hai tay Triển Du ôm lấy ngực, không đảo mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ, vẻ mặt phức tạp, như không đành lòng lại giống như đang xót xa, còn có vẻ hâm mộ.

Người ngoài không biết còn tưởng rằng cô đang đau lòng cho bọn họ nhưng thật ra cô đang đau lòng cho chỗ rượu kia.

Rượu ngon quý giá như vậy mà để cho bọn họ uống thả cửa như bia loại thường, thật là quá lãng phí!

Trong tình huống này, nhất định không thể đánh bài tiếp nữa, quản lý Vương sai người mang thức uống giải rượu tới, Thi Lô uống xong quay lại ghế sofa nằm một lát, có hơi tỉnh lại một chút, Đoàn Kỳ nhìn đồng hồ nói cũng sắp tới giờ rồi, cầm điện thoại gọi cho nhân viên trang điểm trên lầu xuống, sau đó đoàn người lại lần lượt rời đi.

Năm giờ chiều, trời chiều ngả về tây, ngoài cửa xe non xanh nước biếc, màu xanh ngắt bao phủ, tạo thành một cảnh tượng tú lệ.

Con đường cao tốc dẫn đến resort Long Nham xe chạy như thoi, xe của Đoàn Kỳ chạy trước, A Đông chở Triển Du theo sau, xe của Nam Trân đi cuối cùng.

Một tay Triển Du chống cằm, sắc mặt bình tĩnh nhìn cây cối um tùm hai bên đường, trong lòng đã từ từ cảnh giác, Mục Hàn nói bọn họ đã cẩn thận bày bố cả đoạn đường từ cầu lạc bộ Haiya đến Long Nham nhưng cũng không phát hiện ra bất cứ điểm khả nghi nào. Nam Trân cùng những hiện khác hiện giờ cũng không có động tĩnh gì, chẳng lẽ lại ra tay ở resort Long Nham? Nếu như là vậy thì Đoàn Kỳ và người bạn kia không phải cũng sắm vai một nhân vật trong âm mưu này sao?

Đang nghĩ thì điện thoại bỗng reo lên.

Triển Du nhìn vào màn hình điện thoại, khóe miệng lập tức nhếch lên, chuyển sang giọng điệu vui mừng: “Tứ gia.”

“Nghe giọng nói này xem ra tâm tình không tồi nhỉ.” Nam Khôn trêu cô: “Thắng tiền sao?”

“Hi hi.” Triển Du không che giấu sự vui sướng trong lòng mình, dùng giọng điệu như một đứa trẻ tiểu học được nhất lớp về khoe với phụ huynh nói: “Tứ gia, em kể cho ngài nghe, hôm nay chị A Trân đã dạy cho em chơi mạt chược, bọn em không ăn tiền, thua thì uống rượu, sau đó em đã xử lý hết bọn họ nha, hơn nữa còn là một nhất chí mạng đó.”

Trong lòng Nam Khôn sáng lên như gương nhưng biểu hiện vẫn như cũ: “Vậy em để cho bọn họ uống bao nhiêu?”

“Một người uống 12 chai, em cảm thấy nhiều quá nên bảo A Trân cùng mọi người chia đều 9 chai ra uống, chị Thi Lô uống xong bị chóng nữa mặt.” máy hát vừa mở ta, Triển Du nói thao thao bất tuyệt, “Tứ gia ngài biết không, vòng đó em cùng bài lại bốc được quân long thất nha, A Trân cùng mọi người nhìn thấy đều choáng váng...”

Giọng nói thuần khiết thánh thót của cô giống như một dòng suối trong vắt, chảy vào trong tim, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nam Khôn lắng lắng nghe, hoàn toàn không có ý ngắt lời cô, đợi cô nói xong hẳn mới tiếp tục trêu chọc: “Rõ ràng em chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết thôi, làm gì có kĩ thuật gì?”

“Em biết ngay nhất định ngài sẽ nói vậy mà.” Triển Du bị giới một gáo nước lạnh, ra vẻ nhăn nhó: “Được rồi, quả thật là vận khí của một con mimi mà.”

Qua điện thoại dường như Nam Khôn có thể nhìn thấy biểu lộ của cô, không tiếng động cười cười, nói: “Bên chỗ tôi tạm thời có chút chuyện phải mất thời gian một chút, trên núi có nhiều người, em không quen đường thì đừng rời khỏi tầm mắt của A Đông quá lâu, muộn một chút tôi sẽ đến đón em.”

“Ừm, em sẽ khôn chạy lung tung.”

Loại tư thái mềm mại luôn nghe lời này của cô luôn rất hữu dụng với Nam Khôn, trầm ngâm một lát, hần nói: “Em thích ra ngoài chơi cùng bọn họ như vậy, sau này nếu ở nhà thấy chán thì ra ngoài cùng bọn họ nhiều một chút.”

Hần cho là hần nói vậy Triển Du sẽ vui mừng hoan hô, vậy mà đột nhiên Triển Du lại có hơi mất hứng nói: “Vốn em cũng cho rằng ra ngoài chơi như vậy rất vui, nhưng hôm nay đi dạo cùng chị A Trân tới trưa cũng không còn cảm thấy vui nữa, có đôi khi lời họ nói em không hiểu gì cả, nhưng lại thấy bình thường ở chung với Tứ gia vẫn còn vui vẻ vô lo nhất.”

Nam Khôn bị cô chọc cười: “Cảm giác ra ngoài chơi cả ngày của em chỉ có một câu như vậy thôi sao?”

“Cũng không phải nha, em chỉ cảm thấy ở cùng với Tứ gia là thoải mái nhất thôi.”

Hàng chân mày sắc bén của Nam Khôn nhướn lên: “Ồ, mới mười mấy tiếng đồng hồ không gặp mà em đã học được cách nịnh nọt rồi.”

“Không phải nịnh nọt đâu.” Giọng điệu của Triển Du vô cùng chân thành, “Em thật sự muốn ở cùng với Tứ gia, nhưng mà Tứ gia lại bận nhiều việc như vậy, em không thể...Á!”

Mới nói được một nửa thì trong tích tắc, từ sau lưng có một lực rất mạnh đánh úp lại khiến thiếu chút nữa Triển Du đã bay ra khỏi chỗ ngồi, may mà có dây an toàn.

Trong lúc đó chiếc xe khác cũng va chạm thật mạnh vào xe cô – nhất định là xe của Nam Trân ở phía sau không phanh lại kịp.

Cô đã nghĩ sao hôm nay không thấy có động tĩnh gì, thì ra là đặt bẫy ở chỗ này.

Lúc này phát hiện ra có mấy chiếc xe dàn xe đi theo cô đã đoán được, bọn họ không chỉ muốn ra tay ở đoạn đường này thôi mà là cả đoạn đường cao tốc GH, đoạn đường này khá dốc, của gấp có thể lao xuống hồ. Xe của Nam Trân ở cuối cùng, nếu hai xe kia đủ hung hăng mà ép lấy xe cô, còn không sợ sẽ không lao xuống hồ hay sao?

Chỉ là nếu như vậy thì mấy tên sát thủ kia là thế nào?

Đã không phải muốn người tới giết cô thì là giết ai?

Hay là căn bản Nam Uy không qua lại với Hắc Hồ mà là một người hoàn toàn khác?

Biến cố ập đến, tất cả đều chỉ trong tích tắc, không cho phép người ta cẩn thận cân nhắc nguyên do.

Điện thoại của Triển Du bị mất, cũng không có cách nào nhặt lại được, chỉ có thể nắm lấy tay vịn. chiếc xe lắc lư rất mạnh, ngoài xe cũng vô cùng thâm hiểm, tiếng phanh xe bén nhọn cùng tiếng va chạm như ma âm liên tiếp đánh vào tai cô, quả thật làm cho người ta sởn tóc gáy.

Chiếc xe bất ngờ của ngược lại giống như một con chó điên cắn người không tha cũng đủ để tạo ra một tai nạn xe cộ khiến cho người ta thấy mà giật mình.

Cho nên vài giây đồng hồ sau, dưới tác dụng của lực đạo quá lớn đánh vào, chiếc Bentley chở Triển Du cũng bị vỡ kiềng ngoài, đuôi xe văng lên, sau khi phát ra tiếng phanh cực đại thì đâm thẳng xuống hồ.

Nam Uy hao tâm tổn trí rốt cuộc cũng đạo diễn ra được một trò làm cho người ta kinh tâm động phách, trong tình huống này bất kể là đã vượt ra ngoài dự đoán thì Triển Du cũng không thể thật sự nhảy ra vạch trần bọn họ.

Làm diễn viên trong vở kịch này, từ đầu đến cuối cô đều vô cùng phối hợp, lúc nên hoảng loạn tuyệt đối không cố gắng trấn định, lúc nên hấp hối tuyệt đối không thể để mình như đang rất khỏe mạnh.

Xe đâm xuống hồ, kính chắn gió phía trước bị thủng một lỗ lớn, nước hồ xông vào, lạnh băng rét thấu xương.

Trong tình huống đại não thiếu dưỡng khí, toàn bộ thế giới trước mắt như đang bắt đầu trở nên lung lay sắp đổ.

Trong lúc hốt hoảng, Triển Du cảm thấy có người túm lấy cánh tay cô, kéo cô về một hướng khác.

Tảng đá trong lòng rơi xuống, cô yên tâm can đảm để ình ngất đi.

13. Chương 13: Đến Thăm, Bức Hôn

Trong cơn đau mãnh liệt Triển Du mở mắt ra, đập vào mắt không phải là một màu trắng thuần, cũng không có giường bệnh hay mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

Căn phòng rất yên tĩnh, bức màn lớn hoàn toàn che lại thế giới ngoài cửa sổ khiến cho người ta không xác định rõ đang là ban ngày hay ban đêm, trong không khí thoang thoảng một mùi hương nhàn nhạt khiến cho thoáng cái Triển Du đã đoán ra đây là phòng ngủ của Nam Khôn – trên người hắn cũng có mùi hương này.

Yết hầu đặc biệt khó chịu, dường bị mới bị bàn ủi là qua, nuốt nước miếng cũng thấy đau, Triển Du chống tay đang chuẩn bị ngồi dậy thì cửa phòng mở ra. Nam Khôn thấy cô đã tỉnh lại thì sắc mặt vốn cứng nhắc cũng dịu lại rất nhiều.

“Có khát không?” Hắn nhanh chóng đi tới đỡ cô tựa vào đầu giường.

Triển Du ra vẻ yếu ớt lắc đầu, há to miệng muốn nói chuyện, Nam Khôn vội vàng ngăn cô lại rồi duỗi tay áp lên trán cô, vẻ mặt lập tức trở nên vui mừng: “Hạ sốt rồi, cổ họng em bị đau, không thể ăn được, hay là truyền dịch bổ sung dinh dưỡng đi.”

Triển Du nghe lời gật đầu, cũng không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt hắn như vậy, đôi mắt cô vốn đã rất to, tròn đen trời sinh đã nhiều hơn trông trắng, lúc ánh mắt nhìn người khác luôn đặc biệt chuyên chú, giống như một con chó nhỏ khiến chủ nhân thương yêu.

Nam Khôn bị cô nhìn như thế nên lòng cũng cảm thấy có chút áy náy, vuốt ve gương mặt cô, giọng nói dịu dàng chưa từng có: “Làm sao vậy?”

Dm, giả vờ cái đêch gì!

Anh nha, đã sớm biết âm mưu của Nam Uy rồi phải không? Cố ý một mắt nhắm một mắt mở để bọn họ làm chuyện xấu là đang muốn mượn cơ hội chen ép cậu hai của anh hay là để thử tôi đây?

Triển Du không cam lòng nhưng vẻ mặt vẫn điềm đạm đáng yêu, ánh mắt rưng rưng, giọng nói khàn khàn: “Em còn tưởng rằng em sẽ không còn được gặp lại Tứ gia nữa chứ.”

Có câu nước mắt phụ nữ, một giọt cũng sẽ say, nước mắt của Triển Du lại chảy thành sông, Nam Khôn không thể thờ ơ, ôm lấy cô vừa hôn vừa dỗ, an ủi nửa ngày: “Đều do tôi không bảo vệ tốt cho em, ngoan nào, không sao đâu, có tôi ở đây, không phải sợ...”

Về âm mưu lần này, thật ra hắn cùng Triển Du đều giống nhau, biết rõ Nam Trân mời cô đi tụ họp có phân nửa là mượn dao giết người, nhưng cũng không rõ kế hoạch cụ thể của Nam Trân, thậm chí cũng không biết chuyện chiếc xe của Nam Trân bị người ta động chân động tay vào. Sở dĩ đồng ý để cho Triển Du đi hoàn toàn là vì vẻ mặt “rất muốn đi” của Triển Du, không hề liên quan gì đến thử Triển Du.

Cho nên mới đưa cho Triển Du chiếc đồng hồ kia, lại còn phái A Đông đi theo, vậy mà cuối cùng vẫn vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Cho nên giờ phút này hắn về tự trách cùng quan tâm của hắn không phải là giả vờ.

Triển Du ghé vào đầu vai hắn khóc một lúc, như là đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó ngẩng đầu lên khàn khàn nói: “Đúng rồi, những người khác đâu?”

“Đều không sao cả, A Trân cùng Thi Lô chỉ bị trầy da, không có gì trở ngại, chắc là lát nữa sẽ qua đây thăm em. Ngày hôm qua thắng xe của nó không được nhảy, lại gặp đoạn đường chỗ đó không tốt cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ, không sao đâu!” Nam Khôn vỗ lưng cô, kể sơ lược chuyện này một cách hời hợt.

“Ủm” Triển Du như trút được gánh nặng khê thở phào, Nam Khôn muốn cô là con cóc thì tất nhiên cô không thể tự ình là thông minh chạy tới đào khoét vấn đề, cũng không nói gì, cuộn tròn trong lòng Nam Khôn cọ cọ, dường như hân mới chính là cảnh tránh gió an toàn nhất của cô.

Nam Khôn rất hưởng thụ cảm giác được cô “tín nhiệm” cùng “ỷ lại” này.

Đã nhiều năm rồi, ngoại trừ mẹ ra, thật sự không có mấy người có thể làm cho hân quan tâm như vậy. Có đôi khi cẩn thận nghĩ lại, thật ra hân cũng không biết đến tột cùng hân yêu mến cô bé này ở điểm nào, cô thoát nhìn mềm mại vô hại sao? Hay là đôi mắt to tròn ướt át sáng long lanh lại thuần khiết kia của cô? Có lẽ vậy, nhưng mà hân rất khẳng định, mỗi lần ở bên cạnh cô đáy lòng vốn rất bất định của hân đã bình tĩnh trở lại. Không ai có thể bài xích người có thể mang đến tâm trạng vui vẻ ình, hân cũng không ngoại lệ.

Tai nạn xe cộ lần này tuy Triển Du bị thương nhưng với hân mà nói thật ra là một chuyện tốt – ai cũng biết muốn câu cá tất nhiên phải ném mồi câu ra trước, không danh chính ngôn thuận tạo cho những người khác cơ hội tốt thì làm sao bọn họ mắc câu được, mà bọn họ không mắc câu thì làm sao trò chơi có thể tiếp tục.

Cho nên đối với Triển Du, hiện giờ hân không chỉ yêu mến mà còn xem như một con mimi mà thương tiếc.

Triển Du không biết bí mật nơi đáy lòng hân, đương nhiên hân cũng không hề biết suy nghĩ trong lòng Triển Du.

Hai người ngồi trong phòng một lúc, lúc Phượng Tường giả làm bác sĩ dẫn theo người hầu mang thuốc truyền dịch vào cho Triển Du thì Nam Trân cùng Thi Lôi cũng theo sau.

Vừa vào cửa Nam Trân đã bắt đầu diễn: “Aki cô không sao chứ? Ôi, làm tôi sợ muốn chết, hôm qua cả đêm tôi đều không ngủ được, cứ lo lắng không biết cô có sao không. Cô xem mỗi lần lòng tốt của tôi đều gây ra chuyện xấu, lần này vốn là muốn dẫn cô ra ngoài dạo chơi giải sầu, kết quả lại để cô bị thương thành như vậy, thật sự là tôi...không biết phải mở miệng giải thích với cô thế nào nữa.”

Người nào đó nã pháo liên hồi một lúc, mọi người vẫn hay gọi là kẻ xảo trá, Triển Du muốn nôn trong lòng nhưng không thể không giả vờ ra dáng dịu dàng thân thiện: “Chị A Trân, chị đừng nói vậy, cũng không phải lỗi của chị, sao em có thể trách chị được.”

“Không sao là tốt rồi, hôm qua dù tôi sợ muốn chết. Aki, cổ họng cô đang đau thì đừng nói chuyện, để tôi mang đến một số thuốc bổ chuyên thông cổ nhuận tiếng, trưa nay nếu có thể ăn được rồi thì nói nhà bếp hâm cách thủy lên cho, trước kia tôi đã từng ném thử, hiệu quả đặc biệt tốt.” Thi Lôi cũng giả vờ tốt bụng.

Triển Du cảm kích khôn cùng: “Cám ơn chị Thi Lôi.”

Mọi người trò chuyện một lát, họng Triển Du đau không tiện nói chuyện, cộng thêm Nam Khôn ở bên cạnh trông coi nên Nam Trân và Thi Lôi cũng không dám nói lung tung, ngồi một lát rồi cùng người hầu rời đi.

Phượng Tường cầm nhiệt kế đo cho Triển Du, vừa ghi chép bệnh án vừa báo cáo với Nam Khôn: “Phương án trị liệu cho tiểu thư của Tam thiếu đã chuẩn bị gần xong, chỉ tiết cụ thể còn phải đợi Tam thiếu ở về từ thành phố B thương lượng xong mới định đoạt tiếp được.”

Nam Khôn gật gù đầu, vốn còn muốn hỏi gì đó nhưng điện thoại lại vang lên.

“Chuyện gì?”

“Đoàn lão tiên sinh cùng Đoàn Kỳ tiểu thư tới chơi ạ.” Quản gia ở đầu dây bên kia dùng giọng già nua nói.

Hàng chân mày đen rậm của Nam Khôn nhíu lại, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tiếp đãi tử tế, tôi xuống ngay.”

Hân vừa ra ngoài trong phòng chỉ còn Phượng Tường và Triển Du.

Trong phòng ngủ của Nam Khôn tất nhiên không có giám sát, dù là có thì Phượng Tường trong này, những thứ kia cũng không còn cách nào phát huy tác dụng.

Rốt cuộc cũng có cơ hội nói chuyện với nhau, Phượng Tường cũng không vào vấn đề chính ngay, nhướn mày hỏi Triển Du: “Đoán xem sẽ là ai?”

Triển Du cười xấu xa: “Kể thử ba cũng đã vào nhà chính, nếu vị hôn thê không tăng cường đến thì không phải là không có lòng sao.”

Hai tầm mắt chạm nhau, Phượng Tường cũng cười rồi hắng hắng cổ họng nói: “Tuần sau lão Simon tới Xích Thủy, hẳn và lão hồ ly Nam Uy kia hẹn cùng một nơi. Lão đại nói chúng ta phải nhân cơ hội này thăm dò thái độ của Nam Khôn, nhưng mà tâm tư của tên kia quá sâu, trong tay không có gì phỏng chừng sẽ không bắt được hắn. Hôm qua anh có ghé qua phòng làm việc của hắn, đáng tiếc không thu hoạch được gì, lão đại nói mấy hôm nay em hãy tìm cơ hội vào thư phòng của hắn thử xem.”

Nói xong anh ta lấy từ trong túi quần ra một cái điện thoại di động nhỏ cùng một hộp kính sát trùng đưa cho Triển Du: “Đã chuẩn bị xong cho em đây, phải chú ý an toàn đấy.”

Triển Du mỉm cười nhận lấy, bỏ qua lời khách sáo, chỉ nói: “Đừng lo lắng.”

Dưới lầu Đoàn Quốc Hùng càng già càng dẻo dai ngồi trong phòng khách nhà Nam Khôn, Đoàn Kỳ ngồi một lát rồi lấy cớ muốn đi thăm Triển Du, đi lên lầu.

Lão già kia hí mắt, thu hồi tầm mắt vẫn đang nhìn theo Đoàn Kỳ, bắt đầu chậm rãi vào vấn đề chính: “Tối hôm qua Kỳ Kỳ về nhà khóc lóc với ta nửa ngày, ta còn tưởng rằng ai đã khi dễ nó. Hỏi ra mới biết bạn của cháu bị tai nạn xe cộ.”

Nam Khôn không lên tiếng, chờ lão ta nói tiếp.

“Nó nói nếu nó không mời A Trân và bạn của cháu đến resort Long Nham thì về sau bạn của chúng cũng không xảy ra chuyện không may, hôm nay còn bắt ta đưa tới đây để thăm bạn của cháu.” Lão già mở miệng ra là nói “bạn của cháu”, hiển nhiên không xem Triển Du ra gì.

Nam Khôn cũng không giận, giọng nói khách khí mang theo một chút tôn kính: “Ông Đoàn nói quá lời rồi, hôm qua bởi vì thắng xe của Nam Trân không tốt nên mới gây ra tai nạn xe cộ, căn bản không liên quan đến Tiểu Kỳ, và lại cũng thật là có lỗi, hôm qua đã để cho cô ấy bị kinh hãi.”

“Đứa nhỏ Tiểu Trân này đúng là không cẩn thận, bạn của cháu không sao chứ?” Thật ra Đoàn lão gia cũng không quan tâm đến sự sống chết của Triển Du, cũng không có hứng thú tìm hiểu xem tai nạn hôm qua có phải âm mưu được sắp đặt từ trước rồi không, lão ta chỉ quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của đứa cháu gái bảo bối, hôm nay đến đây cũng là vì việc này.

Nam Khôn nói: “Nhờ phúc của ngài, không có gì trở ngại cả.”

“Không sao là tốt rồi, trên đời này cái gì cũng không quý giá bằng tính mạng, cũng không có gì yếu ớt bằng tính mạng cả. Buổi chiều hôm trước khi ông ngoại cháu qua đời tinh thần còn rất tốt, chơi cờ vây với ta nửa ngày, ai ngờ buổi tối lại đi mất, ông ấy cũng đã rời khỏi thế giới này trước ta một bước rồi, lúc trước còn muốn tranh thủ sống đến ngày con của cháu và Kỳ Kỳ ra đời, kết quả ngay cả rượu mừng của hai đứa cũng chưa kịp uống.”

Lão ta nói cực kì chậm, nhưng từng chữ đều lộ ra một hương vị trịnh trọng nặng nề, không cho người khác xen vào chút nào.

“Ta biết rõ mấy năm nay trên người cháu gánh rất nhiều trọng trách, vì không để cho cháu thêm gánh nặng cho nên mới kìm chế Kỳ Kỳ, không cho nó làm phiền cháu, tuy đứa bé kia uất ức trong lòng nhưng cũng vô cùng nghe lời. Hiện giờ tình hình của Xích Thủy cũng đã dần dần ổn định nên ta đã cân nhắc, hôn sự của hai đứa cũng nên tổ chức rồi. A Khôn, cháu nói thử xem?”

Đã nói đến đây, thật ra cũng không phải thương lượng với Nam Khôn, lão ta chỉ muốn Nam Khôn xác định lại mà thôi.

Cuộc hôn nhân này là do ông ngoại của hắn định ra, cho dù Nam Khôn muốn đổi ý cũng không phải là lúc này, huống chi mặc dù nhà họ Đoàn không có gia nghiệp lớn như nhà họ Nam nhưng cũng là nơi cung cấp tài liệu về laser cùng những dụng cụ phụ trợ lớn nhất cho Xích Thủy, lão ta tuyệt đối có thể làm cho Nam Khôn không dám khinh thường.

Nam Khôn nhần nhó trong lòng nhưng vẫn không mấy may để lộ ra ngoài mặt, lời nói cũng đặc biệt dễ nghe: “Tất cả đều để cho ông Đoàn an bài, chỉ là ông ngoại còn chưa tới trăm ngày, hơn nữa gần đây có

mấy hợp đồng cuốn lấy làm cháu không thể phân thân, nếu quá gấp chỉ sợ sẽ thiệt thòi cho Tiểu Kỳ.”

Ông lão tựa hồ cũng rất hài lòng với thái độ của hần, khoe miệng hiện lên một nụ cười hiền lành vui vẻ: “Cũng không cần vội vã như vậy, trước tiên chúng ta cứ định sẵn hôn sự đã, thời gian có thể thư thả một chút, hiện giờ cháu đang bận như vậy, dù thế nào cũng phải chờ cháu xử lý hết mọi việc đã.”

Câu nói “xử lý hết mọi việc” kia không chỉ riêng gì công việc mà còn là đời sống tình cảm.

Đàn ông mà, nhất là người đàn ông có địa vị như Nam Khôn, mọi người đều có thể hiểu cho chuyện hư hỏng của hần, trước hôn nhân hần muốn hàng đêm sinh ca hay trái ôm phải ấp gì đó lão đều không có ý kiến, nhưng sau hôn nhân hần không thể để cho cháu gái bảo bối của lão chung chồng với những người phụ nữ khác.

Tất nhiên Nam Khôn cũng hiểu ý lão, vẻ mặt vẫn ôn hòa: “Cảm ơn ông Đoàn đã hiểu, cháu sẽ mau chóng xử lý tốt mọi chuyện.” Kể cả...cái cuộc hôn nhân khó hiểu này.

14. Chương 14: Ham Muốn Bềnh Bềnh

Gần đây hình như ai cũng rất bận, Nam Uy bận vụ oan giá họa, Nam Trọng bận chứng minh sự trong sạch, Nam Khôn bận giúp đỡ trong bóng tối, sau đó giả hồ đồ trước ban giám đốc, “bắt tay” với Nam Uy thành công tổng vợ chồng nhà cậu hai lên đảo an hưởng tuổi già.

Triển Du cũng đặc biệt bận rộn, không chỉ bận liếc mắt đưa tình với Nam Khôn mà còn bận làm nhiệm vụ.

Hôm nay là thứ bảy, là tối để lính đánh thuê có một đêm cuồng hoan trong căn cứ – ở đây rõ ràng là nơi dương thịnh âm suy, tuy đám sài lang cũng không thiếu ăn, nhưng với trình độ này mà nói thì thật ra cũng chẳng khác nào đi tù. Tự do có thể phục vụ cho tiền tài, nhưng tất cả mọi người đều là đám đàn ông khỏe mạnh, bình thường giải quyết vấn đề sinh lý thế nào đây? Tự mình giải quyết tuy cũng có thể thông qua nhưng chung quy cũng thiếu một chút mãnh liệt, đàn ông cùng đàn ông tuy cũng có thể an ủi lẫn nhau nhưng có mấy ai tiếp nhận được đàn ông chứ? Làm ông chủ, Nam Khôn không chỉ hào phóng mà còn vô cùng tri kỷ. vậy nên mỗi buổi tối thứ bảy đều gọi mấy cô gái từ bên ngoài vào chuyên môn hầu hạ đám lang sói này.

Lúc này hần cũng đang ở bên kia tham gia cuộc tụ họp mỗi tuần của nhân viên cấp cao.

Bên biệt thự chính, thế giới ngoài cửa sổ giống như bị thượng đế che kín âm thanh, yên tĩnh không tiếng động.

Trong thư phòng của Nam Khôn, Triển Du đeo bao tay ngồi xổm trước két sắt cẩn thận đút miếng thủy tinh nhỏ vào ổ khóa.

Đây là két sắt với chế độ an toàn mới nhất của Israel, ngoại trừ nhận dạng mật mã cùng vân tay, bên trong tường còn gắn thêm ba bộ nhớ, món đồ chơi này còn biến thái hơn cả dụng cụ quét bằng hồng ngoại, không chỉ quét bằng phương pháp ghi hình mà còn chứa thêm một công năng lưu trữ ẩn, nếu như không cẩn thận bị nó “ghi nhớ” thì không biết phải thế nào mới làm cho sạch sẽ được. Phụng Tường đưa cho Triển Du mảnh thủy tinh này chính là dùng để ngăn chặn chức năng này.

Két sắt mở ra, bên trong có ba tầng, tầng trên cùng chồng chất mấy túi văn kiện cao 10cm.

Triển Du xem lướt qua một lần, trên đây cơ bản đều là về chứng khoán và các hợp đồng, tầng giữa đặt rất nhiều giấy tờ giao dịch cùng 10 chồng tiền mặt, còn có một hợp đồng mua bán vũ khí lên đến 2,3 tỷ USD.

Triển Du mở ra xem rất nhanh, đôi chân mày thanh tú không khỏi nheo lại, thì ra lần trước Nam Khôn xuất ngoại không phải đến Ả Rập Saudi mà là đến Israel.

Vừa nhận một đơn hàng lớn như vậy ở Saudi, giờ lại hợp tác với chính phủ Israel, anh ta không sợ chịu không nổi mà chết à!

Tầng dưới cùng đặt giấy tờ nhà đất của nhà họ Nam cùng một số món trang sức bằng phỉ thúy, chắc là di vật của mẹ hắn.

Bản thân những thứ ấy có giá trị liên thành nhưng đối với Triển Du mà nói cũng chẳng có giá trị gì, cô chụp lại các bản hợp đồng rồi không còn hứng thú xem nữa.

Sau khi đóng kĩ lại két sắt, Triển Du đến trước bàn làm việc của Nam Khôn ngồi xuống, cắm USP, mở máy tính của Nam Khôn lên, sau đó nhanh chóng sao chép lại các thông tin quan trọng trong máy tính, sau khi mã hóa từng tài liệu kia rồi phục chế lại chúng.

Năm phút sau Triển Du đóng cửa sổ mật mã lại, rời khỏi hệ thống bảo hiểm, xử lí hết dấu vết, trong quá trình đó có người gửi một phong thư kiện mật cho Nam Khôn.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, tiện nghi tự mình đưa tới cửa tắt nhiên cô cũng không có lý do không nhận lấy.

Song sau khi cô xem hết nội dung thư kiện lại không nhận được mà hít một hơi thật sâu. Cô không ngờ lá gan của Nam Uy lại lớn bằng trời như vậy, dám thuê người giết Nam Khôn, càng không ngờ tới tổ chức Hắc Hồ lại là tổ chức sát thủ riêng của Nam Khôn.

Nói cách khác, tổ chức Hắc Hồ thật ra chính là đội quân bí mật mà lão gia để lại cho Nam Khôn – vũ khí bí mật mà người mới nhậm chức gia chủ dùng để bảo vệ cho địa vị của mình trong nhà họ Nam!

Điểm này, chỉ sợ Nam Uy cũng không hề biết, bằng không lão ta sẽ không ngốc đến nỗi thuê Hắc Hồ giết người!

Khó trách người nào đó luôn giữ được vẻ bình thản.

Trận chiến tranh đoạt tài sản này, từ đầu đến cuối hắn đã là người thắng tuyệt đối, những thứ tôm tép nhãi nhép kia nhảy được cao tới đâu cũng chỉ trong tầm tay hắn, khiến cho hắn không vui, chỉ cần hơi động ngón tay một cái cũng có thể làm cho những tên kia mặt mũi bầm dập, thậm chí tan xương nát thịt.

Lần này không phải cậu hai của hắn là ví dụ tốt nhất sao.

Rõ ràng đã sớm biết rõ lòng dạ, lại vẫn giả vờ như không hề biết chút nào, đến tột cùng hắn đang tính làm gì đây?

Triển Du cảm thấy nhất định Nam Khôn không phải vì nghĩ đến cái gọi là tình thân nên mới không ra tay.

Đoán chừng đang còn tương kế tựu kế đây, nhưng mà hắn cũng đã sớm biết rõ chuyện Nam Uy lên cấu kết với Simon sao?

Còn nữa, tổ chức Hắc Hồ sắm vai sát thủ giết thuê lâu như vậy, thường xuyên liên hệ với các phần tử khủng bố, bọn họ không thể nào không biết căn cứ quân sự Turkestan của Đảng hồi giáo ở Đông Nam Á của Simon, cho nên nhất định Nam Khôn đã biết thân phận thật sự của Simon.

Một phần tử khủng bố mua bán vũ khí với số lượng lớn như vậy với hắn, mặc dù lấy danh nghĩa là đầu cơ trục lợi nhưng hắn không thể ngốc đến nỗi tin tưởng lời lão ta nói chứ?

Lúc trước khi tiếp nhận đơn hàng lớn như thế này hắn đang có suy tính gì đây? Là vì trả món nợ nhân tình hay là muốn dẫn rắn ra khỏi hang?

Mấy ngày nữa Simon sẽ đến Xích Thủy kí hợp đồng chính thức, hắn sẽ kí chính thức chứ?

Trong đầu Triển Du tuôn ra thật nhiều nghi vấn, Nam Khôn chỉ cần nói vài câu có thể cho cô đáp án, nhưng hiện giờ cô không thể trực tiếp mở miệng hỏi Nam Khôn, chỉ có thể đợi đến ngày Nam Khôn kí hợp đồng với Simon, nếu như hắn nhận tiền cọc cùng các khoản dự chi của Simon, phỏng chừng cô không cần thử cũng biết thái độ của Nam Khôn.

Khi trăng đã lên cao Triển Du tựa vào đầu giường buồn ngủ, chợt nghe bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nặng nề, hàng lông mi của cô giật giật nhưng không mở mắt.

Nam Khôn đẩy cửa vào, trông thấy dáng ngủ ngáy thơ của Triển Du thì sắc mặt tăm tối rồi cuộc cũng trở nên dịu dàng một chút nhưng tiếng bước chân cũng không nhẹ lại, dường như cố ý đánh thức Triển Du.

Như hần mong muốn, khi hần sắp đến gần thì Triển Du làn như giật mình tỉnh lại, bất thành linh mở mắt ra, rồi về mặt lại lập tức buông lỏng, cười tủm tỉm ngồi dậy: “Tứ gia.”

Sau khi Nam Khôn ngồi xuống vươn tay ra vén lại tóc mái trên trán cô, không nói lời nào nhìn cô, đôi mắt đen thâm thúy chứa đựng lửa tình cuộn cuộn.

Ngón tay nóng hổi chạm vào da thịt mát lạnh của Triển Du, Triển Du có hơi giật mình vì nhiệt độ cơ thể quá cao của Nam Khôn, hơn nữa sắc mặt hần lại ửng hồng một cách bất thường. Dựa vào sự hiểu biết của cô với Nam Khôn, dù cho Nam Khôn có uống rượu cũng sẽ không thành ra thế này, huống chi nhìn vào ánh mắt của hần, căn bản không giống như người say rượu, mà giống như đã uống phải thuốc kích thích, nhưng Nam Khôn lại không giống như loại người hay dùng những thứ này.

Cho nên hần đã bị người ta bỏ thuốc? (não của tên bỏ thuốc cho hần nhất định đã bị cánh máy bay đụng tàn, bằng không sao có thể dám làm ra chuyện như vậy.)

Triển Du bị chính suy đoán to gan của mình chọc cười nhưng về mặt vẫn tỏ ra quan tâm: “Tứ gia...ngài bị sao vậy?”

Nam Khôn vẫn không lên tiếng, ngón tay tinh tế thon dài vuốt ve gò má cô, ánh mắt mềm mại mà cực nóng bỏng.

Tối nay là cuộc tụ hội của các nhân viên cấp cao trong Xích Thủy lại vừa là sinh nhật của bộ trưởng Chu, một minh tinh mới nổi mời bộ trưởng Chu uống một chai rượu quý 8 năm, hiếm khi bộ trưởng Chu hào phóng như vậy, kết quả tên trợ lý lại còn lấy món hàng giấu đã lâu ra đãi hần.

Cả một chai Voalsd dope (rượu tráng dương) nguyên chất đều rót vào ly của hần và mấy vị giám đốc, những kẻ khác kể cả bộ trưởng Chu cũng không may bị dính. Giám đốc Phương uống xong còn ba hoa chích chòe nói lão ta cảm thấy hương vị không ổn lắm, nghi hoặc hỏi vài câu, bộ trưởng Chu đã uống đến nổi đầu óc u mê choáng váng mới giật mình nhìn lại chai rượu, hai mắt tròn tròn mặt mũi trắng bệch.

Triển Du quá hiểu ý nghĩa của động tác cùng ánh mắt này của hần, vừa muốn nói chuyện đã thấy đôi môi mỏng của Nam Khôn khẽ mở ra, nói hai chữ: “Sợ sao?”

Nói không sợ không chừng người này sẽ trực tiếp nhào lên, nói sợ lại chẳng khác nào từ chối hần, Triển Du cảm thấy không biết nên trả lời thế nào, suy nghĩ một lát rồi thân mật cọ cọ vào bàn tay hần, nói: “Aki thích Tứ gia, nhưng mà hôm nay em...”

Da thịt ấm áp mềm mại lại trơn bóng như lông vũ, cọ vào khiến đáy lòng vốn đã không an tĩnh của Nam Khôn nổi sóng dữ dội, khiến huyết thái dương của hần đập thành thạch, lời nói của Triển Du còn chưa dứt thì hần đã không thể kìm chế được nữa bắt lấy cằm cô hôn lên.

Ặc! Vẫn nhào lên à!

Nụ hôn nặng nề nện xuống, trong nháy mắt lửa tình được phóng thích, quá mức nồng nàn cũng quá mức nhanh chóng, dù cho Triển Du đã có chuẩn bị từ trước, giờ phút này cũng thấy kinh hãi.

Triển Du bất mãn trong lòng: anh hai à, anh không thể chờ đợi được vậy sao? Ăn nhiều thuốc vậy rồi à? Gấp như khí vậy.

Có thể không gấp sao, uống vài ly trà lạnh cũng không thể dập lửa, cháy sạch đến trứng cũng đau.

Môi lưỡi giao quần, áo ngủ của Triển Du bị vén lên, bàn tay ấm áp của Nam Khôn xâm nhập vào trong quần áo, vuốt ve da thịt mềm mại của Triển Du, da đầu Triển Du đã tê rần, đỡ lấy lồng ngực cứng rắn của hần ươm ươm, dường như đang muốn nói chuyện.

Nam Khôn không hề có ý định dừng lại, bá đạo ngẫu nhiên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn, quần chặt lấy cô.

Triển Du đẩy nửa ngày người nào đó cũng không sút mẻ chút nào, chỉ thu tay lại, trong lòng lạnh lùng bật cười.

Trong biển lửa ngàn ngút, nhiệt độ cao ngất, thần kinh của Nam Khôn căng như dây đàn, máu toàn thân dường như cũng vọt xuống một chỗ, Triển Du “thuận theo” khiến hắn rất vui mừng, cũng rất hưng phấn, vừa hôn cô cuồng nhiệt, vừa thuận thể áp đảo cô lên giường, muốn lột đồ cô ra.

Song khi bàn tay nóng bỏng sờ đến cái mông của Triển Du thì tất cả động tác của Nam Khôn bỗng dừng lại hết, “Em...”

Triển Du mở mắt ra, chỉ thấy hắn muốn nói lại thôi, sắc mặt cứng ngắc.

15. Chương 15: Khát Vọng Từ Đồi Mồi

Trên đời này chuyện khổ nhất không phải là ăn mì ăn liền không có gói gia vị, cũng không phải sau khi bị cắt mất thận mới biết chẩn đoán nhầm mà là quần cởi được một nửa mới phát hiện ra dì cả đang đến, mà thực tế là Nam Khôn tiên sinh của chúng ta lại không cẩn thận uống phải rượu trắng dương. Lúc này cảm giác kia thật sự là muốn đòi mạng.

“Thật sự xin lỗi Tứ gia, vừa rồi em vốn muốn nói với ngài.”

Triển Du giả vờ e lệ, ánh mắt vô tội: “Nhưng mà ngài...” gấp như khỉ.

Nam Khôn hít một hơi thật sâu, sau khi đứng dậy ánh mắt phức tạp nhìn cô chằm chằm một lúc rồi mới khàn khàn nói: “Đêm nay em về phòng mình ngủ đi.”

Giọng điệu của hắn vô cùng dịu dàng, vẻ mặt cũng hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận, nhưng vẫn “dọa” Triển Du.

“Tứ gia tức giận sao, thật sự xin lỗi, em...”

“Em mà ở đây, chỉ nhìn không thể ăn, không phải là đang cố ý tra tấn tôi sao.” Nam Khôn sùng bịnh nhéo nhéo má cô, “Nghe lời”

Triển Du tỏ vẻ oan ức cùng áy náy, do dự nói: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Giọng điệu của Nam Khôn vẫn dịu dàng nhưng lại không cho cự tuyệt, “Ngoan, về đi.”

Triển Du cảm thấy mừng rỡ nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, mè nheo nửa ngày mới lưu luyến đứng lên.

Ánh mắt sáng quắc của Nam Khôn nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt đen dường như vẫn nồng đậm tình dục, như sắp sửa dâng trào.

Thật ra nếu dì cả của Triển Du có đến thật thì không phải còn có tay và miệng sao, đuổi cô đi chẳng qua là không muốn thiệt thòi cho cô mà thôi, nhưng Triển Du lại không nghĩ hắn vĩ đại như vậy, chỉ cảm thấy Nam Khôn đuổi cô về phòng đơn giản là miễn cho lát nữa mĩ nữ đến mọi người sẽ cùng xấu hổ.

Không thể trách cô khi nghĩ người ta hư hỏng như vậy, bạn nghĩ xem, loại người có thân phận địa vị như Nam Khôn chẳng lẽ lại thiếu gái đẹp sao? Hắn chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thì phòng chừng chưa tới 10 phút dưới kia sẽ kéo đến cả một xe, hơn nữa nhất định đều là đại mĩ nữ.

Thích không nhất định là yêu, nếu có yêu cũng còn phân biệt nông sâu, cô chỉ là vật cưng Simon tặng, Nam Khôn xem cô như tình nhân đã là ban ân, đối tốt với cô là vì cô “nghe lời”, cô cũng không nhận ra Nam Khôn đã yêu mến cô đến mức không phải là cô thì không được, thủ thân như ngọc vì cô là chuyện không thực tế.

Cho nên nửa tiếng sau, khi Triển Du đang hết sức buồn ngủ thì nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào làm cô thật sự hoảng sợ.

Hơn nửa đêm, đến tột cùng là tên nhãi kia làm cái gì thế?

Triển Du vô cùng không kiên nhẫn trong lòng.

Lần này bước chân của Nam Khôn đặc biệt nhẹ, sau khi đến bên giường thì vén chăn lên trực tiếp nằm xuống bên cạnh Triển Du.

Xúc cảm phía dưới lạnh buốt hoàn toàn khác với vẻ nóng hổi lúc nãy, trong tình huống này mà bình tĩnh không thể nghĩ ngờ gì sẽ bị lộ, phía sau lưng Triển Du bỗng nhúc nhích theo phản xạ có điều kiện, sau khi trợn mắt lên thì lập tức “á” lên một tiếng rồi giãy giụa.

Nam Khôn dễ dàng ngăn cô lại, thấp giọng trấn an: “Là tôi, đừng sợ!”

“Tứ gia?” Triển Du từ từ trở mình, trong bóng tối cũng có thể cảm giác được vẻ mặt kinh ngạc cùng mừng rỡ của cô.

“Tôi làm em giật mình sao.” Giọng Nam Khôn dịu dàng lại mang theo một chút áy náy, “Vốn không muốn đánh thức em.”

Vốn không muốn tới “tìm tai vạ” nữa nhưng lúc nãy nằm trên giường nhắm mắt lại thì trong đầu lại tự động hiện lên ánh mắt uất ức gần như thất vọng kia, sau khi do dự nửa ngày, cuối cùng ma xui quỷ khiến vẫn mò tới.

Chết tiệt, thật đúng là chạy tới để tắm nước lạnh mà.

Triển Du có hơi “thụ sủng nhược kinh”, vẻ mặt tỏ ra hưng phấn, cọ vào cổ Nam Khôn ngọt ngào làm nũng: “Em còn tưởng Tứ gia tức giận Aki, trong lòng thấy thật là buồn.”

“Thì ra trong mắt em tôi lại là người nhỏ mọn như vậy à.” Vẻ buồn bực tràn ngập trong đáy mắt của Nam Khôn dường như đều bị quét sạch hết.

“Không phải đâu, em đang tự trách mình thôi, chuyện như vậy cũng không làm được.” Lúc này Triển Du hoàn toàn không lo lắng Nam Khôn sẽ làm gì cô nữa, nhưng lại bất mãn vì bị người khác quấy rầy, “Tứ gia, người của ngài thật là lạnh, để Aki giúp ngài sưởi ấm.”

Vốn hai người đã dán kín vào nhau, Triển Du còn không ngừng cọ cọ vào người Nam Khôn, ham muốn rất vất vả Nam Khôn mới đè xuống được lại có dấu hiệu bùng lên, hấn khê đánh vào mông Triển Du một cái, uy hiếp: “An phận một chút, bằng không tôi sẽ làm với cái cúc hoa non nớt của em đấy.”

“...” Sặc! Ai nói con quạ này đen bình thường chứ, sợ là chẳng còn con nào đen bằng nữa.

Nam Khôn thấy cô không có động tĩnh gì, còn tưởng rằng cô thật sự bị dọa sợ, trong lòng có hơi buồn cười: “Được rồi, nhanh ngủ đi, vừa qua tinh thần của em không được tốt lắm, tuần sau Thanh Mộc đến mà thấy đáng vẻ cả ngày uể oải của em thì cô ta sẽ đòi nợ tôi mất.”

Thanh Mộc là chị em tốt duy nhất của Aki, cũng có thể nói là...người ái mộ.

Người này trước kia cũng là vật cưng của Rini, nhưng cô ta cũng không mềm mại vô hại như Aki, Aki là tiểu bạch thỏ, còn cô ta lại là một con rắn trúc cực độc, tính tình hung ác quái đản, giết người thành thói quen, tư tưởng điên cuồng, trời sinh là một thứ yêu quái.

Cô ta và Aki ngang tuổi nhau, đáng người cũng không khác là mấy nhưng khí lực càng gấp hai lần, lúc nào cũng mặc bộ sườn xám bó sát người, mặt mũi vô cùng thanh tú xinh đẹp. Cô ta từng luyện Judo và cả nhẫn thuật, cũng giống Triển Du cực kì quen thuộc với kỳ kinh bát mạch(1), thích tấn công vào tử huyệt của người khác, chân tay cực kỳ linh hoạt. Cô ta cũng thông thạo súng ống, trên đời này cũng không có mấy người bắn súng nhanh hơn cô ta.

Sau khi Rini đưa cô ta cho Simon không tới nửa tháng thì cô ta đã giết hết những tiểu tình nhân của Simon không chừa một ai, Simon tức giận đến thiểu chút nữa đã học máu chết, nhưng hậu trường của cô ta quá vững chãi, thân thủ lại vô cùng lợi hại, Simon không dám giết cô ta, cũng không nỡ giết.

Ngoại trừ Simon cùng Rini, dường như trên đời này không ai có thể làm cho cô ta ngoan ngoãn nghe lời, lúc trước Rini không chán áp, chắc chắn cô ta sẽ không chịu để Simon đưa Aki cho Nam Khôn.

Hình như thảng thốt lại gây chuyện, nghe nói Simon tức giận đuổi cô ta đến Nam Phi hầu hạ một tên da đen, về lúc nào thế?

Triển Du hơi giật mình: “Thanh Mộc sắp tới đây sao?”

“Vui không? Nghe nói cô ta là chị em tốt của em, tuần sau Simon tới Xích Thủy, tôi bảo lão mang theo cô ta tới đây, hai người có thể dễ dàng ôn chuyện rồi.”

“Tứ gia ngài thật tốt.” Triển Du cười rạng rỡ, kích động ôm cổ Nam Khôn hôn lên mặt hắn, trong lòng lại muốn một ngụm cắn chết hắn!

Người phụ nữ Thanh Mộc kia nổi tiếng mẫn cảm đa nghi, trước kia lại như hình với bóng với Aki, bắt cô phải giả vờ ôn chuyện với cô ta, đây không phải là tìm đường chết sao!

Bốn ngày sau, trên sân bay chuyên dụng của Xích Thủy có vô số máy bay trực thăng quân dụng EH-S3.

Lần này đoàn người của Simon có hơn mười người, ngoài lão ta ra còn có phụ tá của lão, Thanh Mộc, trong đó có bốn vệ sĩ, hai chuyên gia vũ khí laser, một nhà nghiên cứu hóa học.

Tiếp bọn họ là tất cả nhân viên cấp cao của Xích Thủy, Triển Du cũng đi theo.

Simon vẫn y như cũ, quần áo chỉnh tề, tóc chải cẩn thận, đôi mắt đào hoa luôn chứa đựng nụ cười khiến cho người ta dễ sinh ra ảo giác dễ đối phó với lão. Thanh Mộc mặc một bộ quần áo cung đình màu đỏ, mái tóc dài màu bạch kim, cẩn bản không cần Simon đặc biệt giới thiệu mọi người cũng biết cô ta là ai.

Máy bay hạ cánh, Simon và Nam Khôn đều chưa kịp nói câu nào thì cô ta đã mừng rỡ chạy như điên về phía Triển Du, sau đó ôm hôn cô một cái, xong rồi còn khiêu khích liếc về phía Nam Khôn một cái, dáng vẻ như không vui vì Nam Khôn đã đoạt mất người yêu trong lòng cô ta.

Simon thấy thế nhẹ nhàng quát cô ta một câu, vừa cười vừa chân thành nói lời xin lỗi Nam Khôn: “Tứ gia, thật ngại quá, tính tình con nhóc kia hoang dã, lại bị tôi làm hư, đặc tội khắp nơi, kính xin ngài bỏ qua cho.”

“Nói quá lời rồi.” Nam Khôn biết rõ về Thanh Mộc, hơn nữa còn đặc biệt yêu mến Aki, thật sự không để ý đến tình địch này.

Thanh Mộc lại không biết điều, hừ lạnh một tiếng, xoay người nhận lấy hộp quà trong tay vệ sĩ, thuận tay đưa đến trước mặt Triển Du, đôi mắt sáng chứa đựng vẻ thân thiết vui vẻ: “Chị có mang theo quà cho em, mở ra xem đi.”

“Cảm ơn A Mộc.” Triển Du cũng mỉm cười.

Nắp hộp quà chạm rỗng nhưng khá dày, xuyên qua những lỗ hồng kia cũng thấy được đồ vật bên trong.

Triển Du tỏ ra hiếu kì, mở nắp hộp ra xem, ánh mắt vừa toát lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: “A, thật là con chó nhỏ đáng yêu.”

Trong hộp tràn ngập những cánh hoa hồng, chính giữa hoa hồng là một cái ly đựng rượu đỏ Nachtmann của Đức, trong cái ly là một con chó nhỏ trắng thuần. con chó kia khỏe mạnh láu lỉnh, đôi mắt hình cầu to tròn, đầu lưỡi không ngừng liếm liếm ngón tay Triển Du, dáng vẻ ngây thơ trong nháy mắt đã lấy được lòng Triển Du.

“Ha ha, thật là đáng yêu, nó không hề sợ em chút nào.”

Triển Du cười ha ha đùa với con chó nhỏ, trôi chảy hỏi một câu: “A Mộc, nó có tên không?”

Triển Du nhất thời nói hớ, vì vậy đã tự đào hố ỉnh.

Thanh Mộc nghe vậy, nụ cười trên mặt từ từ cứng lại, hoài nghi hỏi: “Em...không nhớ nó sao?”

Tôi phải nhớ nó sao? Trong tư liệu của Aki có đề cập đến một con chó nhỏ sao? Không có mà?

Triển Du giật mình trong lòng, moi hết ruột gan cũng không nhớ ra Aki có quan hệ gì với con chó nhỏ này, nói chi là nhớ tên nó.

Thật sự là học nhiều khóa như vậy mà vẫn bị sót.

Đầu Triển Du quả thật là lớn như cái đầu, lên dùng đầu lưỡi gõ gõ vào microphone sau răng hàm, gõ ba cái, lặp đi lặp lại theo nhịp, mỗi nhịp gõ đều dùng lực và thời gian không giống nhau. Đây cũng là ngôn ngữ bí mật của cô và Liệp Ưng, cũng giống như nguyên lý của mã mật điện, nhưng không phức tạp như vậy, cũng không an toàn như nó, hạn chế rất nhiều, cho nên chỉ dùng để liên lạc giữa cô và thành viên trong đội.

Hai chữ kia dịch ra là: cứu mạng!

Không khí bắt đầu có chút quỷ dị.

Triển Du ngu ngơ vài giây, sau đó vẽ mặt kinh ngạc mở to hai mắt: “A! Chẳng lẽ nó là...”

“Đậu Đậu”

Sau ba giây giọng nói của Mục Hàn chui vào tai cô, tiếng nói trong sáng đơn thuần quả thật còn du dương dễ nghe hơn cả đàn dương cầm. Cái gì gọi là đồng đội thần đồng? Chính là Mục Hàn.

“Ha ha, thì ra cô đã sớm biết Đậu Đậu, xem nó nhiệt tình dính lấy như vậy, khó trách nha đầu kia sống chết gì cũng không quan tâm đến những thứ tôi mua, lại kiên quyết lấy từ chỗ Cửu cô đưa Đậu Đậu đến chỗ cô.” Simon không biết bí mật giữa Thanh Mộc và Aki, tất nhiên không nhạy cảm đa nghi như vậy, thấy con chó nhỏ dính lấy Triển Du, không nhin được mà trêu chọc.

Lời nói của lão ngược lại đã nhắc nhở Triển Du, Cửu cô kia là cô giáo dạy đàn dương cầm trước kia của Aki.

“A Mộc cảm ơn chị, em biết chị vì muốn em vui, nhưng mà cô giáo yêu mến Đậu Đậu như vậy, làm thế có ổn không?”

Lòng nghi ngờ biến mất dần, vẽ mặt Thanh Mộc lơ đãng: “Em thích là tốt rồi, cùng lắm thì sau này bồi thường cho cô một con khác.”

“Nhưng mà...” Ánh mắt Triển Du đầy vẻ trưng cầu ý kiến của Nam Khôn.

“Hiếm khi Thanh Mộc có lòng như vậy, nhận lấy đi.” Đường như Nam Khôn cũng chưa nghi ngờ gì, ánh mắt vẫn ôn hòa bình tĩnh như trước.

Triển Du tuân lệnh nên tất nhiên sẽ không đẩy đưa nữa, nhưng vừa quay đầu lại bỗng nhiên thấy sắc mặt tối sầm của Thanh Mộc, cô suy đoán một lát rồi nói thầm: bà nội của tôi ơi, chẳng lẽ tôi phải ăn trong chén nhin trong nồi sao?

16. Chương 16: Vật Cứng Đilen

Trên con đường lớn của Xích Thủy, một đoàn xe màu đen đồ sộ lần lượt theo nhau mau chóng đi về phía biệt thự chính.

Hơn 10 phút sau, cửa chính trước hoa viên xa hoa tinh tế của nhà họ Nam từ từ mở ra, chủ nhân của nhà họ Nam cùng khách từ xa đến ngồi ngay ngắn trong chiếc xe màu đen, từ từ đi vào biệt thự chính đồ sộ của nhà họ Nam.

Tại lớp cửa kiểm soát lần thứ hai, nhân viên công tác ngăn Thanh Mộc lại vì trên người cô ta có mang vũ khí.

Thanh Mộc tức giận, trừng mắt vắn vắn cổ tay, đang muốn giết người.

May mà Simon nhanh tay lẹ mắt ngăn Thanh Mộc lại, sau đó quát lớn bắt xin lỗi.

Nam Khôn rộng lượng vung tay lên: “Để cho cô ấy giữ đi.”

Simon vô cùng cảm kích.

Khi bọn họ đến cũng đã gần trưa, Nam Khôn mở tiệc tẩy trần cho bọn người Simon, trước khi ăn cơm mọi người ngồi trong phòng khách uống trà như những người bạn lâu ngày gặp lại, chuyện trò vui vẻ, không có chút cảm giác khách sáo nào, hơn nữa cũng hiểu ý loại bỏ hết mọi chủ đề mẫn cảm.

Từ trước đến nay Thanh Mộc không bao giờ chịu ngồi yên, buồn chán uốn éo ép vào lồng ngực Simon như một con chim nhỏ, về sau thật sự không nhịn nổi nữa muốn lôi kéo Triển Du ra ngoài hít thở không khí, tất nhiên Nam Khôn sẽ không lên tiếng ngăn cản, chỉ gọi A Đông đi theo, gắn thêm một cái tên cực đẹp là để bảo vệ cô.

Nhưng nếu thật sự A Đông có thể trông chừng được Thanh Mộc thì Thanh Mộc cũng không gọi là tiểu diên.

Đi ra ngoài không đến 10 phút, tên kia đã khiến còi báo động trong hoa viên vang inh ỏi, tầm mắt của A Đông vẫn không rời khỏi cô ta, cũng không biết cô ta làm thế nào mà cảnh vệ lại chạy tới bắt người, A Đông phải giải thích vài câu, trong nháy mắt Thanh Mộc đã dắt người chạy mất.

Biệt thự chính tuy không canh phòng nghiêm ngặt như căn cứ nhưng phòng thủ cũng khá nghiêm mật, có thể trong thời gian ngắn như vậy qua mặt được cảnh vệ cùng mắt điện tử, còn biến mất sạch sẽ triệt để như vậy, hai người có thể đi đâu được?

A Đông nhìn mê cung, nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Mấy người đi theo tôi.”

Như hấn dự liệu, Thanh Mộc thật sự dắt Triển Du chạy vào trong mê cung.

Tòa mê cung trong hoa viên thật sự không có diện tích lớn như mê cung Heiner Andel, cũng không rắc rối phức tạp như mê cung trong biệt thự Pizza nhưng sau khi đi vào nếu không dùng não một chút, nếu muốn trở ra thì không khác gì dùng vỏ ốc để làm tràng hạt – khó.

Vì vậy muốn vào tìm người cũng không phải chuyện dễ dàng, bên trong không có camera cũng không có cảnh vệ, nếu như đi sát vào tường cây, cho dù đứng ở trên cao cũng chưa chắc có thể nhìn thấy người.

Triển Du bị Thanh Mộc dắt chạy thật xa, sau khi dừng lại thì thở hồng hộc: “A Mộc chị làm gì mà lại dẫn em vào trong này, nếu không ra được thì làm sao đây?”

Thanh Mộc không cho là đúng: “Có chị ở đây em sợ cái gì.”

Cũng bởi vì có cô nên tôi mới sợ nha!

“Ừm, cũng đúng, em biết A Mộc thông minh nhất.”

Triển Du không hề keo kiệt nịnh nọt cô ta, trong giọng nói thoải mái ẩn chứa vẻ sùng bái.

Thanh Mộc không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào cô, đôi mắt hình cầu của cô tràn ngập ý cười, hai gò má sáng như ngọc bởi vì hưng phấn mà hơi ửng hồng, khiến cho lòng Thanh Mộc nhận nhạo không thôi, sau nửa ngày cô ta mới ca ngợi từ đáy lòng: “Aki em thật đẹp.”

Bất kể người phụ nữ nào, dù có được người đồng tính hay người khác phái khen cô xinh đẹp thật ra đều là một chuyện tốt đẹp, nhưng chuyện này đặt trên người Triển Du lại làm cho cô có hơi không được tự nhiên, bởi vì trong ánh mắt Thanh Mộc tất cả đều hiện rõ vẻ mê luyến cùng tham muốn giữ lấy khiến người ta kinh hãi.

Triển Du lạnh cả người nhưng vẻ mặt không thể không tiếp tục giả vờ ngượng ngùng, nói sang chuyện khác, “A Mộc chị dẫn em tới đây có phải có lời muốn nói với em không?”

“Đúng rồi” Ánh mắt Thanh Mộc vẫn sáng rõ nhìn chằm chằm vào cô, giọng điệu nghiêm ngặt: “Chị muốn hỏi thử em một chuyện, chúng ta lâu ngày không gặp như vậy, em có nhớ chị không?”

“Đương nhiên là có rồi, em làm gì còn chị em tốt nào khác, không nhớ chị thì nhớ ai?” Triển Du tỏ vẻ thản nhiên, ánh mắt đơn thuần.

Nhưng Thanh Mộc vẫn thấy chưa đủ, tới gần cô: “Chị em tốt? Trước kia em cũng không nói như vậy, thế nào, em thích tên cận bã kia sao?”

Ồi tôi sặc, trong tư liệu không phải chỉ nói Thanh Mộc tình nguyện yêu đơn phương Aki thôi sao, sao giờ lại thế này hả.

Triển Du muốn khóc trong lòng: “Sao Tứ gia lại là người cặn bã được, ngài ấy rất tốt với em, A Mộc chị...Á!”

“Em và hắn đã ăn nằm với nhau rồi hả?” bạn học Thanh Mộc lại mất hứng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nam Khôn chính là đồ cặn bã! Em cho rằng hắn ta có thể yêu chiều em cả đời sao? Đừng có mà nằm mơ, đàn ông đều không phải thứ tốt! Hiện giờ em trẻ trung xinh đẹp, sạch sẽ mới lạ, đương nhiên hắn sẽ sủng em, sau vài năm nữa em xem hắn có còn để ý đến em không.”

Phía sau lưng là bức tường cây, mấy cành bị khô héo đâm vào đầu đón, Triển Du cố nén tức giận, làm bộ kích động, đỏ mặt phản bác: “Tứ gia không phải người như vậy, ngài ấy rất thương em, hơn nữa ngài ấy...Ngài ấy vẫn chưa hề khi dễ em.”

Triển Du nói rất uyển chuyển, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của Thanh Mộc, chỉ thấy hai tròng mắt vốn đang tức giận của cô ta bỗng sáng ngời: “Thật sao?”

Lúc này Triển Du mới tức giận quay đầu lại: “Hứ! Nói mà chị lại không tin.”

“Đương nhiên là chị tin em.” Lúc này Thanh Mộc mới mở cờ trong bụng, ôm cô vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành nửa ngày, nhân cơ hội ăn đậu hũ mấy lần.

Triển Du nổi hết da gà, không nặng không nhẹ đẩy bờ vai của cô ta ra: “A Mộc, chị đừng như vậy, Tứ gia nói chỉ có người yêu nhau mới hôn như vậy, chị mà hôn em, bị Tứ gia biết được ngài ấy sẽ tức giận đấy.”

“Shit! Không ngờ chị đã nói với em như thế mà em cũng không nghe lọt chữ nào à?” Mắt Thanh Mộc sắp sửa phun ra lửa, “Aki em nghe cho rõ đây, em chỉ là vật cưng Simon đưa cho Nam Khôn mà thôi, giống như chị vậy, đều là quân cờ của Rini và Simon. Em cho rằng Nam Khôn thật sự thích em sao? Nếu quả thật hắn ta thích em thì sẽ không đồng ý hôn ước với nhà họ Đoàn! Chị đã nghe Simon nói, tháng sau khi trăm ngày của ông ngoại hắn qua đi, hắn sẽ đính hôn với vị Đoàn tiểu thư kia. Sau khi bọn họ kết hôn, em cảm thấy vị Đoàn tiểu thư kia sẽ chấp nhận em sao?”

Triển Du tỏ ra kinh ngạc: “Tứ gia sắp đính hôn với Đoàn tiểu thư sao? Sao em không biết nhỉ.”

Thanh Mộc phun ra nụ cười lạnh từ mũi: “Chuyện em không biết còn nhiều lắm.”

Triển Du ghen hòng, mặt trắng bệch, không lên tiếng.

“Aki tin chị đi, Nam Khôn cùng lão gia (Rini) và Simon, bọn họ đều cùng một loại người, trong mắt bọn họ vĩnh viễn không có gì quan trọng bằng giang sơn. Hiện giờ Nam Khôn sủng em lên tận trời, một ngày nào đó cũng sẽ vì lợi ích mà vứt bỏ em. Tự em ngấm lại xem em ngoại trừ có thể cho hắn khoái cảm sinh lý còn có thể mang đến cho hắn lợi ích gì? Cái tên đàn ông kia muốn phụ nữ đẹp thế nào mà không có? Vì sao lại là em? Em ngấm lại chị xem, không phải lão gia cũng đã từng rất chiều chuộng chị sao? Kết quả không phải vừa chuyển tay đã đưa chị cho Simon sao, nếu chị không còn giá trị gì với bọn họ, em nghĩ vì sao bây giờ chị còn có thể đứng trước mặt em chứ?”

Hiếm khi Thanh Mộc lại nóng nảy như vậy, người có tố chất thần kinh mà cũng có thể tĩnh tâm dùng đại nghĩa với người khác như vậy, có thể thấy tình cảm sâu nặng cô ta dành cho Aki.

Nhưng mà Triển Du không thể cảm kích nhanh như vậy được.

Chần chờ một lúc, cô có hơi chán nản thất vọng nói: “Nhưng mà em đã bị Simon đưa cho Tứ gia, hiện giờ chị nói với em những lời này còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Sao lại không còn ý nghĩa, chị muốn đưa em đi.” Thanh Mộc nói ra lời kinh người.

Tôi nghĩ cô kéo tôi tới đây để tán tỉnh, thì ra thật sự có chuyện này nha.

“Cái gì?!” Triển Du lấy làm khó hiểu, như không xác định được lặp lại: “Chị muốn đưa em đi khỏi đây?! Không...không được, chúng ta sẽ bị bắt lại.”

Ánh mắt Thanh Mộc trầm xuống: “Em tin chị không?”

Tôi tin cô cũng vô dụng thôi, tôi không phải là Aki thật sự.

“Em không có không tin chị, chỉ là làm như vậy quá mạo hiểm, nếu như...”

“Không có nếu như, chị nhất định sẽ đưa em rời khỏi đây, chỉ là bây giờ chị còn có chuyện quan trọng khác chưa xử lý xong. Bảo bối em đợi chị một thời gian nữa, làm xong vụ này chị sẽ tự do. Đến lúc đó em có nguyện ý theo chị rời đi không?”

Triển Du không đáp lại mà hỏi: “Simon lại muốn chị giết người sao?”

Thanh Mộc lắc đầu: “Em đừng hỏi, chị sẽ không nói cho em biết, em không biết gì ngược lại sẽ an toàn hơn, hiểu chưa?”

Tôi không biết gì sẽ càng nguy hiểm hơn đây!

Triển Du như là bị đả kích nặng rũ hàng mi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “A Mộc, em sợ.”

“Có chị ở đây, ngoan nào, đừng sợ.” Thanh Mộc còn tưởng rằng cô đã bị thuyết phục, mừng rỡ trong lòng, dùng ngón tay cọ nhẹ lên khuôn mặt bóng loáng của cô, ánh mắt tràn ngập mê luyến, “Aki em biết không, hiện giờ trên thế giới này không ai có thể yêu em hơn chị, chị sẽ không hại em, cũng sẽ vĩnh viễn không phản bội em. Em hãy tin chị, hiện tại chị làm tất cả cũng chỉ vì em.”

Da đầu Triển Du tê rần: choáng, cô có thể đừng sến như vậy được không, tôi còn chưa ăn cơm mà cũng sắp nôn ra rồi đây.

Môi Thanh Mộc phủ lên, dịu dàng mà tuyệt diệu.

Lúc này nhất định Triển Du không thể đẩy cô ta ra, vẻ mặt ngơ ngác, đáng vẻ còn đắm chìm trong mâu thuẫn cùng bị thương.

Chịu đựng khó chịu gần nửa ngày. Lúc A Đông tìm được hai người vừa lúc Thanh Mộc buông cô ra, nhưng chỉ nhìn đáng vẻ ngu ngơ cùng khuôn mặt hồng hồng của Triển Du cũng biết Thanh Mộc đã làm gì với cô.

“Âm hồn không tan.” Thanh Mộc bất mãn nói thầm một câu.

A Đông nhú mày trong lòng, sắc mặt vẫn như trước, giọng điệu ôn hòa: “Cảnh vệ ở đây chưa từng gặp mặt Thanh Mộc tiểu thư, ngài chạy đến đây như vậy ngộ nhờ bọn họ không cẩn thận làm ngài bị thương sẽ không hay, cho nên lần sau kính mong ngài đừng chạy lung tung nữa. Cũng sắp đến giờ cơm rồi, mời hai vị.”

“Hừ” Thanh Mộc lạnh lùng hừ một tiếng, cao ngạo kéo Triển Du đi lướt qua hẳn, hoàn toàn không xem hẳn ra gì. Trên mặt Triển Du vĩnh viễn vẫn là vẻ ngây thơ, từ đầu đến cuối đều vô cùng nghe lời, chỉ là trong lòng đã thâm hạ quyết định.

17. Chương 17: Bại Lộ

Châu ngọc vờn quanh, rượu thơm món ngon.

Nhìn chung mà nói thì bữa tiệc trưa kia được xem như là thuận lợi, hiếm khi yêu nghiệt gây chuyện Thanh Mộc cũng an phận thủ thường một lúc như vậy.

Buổi chiều Nam Khôn và Simon đến căn cứ vũ khí họp.

Thanh Mộc không đi theo, Simon phái cô ta cùng một người tâm phúc khác của lão đến thành phố G làm việc.

Cụ thể là chuyện gì thì Simon không nói, tất nhiên cũng không ai hỏi đến, về phần có thể tra ra hay không thì không cần phải nói.

Tiết trời đang vào giữa thu, bầu trời bao la xanh thẳm có vài áng mây phiêu đảng, ánh nắng ấm áp.

Triển Du nằm ngủ gật dưới dàn cây nho trong vườn hoa, gò má trắng nõn chìm trong màu vàng kim của ánh nắng, xinh đẹp thuần khiết như phù dung trong nước.

Đậu Đậu ghé vào lòng cô ngáy o o, nhìn từ xa hoàn toàn là hình ảnh người và chó đang ngủ say.

Cũng không biết qua bao lâu bên tai nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, Triển Du ngủ không sâu tỉnh giấc ngay.

Sau khi lẳng lặng cảm nhận động tĩnh xung quanh, cô chậm rãi mở mắt ra, vô cùng tự nhiên duỗi lưng một cái, sau đó mới không nhanh không chậm nhặt quyển sách tiếng Pháp rơi trên mặt đất, tiếp tục “hành trình học tiếng Pháp” của cô.

Hình như hiện giờ Nam Khôn rất tin tưởng cô, bình thường cô ở một mình cũng không còn vệ sĩ đi theo giám sát, nhưng cho dù là thế lúc liên lạc với Mục Hàn và Hình Thiên cô cũng không dám xem thường, mỗi một lần đều nguy trang, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi nhận được tín hiệu, trong tai nghe truyền đến giọng nói hả hê của Hình Thiên: “Đồng chí Triển Du nghe nói gần đây vận đào hoa của em đang nở rộ, thế nào, cảm giác trái chèn chúc phải vuốt ve có sướng không?”

“Sướng đến nổi thần kinh em sắp nứt ra rồi đây.” Triển Du mặt mày khổ sở, “Thanh Mộc kia là một kẻ điên, lên cơn khùng trước mặt ai thì không nói, hôm nay còn nói muốn dẫn em cao chạy xa bay, hai người nhanh nghĩ cách làm cho cô ta yên tĩnh một chút đi, em sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Hình Thiên vui mừng: “Hiếm khi người ta dành cho em tình cảm thắm thiết như vậy, vừa có bản lĩnh lại xinh đẹp, em cứ giữ mà sung vào trong hậu cung đi.”

“Chết tiệt! Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, anh thích thì anh đi mà làm.”

Chuyện Thanh Mộc bắt được cơ hội là ăn đậu hũ của cô cũng chẳng còn hơi mà nói, nhưng cô ta trời sinh đã nổi loạn, không biết lúc nào cô ta sẽ nổi điên, khi làm việc hoàn toàn không tuân theo quy tắc nào, hơn nữa giữa cô ta và Aki thật sự còn rất nhiều bí mật không ai biết. Tỷ như hôm nay cô ta tặng con chó kia, nếu không có Mục Hàn nhắc nhở kịp thời thì lúc ấy đã lộ rồi, cứ tiếp tục như vậy quá nguy hiểm.

Hình Thiên cố gắng nhịn cười: “Anh cũng muốn nhưng không phải là không có cơ hội đấy sao.”

Triển Du không nhịn được nói: “Biến mau, đừng nói vớ vẩn với em nữa, cuối cùng lão đại muốn thế nào?”

“Thật ra thì...” Hình Thiên kéo dài giọng nói, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra hôm nay hẳn là cô ta sẽ không thể về được.”

Triển Du hơi kinh ngạc: “Các anh muốn phái người đi giết cô ta?”

Hình Thiên khinh thường: “Biện pháp để cô ta “câm miệng” còn rất nhiều, cần gì phải huy động nhân lực như vậy, biện pháp xử lý đơn giản nhất là mượn dao giết người. Không cần giết chết, chỉ cần làm cho cô ta không có cơ hội gây ảnh hưởng xấu đến chúng ta là được rồi.”

Mấy năm nay Thanh Mộc giúp Simon và Rini làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, kẻ thù cũng có thể hơn một doanh trại, chỉ là kẻ thù ở nước Z cũng đủ để cô ta chết vài lần, bọn họ chỉ cần động ngón tay tiết lộ hành tung của cô ta ra ngoài là được.

Bớt được một việc như vậy, mà lại còn không khiến cho Nam Khôn và Simon không hoài nghi.

Thông minh như Triển Du, Hình Thiên nhắc nhở một chút cô đã lập tức hiểu ra nhưng lại chột lo lắng một chút: “Thân thủ của Thanh Mộc tốt như vậy, ngộ nhờ những người kia không bắt được cô ta, chẳng phải đã đánh rần động cỏ sao?”

Hình Thiên đã tính trước nói: “Theo anh biết ở thành phố G lão đại của Mã Tam Gia chính là bị cô ta giết chết, thù giết cha không đội trời chung. Thanh Mộc có lợi hại nhưng dầu gì Mã Tam Gia cũng là ác bá một phương, có thể nào thì rồng mạnh cũng không đề nổi động rần, huống chi còn có những kẻ thù khác đang chờ cô ta.”

Triển Du cũng yên tâm phần nào, hoài nghi nói: “Các anh đã sớm tiết lộ hành tung của cô ta rồi sao?”

Bằng không những tên kia làm có chuẩn bị kịp?

“Đúng thế, từ lúc em nói cô ta đến Xích Thủy cùng Simon thì bọn anh đã bắt đầu chuẩn bị.”

Đương nhiên là Triển Du quy hết công lao lên đầu Mục Hàn, khen ngợi: “Vẫn là lão đại lợi hại, lần nào cũng biết phòn ngứa chu đáo.”

“Thôi đi! Đồng chí Triển Du, lòng của em sao lại lệch rõ ràng thế hả, lệch đến Thái Bình Dương mất rồi, rõ ràng là anh đã nghĩ ra mấu chốt mà.”

Triển Du kinh ngạc, lập tức nói: “Ặc, biện pháp xử lý này đúng là cái loại tuyệt tử tuyệt tôn như anh mới có thể nghĩ ra.”

Hình Thiên: “....”

Trong cuộc họp buổi chiều, bộ phận phụ trách nghiên cứu vũ khí cùng vào chuyên gia Simon dẫn đến đang ở trong phòng họp thảo luận về những tài liệu liên quan đến loại súng laser Black Hawk 4,0. Sau khi họp xong Nam Khôn mời Simon đến phòng làm việc của mình, bàn bạc về đơn đặt hàng với lão, cũng không vội vã kí hợp đồng với Simon, càng không thúc giục lão giao tiền đặt cọc, chỉ bóng gió về Philippines, những hành động của chính phủ Myanmar (bởi vì Simon mua vũ khí dưới ngọn cờ giúp Philippines cùng chính phủ Myanmar chống lại quân đồng minh)

Simon trả lời cẩn thận, người không biết nội tình căn bản sẽ không nhận ra sơ hở. Lúc này trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ, Nam Khôn đang nghe điện thoại, đoán chừng đối phương là một viên chức trong cục công an – Nam Khôn đang nói chuyện với người đó về chuyện cư trú của Triển Du.

Simon vuốt cằm, đôi mắt xéch lưỡi biếng nhắm lại, nhàn nhã ngồi vịn tay trên ghế, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai phút sau, Nam Khôn cúp điện thoại, khoe miệng Simon nhếch lên thành một nụ cười đầy ẩn ý: “Xem ra Aki rất được cậu yêu mến.”

Đuôi chân mày của Nam Khôn giật giật, cũng không trực tiếp thừa nhận, chỉ nói: “Cô ấy rất nghe lời.”

“Đúng vậy, Aki là món hàng nghe lời nhất trong số các thương phẩm của Rini.” Hình như Simon cũng nhớ ra gì đó, nói được một nửa thì dừng lại một chút, “Đúng rồi, nói đến nơi cư trú tôi lại nhớ đến một chuyện. Lần trước sau buổi đấu giá, Rini nói với tôi có người đang tìm Aki. Tôi đã cho người thử điều tra, thì ra Aki vốn tên là Diệp Hình, con gái riêng của Diệp Đạt – chủ tịch tập đoàn Viễn Quang, tháng trước Diệp Đạt mắc bệnh qua đời, trong di chúc đã để lại cho đứa con riêng này của ông ta một phần tài sản, hiện giờ trợ lý tâm phúc của Diệp Đạt và đám con ông ta đang tìm cô ấy. Hai ngày trước khi tôi tới Xích Thủy họ đã tuyên bố Diệp Hình bị tai nạn xe cộ đau đớn. Mấy đứa khốn nạn kia nhất định đang bắt tay nhau chiếm đoạt tài sản của Aki...”

Ánh mắt Nam Khôn đầy ý cười, xen vào lời lão nói: “Trước kia ông không điều tra bối cảnh của cô ấy sao?!”

Simon ngoại trừ có căn cứ quân sự của đảng Hồi giáo Đông Turkestan tại khu vực Đông Nam Á nổi tiếng được mọi người biết đến thì còn có thân phận thật sự là một xà vương của Malay.

Lão vợ vét mĩ nhân trên khắp thế giới, bán lại giá cao cho Rini, sau đó để cho Rini biến những chàng trai, cô gái kia thành các vật cưng, lão lại mở cuộc đấu giá bán các vật cưng ở chỗ Rini đi, nhận 5%. Lúc trước Aki cũng bị lão bán cho Rini.

“Lúc tôi mua cô ấy về thì cô ấy đã mất trí nhớ.” Simon hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn, “Dù sao người cũng đã bị tôi mua tới đây, cần gì phải phiền toái mà đi điều tra gia cảnh của cô ấy.”

Trước giờ lá gan của lão to hơn cả trời, chẳng cần biết là con nhà ai, vào tay lão chính là của lão, hơn nữa cuối cùng các vật cưng kia đều bị tẩy não.

Cho nên tư liệu về thân phận của bọn họ là thật hay giả thì có liên quan gì?

Nam Khôn từ chối cho ý kiến, mặt khôi phục lại vẻ hờ hững yên tĩnh như mặt nước.

“Thế nào? Có tính để cho Aki nhận tổ quy tông không?”

Nói nửa ngày, thật ra ý của Simon là muốn hỏi xem Nam Khôn có muốn để cho Aki trở về thừa kế tài sản không.

Nam Khôn thản nhiên nói: “Không được.” hấn không có hứng thú, cũng không thiếu chút tiền ấy.

Simon cũng không muốn khuyến khích: “Vây được rồi, không phải cậu muốn làm hộ khẩu cho cô ấy sao, có muốn tôi đưa những thông tin điều tra được cho cậu không?”

“Không cần, tôi sẽ làm cái khác cho cô ấy. Ông có nhớ ngày sinh chính xác của cô ấy không?”

Ngoại trừ muốn biết ngày sinh thật sự của cô, những thứ khác hấn hoàn toàn không có hứng thú.

Đương nhiên Simon biết rõ tâm tư của hấn, cười nói: “À thật ra tối thứ bảy tuần tới là sinh nhật 22 tuổi của cô ấy.”

Nam Khôn chấn động trong lòng: “Cô ấy sinh năm XX sao?”

“Đúng vậy, lúc trước khi mua cô ấy tên Kevin khôn nạn kia đã lừa tôi nói cô ấy vừa mới trưởng thành, tôi cũng không hoài nghi gì, bởi vì nhìn qua cô ấy cũng còn rất non.”

Simon thấy sắc mặt Nam Khôn đã trở lại như thường, cảm thấy chắc chắn Nam Khôn sẽ không quan tâm đến chút sai sót ấy nên cũng không nói nữa.

Không hề biết lời nói vô tình lúc này của lão đã khiến cho Nam Khôn hoài nghi Triển Du.

Lần trước lúc kiểm tra sức khỏe, xương cốt của Triển Du chỉ mới khoảng 19 tuổi, nếu như cô là Aki thật sự là làm sao xương cốt chỉ mới 19 tuổi, phải là 22 tuổi mới đúng. Máy móc sẽ không nói dối, cho dù có sai lệch cũng không thể sai 3 năm, huống chi những máy móc kia đều được hấn dùng giá cao nhập từ Đức về, sao có thể chỉ là rác rưởi được?

Trong lòng Nam Khôn đã dậy sóng dữ dội nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt mưa gió bất động.

Hấn hỏi: “Còn có ai biết rõ việc này không?”

Simon lắc đầu: “Chỉ có tôi và trợ lí của tôi biết.”

“Tôi muốn nhờ ông giúp một việc.”

“Yên tâm đi, chuyện này sẽ không có người khác biết.” Simon tự cho là thông minh cho rằng Nam Khôn muốn lão giúp hấn giấu diếm thân phận thật sự của Aki bởi vì hấn muốn hoàn toàn giấu Aki đi. Đàn ông đều vậy cả, đã muốn trong nhà cờ đỏ hồng bình lại còn muốn bên ngoài cờ màu không ngả.

Tháng sau Nam Khôn đính hôn, đến khi đó làm sao nhà chính có thể chứa chấp Aki được?

“Cám ơn.”

Simon không nghi ngờ gì, cố làm ra vẻ cảm khái nói: “Tôi biết Aki đi theo cậu nhất định sẽ hạnh phúc, thật là mừng thay cho cô ấy.”

Nam Khôn không nói gì, nụ cười lạnh như băng chợt lóe lên từ đáy mắt.

Sau đó hai người lại hàn huyên nửa ngày chuyện từ nam ra bắc, về sau Simon nhận một cuộc điện thoại, nói trợ lí tìm lão có việc rồi ra về trước.

Ánh chiều tà xuyên thấu qua ô cửa sổ thủy tinh chiếu vào trong phòng, làm cho tất cả mọi vật đều phủ lên một tầng sáng vàng nhạt nhu hòa, mỏng manh xinh đẹp.

Nam Khôn ngồi một mình trong phòng làm việc thật lâu mới cảm điện thoại gọi cho A Đông: “Hiện giờ Aki đang làm gì?”

A Đông nói: “Ồ trong vườn hoa đọc sách chơi đùa với con chó nhỏ.”

Nam Khôn day day mi tâm, trầm giọng dặn dò: “Tìm một lí do thích hợp lấy vân tích mạch tay ngón cái của cô ấy, sau đó đến văn phòng của chủ nhiệm Vương lấy phác đồ vân tay lần trước tôi mang tới về đây, cậu tự mình đi lấy, đừng để cho bất kì ai biết.”

A Đông lớn lên cùng hấn từ nhỏ, là tâm phúc Nam Khôn tin cậy nhất, nghe Nam Khôn nói vậy thì dường như đã đoán ra ngay nguyên do Nam Khôn muốn hấn đi làm việc đó, tất nhiên từ trước đến nay hấn là người hiểu chuyện nên cũng không hỏi nhiều, cung kính nhận lệnh rồi cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, A Đông cầm túi tư liệu đi vào, chỉ thấy Nam Khôn vẫn ngồi không nhúc nhích tại bàn làm việc, vẻ mặt bình tĩnh không thể tưởng tượng nổi.

“Chỉ giống nhau 5%.” A Đông cung kính đưa báo cáo phân tích cho hắn.

Nhận dạng tĩnh mạch ngón tay là kỹ thuật nhận dạng cao nhất trên thế giới, nó lợi dụng tia hồng ngoại xuyên qua ngón tay tiến hành nhận dạng đường vân tĩnh mạch của ngón tay. Tính chính xác cao hơn so với nhận dạng tròng đen hay vân tay. Bởi vì tĩnh mạch được che giấu sau bộ phận cơ thể, tỷ lệ phục chế hoặc lấy cắp rất nhỏ, gần như không hề bị yếu tố sinh lý hay hoàn cảnh ảnh hưởng.

Phác đồ vân tĩnh mạch của Triển Du và phác đồ vân tĩnh mạch lúc trước Rini đưa tới chỉ có 5% độ tương tự, độ tuổi của xương cốt cũng kém 3 năm.

Việc này đã nói rõ nên điều gì?

Nói rõ Aki hiện tại vốn không phải là Aki thật sự!

Nam Khôn xem xong không nói một lời ngồi đó, đôi mắt sâu thẳm đen láy ẩn chứa sát ý, nổi bật lên vẻ hung ác nham hiểm trên khuôn mặt càng làm cho người ta sợ hãi.

18. Chương 18: Lòng Tham Không Đáy

Bóng đêm trong vắt mà lạnh lẽo, không khí mát lạnh, đêm nay quả thật Xích Thủy náo nhiệt chưa từng có từ trước tới nay.

Thanh Mộc mất tích, nhân viên quan trọng của chính phủ đột nhiên bí mật tới chơi, vũ khí vận chuyển sang Lào đột nhiên bị tạm giữ tại Đà Nẵng, Nam Khôn bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, tất nhiên không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện nữ nhi tình trường với Triển Du, cả đêm cũng không thấy người đâu, Triển Du cảm thấy đêm nay nhất định sẽ là một đêm ngon giấc.

Nhưng đó chỉ là suy đoán, khi màn đêm tĩnh lặng đã vào sâu thì ngoài cửa lại có tiếng động rất nhỏ bỗng dưng cắt đứt mộng đẹp của cô.

“Tứ gia?” Triển Du đột nhiên bị làm tỉnh giấc nên đầu óc còn mơ màng, tay cũng theo phản xạ lần mò mở đèn lên.

Trong nháy mắt căn phòng sáng rực, Triển Du nheo nheo mắt rồi lại mở mắt chân thành nhìn về phía Nam Khôn.

Không biết có phải vì chưa tỉnh ngủ nên ý thức còn có chút hoảng hốt không, rõ ràng ánh mắt của hắn thâm trầm tĩnh lặng hơn ngày thường, Triển Du cảm thấy giờ phút này hắn còn uy nghiêm lạnh lùng hơn cả ban ngày.

Nam Khôn ngồi xuống bên cạnh cô, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Triển Du thót tim rồi lại cười tủm tỉm nhìn hắn, nịnh nọt: “Tứ gia hết bận rồi sao? Em còn nghĩ đêm nay ngài sẽ không đến đây cho nên đi ngủ trước.”

Cô cho rằng đêm nay nhất định Nam Khôn sẽ không có thời gian đến quấy rối cô cho nên vẫn chưa làm công tác chuẩn bị, “dì cả” không thể nào vẫn chưa hết, hiện giờ cô không bệnh không tật nên thân thể khỏe như vâm, nếu đột nhiên Nam Khôn hứng lên thì phải tìm cớ gì để đẩy đưa đây?

Nam Khôn vẫn không lên tiếng, ngón tay thô lệ nhẹ nhàng vuốt ve gò má non mịm của cô, đôi mắt đen sâu thẳm phức tạp khó nói nên lời, khó hiểu khiến người ta kinh hãi, Triển Du dấy lên nỗi bất an trong lòng, đang muốn lên tiếng thì lại nghe thấy hắn nói: “Thanh Mộc mất tích rồi.”

“Hả?!” Triển Du lập tức phối hợp mở to hai mắt, kinh ngạc nói: “Sao đột nhiên chị ấy lại mất tích, còn Vincent?”

“Cũng không trở về, bọn họ gặp phải thế lực mafia tại thành phố G, nghe nói cô ta bị thương, nhảy xuống sông Hàn chạy thoát, đừng lo lắng, tôi đã phái A Đông dẫn người ra ngoài tìm cô ta, không sao đâu.”

“Nhưng mà ngộ nhỡ người khác tìm thấy chị ấy trước...”

“Em không tin tôi hay là không tin vào năng lực của A Đông đây?” Đuôi chân mày của Nam Khôn chau lại, ánh mắt dịu dàng tựa hồ như đang ẩn chứa một vẻ sắc bén.

Triển Du lập tức nói: “Đương nhiên không phải, em chỉ lo lắng quá cho nên mới nóng vội.”

“Hình như em thật sự rất có tình cảm với cô ta.” Nam Khôn khẽ nhếch môi, cười đến lạnh lùng, dường như còn có ý mỉa mai.

Lòng Triển Du run lên, mơ hồ không rõ tâm tình hiện giờ của hắn, chỉ có thể giải thích theo ý tứ bên ngoài câu nói của hắn: “A Mộc là chị em tốt duy nhất của em. Trước kia lúc còn ở trên đảo Solomon chị ấy thường xuyên giúp đỡ em, đối xử đặc biệt tốt với em.”

Nam Khôn cười lạnh trong lòng, hỏi tiếp: “Chị em tốt cũng có thể thân mật nhau như tình nhân sao?”

Vẻ mặt Triển Du cứng đờ, nghĩ thầm, đêm nay tên này kì quái như vậy, chẳng lẽ đang ăn dấm chua với Thanh Mộc sao?

“Hôm nay ở trong mê cung cô ta đã hôn em ở đây sao?” Ngón tay thô ráp nghiền nát cánh môi mềm mại, mập mờ đến tận xương tủy.

Triển Du sờn cả tóc gáy: “Tứ gia, em...ừm...”

Nam Khôn không còn hứng thú nghe cô bịa chuyện nữa, bắt lấy cảm cô hung hang hôn xuống, dường như mang theo thế công như muốn nuốt cô vào bụng.

Cuộc chiến này không phải là hôn môi mà là hung hãn cướp đoạt.

Triển Du khó khăn hít thở trong trận cắn mút nghiêng ngả đất trời này, từ giây phút theo Nam Khôn về nhà cô đã biết đêm nay hơn phân nửa là tránh không thoát, không tìm được cơ từ chối, giây giũa cũng uống công, từ ngày gia nhập Liệp Ưng thì tính mạng của cô đã định sẵn phải phục vụ cho sứ mạng và chức trách, đối với việc tiếp theo Nam Khôn sẽ làm, cô không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm giác đêm nay Nam Khôn quá mức vui buồn thất thường, nguyên nhân là do uống quá say sao?

Dục vọng như nước thủy triều tràn đến, Nam Khôn dùng một tay ép cô trên giường, bắt đầu thô bạo xé rách quần áo của cô.

Triển Du chửi rủa trong lòng nhưng mặt lại không thể không giả vờ ngây thơ vô tội, đáng vẻ như đang mặc cho hắn chà đạp.

Không biết tư thái thuần khiết nghe lời như một con mèo nhỏ hiện giờ của cô lại như một cái gai sắc nhọn đâm ngang ngực hắn, khiến cho lửa giận của hắn vút cao vạn trượng, hắn cởi chiếc quần lót cuối cùng trên người Triển Du xuống, tiếp tục bóp chặt lấy eo cô, sau đó trong vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc của Triển Du tiến vào thân thể của cô.

Đau đớn bén nhọn bóp chặt mọi dây thần kinh, tiếng thét vừa vọt tới yết hầu đã bị miệng Nam Khôn chặn lại, Triển Du khó tin mở to mắt ra nhìn, chỉ nghĩ Nam Khôn uống say ăn dấm chua với Thanh Mộc cho nên mới thô bạo như vậy, trong lòng thầm hít một hơi thật sâu, run rẩy chống lấy lồng ngực cứng như sắt của hắn, đôi mắt dâng lên làn hơi nước mỏng manh, ra vẻ đau đớn nghe lời thừa nhận.

Nào biết sau khi đi vào động tác của Nam Khôn lại dần trở nên dịu dàng, biết rõ còn có hỏi: “Bị đau sao?”

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Triển Du âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hắn nhưng vẫn âm ứ gật đầu.

“Thả lỏng một chút, đợi lát nữa sẽ không thấy đau nữa.” Nam Khôn mặt không đổi sắc nói dối, chậm rãi bắt đầu hành trình trả thù của hắn.

Cả quá trình hẳn đều không nói lời nào, chỉ mang trong đầu nỗi buồn bực mà làm việc. Lúc bắt đầu Triển Du còn chịu đựng, từ đáy lòng sinh ra một cảm giác mâu thuẫn chiếm cứ tất cả cảm quan của cô, đương nhiên cũng không thấy khoái cảm gì. Sau đó dường như thân thể cũng dần dần thích ứng với chỗ đó của Nam Khôn, Nam Khôn lại vẫn luôn dùng mọi cách khiêu khích cô, những nụ hôn dày đặc như mưa rơi xuống thân thể cô, khơi gợi cảm giác trong cô.

Nam Khôn thu vào tầm mắt từng biểu hiện nhỏ của cô, mặt không đổi sắc trả thù trừng phạt nhưng trong lòng vẫn không thấy thỏa mãn.

Con người luôn yêu thích vẻ sạch sẽ thuần khiết, đối với Triển Du, nói hẳn ưa thích khuôn mặt xinh đẹp khiến cho người khác tâm hoảng ý loạn của cô chẳng bằng nói hẳn yêu mến vẻ hồn nhiên diễm đạm trước đây của cô thì đúng hơn. Loại cảm giác ấy khiến cho hẳn rất thích thú, rất thư thái, hẳn không biết đó có thể gọi là yêu không, nhưng cũng đã để cho bản thân thả nhiên tiếp nhận, thậm chí còn tính giữ cô ở bên cạnh lâu dài.

Nhưng mà điều hẳn không nghĩ tới chính là vẻ ngây thơ hồn nhiên của người phụ nữ này kết quả cũng chỉ là để quyền rũ khiến hẳn mắc câu!

Điều này không riêng gì đang khiêu chiến quyền uy của hẳn mà còn vũ nhục tình cảm của hẳn, phần nộ ngập trời hóa thành ngọn lửa hừng hực, nhưng lửa giận phồng tay kia đã trở nên mềm mại vì Triển Du, hẳn cảm thấy mình là một nhân vật ngu xuẩn trong một vở hài kịch.

Bị cơn phần nộ điều khiển, hẳn lựa chọn cách âm thầm trả thù.

Nhưng mà cái gọi là “trả thù” này vì sao lại không thể làm cho lửa giận trong lòng giảm xuống?

Lửa giận điên cuồng thấm vào máu, sôi sục như muốn thiêu cháy của người, Triển Du cảm thấy thể lực của tên này quả thật làm cho người ta giận sôi, cắn qua lật lại không lúc nào yên, như muốn ngang ngược bá đạo phanh thây xẻ thịt cô ra.

Trong đầu càng hỗn loạn không chịu nổi, vừa thống khổ lại vừa vui sướng, giằng xé giống như sắp chết đi.

Triển Du toàn thân không còn chút sức nằm xụi lơ trên giường, hai mắt đắm lệ mơ màng nhìn Nam Khôn, trong lòng vẫn cảm thấy không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài – cô và Nam Khôn vĩnh viễn sẽ không cùng chung một con đường, cho nên có nhiều thứ cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Lúc sắp hết hơi lại cảm thấy Nam Khôn đột nhiên ngừng lại, cô hơi bình tĩnh lại, khi đối diện với đôi mắt đen lạnh lẽo của Nam Khôn trong lòng lại run lên, dấy lên cảm giác đêm nay Nam Khôn rất không ổn, kết quả sau một giây lại thấy Nam Khôn đưa tay ra vỗ về khuôn mặt mình, dịu dàng giễu cợt: “Một cái “mặt nạ” thật như vậy, nhất định tổn không ít sức nhỉ?”

Sét đánh sấm rền cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Triển Du bị vạch trần khiến cho sợ run một lúc lâu, chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh giội vào, cái gì dục vọng cái gì ảo tưởng đều bị giội tắt, chỉ có phần nộ điên cuồng gào thét trong linh hồn, khuôn mặt trắng bệch của cô lạnh lẽo, khẽ rít ra vài chữ từ kẽ răng: “Lăn ra mau!”

Chỉ một câu nói của Nam Khôn đã biến một người phụ nữ vốn đang “dịu dàng” trở nên mạnh mẽ.

Nếu như nói chuyện Triển Du giả làm Aki làm cho Nam Khôn cảm thấy nhục nhã chưa từng có, như vậy chuyện Nam Khôn đang làm không thể nghi ngờ là hành vi quá mức biết bao nhiêu lần đối với Triển Du.

Thì ra chiều nay A Đông chạy tới lấy vân tinh mạch của cô vốn không phải là để đưa vào tư liệu nhận dạng của gác cổng!

Đến tột cùng làm sao hẳn có thể phát hiện ra? Hay là cho tới bây giờ hẳn chưa từng tin tưởng mình?

Quả thật Triển Du tức giận đến phát điên, điên cuồng giãy giụa muốn thoát thân.

Nam Khôn bắt lấy cổ tay cô cố định lại một chỗ, vòng eo cường tráng đột nhiên dùng lực, cười lạnh nói: “Không phải em vẫn luôn trông ngóng tôi làm vậy sao? Tôi làm như em mong muốn, sao em lại không thích thế?”

Lời nói này của hắn phiên dịch ra thành thế này: không phải em luôn muốn tìm đường chết sao, tôi đây thỏa mãn em, em gấp gấp cái gì.

“Tôi giết anh đồ khốn nạn!” Triễn Du bị đâm vào khiến cho hai mắt tối đen, thật sự hận không thể chết cùng hắn, nhưng mà lý trí lại không cho cô làm việc ngốc nghếch kia – hiện giờ ngoại trừ biết mình đã bị lộ, những thứ khác cô không hề biết gì.

Cho tới giờ khắc này chứng kiến biểu lộ phần nộ chân thật của Triễn Du, Nam Khôn mới cảm thấy lửa giận tích tụ trong lòng rốt cuộc hơi dịu xuống một chút, ánh mắt sắc bén của hắn không hề chớp khóa chặt lấy Triễn Du, trầm giọng nói: “Nói đi, rốt cuộc cô là ai?”

Cảnh sát hình sự quốc tế, gián điệp hay là người được phái tới giám sát tôi?

Simon có thể không hề cảnh giác nói cho hắn biết thân phận thật sự của Aki chứng tỏ người phụ nữ này không thể nào là người của lão, Rini cùng Simon có quan hệ mật thiết, cô cũng không thể nào là tai mắt của Rini, có thể tráo người của Simon và Rini trước mặt bọn họ, còn có thể dễ dàng lừa gạt Thanh Mộc như vậy, tránh thoát nhiều lần thử của hắn. Nhất định sau lưng cô có một đồng bọn rất lợi hại, hơn nữa đang ở trong Xích Thủy.

Bọn họ trăm phương nghìn kế tiếp cận mình như vậy, đến tột cùng là có mục đích gì? Chẳng lẽ vì đám hàng kia của Simon?

19. Chương 19: Cạn Bã Ép Người

Triễn Du tỉnh lại trong cơn đau đớn bén nhọn, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là ánh sáng hợp kim của vách tường lạnh lẽo.

Cô ngoái đầu nhìn quanh một lượt, căn phòng to như vậy ngoại trừ chiếc giường cô đang nằm thì không còn thứ gì khác, cửa phòng đóng chặt, không có cửa sổ, không thể phân biệt rõ ngày đêm, cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu. Ngoại trừ chiếc vòng cảm ứng trên tay cô không có bất kì vũ khí tự vệ hoặc công cụ truyền tin nào, cho nên trừ khi cô có thuật xuyên tường hay độn thổ, nếu không thì tuyệt đối không thể chạy thoát.

Bốn phía yên lặng như tờ.

Triễn Du nằm trên giường, mặt không biểu cảm nhìn lên trần nhà, thậm chí trong lòng cũng không dư thừa cảm xúc mà đi thương tiếc cho trình tiết của mình, chỉ bận rộn phân tích hồi tưởng lại lời Nam Khôn nói – hắn cứ luôn hỏi cô là ai, hiện giờ lại nhốt mình trong căn phòng được phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, chứng minh ngoại trừ cô đã bị bại lộ thì bọn người Mục Hàn vẫn chưa bị phát hiện ra.

Từ điểm này, hàng chân mày nhíu chặt của Triễn Du rốt cuộc cũng thả lỏng một chút, đang nghĩ người nào đó cũng nên đến đây rồi thì chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng động.

Tiếng bước chân nặng nề từ xa đến gần, Triễn Du quay đầu lại nhìn hắn một cái, chậm rãi ngồi dậy, lưng tựa vào góc giường.

Người đàn ông kia mặt một bộ đồ sắt thủ màu đen, nút thắt màu trắng bạc cẩn thận tỉ mỉ thắt trên cổ, sắc mặt căng cứng càng làm nổi bật khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của hắn, hiện giờ toàn thân hắn đều tản ra một hơi thở tử thần lạnh lẽo, không còn vẻ ôn tồn ngày trước.

Triễn Du cũng yên lặng nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt không chút sợ hãi.

Nam Khôn đi tới ngồi xuống cuối giường, lên tiếng đánh vỡ sự yên lặng trước: “Tĩnh rồi thì chúng ta nói chuyện đi.”

Triễn Du không lên tiếng, nhàn nhạt liếc nhìn một bên đuôi chân mày đã đóng vảy của hắn, trong lòng có chút nuối tiếc: hơi kém một chút, đáng tiếc.

Trong khi Nam Khôn tựa như đã thú giăng xé nửa ngày, cuối cùng đầu óc còn phát sốt ngoan cường muốn bắn vào trong, Triển Du thật sự không nhin được nữa, thừa dịp hấn đang lên cao trào không phòng bị đột nhiên dùng sức cầm lấy đèn ngủ đầu giường đập xuống đầu hấn.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn bị hấn giơ tay chặn lại.

Nam Khôn thấy ánh mắt tức giận cùng phần nộ của cô thì thoáng cái đã đoán được tâm tình của cô, lạnh lùng nhếch khóe môi, cũng không nói lời nào.

Sau nửa ngày hai người giăng co không tiếng động, cuối cùng Triển Du mở miệng hỏi trước: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Nam Khôn nhìn cô một cái thật sâu, bình tĩnh nói: “Hai ngày.”

Thời gian hai ngày cũng đủ để làm rất nhiều việc, tỷ như tìm người, tỷ như kí hợp đồng, cũng đủ để bọn người Mục Hàn phát hiện mình đã mất tích.

Triển Du càng nghĩ càng cảm thấy thái độ trước kia của Nam Khôn với cô hoàn toàn không giống như đang giả vờ, chắc là đã động lòng thật, hôm đó lại đột nhiên sai A Đông đến lấy vân tĩnh mạch của cô, rõ ràng trước đó nhất định hấn đã nhận ra gì đó.

Nhưng mà xé chiều hôm đó không phải hấn chỉ ở cùng Simon thôi sao, chẳng lẽ lại có liên quan đến Simon?

“Khi chúng tôi nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình Simon đã nói ra tuổi thật của Aki, Aki thật sự đã 22 tuổi, lần trước lúc kiểm tra sức khỏe xương cốt của em chỉ mới 19 tuổi.” Đường như Nam Khôn đã biết rõ suy nghĩ trong đầu cô, hồ hững giải thích rồi nhìn chăm chăm vào cô, con ngươi đen láy dần dần hiện lên vẻ sắc bén, “Cho nên...gian tể trong bệnh viện kia là ai?”

Lần trước kiểm tra sức khỏe, nếu không phải có nội ứng, dù cho trước đó Triển Du có động tay động chân trên người mình cũng không thể nào mỗi một hạng mục kiểm tra đều cho ra số liệu phân tích hoàn toàn phù hợp với Aki, chỉ là số người liên quan quá nhiều, thậm chí Nam Huân cũng bị dính vào, không thể nào kéo tất cả ra thẩm vấn, phải điều động nhân lực quá lớn, hơn nữa căn bản sẽ không tra ra kết quả.

Triển Du chau mày trong lòng, vẻ mặt vẫn mỉm cười: “Không phải ngài rất thần thông quảng đại sao, tự mình điều tra đi.”

“Tôi cho em một cơ hội nhưng em lại đang khiêu chiến với sự nhẫn nại của tôi.”

Nam Khôn chau mày uy hiếp: “Hai ngày cũng đủ để đồng bọn của em phát hiện ra tình hình bên này của em nhưng lại không đủ thời gian để bọn họ chạy đến đây, tôi không ngại ném thẳng em vào trong này, em cảm thấy bọn họ có thể đợi được bao lâu?”

Mặc kệ bọn người của Triển Du theo chính nghĩa hay tà ác, hiện giờ mục đích của bọn cô chưa đạt được, vì để bảo mật, đồng bọn của cô không thể mặc kệ cô bị ném vào trong này – hoặc là tới cứu cô, hoặc là tới giết cô.

“Mời” còn đang nằm trên tay hấn, còn sợ “cá” không mắc câu sao?

Chỉ có điều dục niệm trong lòng quấy phá, hấn chỉ muốn nghe Triển Du chính miệng nói ra mà thôi.

Nhưng mà Triển Du là ai chứ, làm sao có thể để cho hấn uy hiếp: “Đồng bọn của tôi có thể đợi bao lâu thì tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy nếu để ột trong số các nước phương Tây biết anh cùng Isreal âm mưu phản chính phủ đồng minh thì nhất định sẽ không thể chờ đợi được mà chạy đến tìm anh “tâm sự” đâu nhỉ? Trước đạo nghĩa dân tộc không biết tiền của anh có còn tác dụng không, còn có việc anh là Boss lớn phía sau tổ chức Hắc Hồ hấn là Nam Uy cũng không biết rõ tình hình đâu nhỉ, bằng không sao ông ta có thể gốc đến mức đi thuê Hắc Hồ giết anh.”

Nếu như tất cả những chuyện này đều bị vạch trần, mặc dù không đến mức khiến hấn thân bại danh liệt nhưng cũng đủ khiến cho hấn phiền toái quần thân.

Ánh mắt Nam Khôn trầm xuống: “Em đoán chắc tôi sẽ không dùng hình với em sao.”

Triển Du như cười mà không cười nhìn hấn, giọng nói tràn đầy khiêu khích: “Xin ngài cứ tự nhiên.”

Lần này lật thuyền trong mương, bị nhốt tới đây, cũng không có cách nào chạy, không có mệnh lệnh của Mục Hàn, một số việc cô không có quyền làm chủ, nếu như Nam Khôn thật sự muốn làm gì cô, cô cũng không thể nói gì, cái chết mà nói quả thật không thể tạo thành uy hiếp với cô.

Sau nửa ngày Nam Khôn nhìn cô chăm chú không chuyển tầm mắt, khóe môi chậm rãi nhếch lên thành một đường cong.

Hắn nói: “Yên tâm, tôi không nhân từ như vậy đâu, mỹ nhân ngon miệng thế này, mới ăn được một lần chẳng phải rất đáng tiếc sao.”

Từ xưa đến nay, có vô số phương pháp tra tấn, rút gân lột da cũng chỉ hiệu quả đối với những tên sợ chết, cái loại xương cứng ngay cả cái chết cũng không sợ như Triển Du thì tra tấn về tinh thần mới là lựa chọn tốt nhất.

Triển Du cảm thấy lửa giận nghìn ngút trong lồng ngực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói anh là tên căn bã thật là sỉ nhục cho những tên căn bã.”

Nam Khôn như không hề nghe thấy, ưu nhã đứng lên, mây trôi nước chảy ném lại một câu: “Em còn nửa ngày để suy nghĩ.”

Sau đó bỏ đi không hề quay đầu nhìn lại.

Triển Du hung dữ nhìn theo hướng hắn biến mất, cảm xúc trong đáy mắt chuyển biến một lát, cuối cùng vẫn chỉ có thể trở lại về bình tĩnh.

Nam Khôn đã tịch thu sạch sẽ “công cụ phạm tội” trên người cô, gặp khó khăn tự sát tất nhiên cũng không phải kết quả cô muốn, trốn không thoát, cũng không liên lạc được với người khác, ngoại trừ mấy loại này thì không còn cách nào khác, hơn nữa cô tin tưởng năng lực của bọn người Mục Hàn.

Đợi nửa ngày chán đến chết như vậy, quả nhiên đến tối đã chờ được, hơn nữa còn là đích thân A Đông tự mình đến “mời” cô.

Cả đoạn đường yên lặng đi đến phòng làm việc của Nam Khôn, gác cửa trông thấy A Đông thì trực tiếp để lại rồi rời đi.

Không giống như Triển Du dự liệu, lúc này trong văn phòng chỉ có Nam Khôn cùng Mục Hàn.

Xem ra nhất định bọn họ đã đàm phán gần xong – trong tay hai bên đều có vốn liếng, tuy nhiên hiện giờ Mục Hàn đang ở trên địa bàn của Nam Khôn, Nam Khôn muốn tiêu diệt toàn bộ bọn họ trong yên lặng cũng không phải là việc khó khăn, nhưng Nam Khôn tuyệt đối sẽ không là kẻ thù của quốc gia, cho nên kết quả là giảng hòa. Chỉ có điều đột nhiên Triển Du mất tích, bọn người Mục Hàn nhất định đã nắm rõ tình hình mới dám ngả bài với Nam Khôn.

Tuy từ trước đến nay Nam Khôn luôn thông thạo mọi tin tức nhưng cũng không phải nắm rõ tất cả trong lòng bàn tay, hắn không ngờ tới lần này chấp bút mua bán với Simon lại tạo nên mối quan hệ với Logica Gamam, thiếu chút nữa đã trở thành vây cánh của phần tử khủng bố, còn dẫn người của Liệp Ưng tới.

Hắn càng không ngờ tới cô gái mang mặt nạ xinh đẹp trước mặt lại là hồ ly nghìn mặt nổi danh như cồn.

Nhớ tới đáng vẻ đêm đó Triển Du nằm dưới thân hắn hầu hạ thuận theo, đột nhiên Nam Khôn cảm thấy yết hầu khô nóng.

Người phụ nữ này tuy thân phận là giả, mặt là giả, thậm chí giọng nói cũng là giả, duy chỉ có thân thể là thật, lại còn trẻ trung căng tràn như vậy.

Triển Du vô cùng phỉ nhổ ánh mắt nghiên cứu tìm tòi mập mờ của người nào đó, trừng mắt nhìn hắn một cái, không đếm xỉa tới hỏi Mục Hàn: “Đàm phán xong rồi chứ?”

Cô biết rõ Nam Khôn có thể thả mình ra thì cũng đã biết chuyện Logica Gamma muốn hắn làm vây cánh, nhất định Mục Hàn và hắn đã thống nhất với nhau, hiện giờ Nam Khôn ở đây nên cô cũng không tiện hỏi Mục Hàn. Nhưng mà thấy đáng vẻ khó xử của Mục Hàn, chẳng lẽ còn có chuyện khác?

Ánh mắt Mục Hàn phức tạp liếc nhìn Nam Khôn, nhẹ giọng nói: “Còn có một chi tiết nhỏ nữa, cần em tới hoàn thiện.”

Chết tiệt, biết ngay tên khốn khiếp này còn có ý nghĩ xấu xa mà.

Triển Du nhướn mày, nhìn về phía Nam Khôn: “Điều kiện gì?”

Nam Khôn không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chằm.

Mục Hàn ho một tiếng, tiếp tục câu chuyện: “Tứ gia muốn em khôi phục lại hình dáng cũ.”

“Gi?!” Triển Du thật sự không giải thích nổi, tức giận nhìn Nam Khôn, “Anh tưởng phẫu thuật chỉnh hình bằng phân tử đơn giản như đeo mặt nạ sao? Vả lại nếu bắt tôi khôi phục lại hình dáng cũ thì làm sao tôi giả trang làm Aki được nữa? Trước kia có nhiều người đã từng thấy tôi như vậy rồi, anh giết hết bọn họ sao?”

Nam Khôn bị quát không có dấu hiệu tức giận nào, mở miệng nói, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như vậy: “Thứ bảy tuần sau là sinh nhật Aki, tôi sẽ tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật, em sẽ “bị giết” trong bữa tiệc, qua đêm đó, Xích Thủy sẽ không còn người tên Aki nữa.”

Triển Du nghe vậy sau nửa ngày cũng không nói gì, cuối cùng oán hận mắng chửi trong lòng.

20. Chương 20: Cơn Giận Oanh Tạc

Đàm phán xong mọi việc, Mục Hàn nói bọn họ còn có chuyện khác phải thương lượng, Triển Du đi theo anh đến trụ sở tạm thời phía tây.

Lúc gần đi Nam Khôn không nhịn được nháy mắt ném ra một câu: “Hai tiếng nữa A Đông sẽ đến đón em.”

Triển Du không thèm ngó ngang tới hần, quay đầu bước đi.

Bóng đêm như nước, kho hàng dưới lòng đất khu vực phía tây đèn đuốc sáng trưng, toàn đội Liệp Ưng tề tụ không thiếu ai.

Mục Hàn nói ngày hôm qua Nam Khôn đã ký hợp đồng với Simon, ngày 26 tháng này sẽ giao hàng. Hần đã sớm biết cậu cả của hần và Simon cấu kết với nhau, xâu chuỗi lại mọi chuyện cũng đoán ra được Simon mua nhiều vũ khí như vậy có thể là đang chuẩn bị cho hành động khủng bố, chỉ là không ngờ tới mục tiêu của Simon lại là cả nước Z. Nam Uy thuê tổ chức sát thủ Hắc Hồ chuẩn bị trước ngày 26 sẽ diệt trừ hần.

Hần vốn đã tính tương kế tựu kế, giả chết mất tích, đến khi Simon rời khỏi Xích Thủy sẽ ra tay thu dọn cậu cả của hần, hơn nữa cần bản hần không tính để cho Simon thành công mang số vũ khí kia đi, bởi vì đám hàng kia ngay từ đầu đã chuẩn bị cho Isreal phản lại chính phủ đồng minh.

Đồng Kiêu buột miệng nói: “Tay không bắt sói, tên nhãi này cũng thật là vô sỉ.”

Hình Thiên giải thích: “Ai bảo Simon bắt lương như vậy, lần trước cậu hai của hần buôn đám kim cương kia, tuy cuối cùng thu được hàng về nhưng Simon lại ăn của lão 2 triệu đô tiền hoa hồng, không được chút lợi lộc nào còn bị thiếu Simon một món nợ nhân tình, mọi người nói xem hần làm sao nhịn được cơn tức này?”

Phượng Tường có chút nghi hoặc: “Đồng thời bán vũ khí cho cả hai nhà, rõ ràng tổn tiền lại còn phải đích thân đi cướp hàng trong tay kẻ khác, đeo lên lưng tội danh cướp đoạt, quân phản chính phủ Isreal dựa cả vào hần sao?”

Mục Hàn nói “Hàng vốn trị giá 5 tỷ đô, Nam Khôn chỉ bán 60% giá, những tên kia nhiều lắm cũng chỉ tốn công chuyển chở thôi, bọn họ có gì mà không đồng ý?”

Đồng Kiêu: “Tôi ngất, đúng là một tên bụng dạ đen tối chính cống, cả bụng toàn ý nghĩ xấu xa sôi ùng ục!”

Phượng Tường hỏi: “Vậy bây giờ tính thế nào?”

Mục Hàn nói: “Trước tiên chúng ta đã thương lượng được, nhưng mà theo như kế hoạch của hân, sau khi Nam Uy thuận lợi tiếp quản Xích Thủy sẽ thông qua hân tra ra hành động của bọn Simon, về phần nhân số, tôi nghĩ Nam Khôn cùng tổ chức Hắc Hồ trợ giúp, vấn đề này không lớn. Đến lúc đó số vũ khí kia sẽ có người đến lấy, chúng ta cũng không cần quan tâm, đây cũng là điều kiện hân đồng ý trợ giúp chúng ta.”

“Cho nên hiện giờ tôi và Đồng Kiêu án binh bất động sao?” Chiến Cát từ nãy đến giờ yên lặng ít nói cũng lên tiếng.

Mục Hàn gật gật đầu: “Tên Nam Khôn kia không thể hoàn toàn tin tưởng, tôi không hoàn toàn thẳng thắn với hân, cho nên hiện giờ hân vẫn không biết thân phận thật sự của cậu và Đồng Kiêu, hai người tiếp tục ở lại căn cứ lính đánh thuê trợ giúp bọn tôi, ngày 15 tháng sau Du nhi sẽ dùng thân phận Thiên Diện Hồ gia nhập vào đội lính đánh thuê. Đến lúc đó nếu như có chạm mặt nhau thì hãy ít nói chuyện một chút, đừng để cho người khác lần ra đầu mối.”

“À...Du nhi giả làm Aki rất hoàn hảo mà, sao phải để cho cô ấy đến căn cứ lính đánh thuê làm gì?” Đồng Kiêu khó hiểu, trước mắt trừ bọn họ ra cũng chỉ có Nam Khôn cùng tâm phúc của hân biết thân phận thật của cô, Thanh Mộc mất tích đến nay chưa về, Triển Du giả làm Aki cũng không có ai phát hiện ra điều gì bất thường, như vậy đã rất an toàn, nói lí ra thì hành động cũng thuận tiện, sao phải để cho cô tham gia vào đám sài lang kia?

Mục Hàn lắc đầu, mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Đây là yêu cầu của Nam Khôn.”

Mọi người càng nghi ngờ, đồng loạt nhìn về phía Triển Du, bọn họ cũng đều biết lần này Triển Du bại lộ thân phận là vì Simon, cũng biết đêm hôm đó nhất định là đã chịu khổ nhưng lại không biết cô chịu khổ thế nào, giờ phút này thấy sắc mặt cô tái nhợt như sáp, mọi người vừa đau lòng lại vừa có chút tò mò.

Triển Du nhíu nhíu mày: “Tên khốn kia ăn phải củi khô, ý nghĩ xấu đây mình, ai biết hân lại đang có chủ ý gì.”

Vì vậy mọi người thức thối là không nhiều hơn nữa hỏi.

Chín giờ tối, Mục Hàn sắp xếp mọi việc xong, mấy người Chiến Cát lục đục rời đi.

Triển Du nhìn ra bên ngoài, cũng chuẩn bị khởi hành trở lại biệt thự, vừa ra đến cửa đã thuận tay lấy đi cây đao quân dụng M9 Hình Thiên thích nhất đi theo.

Hình Thiên nhìn theo bóng lưng phóng khoáng của cô, mặt to ra lo lắng: “Lão đại cậu thấy không?”

“Thấy gì?”

“Dấu hôn, trên cổ Du nhi.”

Mục Hàn đang thu dọn đồ đạc dừng tay, không lên tiếng, vẻ lạnh băng hiện lên trong đáy mắt rồi biến mất trong chớp mắt.

“Cậu nói xem Du nhi có thể...” Muốn giết Nam Khôn không?

Một lúc sau Mục Hàn mới trả lời, giọng nói nhàn nhạt, không nghe ra cảm xúc gì.

“Cô ấy tự biết chừng mực.” bốn chữ, tín nhiệm, dung túng, cũng là...xấu hổ trong lòng.

Chín giờ rưỡi tối, Nam Khôn cùng vài chuyên gia thương thảo về loại súng cải tiến MKNS1 mới rồi trở về biệt thự, nghe quân gia nói Triển Du bị Nam Trân gọi đi chơi mặt chượt hân còn tưởng rằng Triển Du không có nhà, kết quả vừa về phòng đẩy cửa ra đã bị một luồng sát khí mãnh liệt đánh vào mặt. Chẳng biết Triển Du trốn trong phòng hân từ lúc nào sau khi xác nhận đúng là hân thì cho hân một đao.

Ánh sáng lạnh lẽo hiện lên, lưỡi đao sắc bén lặng yên xé toạc không khí.

Tất cả mọi người trong chi cục 9 đều biết trong đội Liệp Ưng ngoại trừ Mục Hàn thì Triển Du có tốc độ nhanh nhất, những đòn dùng chân có thể nói là xuất thần nhập hóa, hơn nữa cô lại cực kì quen thuộc với kỳ kinh bát mạch trên người, thích đá vào tử huyệt, người bị cô đá một cước không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Sức của cô cũng không tính là lớn nhưng khi đánh trong khoảng cách quá gần cô lại có thêm một cây đao, hơn nữa đôi chân của cô lại tràn đầy sức bật, rất ít người có thể lật người né tránh, càng không nói đến đánh trả.

Giờ phút này động tác vung đao của cô mặc dù không có ý đưa người khác vào chỗ chết nhưng cũng không kém phần ngoan độc, thật sự lộ ra khí thế bức người, người bình thường muốn tránh quả thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng mà chỉ với vài động tác lách người của Nam Khôn cũng có thể hoàn toàn thoát khỏi cục diện bị động kia, khi tới gần tử trạng sức hấn thuận tay dùng một chân nền làm vũ khí, vừa đấu với Triển Du vừa chỉ dẫn: “Em nắm quá chặt sẽ hạn chế góc độ vung đao, hơn nữa góc cắt của đao như vậy gặp phải cao thủ chân chính, dù cho em may mắn làm hấn bị thương cũng chỉ có thể đả thương ngoài da, trong lúc đó tốt nhất là phải khống chế ở góc 45-60 độ...”

Triển Du tức giận trong lòng, làm gì còn nghe lọt tai lời dạy của hấn, chỉ dựa vào kiến thức trước nay của cô, nhanh chóng huy động chân tay, chỉ muốn cho Nam Khôn vài nhát đao để hả giận thôi.

Nam Khôn hiểu rõ động cơ trả thù của Triển Du xuất phát từ đâu, lúc bắt đầu chỉ phòng thủ chứ không tấn công, như là đang cố ý đùa với Triển Du.

Sau vài hiệp, hấn bỗng nhiên làm khó dễ, khiến cho Triển Du không thể không đổi công thành thủ, không bao lâu sau cục diện đã tan tác.

Hấn cướp lấy đao của Triển Du, bắt lấy hai tay cô đặt cô lên vách tường, đầu gối giữ chặt lấy hai chân đạp loạn xạ của cô, ghé sát vào bên tai cô giễu cợt: “Mọi người đều nói tức giận là vì quan tâm, em giận đến độ muốn giết tôi, chắc phải quan tâm nhiều lắm nhỉ?”

So với Aki dịu dàng đáng yêu, Nam Khôn phát hiện ra Triển Du phản nghịch lãnh diễm dường như càng kích thích hứng thú chinh phục của hấn hơn – Aki đối với mình mà nói có thể xem như một vật cứng, mà Triển Du chưa từng bị Rini tàn phá, cũng không tồn tại quan hệ nô bộc với hấn, hai linh hồn ngang hàng nhau, thắng được trái tim kia tất nhiên sẽ có cảm giác thành tựu cùng thỏa mãn hơn.

Hơi thở ấm áp như đang trêu đùa bên tai Triển Du, cô vô ý nghiêng đầu đi rồi lại đột nhiên trừng mắt nhìn hấn: “Mẹ nó, đừng có mà tự giáp vàng lên mặt mình, buông ra!”

“Sau khi buông ra hai ta lại đánh tiếp sao?” Nam Khôn thay đổi tư thế, cúi chen vào giữa hai chân cô gắt gao chống đỡ, dùng chính thân hình cao lớn của mình ngăn chặn cô lại, hiếm khi tâm tình tốt như vậy thương lượng với cô, “Trong căn phòng này hiện giờ chỉ còn thừa lại một cái giường lớn còn ra hình dáng, đánh tiếp thì chỗ ngủ của tôi cũng bị mất, hay là chúng ta thay đổi phương thức, ngồi xuống nói chuyện đi?”

Miệng cùng gương mặt của Triển Du cũng sắp bị ép cho biến hình, thân thể cũng không thể thoát ra, xấu hổ và giận dữ vô cùng, chỉ thở hổn hển nói: “Anh cho rằng mỗi người đều vô sỉ như anh sao? Tài nghệ không bằng ai, tôi không có gì để nói, thả tôi ra, tôi phải về phòng ngủ!”

Nam Khôn nở nụ cười: “Đêm nay là tự em chạy tới phòng tôi mà.” Thệt đến miệng, em nghĩ tôi có thể để cho nó vụt mất sao?

Triển Du quả thật không thể nhịn được nữa, khiêu khích nói: “Vậy anh cứ để tôi ở trong phòng anh thử xem.”

Xem đêm nay tôi có cơ hội thiến anh không!

Thật sự muốn tôi phải đổ máu em mới nguôi giận sao?

Nam Khôn nén tiếng thở dài, ánh mắt sáng quắc nhìn Triển Du nửa ngày, sau đó đôi tay nắm chặt tay Triển Du hơi nới lỏng.

Hấn biết rõ trong nháy mắt khi hấn nới lỏng tay cũng đủ để Triển Du tùy ý ra tay.

Quả nhiên, Triển Du cho là hấn mỗi nên thay đổi tư thế, trong nháy mắt khi hấn buông ra, thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, như đang làm ảo thuật lấy thanh chủy thủ dự bị từ trong túi quần ra, cánh tay ngọc

vung lên, lưỡi dao MT đột nhiên nhắm thẳng đến cánh tay hắn.

Cô cho rằng nhất định Nam Khôn sẽ đề phòng cô, làm sao ngờ được người nào đó lại để cô tùy ý chém, cuối cùng nếu không kịp thời thu lực lại thì có thể chém rụng cả cánh tay của Nam Khôn cũng không chừng, vậy mà Nam Khôn cũng bị cây dao quân dụng khoét sâu hai tấc, may cũng không phải quá sâu.

Triển Du choáng váng, miệng há hốc, mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Nam Khôn cũng không hề nhìn vào cánh tay máu chảy ròng ròng của mình, đôi mắt đen sâu thẳm vẫn chiêm trợn cô: “Như vậy đã bớt giận chưa?”

Có một số việc làm ra sẽ phải trả giá thật nhiều, nếu không vĩnh viễn cũng không có cách nào cứu vãn, vì vậy sẽ mất đi thứ gì đó.

Đêm đó lồng ngực hắn mang theo lửa giận ngập trời, không tìm được nơi giải tỏa, vì vậy Triển Du là “người khởi xướng” đương nhiên sẽ là đối tượng để hắn xả giận, hắn làm ra chuyện như vậy thật sự không phải là vì Triển Du hiện tại mà nhằm vào hành vi lừa dối trước kia của cô.

Đêm nay hắn nguyện trả một cái giá thật lớn, không phải vì cảm giác tội lỗi quá phá, chỉ là bởi vì hắn muốn tiến thêm một bước nữa với Triển Du.

21. Chương 21: Nụ Hôn Thay Lời Cảm Ơn

Thời gian vội vã trôi đi, hôm nay đã đến “sinh nhật” của Triển Du, rõ ràng chỉ là một vở kịch vậy mà Nam Khôn lại làm như thật, trong danh sách khách mời không chỉ có họ hàng thân thiết nhà họ Nam mà còn có các thương nhân và quan chức chính phủ, thậm chí các đồng nghiệp trong ngành buôn bán vũ khí của châu Á.

Mọi người tìm trăm mối cũng không có cách nào hiểu nổi vì sao Nam Khôn từ trước đến giờ vẫn rất an phận lại đột nhiên khoa trương công khai tình cảm yêu đương của mình như vậy, nhưng đều vô cùng nể mặt, không những tự mình đến mà đang mang theo lễ vật giá trị.

Triển Du cũng hoài nghi tên này lấy danh nghĩa “sinh nhật Aki” để vợ vét tài sản – tùy ý lấy ra một trong những món trong đồng quà cao ngất kia cũng bằng hai ba năm tiền lương của cô.

Số ít thân tín biết Nam Khôn đã có hôn ước với nhà họ Đoàn nhìn thấy tư thế phù chính (từ thiếp lên vợ lớn) của vật cưng này cũng đều phải âm thầm cảm thán cô gái nhỏ này thật là ghê gớm, chưa đầy hai tháng đã mê hoặc điên đảo Nam Khôn từ trước đến nay vẫn không ham mê sắc đẹp, cũng hoa mắt ù tai – bữa dạ tiệc sinh nhật lớn như vậy quả thật là không thêm nể mặt nhà họ Đoàn, nổi sĩ nhục này mà cũng có thể nhẫn nhịn, thật đúng là phải phong cho nhà họ Đoàn danh hiệu đại nhẫn nhịn.

Trong sảnh giăng đèn kết hoa, vừa phóng tầm mắt nhìn đã thấy xa hoa, dàn nhạc trang nhã trông rất khác biệt đang diễn tấu trên sân khấu.

Những vị khách từ phương xa cũng lục đục vào trong sảnh tiệc, bác Trương quản gia nghênh đón mọi người vào trong sảnh.

A Đông ở trong phòng giám sát tự mình chỉ huy nhân viên điều chỉnh tất cả các dụng cụ theo dõi từ mọi góc độ trong sảnh, màn hình cỡ lớn đã thu lại không sót một cử động nào của những vị khách trong đại sảnh.

Lúc này chính giữa màn hình là Nam Khôn mặc âu phục chỉnh tề đứng trên sân khấu nói lời cảm ơn, bên tay phải của hắn ôm mỹ nhân không thể nghi ngờ chính là Triển Du, áo choàng lông cừu trắng thuần rất xứng với bộ lễ phục màu đen, khiến cho cô trở nên quyến rũ động lòng người mà lại không mất đi vẻ thanh lệ đáng yêu.

Bữa tiệc tối vừa mới bắt đầu Nam Khôn đã diễn đủ bộ “Kiêm điệp tình nồng”, bình thường một người khờ khan như vậy mà đêm nay lại ôm eo hôn lên má trước mặt mọi người nhưng lại không sến chút nào. Sau khi cắt bánh kem xong, hắn đi đến nói chuyện cùng một vị quan chức chính phủ, cũng mang theo cả Triển Du. Nam Trân nhìn thấy cũng không khỏi ngạc nhiên, còn lén ghi lại những lần “kề tai nói nhỏ” của hai người.

A Đông ngồi trong phòng nhìn thấy rõ ràng nhưng lại không hề có ý ngăn cản.

Hơn bảy giờ tối, trong không khí náo nhiệt của chủ nhân cùng những vị khách sau bữa tiệc tối, Nam Khôn dẫn Triển Du đi tiễn khách, kết quả tiễn được một nửa số khách thì chung quanh đột nhiên trở nên tối thui, ngay sau đó một tiếng “bùm” thật lớn vang lên – đèn thủy tinh chính giữa đại sảnh rơi xuống, vỡ tan trên mặt đất, những hạt thủy tinh văng khắp nơi.

Dường như chung quanh cũng yên tĩnh vài giây, sau đó một tiếng kêu sợ hãi chói tai vang lên.

Đêm nay trước đại sảnh nơi diễn ra bữa tiệc, các vị khách đều phải đi qua máy kiểm tra kim loại, trừ đồ trang sức của những vị khách nữ xinh đẹp thì bất kì chế phẩm nào từ kim loại đều không được phép mang vào, giờ phút này trong ngoài đại sảnh đều đen kịt, những vị khách xem trọng tính mạng quả thật đang rất luống cuống, chen chúc lẫn nhau, kêu ra, hoảng sợ.

Triển Du bị người khác đụng phải vài lần, đang muốn mở miệng nói chuyện với Nam Khôn thì bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm đánh úp lại.

Cô bất thành linh ngược mắt lên, một viên đạn từ trong bóng tối bắn về phía ngực cô.

Mặc dù là đạn giấy nhưng từ khoảng cách năm mét cũng đủ gây ra lực sát thương, tay súng kia cách vị trí của cô cũng chừng 5 met.

Triển Du chỉ cảm thấy ngực bị một người đánh vào một quyền không hề nhẹ, hơi khó chịu một chút nhưng cũng không cảm nhận sâu sắc lắm.

Chết tiệt! Không phải nói 9h sao, hành động trước cũng không thêm nói một tiếng.

Triển Du bất mãn trong lòng nhưng cũng rất phối hợp, giả vờ thống khổ hừ hừ, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

“Aki!” Trong tiếng ồn ào chỉ nghe thấy tiếng gọi thuần hậu của Nam Khôn vang lên nặng nề như sấm rền khiến cho không khí bỗng nhiên yên tĩnh trong giây lát, sau đó rốt cuộc mọi người cũng kịp phản ứng nhận ra có người “trúng đạn”, hơn nữa còn ngay tại đêm sinh nhật.

Khi đèn thủy tinh rơi xuống cửa chính đã đóng lại, những nhân vật nổi tiếng quyền quý nhận thức được tình cảnh nguy hiểm lại càng thêm kinh hoàng khựng hoảng.

Sau khi Triển Du “trúng đạn” A Đông mới cùng cảnh vệ xuất hiện, vừa điều khiển mọi người duy trì hiện trường vừa điều tra hung thủ. Bên ngoài lái xe đã đến sẵn, bác Trương dẫn hai người Nam Khôn khẩn cấp rời khỏi bằng đường cửa sau.

Sau khi Triển Du được Nam Khôn bế lên xe đã “sống lại”, chất vấn: “Không phải nói 9h mới hành động sao? Sao lại vô cớ sớm hơn? Cũng không thêm nói trước một tiếng. Thiếu chút nữa tôi đã né.”

Nam Khôn không đếm xỉa tới nhìn chằm chằm vào ngực đang “chảy máu” của Triển Du, như đang có điều suy nghĩ: “Trong đại sảnh thật sự có sát thủ.”

Triển Du lấy làm kì lạ: “Trừ cậu cả của anh ra còn có ai muốn giết anh?”

Nam Khôn đính chính: “Không phải giết tôi, là giết em.”

Triển Du: “!!!”

Nam Khôn biết trong lòng cô có thắc mắc, nhân nhặt ném lại một cái tên: “Đoàn Quốc Bân.”

Chỉ vào cái tên Triển Du đã đoán ra ngay chân tướng, không khỏi nhú mày: “Mẹ nó chứ, anh lợi dụng tôi!”

Cô cùng bọn người Mục Hàn đều cho rằng Nam Khôn cố ý tổ chức bữa tiệc sinh nhật này để cho cô được “chết” danh chính ngôn thuận, “chết” được mọi người biết đến, không ngờ tới tên nhãi này thật ra lại muốn mượn cô chọc giận Đoàn Quốc Bân!

Nếu như cô đoán đúng thì hiện giờ đám người A Đông đã bắt được tên sát thủ kia rồi.

Aki là người Simon đưa cho Nam Khôn, đại biểu cho tình hữu nghị giữa Simon và Nam Khôn. Nam Khôn vô cùng yêu mến Aki, chuyện này Đoàn lão gia đã biết từ lâu, còn hứa trước khi Nam Khôn lấy Đoàn Kỳ sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của hắn.

Con gái người ta gửi ở bên gối thủ thủ, dù dẫu Nam Khôn tổ chức tiệc sinh nhật cho cô, tuy có hơi sang trọng nhưng Nam Khôn cũng chưa nói muốn lấy cô, thậm chí cũng không hề giới thiệu cô với danh hiệu bạn gái, càng không nói gì đến chuyện kết hôn.

Đoàn Quốc Bân lại thuê người giết cô, chuyện này nói nhẹ là vì diệt trừ hậu hoạn cho con gái của ông ta, nói nặng chính là không xem Nam Khôn ra gì, cũng không xem quan hệ nhiều năm của hai nhà ra gì. Nam Khôn nhất định sẽ mượn chuyện này làm cái cớ, nói không chừng sẽ hủy bỏ cả hôn ước.

Triển Du cũng không nghĩ gì nữa, chuyện ngu xuẩn này chỉ có người đầu óc ngu si, tính khí táo bạo như Đoàn Quốc Bân mới làm được.

Nam Khôn mặt không đổi sắc: “Để đền bù tổn thất, toàn bộ lễ vật đêm nay đều là của em.”

Triển Du trừng mắt, tiện đà khẽ cong môi, chua ngoa châm chọc: “Tứ gia ra tay thật hào phóng, nhưng mà tôi sắp phải đi, nhiều lễ vật như vậy tôi không mang theo nổi, hay là Tứ gia cho tôi tiền mặt đi, khoảng 2 triệu đô là được rồi.”

Nam Khôn bị cô chế nhạo cũng không giận cô, chỉ hỏi: “Vậy em muốn thế nào?”

Tôi nhỏ nào, bộ anh nói lời xin lỗi lời cảm ơn thì thiếu mất trái trứng nào sao?!

Triển Du khó chịu trong lòng, tự dưng sinh hờn dỗi, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Vì sao anh lại muốn tôi đến căn cứ lính đánh thuê?”

Nếu không xảy ra chuyện đêm nay thì cô cảm thấy Nam Khôn cũng không gian trá xảo hoạt như trong tưởng tượng, nhưng mà hiện giờ cô đã hoàn toàn không cho là vậy, tên này đầu óc toàn một màu đen, còn cực kì khó chơi, cả một bụng đen tối sôi ùng ục, từ trong ra ngoài không có điểm nào là tốt. “Giết” cô còn chưa đủ, còn muốn cô sau khi phục hồi lại khuôn mặt đến làm trong căn cứ lính đánh thuê cũng không thêm nói lí do, cũng không nói cô đến đó làm cái gì.

Triển Du oán hận nghĩ: ở đây tốt nhất là không có cái bẫy nào, bằng không lần sau không đục bụng anh thành cái động thì không xong với tôi đâu!

Đối với Nam Khôn, hiện giờ cô cũng không rõ lắm cảm giác của mình.

Đêm đó nếu như cuối cùng cô không thu tay lại thì hiện giờ không chừng Nam Khôn sẽ trở thành hiệp sĩ một tay, tuy phương thức xin lỗi như vậy có phần hơi mượn hơi trực lợi nhưng không thể phủ nhận hẳn thật sự có thể làm cho người khác nguôi giận hơn là mấy câu xin lỗi. Mấy ngày nay hành vi bình thường của Nam Khôn đều lộ ra sự dung túng cùng sùng nịnh, Triển Du cũng hiểu rất rõ nhưng cũng chỉ có thể giống hần và Aki rất khó có thể nói chuyện yêu đương – gia thế bối cảnh, lập trường nhân sinh, kì vọng của người nhà vân vân, những chuyện này không nên nghĩ nhiều quá, nghĩ càng nhiều lòng lại càng rối bời.

Bóng đêm ngoài cửa sổ đen như mực, xe đã sắp vào cửa lớn của Xích Thủy.

Đêm nay Triển Du phải rời khỏi Xích Thủy trở về tổng bộ báo cáo công tác, thuận tiện khôi phục lại khuôn mặt. Nam Khôn thu hồi tầm mắt đang hướng ra ngoài cửa sổ lại, cũng không trả lời nghi vấn của Triển Du, thông thả sờ soạng túi áo vest lấy một chiếc đồng hồ ra, ra lệnh: “Đưa tay cho tôi.”

“Tôi xin cảm ơn ngài, món đồ mắc tiền như vậy tôi không nhận nổi.” Triển Du giấu tay ra sau lưng, về mặt cảnh giác nhìn hắn.

Khi không lại ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích! Lần trước Nam Khôn tặng cô chiếc đồng hồ hơn mười ngàn đô kia, ngày hôm sau khiến cho cô phải xuống hồ tắm rửa giặt giũ bằng nước lạnh, lần này lại tặng món đồ trị giá hơn 300 ngàn đô, đây không phải là muốn lấy mạng cô sao?!

“Vừa rồi tôi chỉ nói đùa với em thôi, chuyện đêm nay thật có lỗi khi không thương lượng sớm với em, cũng cảm ơn em, đây chỉ là một chút thành ý của tôi, nhận đi, tôi không thích nợ nhân tình ai cả. Coi như là tôi tặng cho cả đội Liệp Ưng, nếu như em không thích thì có thể tặng lại cho Mục Hàn hoặc là những thành viên khác trong đội, tác dụng của vật này em cũng biết rồi, tôi tin nhất định sẽ hữu dụng cho công việc của bọn họ.”

Giọng điệu của Nam Khôn trịnh trọng lạ thường, từng lời nói đều chuẩn mực, đủ hiểu được thành ý của hắn, hơn nữa lời hắn nói đều là thật, thứ này vô cùng giúp ích cho công việc của bọn họ, tất nhiên Triển Du cũng biết chỗ tốt của nó, lần trước ở Genting thời gian quá vội vàng chỉ trộm được một thứ, cho Hình Thiên cô nghĩ cũng tốt, còn cái này thì cho lão đại dùng.

Nam Khôn thấy hai đầu chân mày của cô đã buông lỏng thì mỉm cười trong lòng, âm giọng nói: “Đưa tay cho tôi.”

Cho tới bây giờ Triển Du không phải là người hay làm bộ làm tịch, thật sự trong lòng rất muốn, thấy giọng điệu chân thành của Nam Khôn cô thần nhiên tiếp nhận ngay lập tức.

Nam Khôn tự mình giúp cô đeo nó vào, Triển Du đang muốn rút tay lại thì Nam Khôn lại thuận tay kéo cô vào trong lồng ngực, tìm đúng môi cô rồi hôn xuống, sau đó khi Triển Du lấy lại tinh thần muốn đánh người hắn đã thả cô ra, cũng lạnh nhạt nói: “Đây là quà tặng kèm, không thu tiền.”

Triển Du nổi trận lôi đình: “Tôi cảm ơn ngài! Tôi rất quý trọng nha!”

22. Chương 22: Xình Đẹp Khắc Cốt

Aki cứ “bị giết” trong bữa tiệc sinh nhật của mình như vậy.

Trong khi mọi người vẫn thưởng hoa tiếu ngọc ột mỹ nhân mà lòng còn đang sợ hãi vì cảnh tượng đêm đó. Nghe nói đã bắt được hung thủ, về phần Nam Khôn xử lý thế nào là việc của hắn và kẻ chủ mưu đứng sau lưng tên kia, cũng không phải chuyện người ngoài có thể xen vào.

Năm ngày sau Triển Du khôi phục lại gương mặt dùng thân phận tình báo nổi danh quốc tế Thiên Diện Hồ gia nhập Xích Thủy.

Mọi người cũng không quá ngạc nhiên trước việc vị mỹ nhân từ trước đến nay hành tung bí ẩn gia nhập đội lính đánh thuê trong Xích thủy, chỉ hiếu kỳ về dụng ý thật sự Nam Khôn “mời” cô tới đây, phải biết rằng người phụ nữ này nổi tiếng là “tắc kè hoa” – chỉ cần anh chi nổi tiền thì cô có thể sánh vai giá nhân, sát thủ, đạo tặc...cho anh. Bất kể là nhân vật gì, hơn nữa chưa bao giờ thất thủ.

Không biết lần này Nam Khôn mời cô đến là muốn cô giết người hay là muốn tin tình báo trong tay cô, hoặc là giả làm ai khác.

Nhưng mà mặc kệ cô đến Xích Thủy vì cái gì cũng không hề ảnh hưởng đến độ thềm thuồng sắc đẹp của đám sài lang ở đây. Trên đời có không ít phụ nữ đẹp, nhưng phụ nữ xinh đẹp bản lĩnh lại không nhiều, loại phụ nữ có bản lĩnh lại xinh đẹp làm cho người ta khó có thể không liếc nhìn như Triển Du đã có thể được xưng tụng là phượng mao lân giác. (lông phượng và sừng lân, ý chỉ đồ vật quý hiếm)

Bộ sườn xám màu tím thẫm thêu hoa đã làm nổi bật dáng người cao gầy uyển chuyển lại cực kỳ cân đối của cô, khiến người khác nhìn thấy đều huyết mạch sôi sục.

Có mấy tên lính đánh thuê mới tới không biết là không khôn ngoan hay là ghé con không sợ cộp mà nhìn thấy Triển Du lười biếng nằm trên ghế sofa trong phòng khách nhắm mắt dưỡng thần, lại một thân một mình, vì vậy lòng tràn đầy hào hứng bừng rộ chạy đến gần.

Lúc bắt đầu mọi người đều nhẩn nại tỏ ra lịch sự, tuy Triển Du chán ghét nhưng cũng không muốn gây chuyện.

Cho nên mặt vẫn vui vẻ ôn hòa, hỏi một câu lại đáp một câu, trong lòng thầm nghĩ sao Đồng Kiêu còn chưa tới.

Hàn huyền một lúc, mọi người phát hiện ra hình như Triển Du rất dễ hòa đồng, vì vậy làm làm càn, thậm chí còn có người ngồi xuống sát bên cô.

Trong đại sảnh có người có quan hệ “người quen cũ” với Triển Du trông thấy Thiên Diện Hồ hôm nay rất hòa đồng thì không khỏi thầm kinh ngạc, cô gái này đổi tính lúc nào thế? Kết quả mọi người vừa cảm thán thì đã nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Triển Du đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Trong lúc điện quang lửa đạn bùng cháy chỉ thấy cô đột nhiên hung hăng vung lên một cước đạp vào chỗ bụng dưới của một kia.

Ly rượu trên bàn rơi xuống, bể tan trên mặt đất, mảnh vỡ văng tứ tung, tên kia bất thành linh bị trúng một cước của Triển Du chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị đạp lệch đi, quỳ trên mặt đất ôm bụng ói ra máu, trong cơn giận dữ hấn rút từ trong túi quần ra một cây dao muốn rửa sạch sỉ nhục.

Nhưng mà Triển Du hoàn toàn chưa cho hắn cơ hội, cánh tay ngọc vung lên, trong nháy mắt cây roi bay lên không xoắn lấy cổ tay hắn, rồi hơi dùng lực một chút, dường như đang muốn nghe thấy tiếng kêu rên thống khổ của hắn.

“Ngoan nào, đừng nhúc nhích, cử động nữa thì bàn tay của chú em sẽ không còn đâu.”

Triển Du đạp một cước lên vai hắn, bắt hắn quỳ gối xuống mặt đất, đôi tay nắm lấy cây roi có hơi dùng lực quá sức nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa dễ gần.

Cây roi này của cô là loại roi kim loại nhuyễn đặc chế, chiều dài chỉ chừng một thước, đường kính không đến 1cm, bên trong là một loại thép sắc nhọn, cách chế tạo cực kì tinh tế, trên đầu roi có cơ quan, bình thường chỉ là một chiếc vòng quấn quanh cổ tay trái của cô, nhìn qua chỉ giống như một chiếc vòng tay hình con rắn màu vàng, chỉ có rất ít người biết chiếc “vòng tay” bất ly thân này của Thiên Diện Hồ thật ra có thể là một thứ vũ khí chết đến tận xương người rất lợi hại.

Máu tươi lẫn xuống từ cánh tay khỏe mạnh của hắn, tạo thành một dòng chảy đỏ tươi xinh đẹp.

Cây roi chậm rãi vây quanh da thịt, càng thu càng chặt, đau đớn bén nhọn như thấm vào tận xương, người đàn ông đầy mồ hôi lạnh nhìn Triển Du, vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng trong ánh mắt theo sự tăng cấp của cơn đau dần dần biến thành sợ hãi cùng hối tiếc.

Những người khác kinh hồn lùi ra xa, mặt mũi tràn đầy sợ hãi như gặp ma giữa ban ngày nhìn gương mặt mỉm cười của Triển Du.

“Em lại đang bắt nạt trẻ em rồi.”

Một giọng nói trong trẻo phá vỡ không khí chết chóc, Triển Du không đáp lời cũng không quay đầu lại, rốt cuộc cũng từ bỏ thu roi lại.

Đầu tiên tên kia sững sờ, tiện đà khôi phục lại tinh thần, vội vàng ôm lấy cánh tay đầm đìa máu tươi bỏ đi như đang chạy trốn.

Đồng Kiêu bước đến đối diện cô ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn cô, trêu ghẹo: “Sờ đùi một tí cũng chẳng thiếu miếng thịt nào, phản ứng mạnh như vậy, đang thủ thân như ngọc cho ai đây?”

“Thích thế, có chuyện để em tiêu khiển.” Triển Du ném hộp gỗ cho anh ta, “Ừm, đồ anh muốn đây.”

“Biết ngay em không phải hạng soàng mà.” Đồng Kiêu nhận lấy cái hộp cũng không thèm nhìn mà bỏ ngay vào túi quần, “Cảm ơn.”

“Anh muốn thứ này làm gì?” Triển Du có chút tò mò, trong hộp là một lưỡi dao đặc chế Ordnance cùng vài thứ linh tinh khác, còn có cả con dấu của các bộ trưởng mà nhân viên quản lí có chết cũng không cho ai – cho nên thứ này cô đã lấy trộm.

Đồng Kiêu nhướn mày cười thần bí: “Sau này sẽ nói cho em biết.”

“Hừ, đoán cũng biết chẳng phải chuyện tốt lành gì.” Triển Du khinh thường bĩu môi, “Nếu không còn chuyện gì khác thì anh biến được rồi đây.”

Đồng Kiêu lại khẽ nhướn mày: “Không thể chờ đợi được mà đuổi anh đi như vậy, thế nào, đang vội đi gặp tình lang à?”

Triển Du mở to mắt tà nghệ nhìn anh ta: “Có phải hôm nay anh ngứa da không hả? Nếu không em giải giúp anh vài cái nhé?”

“Anh đây không dám làm phiền em đâu.” Đồng Kiêu cười không mấy lương thiện, đứng lên nói: “Thôi, không cần em đi gặp tình lang nữa.”

Anh ta vừa đi, Triển Du cũng không mất thời gian thêm nữa, đứng dậy đi về phía văn phòng Nam Khôn.

Sao mà ý nghĩ lại trùng hợp vậy chứ, cô mới vừa ra đến sảnh cầu lạc bộ đã gặp được Nam Khôn đang đi về phía này.

Sau khi biết rõ thân phận thật của Triển Du, Nam Khôn đã nhìn thấy chân dung của cô qua ảnh, nhưng mà hiện giờ nhìn tận mắt bản thân cô, hấn vẫn kinh hãi mà lắp bắp. Triển Du hiện giờ hoàn toàn cởi bỏ ánh mắt dịu dàng thuần khiết của Aki, toàn thân đều tản ra một hơi thở kiêu ngạo hoang dã, nguy hiểm mà kích thích, cực kì có tính khiêu chiến, hơn nữa vẻ đẹp của cô lại rất tự nhiên, không mang theo chút giả tạo nào, nhìn lâu lại thấy lòng người sợ hãi khó hiểu.

“Nghe nói vừa rồi tự dưng em lại dùng roi đánh con nhà người ta.” Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tĩnh lặng sâu không lường được của Nam Khôn ẩn hiện một vẻ sùng nịnh, “Rảnh rồi như vậy, hay là bây giờ tôi tìm một việc cho em làm được không?”

“Rất tốt, nhưng mà phải nói rõ giá tiền trước đã.” Triển Du cười mà không cười nhìn hấn, đôi mắt trong veo trắng đen rõ ràng như một dòng nước xanh biếc chảy xuôi, có hơi lay động, như vài cánh hoa phiêu tán trong dòng suối ấm, thanh nhã mà xinh đẹp.

Giọng nói hoạt bát như giọt sương trong vắt làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nam Khôn rung động trong lòng, sắc mặt vẫn bình tĩnh nói: “Giá tiền tùy ý em, đi thôi, theo tôi về biệt thự thay quần áo trước đã.”

Ban đầu Triển Du còn tưởng rằng hấn đang nói đùa, bây giờ nghe hấn nói vậy thì không khỏi kinh ngạc: “Anh nói thật sao?”

“Bằng không em nghĩ tôi đang nói giỡn với em sao?” Hàng chân mày của Nam Khôn hơi chau lại, dù vậy vẫn ung dung nhìn cô.

Trong nháy mắt Triển Du dăm chiêu: “Chuyện gì thế?”

“Ở đây không tiện nói, trở về sẽ nói cho em sau, đi thôi.”

Triển Du nhướn mày, nghĩ thầm, mình cũng chỉ mới đi có năm ngày, sao vừa về đến nơi mọi người lại thần bí như thế nhỉ?

Nam Khôn dẫn người về biệt thự, vẫn là gian phòng kia, nhưng mà tất cả những gì “Aki” đã dùng đều được thay đổi, đổi thành những vật phẩm rất xứng với thân phận cùng tính cách hiện giờ của Triển Du.

Triển Du nhìn căn phòng nhẹ nhàng thoải mái, trong lòng có cảm giác khác thường, giống như một sợi lông vũ khẽ cọ vào, có hơi ngứa, lại hơi tê – không chỉ có nội thất của gian phòng phong cách mà những thứ trên bàn trang điểm, ngay cả túi đựng dụng cụ trang điểm đều là màu lam nhạt cô thích nhất.

Những sở thích cực kì tư mật này ngoại trừ ba và bốn người Mục Hàn thì không ai biết rõ – nhất định tên nhãi này đã hỏi lộ tên Hình Thiên miệng rộng rồi.

Triển Du tựa vào bàn trang điểm, hai tay khoanh trước ngực: “Nói đi, đến tột cùng là anh muốn tôi giúp anh việc gì?”

Nam Khôn khôn lên tiếng, đi thẳng vào phòng để quần áo lấy ra một bộ váy dạ hội màu lam nhạt đưa cho cô, nói: “Đi theo tôi đến vịnh Thang Lang.”

Hai mắt Triễn Du mở to: “Đến nhà họ Đoàn?”

Nam Khôn gật gật đầu, nói: “Lão gia tổ chức một bữa tiệc từ thiện, tôi đến quyền tiền, em đến...trộm đồ cho tôi.”

“Mẹ nó chứ, biết ngay trong bụng anh không có gì tốt mà.” Mặt Triễn Du tràn đầy khinh bỉ nhìn hắn, “Tôi nói này, sao nhà họ Đoàn lại mời anh đến thế? Tốt xấu gì sau này cũng thành thông gia, sao anh lại nín lầy người ta không tha thể hả?”

Tôi còn khi dễ anh thật sự không quan tâm, thì ra là giả nha.

Lúc này tâm tình Nam Khôn lại rất vui sướng, chậm rãi ghé sát vào cô, khẽ cười nói: “Thật ra em có thể trực tiếp hỏi tôi...về chuyện hôn ước kia mà.”

Lúc này Triễn Du mới phát hiện ra vừa rồi mình đã nhanh mồm nhanh miệng tiết lộ bí mật trong lòng mình, thề thốt phủ nhận: “Đúng là tự kỷ, chưa từng thấy ai tự kỷ như anh, tôi chỉ thuận miệng nói thể thôi, thể mà cũng có thể để anh liên tưởng đến chuyện khác không liên quan, sức tưởng tượng thật là quá phong phú.”

Nam Khôn không nói gì, khóe môi hơi cong lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, hai cánh tay vây quanh cô cũng chậm rãi siết lại.

Mặt Triễn Du nóng lên, đẩy vai hắn ra, giọng điệu chột dạ: “Này này này, đừng có đứng gần như vậy, tôi với anh không quen biết.”

“Miệng cũng hôn, giường cũng lên rồi, còn nói không quen biết à?” Hai tay Nam Khôn siết chặt, hoàn toàn ôm cô vào trong lồng ngực, nói: “Nếu không thì bây giờ chúng ta thử tìm hiểu nhau một chút nhỉ?” Nói xong hắn lập tức biến ý nghĩ trong đầu thành hành động.

Tiếng máng của Triễn Du bị Nam Khôn nuốt trở về, nghĩ thầm: Shit, trước kia sao lại không phát hiện ra tên nhãi này không biết xấu hổ vậy nhỉ!

Lần này thời gian hôn của Nam Khôn cũng không dài, hơn nữa chỉ là nụ hôn không sâu mang tính chất trấn an, sau đó liên tục hôn vài cái lên mặt Triễn Du rồi thả người ra, âm giọng nói: “Nhanh thay quần áo đi, tôi đến thư phòng lấy cho em bản đồ địa hình và tư liệu giám sát hội trường.”

Tuy sóng trong lòng sớm đã dậy lên nhưng Nam Khôn vẫn tỏ ra hờ hợt như vậy khiến cho Triễn Du cũng không làm bộ nổi giận nữa, giả vờ điềm nhiên như không hỏi: “Hiện giờ tôi lấy thân phận gì mà đến bữa tiệc từ thiện của nhà họ Đoàn với anh, bị nhận ra thì làm sao?”

Nam Khôn mỉm cười: “Yên tâm, danh tiếng của Thiên Diện Hồ vẫn chưa lớn đến nỗi phụ nữ trẻ em đều biết, đêm nay chỉ là những người cùng sở thích với lão gia thôi.”

23. Chương 23: Sấm Rền Bình Nguyên

Bóng đêm ngoài cửa sổ tối như mực, một tiếng “cạch cạch” rất nhỏ trong phòng đã phá vỡ không khí yên tĩnh chết chóc vốn có. Tủ sắt mở ra, Triễn Du cầm đèn pin quét qua một vòng, dường như không hề phí chút sức nào đã tìm được thứ Nam Khôn muốn cô trộm – một cái chìa khóa.

Năm phút sau, cô “vào toilet trang điểm lại” trở về vẫn nho nhã lịch sự nói lời “Cảm ơn” với người mở cửa cho cô, sau đó bình tĩnh tự nhiên nhận lấy những ánh mắt hoặc tán thưởng hoặc nghiền ngẫm hoặc hèn mọn bỉ ổi của một đám đàn ông, đi thẳng đến chỗ Nam Khôn ngồi xuống.

Nam Khôn nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, khóe miệng lại nở một nụ cười sùng nịnh.

Trên sân khấu Đoàn lão gia đang phát biểu, Đoàn Kỳ đứng bên cạnh lão, mắt liếc nhìn Nam Khôn đang “liếc mắt đưa tình” với Triển Du, trong lòng hận đến nhỏ máu nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa ưu nhã.

Từ nhỏ cô ta đã biết mình trong tương lai sẽ trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Nam cho nên ngôn ngữ hành động đều giả vờ hào phóng, luôn giữ mình trong sạch.

Khi còn bé cô ta không hiểu, nhưng vẫn luôn nỗ lực vì kì vọng của ba mẹ và ông nội, về sau lúc còn ngây thơ, có lần đi theo ông nội đến nhà họ Nam làm khách, người văn tĩnh hướng nội như cô ta bị một đứa nhóc trêu chọc không thoát ra được, Nam Khôn đã đến giải vây khiến cô ta cảm kích khôn cùng, cũng khiến cho cô ta hiểu được hàm nghĩa của câu xuân tâm nảy mầm.

Những người phụ nữ khác mê mết Nam Khôn có thể bởi vì tiền, nhưng cô ta thì không phải, những năm nay nếu không phải vì tình yêu cuồng nhiệt, đối mặt với sự hờ hững của Nam Khôn cô cũng sẽ không nhẫn nại vậy, không ngờ tới kết quả Nam Khôn lại lạnh lùng vô tình như thế.

Lúc trước khi ba nói sẽ giúp cô ta diệt trừ Aki cô ta biết ba cũng không hề nói đùa, xuất phát từ sự ghen ghét không nói nên lời nên cô ta cũng không lên tiếng ngăn cản, cô ta cho rằng Aki biến mất sẽ là kết thúc cho vận đào hoa của Nam Khôn, không ngờ tới một vật cứng dịu dàng đáng yêu chết đi lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp khí phái bức người như vậy.

Cô ta hận người phụ nữ bên cạnh Nam Khôn, cũng hận cả Nam Khôn, càng hận mình quá ngốc.

Nhưng trong khi oán hận cùng không cam lòng cô ta cũng sinh ra rất nhiều nghi hoặc, vì sao một Nam Khôn nghiêm cẩn tự kiểm chế gần đây lại đột nhiên trở nên phong lưu như vậy? Là vì bất mãn cô dung túng cho Nam Trân hại Aki sao? Hay là vì bất mãn chuyện lần trước ông nội đã ép buộc hấn?

Đoàn thiên kim đáng thương đang ngập tràn uất ức không có chỗ giải tỏa, trong lòng còn đang oán hận Nam Khôn bạc tình, nhưng cô ta không biết Nam Khôn vô tình vô nghĩa với cô ta như vậy thật ra còn có nguyên nhân khác!

10h30 tối, bữa tiệc từ thiện kết thúc mỹ mãn, tất cả thương gia chơi đồ cổ đều lục đục ra về, Nam Khôn cùng Triển Du cũng lên xe dẹp đường hồi phủ.

Sau khi lên xe, Triển Du đưa thứ vừa trộm được cho Nam Khôn, trôi chảy hỏi một câu: “Không phải loại kết bảo hiểm cá nhân của Pháp này cần phải có ba chìa khóa sao?”

Nam Khôn biết cô chỉ muốn mượn vấn đề này để hỏi chuyện khác, nhìn cô một cái thật sâu, nói: “Chìa khóa này là của ba tôi.”

Triển Du cảm thấy kinh ngạc: “Sao lại ở chỗ của Đoàn lão gia?”

Cô tin chắc rằng Nam Khôn sẽ không giao chiếc chìa khóa của ba mình cho Đoàn Quốc Hùng.

Nam Khôn không lên tiếng, chân mày hơi chau lại, đáy mắt như tăng thêm một chút hận thù, sau nửa ngày mới nghe hấn lạnh lùng nói: “Trước khi chết ba tôi đưa chiếc chìa khóa này ẹ tôi, lão ta đã đoạt lấy nó từ tay mẹ tôi, còn giết bà.”

Triển Du trợn mắt há mồm, còn chưa nói gì đã nghe hấn nói: “Trong kết sắt có giấy chuyển nhượng 20% cổ phần của Hải Thiên cùng văn kiện về quỹ tín thác, văn kiện đã được công chứng, người thừa kế phải là ba tôi hoặc con ruột của ông ấy, thời hạn hiệu lực là 10 năm. Cho nên trong thời hạn hiệu lực, cho dù bọn họ có tìm được luật sư cướp được ba chiếc chìa khóa cũng vô dụng, nhưng đến khi hết hiệu lực, nếu như cổ phần không có người thừa kế thì văn kiện này có thể mất hiệu lực bất cứ lúc nào, đến lúc đó phải mở cuộc họp ban giám đốc để quyết định.”

Tháng sau văn kiện này sẽ hết hiệu lực, luật sư biết rõ chuyện năm đó cũng đã bị Đoàn Quốc Hùng đuổi cùng giết tận. May mà đầu tuần này lão hồ ly kia đã lấy chiếc chìa khóa này ra từ kết bảo hiểm trong ngân hàng Thụy Sĩ, bằng không đến tháng sau có lấy được chìa khóa cũng uống công.

Triển Du biết tập đoàn Hải Thiên là tập đoàn lúc trước Đoàn Quốc Hùng và ông nội của Nam Khôn đã cùng đồng sáng lập, cũng biết hiện giờ Nam Khôn chỉ có 29% cổ phần, không có tiếng nói lớn nhất, bởi vì chủ tịch Đoàn Quốc Hùng nắm trong tay 43% cổ phần Hải Thiên.

Chỉ là cô không biết ân oán giữa Nam Khôn và nhà họ Đoàn lại phức tạp như vậy.

“Năm đó ông nội đã nhận ra lòng lang dạ thú của Đoàn Quốc Hùng, nhưng ba tôi trời sinh tính tình lương thiện, cũng không phải là người giỏi kinh doanh, cho nên ông nội mới nghĩ cách chừa lại cho ba tôi một đường lui, ai ngờ tới lại bởi vì vậy mà dẫn đến họa sát thân cho ông.”

“Ba anh cũng bị lão ta hại chết sao?!” Triển Du nghĩ thầm, ba của anh không phải bị ông ngoại anh hại chết sao?

Nam Khôn như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, hàng mi anh tuấn cau lại, cứng ngắt nói: “Là lão ta đã cáo mật với ông ngoại tôi.”

Triển Du biết đào sâu thêm nữa chính là chuyện xấu của nhà người ta, lại thấy sắc mặt Nam Khôn khó coi như vậy nên không tiếp tục hỏi nữa, chỉ ném cảm xúc nói một câu: “Khó trách gần đây anh lại nín lỳ nhà họ Đoàn không tha.”

Phòng chừng tháng sau cả nhà họ Đoàn sẽ bị Nam Khôn đánh cho thảm hại đây.

Người ta nói thù giết cha không đội trời chung, Đoàn Quốc Hùng này chẳng những hại chết ba hắn, còn giết của mẹ hắn. Mối huyết hải thâm thù này, cũng thật là phục hắn, có thể nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, hiện giờ rốt cuộc cũng đã có đủ năng lực để trả thù, cô cảm thấy chắc chắn Nam Khôn sẽ không dễ dàng để cho Đoàn Quốc Hùng chết như vậy – có đôi khi cái chết là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất, để cho lão sống không được, chết không xong, trốn cũng không thoát, đến khi không chịu nổi phải kêu khổ mới thôi.

Chỉ là cô có chút vấn đề nghĩ không ra: “Năm đó ông ngoại anh là người khôn khéo như vậy mà cũng không phát hiện ra điểm gì khác thường sao?”

Nam Khôn hờ hững nhìn cô, yên lặng một lúc lâu mới nói: “Lúc ấy ông ngoại bị chuyện của ba và cậu hai làm cho tức giận phát bệnh tim, kết quả vẫn chưa xuất viện đã nghe tin dữ của mẹ. Ông ấy hôn mê hơn ba năm, sau khi tỉnh lại đã không còn nhớ rõ rất nhiều chuyện.”

Thấy sắc mặt Nam Khôn như vậy, chắc hẳn quãng thời gian kia nhất định đã rất khó khăn với hắn.

Triển Du đột nhiên cảm thấy mình có hơi bà tám, vội vàng chuyển chủ đề: “Đúng rồi, đêm nay giúp anh một việc lớn như vậy, anh làm sao cảm tạ tôi đây?”

Nam Khôn thoáng giật mình, bình tĩnh nói: “Em nói đi.”

Triển Du không ngờ tới hắn lại phóng khoáng như vậy, lại còn ném câu trở lại, nhưng nhất thời cũng không có ý muốn trực lợi, nói đùa: “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng sống sung túc như vậy nên cũng không biết tính thế nào, anh cứ cho đại một cái giá đi.”

Nam Khôn lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cô một lúc rồi nghiêm trang nói: “Không thì đêm nay tôi lấy thân báo đáp vậy.”

“Hứ! Thật là không biết xấu hổ.” Triển Du thật sự muốn ình một cái tát, ai bảo miệng mày tùy tiện! Ai bảo mày mềm lòng! Đáng đánh!

Nam Khôn thấy cô trừng mắt, xấu hổ và giận dữ thì bao ầm ứ trong lòng trong nháy mắt đã bị quét sạch, giọng nói hiềm khi ngả ngón như vậy: “Lần trước đã không cho em cảm nhận được vui sướng tình thú gì là tôi không đúng, đêm nay nhất định phải cố gắng thỏa mãn em, em nói xem có được không?”

Trước kia Triển Du chỉ cảm thấy da mặt của tên Hình Thiên lưu manh dày hơn cả từ điển Tân Hoa, không ngờ tới độ lưu manh của Nam Khôn còn hơn cả quỷ không mặc quần áo – quá là không biết xấu hổ. Đối phó với tên mặt dày này, dù có nói tiếp cái gì cũng đều là tự rước lấy nhục.

Cho nên cô nhịn xuống ham muốn gào ầm lên, quay đầu nhìn ra bóng đêm mênh mông ngoài cửa sổ, không tiếp lời.

“Không nói lời nào, chính là ngầm đồng ý hả?”

Hơi thở nam tính nồng đậm mang theo cảm giác áp bức chậm rãi tới gần, Triển Du không còn cách nào tiếp tục bình tĩnh được nữa, quay đầu lại giận dữ thét lên: “Anh mà còn tới gần nữa...ưm.”

Hình như Nam Khôn rất thích đánh lén như vậy, hơn nữa lần nào cũng nhắm rất chuẩn, nhưng mà lần này sau khi buông ra hắn không cho Triển Du có cơ hội trốn tránh nữa, đôi mắt sâu thẳm khóa lấy cô, hỏi: “Có phải em còn giận tôi vì chuyện lần trước không?”

Triển Du bị vây trong vách xe và lồng ngực hắn, tiến lùi đều không được, không tự nhiên nói: “Anh buông ra.”

Nam Khôn chẳng những không buông mà ngược lại còn tới gần hơn: “Đêm đó không phải tôi tức giận với em hiện giờ, cho nên tôi cũng không cảm thấy có lỗi vì hành vi đêm đó của mình, nhưng nếu trong lòng em vẫn còn vướng mắc chuyện đó thì có thể cho tôi thêm vài dao nữa, ta sẽ không oán hận. Làm vậy cũng không phải bởi vì cảm giác tội lỗi, chỉ bởi vì tôi thích em, hiểu chưa?”

Cho tới bây giờ hắn chưa từng yêu mến ai, cho nên lúc mới bắt đầu hắn cũng không biết cảm giác đó gọi là thích hay là yêu.

Aki dịu dàng động lòng người đã từng khiến cho hắn động lòng, nhưng lại không đủ để làm cho hắn hiểu được tình yêu chân chính giữa nam và nữ, càng không thể làm cho hắn cảm nhận được hai linh hồn ngang hàng nhau giao hòa với nhau lại tuyệt diệu như vậy, cho đến khi Aki biến thành Triển Du rốt cuộc hắn mới cảm nhận được cảm giác tìm đập khó tìm giữ được, rốt cuộc mới hiểu rõ cái gì gọi là thích, cái gì gọi là yêu.

Hắn yêu mến tính cách cởi mở phóng khoáng của Triển Du, cũng yêu mến dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ của Triển Du lúc làm việc, tất cả những gì thuộc về Triển Du hắn đều yêu mến. Trong lòng Triển Du có điều cố kị, hắn biết rõ, nhưng cho tới giờ hắn cũng không phải người tự làm mình uất ức, không có khả năng để cho Triển Du tự mình nghĩ thông suốt.

Triển Du đột nhiên bị hắn thổ lộ khiến cho lòng loạn như ma, không biết nên nói thế nào.

Nam Khôn cũng không nghĩ sẽ buông tha cho cô, từng bước ép sát: “Triển Du, tôi cho rằng người làm việc theo lí trí lại gọn gang linh hoạt như em trên phương diện tình cảm sẽ dám yêu dám hận. Rõ ràng trong lòng em không hề bài xích tôi, vậy tại sao lại phải trốn tránh?”

Bởi vì một người có thân phận như anh, hắn là phải cần một tiểu thư khuê các dịu dàng lương thiện yên lặng đứng sau lưng chứ không phải một người phụ nữ như tôi, tôi không thể vì anh mà từ bỏ giấc mộng cùng sự nghiệp của mình, ít nhất hiện giờ không thể được.

Hơn nữa, ba của tôi vẫn luôn hy vọng sau này tôi sẽ gả cho Mục Hàn.

Làm công việc như cô, nội dung công việc ngay cả người thân cũng không được nói, hơn nữa phải thường xuyên vô cơ biến mất rất lâu.

Trừ bạn đồng hành ra, có rất ít người có thể hiểu tình hình vô điều kiện.

Cô và Mục Hàn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, còn thân thiết hơn cả anh em ruột, hiểu rõ lẫn nhau, cũng có thể hiểu cho nhau và duy trì công việc của đối phương, hướng chỉ cho tới bây giờ Mục Hàn luôn là người thấu tình đạt lí, lại khéo léo hiểu lòng người, cho nên nếu như cô ở bên cạnh Mục Hàn, dù cho trong tương lai không thể có một tình yêu cuồng nhiệt thì cũng sẽ không xảy ra chuyện đổ vỡ tai ngay hôm đó, bọn họ sẽ bình thản và hạnh phúc.

Triển Du yên lặng nửa ngày, tìm đại một cái cớ: “Hiện giờ tôi đang làm việc.”

“Tôi không yêu cầu em kết hôn với tôi ngay hoặc sinh con ngay, tôi chỉ muốn em nhìn thẳng vào tình cảm của mình, tiếp nhận tấm lòng của tôi mà thôi, chuyện này cũng không tiện cho công việc của em sao?” Ánh mắt và giọng điệu của Nam Khôn đều vô cùng dịu dàng nhưng cũng đã đủ làm nên chuyện.

Cho tới bây giờ Triển Du không hề biết lúc hắn nói chuyện này cũng có thể chân thành như vậy, khiến cho cô không còn đường lui: “Nam Khôn, hiện giờ tôi...”

Nam Khôn biết cô muốn nói gì, không đợi cô nói xong đã ngắt lời, hắn nói: “Triển Du, trừ em ra, tôi chưa từng yêu mến ai, không hiểu phải làm thế nào để bày tỏ với người khác, nhưng tôi nghĩ em là người thông minh, hắn là có thể cảm nhận được sự cố gắng của tôi.”

Lưng Triển Du cứng đờ, ngược mắt lên nhìn hắc, nhưng trong nháy mắt lại bị ánh mắt dụ dỗ lại như dòng nước xoáy kia của hắc hút mất hồn.

Nam Khôn thấy cô bình tĩnh nhìn mình như vậy, ánh mắt trong trẻo ngập tràn tín nhiệm, trong lòng không khỏi nóng lên, muốn hôn cô.

Nhưng mà trong thời khắc ngọt ngào như thế thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, thật là khiến cho người ta muốn điên lên.

Nam Khôn nhận điện thoại, giọng điệu không tốt lắm: “Chuyện gì?”

Không biết bên kia nói gì, chỉ thấy hàng chân mày tuấn tú của hắc lập tức nhíu chặt lại.

Triển Du vốn còn đang xấu hổ, nhưng khi chứng kiến biểu lộ kia của hắc cũng không khỏi căng thẳng trong lòng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nam Khôn cúp điện thoại, sắc mặt ngưng trọng nói: “Cậu cả bị giết.”

Triển Du: “Cái gì?!”

24. Chương 24: Tự Rước Lấy Nhục

Mấu chốt chính là, Nam Uy đã bị giết!

Chuyện này không chỉ có nghĩa là kế hoạch hành động của Liệp Ưng bị triệt để quấy rầy, còn có nghĩa là có người đứng sau lưng quấy phá Nam Khôn!

Vốn là Nam Uy thuê tổ chức Hắc Hổ, chuẩn bị thứ năm tuần sau Nam Khôn đến tham dự một bữa tiệc sinh nhật của một quan chức trong ngành hải quan sẽ nhỏ cái đỉnh trong mắt, chẳng ngờ chính mình lại bị ám sát trước, còn bị giết thê thảm như vậy – đầu lìa khỏi thân, đầu bị chặt vẫn không biết ở đâu.

Bởi vậy Nam Khôn muốn mượn cơ hội trừng phạt cậu cả của hắc một chút, thậm chí còn tự dựng chuốc lấy phiền toái.

Bởi vì trong suy nghĩ của Nam Hạo chỉ có Nam Khôn mới lòng dạ độc ác như vậy, cũng chỉ có Nam Khôn mới có năng lực một tay che trời, hiện giờ ánh mắt hắc ta nhìn Nam Khôn đều tràn ngập thù giết cha, nếu như không thể tìm ra hung thủ, không chừng hắc ta sẽ gây sự không ngừng.

Nam Khôn biết trong lòng hắc ta có nỗi hận nên cũng không so đo vốn hắc, phong kín tin tức, tạm thời không phát tang, lên điều động một lượng nhân lực lớn truy tìm hung thủ, nhưng hung thủ kia giống như có thần trợ giúp, mặc cho người ta đào sâu ba thước vẫn không thể tìm ra bóng dáng của hắc.

Cuối cùng bất đắc dĩ bọn họ phải đặt người ta làm một cái đầu bằng sáp giống như đúc, tuyên bố ra ngoài Nam Uy bị bệnh qua đời.

Kết quả ngày đưa tang, một cái hộp gỗ từ trên trời rơi xuống, trước đó lại đột nhiên hiện ra trong huyết mộ, khiến cho lời tuyên bố của nhà họ Nam trở thành trò cười lớn, bởi vì trong cái hộp kia không phải thứ gì khác mà chính là cái đầu đã mất tích nhiều ngày của Nam Uy.

Lúc người mở chiếc hộp ra thấy đầu lâu bên trong thì không dám cầm nữa mà ném thẳng xuống, Nam Trân cũng khóc không ra nước mắt, chỉ có Nam Hạo là nhìn chăm chăm vào đầu lâu, trong mắt chẳng chút tơ máu, nắm tay như đá, hận đến nỗi toàn thân run rẩy.

So với việc lớn nhỏ trong nhà họ Nam lòng đầy phần nổi thì đồng bọn bí mật Simon lại tình bình lặng thường đối với cái chết của Nam Uy, không riêng gì về bề ngoài mà cuộc sống hàng ngày của lão cũng không có gì ngoài vẻ bình an, tinh thần cũng không có gì khác thường.

Triển Du cảm thấy chuyện này quả thật ngoài điều rất quái dị: “Hung thủ kia đến tột cùng là xuất phát từ mục đích gì? Nếu như hắc nhắm vào Nam Khôn thì cứ trực tiếp một nhát chém chết Nam Uy chẳng

phải sẽ càng bớt việc, sao lại còn chặt đầu xuống, ngược lại giống như biểu hiện của người có thâm thù đại hận với Nam Uy hơn.”

Mục Hàn trầm ngâm một lát, nhìn về phía Nam Khôn ở đối diện, hỏi: “Có khả năng là cậu hai của anh giờ trở không?”

Lần trước Nam Uy đặt bẫy vu oan, không chỉ làm cho Nam Trọng mang tội danh công răn về giết gà nhà, bị tước đoạt quyền lợi, còn bị đuổi lên đảo ở, chuyện này vô cùng nhục nhã, với tính cách có thù tất báo của Nam Trọng, thật sự có thể nhịn sao?

Nam Khôn vẫn không nhúc nhích ngồi trước bàn làm việc, đầu lông mày hơi nheo lại, như đang có điều suy nghĩ. Qua một lúc sau mới nghe thấy giọng nói trầm thấp không mang theo cảm xúc gì của hắn vang lên: “Ông ấy không có năng lực đó.” Giọng nói của hắn không lớn nhưng ngữ khí lại rất chắc chắn.

Triển Du biết rõ hắn không phải người hay mạnh miệng, lại hỏi: “Đoàn Quốc Hùng?”

Tầm mắt Nam Khôn đảo qua, đôi con ngươi vốn không gợn sóng lại tăng thêm một chút dịu dàng: “Nếu như Đoàn Quốc Hùng muốn cho tôi không thể thoát ra được thì đêm đó đã không cố ý mời tôi đến bữa tiệc từ thiện, hơn nữa mối quan hệ giữa lão và cậu cả của tôi rất tốt, không cần phải giết ông ấy, càng không cần phải làm nhục ông ấy như vậy.”

Triển Du ngẫm lại cũng đúng, vì vậy trong lòng càng thêm nghi ngờ: “Hiện giờ Nam Uy đã chết, phản ứng của Simon lại rất bình tĩnh, giống như cái chết của Nam Uy căn bản chỉ là râu ria, vậy lúc trước vì sao lão lại phải phí nhiều công sức đi tạo dựng mối quan hệ với Nam Uy làm gì?”

Nam Uy chết, Simon đã không vội vã đi tìm con rồi mới, lại cũng không có ý nghĩ mua thêm vũ khí từ Nam Khôn, nói nhỏ thì là vô cùng an phận, bình thường luôn giữ nụ cười chân thành, nói gần nói xa đều không nghe ra dấu vết gì nhưng quả thật lại khiến cho người ta khó nghĩ.

Mục Hàn: “Có thể Nam Uy chỉ ngại trang thôi không, đối tượng ông ấy chính thức hợp tác lại là một người hoàn toàn khác?”

Lời vừa nói ra thì ánh mắt sâu thẳm của Nam Khôn lại trở nên lạnh lùng, rõ ràng trong lòng có việc nhưng hắn lại không nói ra.

Vừa trùng hợp lúc này có người gõ cửa, mặt Nam Khôn sớm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Vào đi”

Sau khi A Đông bước vào cũng không nghĩ đến việc chào hỏi Mục Hàn, bước thật nhanh về phía trước nói: “Tứ gia, chú Hoa dẫn người tới đây.”

Chú Hoa trong miệng hắn chính là một nhân vật cấp lão làng, cả năm người đều là tâm phúc rất được lão gia tín nhiệm, đến nay vẫn còn nắm trong tay 1% cổ phần của Xích Thủy, ở Xích Thủy tuy không quyền cao chức trọng như Nam Khôn nhưng lại có địa vị quan trọng trong nhà họ Nam. Năm người kia hiện giờ tuổi tác đã cao, lúc bình thường không hay ra mặt, lúc ra mặt tất nhiên nhà họ Nam đang xảy ra chuyện lớn, phải để bọn họ đi ra giải quyết.

Khóe mắt Nam Khôn giật giật: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bắt được hung thủ rồi.” Mặt A Đông có vẻ ngưng trọng, ngừng một lát lại tiếp tục nói: “Là Quỷ Thủ.”

Câu này khiến cả Mục Hàn và Triển Du kinh ngạc.

Bởi vì Quỷ Thủ là người của Hắc Hồ, nói cách khác hung thủ giết Nam Uy là người trong đội quân của Nam Khôn.

Người khác có lẽ không biết nhưng bọn người chú Hoa lại biết rõ, lão gia đã để lại cho Nam Khôn một nhóm người bí mật, trừ khi Nam Khôn tự mình hạ lệnh, nếu không thì trên đời này không có ai có thể sai khiến bọn họ đi giết người, kể cả người nhà họ Nam.

Khó trách bọn họ sống chết cũng không bắt được hung thủ, có lá chắn giúp hắn bịt tai che mắt mọi người như Nam Khôn, tìm được người mới là lạ.

Việc nhà người ta, người ngoài không tiện nhúng tay vào, Nam Khôn trở về biệt thự, Mục Hàn và Triển Du cũng trở lại cương vị công tác.

Lúc nào trong phòng khách của biệt thự chính đang nhao nhao thì thềm, có người lửa giận ngập trời, có người lòng đầy căm phẫn, cũng có thương bi thống muốn chết.

Nam Khôn vừa vào cửa thì những ánh mắt sắc bén đều đồng loạt bắn tới, nếu có thể hóa thành thực thể thì trên người hắn đã có đến vài ngàn lỗ hổng.

“Giải thích đi, Tứ gia!”

Nam Hạo đẩy người ra trước mặt, vẻ mặt tràn đầy hung ác nham hiểm nhìn Nam Khôn, ánh mắt kia, thật sự hận không thể khoét vài lỗ trên mặt Nam Khôn.

Nam Khôn cũng không thèm liếc nhìn hắn ta một cái, bắt chuyện với mấy vị trưởng bối, trầm giọng hỏi người kia: “Cậu cả của tôi bị cậu giết?”

Gã tên Quỷ Thủ kia tay chân bị trói, quỳ trên mặt đất, cúi đầu, lưng lại thẳng tắp, toàn thân không hề tổn thương gì, nghe thấy tiếng Nam Khôn nói, gã chậm rãi ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đục ngầu chứa đựng vẻ áy náy nồng đậm: “Tứ gia, thật sự xin lỗi.”

Lời nói này bề ngoài là xin lỗi Nam Khôn nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nghe ra gã đang nhận tội.

Sặc, cái bô ỉa chết chóc này thật là lớn.

Hai con mắt sắc bén của Nam Khôn hơi nheo lại, ánh mắt hiện lên một vẻ tàn khốc, không nói gì.

Nam Hạo gào lên: “Nam Khôn, con mẹ nói mày đừng ở đây đóng kịch nữa! Ai cũng biết người trong đội hộ vệ chỉ nghe lệnh một mình mày, nếu như không phải mày ra lệnh thì hắn dám giết ba tao sao? Tên khốn khiếp này đã thừa nhận, con mẹ nó mày còn ở đây giả vờ cái *** gì nữa!”

Hắn ta vừa mắng xong thì đại phu nhân và Nam Trân khóc càng lớn tiếng, hơn nữa vừa khóc vừa chỉ cây đầu mắng cây lựu.

Âm thanh sắc nhọn đâm vào đám người khiến tất cả rung động.

Chú Hoa và mấy vị lão làng thấy hai mẹ con khóc đến thương tâm, lúc này cũng không nhịn được lên tiếng: “A Khôn cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Khôn không lên tiếng, tầm mắt đảo qua từng người, vẻ mặt bình tĩnh đến chết lặng, lại khiến cho người ta rét run không lý do.

Nam Hạo cho rằng lúc này “bằng chứng như núi” khiến Nam Khôn á khẩu không nói được gì thì đáng vẻ bề vệ càng tăng vọt, hận không thể xông đến cắn xé hắn, đang lúc muốn mở miệng mắng thì đã thấy Nam Khôn cười một cách khinh bỉ, nụ cười kia vừa mỉa mai vừa lạnh lẽo.

Hắn nói: “Người của tôi làm sao có thể sau khi sự việc bại lộ lại để cho các người bắt được.” bọn họ sẽ tự kết thúc mạng mình trước.

Năm vị nguyên lão nghe thế đầu tiên là sững sờ, tiện đà ngồi lại vị trí, ánh mắt như đã hiểu rõ.

Người trong đội cấm vệ cả đời này tuyệt đối chỉ thuần phục cũng chỉ nghe lệnh người cầm quyền của nhà họ Nam, nếu như Nam Khôn ra lệnh mật bảo bọn họ giết cậu cả của mình, bọn họ dù có chết cũng không để cho người khác nắm được bất kỳ yếu điểm nào của Nam Khôn, làm sao có thể ngốc đến nỗi tự mình nói lời xin lỗi với Nam Khôn!

Nam Hạo thấy thế phần nộ khó kìm chế, vẫn còn muốn mở miệng nói chuyện.

Nam Khôn lại không cho hắn ta cơ hội, giọng điệu đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Người này không phải Quỷ Thủ, nửa tháng trước Quỷ Thủ đã chết rồi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại sững sờ.

Nam Hạo không cam lòng, hung dữ chất vấn: “Mày có chứng cứ gì chứng minh hẳn không phải là Quỷ Thủ?!”

“Người này vẻ bề ngoài hoàn toàn không hề khác biệt Quỷ Thủ, nếu như là giả, chỉ cần mời vài chuyên gia đến phân biệt là được.” Lần này chú Hoa lại đứng ra trở thành “người giải hòa”

Nam Khôn không để lại dấu vết liếc nhìn “Quỷ thủ”, đối phương che giấu suy nghĩ, sắc mặt không biểu cảm, trong ánh mắt lại cất giấu một vùng biển chết.

Hắn nhú nhú mày, lãnh đạm nói: “Làm sao phải phiền toái như vậy, bên căn cứ lính đánh thuê không phải vừa mới mua về hai chiếc máy phát hiện nói dối mới sao? Nghe bộ trưởng Chu nói hiệu quả vô cùng tốt, còn mô phỏng được cả trí nhớ trong não người. Trùng hợp tôi cũng muốn nhìn xem tôi đã hạ lệnh cho cậu ta giết cậu cả tôi lúc nào!”

“Quỷ Thủ” vốn nghe thấy lời nói của chú Hoa vẫn còn giữ được dáng vẻ thấy chết không sờn.

Kết quả Nam Khôn vừa lên tiếng thì sắc mặt của hắn ta đã căng hết cỡ, không hề do dự cắn viên thuốc được giấu trong kẽ răng.

A Đông còn chưa kịp tới gần cản thì đã thấy hắn ngã lăn ra mặt đất, miệng mũi trào máu tươi, không ngừng co giật.

Tình huống này thật khiến ọi người bất ngờ, nhất là Nam Hạo, mắt trừng đến độ tròng mắt sắp rớt ra, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nam Khôn nhìn hắn, ánh mắt âm độc lạnh lẽo: “Tên này anh tìm thấy ở đâu?”

“Tôi...”

“Mang ra ngoài, cứu sống hắn, không cứu sống được thì ngày mai cút khỏi nhà họ Nam cho tôi.”

Dứt lời không đợi mọi người lên tiếng phản bác hắn đã bất thành linh đứng dậy, phất tay áo bỏ đi, để đám người có liên quan tự sinh tự diệt trong phòng khách.

Đại phu nhân quả thật sắp khóc đến nỗi ruột gan đứt từng khúc, tiếng gào thét sắc nhọn công thành đoạt đất, bay thẳng lên cao.

Nam Hạo tự dời tảng đá đập bể chân mình, mặt tái đi, vội vã đi theo người vào bệnh viện.

Vài vị nguyên lão được mời đến chủ trì công đạo lại không làm được gì, cuối cùng cũng than thở rời đi.

Chiều nay Nam Khôn từ trước tới giờ vẫn luôn bình tĩnh lại giận giữ một trận trong phòng khách, sau khi đi vào thư phòng vẫn không hề bước ra, đến tối người hầu cũng không ai dám vào gọi hắn xuống ăn cơm, Triển Du cũng biết chuyện xảy ra trưa nay từ A Đông, đến tối sau khi xử lý công việc xong cũng tới.

Nam Khôn ở trong thư phòng xử lý công việc, nghe thấy tiếng gõ cửa cũng không ngẩng đầu lên: “Vào đi.”

Triển Du bưng đồ ăn bước vào, thấy hắn đang ngồi múa bút thành văn, trêu ghẹo: “Mất ăn mất ngủ như vậy, không phải vì thời tiết thay đổi đấy chứ?”

Nam Khôn vốn tưởng là bác Trương, không nghĩ tới lại là Triển Du, hắn ngẩng đầu lên, cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô như vậy.

“Bác Trương nói gần đây anh mất ngủ, đã hầm canh gà với sâm cho anh, đến ăn chút đi?”

Nam Khôn kéo người qua, để cô ngồi lên trên đùi mình, ngậm lấy vành tai cô nói khẽ: “Em cho tôi ăn bất cứ thứ gì đều có hiệu quả hơn mấy thứ thức ăn dinh dưỡng tôi từng ăn.”

“Tâm hồn đen tối, đừng có mà cậy mạnh nữa, ăn cơm trước đi Tứ gia.” Triển Du bắt lấy móng vuốt đang sờ tới sờ lui trên người mình rồi đưa thìa cho hắn, “Ăn xong tôi còn có việc muốn thương lượng với anh.”

“Em nói đi.”

Nam Khôn cũng không quyết tâm phải làm lúc này cho nên trêu chọc một chút rồi ngừng, cầm thìa lên đưa súp vào trong miệng từng muỗng một.

Triển Du nói: “Chiều nay tôi đã nghe A Đông nói chuyện này, anh không thấy tất cả các sự việc đều rất kì lạ sao? Cậu cả của anh bị giết một cách khó hiểu thì không nói tới, chúng ta đã tìm nhiều ngày như vậy cũng không tìm thấy hung thủ, cuối cùng lại do Nam Hạo tìm được. Hơn nữa trước kia anh ta cũng không hề biết anh có liên quan đến tổ chức Hắc Hổ, chỉ trong vòng vài ngày sao anh ta có thể biết rõ tất cả như vậy?”

Nam Khôn quăng thìa xuống, cầm giấy lên lau miệng: “Em đang muốn nói có người đứng sau lưng giúp hấn sao?”

Triển Du nghĩ một lát rồi nói: “Anh đã biết kẻ đó là ai rồi sao?”

Nam Khôn không trả lời, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại trên bàn làm việc như đang có điều suy nghĩ, hoặc như đang đợi cái gì đó.

Triển Du bụng đầy hoài nghi, muốn hỏi hấn đang nghĩ gì, còn chưa kịp mở miệng thì chuông điện thoại vang lên.

Nam Khôn cười cười, nói: “Đến đây.”

25. Chương 25: Bảo Hổ Lộ Da (*)

(*) ý nói không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương

Từ nhỏ Nam Khôn đã biết người nhà họ Nam cơ bản không để ý đến chuyện huyết thống, bởi vì đa số về sau bên cạnh hấn chỉ có quyền lực cùng phân bội.

Cho nên hấn chưa bao giờ dám, cũng không chịu dành quá nhiều tình cảm cho bất kì kẻ nào trong nhà họ Nam.

Nhưng mà mỗi lần đối mặt với sự phản bội của người thân thì ở sâu trong lòng hấn cũng cảm thấy trái tim trở nên băng giá.

Tựa như cảm giác lúc này hấn chứng kiến Nam Duệ sắc mặt thản nhiên ngồi đối diện với mình, là một loại bất đắc dĩ bùng mạnh tràn ra từ sâu trong nội tâm – cho tới bây giờ hấn vẫn biết bọn họ muốn thứ gì từ hấn, nhưng vẫn vô cùng hiểu hấn cho dù có cho đi toàn bộ cũng sẽ không cho đi tình thân cùng bình an trọn đời, bởi vì trong nhà họ Nam, chỉ có người chết mới có thể tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa.

Nam Duệ xuất thân là thạc sĩ kinh tế chính trị tại đại học Oxford, chuyên nghiên cứu vũ khí và giải trừ quân bị, trợ giúp biên soạn các công ước quốc tế. Bất kể về phương diện nào thì trong tương lai hấn ta cũng là một quân sư có một không hai ở Xích Thủy, mà trước kia Nam Khôn cũng tính toán như vậy.

Hiện giờ xem ra cho dù là vị trí thứ hai trong Xích Thủy tựa hồ Nam Duệ cũng không thềm.

Trong phòng tràn ngập ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh, chung quanh yên tĩnh như nước.

Nam Khôn cầm một xấp tài liệu xem qua một lần, lúc ngẩng đầu lên chỉ nhàn nhạt bình luận: “Không tệ, rất tỉ mỉ.”

Nam Duệ nói: “Vẫn còn có một đồng về Đoàn Kỳ, nhưng mà tôi cảm thấy nhất định là anh không có hứng thú, cho nên không mang tới.”

“Nói cho tôi biết cậu muốn gì?” Về mặt Nam Khôn nhìn vẫn lười biếng không đếm xỉa tới, giọng điệu lại ẩn chứa cảm giác lạnh lùng.

Nam Duệ lời ít mà ý nhiều nói: “Tất cả cổ phần của Xích Thủy trong tay anh.”

Nam Khôn không lên tiếng, đôi mắt đen sâu thăm lẳng lặng nhìn hấn. Nam Duệ có được một khuôn mặt điển trai kế thừa tất cả những ưu điểm của vợ chồng cậu hai, bất kể là đôi mắt cong cong hay chiếc mũi cao thanh tú, hoặc là đôi môi mỏng tinh tế, mỗi một bộ phận đều khiến người nhìn cảm thấy chúng vô cùng

tinh xảo hoàn mỹ khiến cho người khác không thể bắt bẻ, nhưng tổng hợp lại với nhau lại gây cho người nhìn một cảm giác cực kì lạnh lùng cay nghiệt.

Giống hệt như cách làm người của hắn ta.

Nam Duệ ngênh tiếp ánh mắt của Nam Khôn, trong lòng không hề sợ hãi, ánh mắt cũng khá bình tĩnh.

Hai người giằng co không tiếng động nửa ngày, đột nhiên khóe môi Nam Khôn nhếch lên, trêu ghẹo: “Cậu không sợ bị ghen sao?”

“Việc này không cần anh họ nhọc lòng lo lắng.” Nam Duệ mặt không đổi sắc nói, “Hơn nữa em cũng không đòi hỏi nhiều, cổ phần trong Hải Thiên là ba anh để lại cho anh, cứ yên tâm em không có hứng thú. Vừa vặn anh cũng dành thời gian để suy nghĩ về kế hoạch đối phó với Đoàn Quốc Hùng mà phải không?”

Lúc trước mặt dù Sở Văn Chiêu đến nhà họ Nam ở rể nhưng lão gia cũng nghĩ cho chuyện đời sau của nhà họ Sở cho nên cũng không yêu cầu Nam Khôn phải theo họ Nam, về sau Sở Văn Chiêu và vợ cả của Nam Trọng xảy ra chuyện kia, lão gia đã sửa họ của Nam Khôn lại, nhưng trong nhà họ Nam trừ hắn ra, cho tới bây giờ những người khác không hề xem Nam Khôn như người nhà họ Nam.

Cho nên ý tứ chân chính của Nam Duệ là: tôi chỉ lấy lại những gì thuộc về nhà họ Nam, chuyện thường tình thôi.

Nam Khôn nheo mắt, hàng lông mi dày rậm che đi tầm mắt sắc bén như đao của hắn, nhưng vẫn cực kì khiến cho người ta có cảm giác âm trầm nghiêm nghị.

Hắn nói: “Cậu cho rằng cầm tờ giấy có đóng dấu này là có thể uy hiếp được tôi sao? Tôi cho cậu biết, thật ra tư liệu của cậu vẫn chưa làm tới nơi tới chốn, hợp đồng chuyển nhượng 20% cổ phần của Hải Thiên đã chết trong tay tôi, hơn nữa trước khi cậu đến tôi đã cho người mang tài liệu này đến ủy ban thẩm tra pháp luật.”

Cho nên hiện giờ cho dù Nam Duệ có cầm chứng cứ Nam Khôn lén thu mua cổ phần Hải Thiên, sưu tập tư liệu Đoàn Quốc Hùng hối lộ quan chức cũng vô dụng, trong bàn cờ này Đoàn Quốc Hùng đã sớm thành con cờ bỏ mạng, hiện giờ có lối lão ra cũng vô dụng.

Đôi đồng tử đang mỉm cười của Nam Duệ co lại, làm như rất kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã khôi phục lại vẻ bình thường, nói: “Biết ngay anh không dễ lừa vậy mà, cho nên tôi còn chuẩn bị thêm cái này, phỏng chừng cũng chưa đủ hết nhưng tôi cảm thấy thế là đủ rồi.”

Mở tài liệu ra, bên trong là tư liệu về thân phận của các thành viên đội Liệp Ưng gồm Mục Hàn, Phương Tường, Hình Thiên, còn có cả Triển Du.

Nam Khôn khẽ nhíu mày, vẫn không mấy may để lộ cảm xúc, hắn nghĩ, Nam Duệ cầm tư liệu về thân phận của Triển Du đến uy hiếp hắn chứng tỏ hắn ta đã biết chuyện hắn cùng đội Liệp Ưng đang bí mật giăng bẫy Simon, cũng chứng minh hiện giờ Simon vẫn chưa biết thân phận thật của Triển Du.

“Thế nào, không nhiều hơn so với hiểu biết của anh chứ?” Nam Duệ uyển chuyển uy hiếp, “Hôm nay Mã Tam Gia ở thành phố G gọi điện đến nói Thanh Mộc đang nằm trong tay hắn, Simon đến thành phố G cho nên hiện giờ vẫn chưa biết.”

Nam Khôn nói thẳng: “Cậu đã đồng ý điều kiện gì của Simon?”

“Cũng giống điều kiện bác cả đã đồng ý.” Số vũ khí nhiều gấp ba lần hiện tại.

Nam Khôn không nói gì, hàng lông mi khẽ nhấc lên, ánh mắt sắc bén đảo qua, đôi mắt đen kịt sâu khôn cùng hiện lên một chút sát ý.

Nam Duệ bất thành linh bị hắn nhìn liếc, trong lòng run lên, thậm chí còn cảm thấy sởn gai óc, sắc mặt hắn ta tái đi: “Yên tâm, tôi sẽ không có tâm nhìn thiên cận giống bác cả, chỉ cần anh thoải mái một chút, giao công ty lại cho tôi, Simon sẽ không biết gì, tôi sẽ giúp Liệp Ưng moi hết mọi tin tức. Đến lúc đó mặc kệ là anh muốn bắt bọn Gamam hay là muốn cùng quân phản chính phủ đồng minh đi cướp ngân hàng đều không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ cần tiền thôi.”

“Cậu dựa vào cái gì mà chắc chắn tôi sẽ đồng ý điều kiện của cậu?” Giọng nói của Nam Khôn lạnh đến dọa người, “Giết cậu đối với tôi mà nói không khó, cho dù Simon có biết sự thật thì hiện tại lão cũng sẽ không trở mặt với tôi, cùng lắm thì đến lúc đó tôi đàm phán lại điều kiện với lão là được.”

Ý tứ trong lời nói của hắn là hắn sẽ giết Nam Duệ, sau đó phản bội Liệp Ưng hợp tác với Simon.

Nam Duệ biết rõ Nam Khôn cũng không phải không làm được loại chuyện này, dù sao liên quan đến lợi ích của hắn, tình yêu và đạo nghĩa so với tiền tài và quyền lực căn bản không thể sánh bằng, nhưng về mặt hắn vẫn tỏ ra như đã đoán trước: “Anh sẽ không chọn cách trở thành kẻ địch của chính phủ.”

Nam Khôn không nói gì, cười cười, dường như đang cười nhạo hắn yếu thế, lại như đang cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình.

Nam Duệ tức giận trong lòng, thúc giục: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Nam Khôn nhướn mắt lên nhẹ nhàng nhìn hắn ta một cái, cầm bút lên kí xoạt xoạt vào hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

Tương đối gọn gàng linh hoạt.

Nam Duệ không ngờ hắn lại phóng khoáng như thế, nhìn chữ kí rồng bay phượng múa trên hợp đồng mà ngẩn cả người.

Nam Khôn lạnh lùng nhìn hắn ta: “Thế nào? Sợ mắc bẫy sao?”

Nam Duệ hồi phục lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng: “Đã đến nước này tôi còn gì phải sợ nữa?”

Đạt được mục đích, Nam Duệ cầm hợp đồng đứng dậy bỏ đi, bước chân vừa nhanh vừa nặng nề, dường như vô cùng không muốn ở trên địa bàn của Nam Khôn thêm nữa.

Triển Du từ căn phòng kế bên mở cửa đi ra, cảm khái nói: “Tôi thật sự không ngờ lại là hắn.”

Bình thường Nam Duệ thoát nhìn tuy có chút khó gần nhưng cho tới bây giờ không hề gây sự, vô cùng an phận thủ thường, làm sao lại...

Thật là đúng với câu nói kia, chó không sửa là chó cắn.

Nam Khôn ôm người ngồi lên chân mình, hít hà cổ của cô, sau nửa ngày mới không nóng không lạnh nói một câu: “Không phải nó.”

Triển Du trừng mắt: “Hả?”

Nam Khôn vừa sầm sỡ vừa bổ sung: “Nó cũng chỉ là chân chạy thôi. Từ lịch sử đen tối của nhà họ Đoàn đến mục đích của bọn em, rồi đến giao dịch với quân phản đồng minh Israel, tất cả hắn đều biết rõ ràng, còn có thể tỉ tỉ bày ra vụ ám sát cậu cả kia, không có quan hệ với người có thể lực, cũng không đủ thời gian cùng tài lực sẽ không làm được, hiện giờ hắn không làm được.”

Ngữ khí của hắn vô cùng chắc chắn, không thể làm cho người khác không tin.

Triển Du ghen hòng nhìn hắn trân trối: “Anh nói sau lưng hắn còn có một Boss lớn chỉ huy sao?! Ai thế?”

“Hiện giờ tôi vẫn chưa xác định được, đến khi xác định sẽ nói cho em biết.” Miệng Nam Khôn hôn lên cổ cô, khẽ dụ dỗ: “Đêm nay còn dài như vậy, cứ bám lấy mấy chuyện không chắc chắn kia rất nhàm chán nha, hay là chúng ta tìm việc khác để làm đi?”

“Tôi đang nói chuyện đằng hoàng với anh mà, chết tiệt, đừng cần tôi.” Triển Du hoài nghi trong lòng, không còn tâm tư mà nghĩ cái khác.

“Nam Duệ thoát nhìn không giống như người ham danh lợi, hắn làm như vậy chắc là có ẩn tình gì khác, chẳng lẽ vì báo thù cho ba hắn sao?”

“Có lẽ thế.” Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại hiếm khi có thời gian rảnh, hiện giờ Nam Khôn cũng chẳng còn tâm tư mà nghĩ chuyện khác, ánh mắt sáng quắc nhìn Triển Du, vô sỉ nói: “Vì em, tôi tặng cả giang sơn cho người khác, em cũng không cảm thấy gì sao?”

“Ái tôi nhỏ vào, thiếu cơ nên lấy tôi làm cơ à, anh nghĩ rằng tôi không biết nhất định là anh đang có chủ ý quỷ quái gì đó...tửn!”

Nam Khôn ngậm lấy môi cô tình tế mút một vòng, sau đó buông ra bưng lấy mặt cô, hòa nhã nói: “Đừng nghĩ nữa, tôi sẽ xử lý thật tốt.”

Giọng nói thuần hậu dịu dàng của hắn như một vũ khúc ưu nhã, dễ nghe lại động lòng người.

Triển Du không nói gì, ngược mắt lên nhìn hắn, cảm thấy bất an khó hiểu.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Nam Khôn chứa đầy thâm tình, hắn hỏi: “Tin anh không?”

Triển Du hơi thất thần, sau nửa ngày mới trịnh trọng gật đầu.

Đôi mắt Nam Khôn khê cong lên, ôm người đứng lên, cười xấu xa: “Để cho anh ăn no trước đã.”

Ăn no mới có sức mà đi trừng trị mấy tên phá hoại không biết tự lượng sức mình kia.

Triển Du: “...”

26. Chương 26: Tình Nồng Ý Mật

Đêm khuya thanh vắng, trong căn phòng màu xanh nước biển, ánh sáng mờ lung chiếu vào phía sau tấm lưng cứng như đá của Nam Khôn, làn da màu đồng càng trở nên gợi cảm, Nam Khôn tình tế hôn lên môi Triển Du, đôi mắt đen khôn cùng toát lên một ngọn lửa hừng hực, ấm áp mà thuần túy.

Cơn sóng cuộn cuộn trong cơ thể dọc theo sống lưng dâng lên, rửa trôi lí trí Triển Du, cô đã ngừng suy tư.

Lúc này không còn ngại trang, cũng không mang theo bất cứ tính chất bắt buộc nào, hoàn toàn xuất phát từ khát vọng của hai người, vô cùng tốt đẹp.

“Có thể không?” Nam Khôn bắt lấy tay cô đặt lên môi hôn, hơi thở nóng rực khiến tim người khác đập liên hồi.

Triển Du như đã hoàn toàn bị hắn làm cho bay bổng, ánh mắt hơi mê ly, cô không nói gì, lẳng lặng thất thần nhìn vào thân hình cường tráng của Nam Khôn, cơ bụng căng đầy khiến cô si mê không thôi, không nhận được đưa tay sờ lên, xúc cảm bên dưới càng cứng nóng bỏng.

“A...” Nam Khôn bị cô sờ vào cơ bụng, cúi người hôn lên mặt cô, sau đó trần trọc đến bên tai cô, khê trêu đùa: “Em yêu đợi lát nữa hãy sờ, bây giờ anh đang rất hưng phấn, em mà sờ lên nữa anh sẽ không nhận được mà bắn ra mất.”

Triển Du: “...”

Ngón tay thon dài ngừng sờ mó mà trở nên càng thêm nóng hổi sôi sục. Một tay Nam Khôn cùng tay cô mười đầu ngón tay đan chặt, tay kia phủ lên ngực cô, nhẹ nhàng nhốt người vào trong lồng ngực mình, nụ hôn tràn miên mật ngọt rơi xuống, phách đạo mà dịu dàng.

“Ôi...”

Vẫn còn hơi đau nhưng cảm giác khá hơn so với lần đầu, sau khi thích ứng cảm giác khó chịu lại có một cảm giác phong phú không nói nên lời, Triển Du khó nhịn rụt rụt chân lại, cụp hàng lông mi xuống, dưới ánh đèn khuôn mặt cô thanh thoát tú lệ như ngọc, chiếc mũi nhỏ nhắn hơi hé ra, đáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn chưa bao giờ có, Nam Khôn thấy thế mà trong lòng nóng lên hăm hập, vội cúi người xuống hôn lên môi cô lần nữa.

Những loại chuyện vui thú tình dục này phải ăn vào tận xương mới biết vị, nhất là lúc hai người yêu nhau cuồng nhiệt nhất, dục vọng được giải tỏa nhất định sẽ càng hung mãnh lan tràn, lúc bắt đầu Nam Khôn còn chịu khó từ từ, kết quả Triển Du ngày càng hòa theo khiến hắn cảm thấy không thể chống đỡ được nữa.

Hoàn toàn bùng phát, sự nhẩn nải của hắn đã đến cực hạn, mạnh mẽ ôm lấy Triển Du, bắt đầu hành trình cuồng nhiệt ăn cơm.

Tình dục đến cao trào, sóng tình nhiễm lên hàng mi.

Môi Triển Du bị hôn đỏ bừng, con ngươi đen láy bị phủ bởi một tầng sương mù, mê ly mà tinh khiết. Cô run rẩy vươn tay ôm chặt Nam Khôn, trong những nụ hôn nhiệt tình cố gắng mở rộng thân thể vì Nam Khôn, dành cho người đàn ông này hết mọi tín nhiệm cùng ý lại.

“Thích không?” Nam Khôn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt mềm mại, sóng mắt lưu chuyển, sự vui vẻ tràn ra toàn bộ, cặp mắt đen kia càng thêm mê hoặc hồn người, giọng nói thần hậu đầy thỏa mãn và nồng đậm sủng nịnh.

Cho tới bây giờ Triển Du không hề biết thì ra lúc hai linh hồn cùng thân thể hòa vào nhau lại trở nên tuyệt mỹ như vậy.

Cô hít một hơi thật sâu, gật gật đầu, giống như đang cổ vũ mà chủ động rướn người hôn lên khóe môi Nam Khôn.

Nam Khôn nói đúng, cho tới bây giờ cô không phải người làm việc không quyết đoán, về phương diện tình cảm cũng có thể dám yêu dám hận, nếu như trước kia do dự là vì cô yêu người đàn ông này không đủ sâu vậy thì giờ phút này tư thế dịu dàng ngoan ngoãn của cô đã nói lên tất cả.

“Tứ gia, cử động đi.” Cô cảm thấy may mắn vì mình đã được một người đàn ông vĩ đại như vậy yêu thương.

Thân thể Nam Khôn chấn động mãnh liệt, sự chủ động cùng thuận theo của Triển Du trong nháy mắt đã làm cho lòng hắn dâng lên cảm giác thành tựu cùng thỏa mãn không thể nói rõ.

Dường như trong nội tâm có một con thú dữ đang gào thét, kêu gào suy nghĩ phải nuốt trọn Triển Du vào bụng. Nụ hôn phách đạo lại tuyệt hảo như muốn trút hết suy nghĩ của hắn ra – yêu thương cùng khí lực, kịch liệt cuốn lấy rồi nghiền áp nhau, máu toàn thân hắn đang sôi trào.

Triển Du yên lặng thừa nhận, vài lần muốn đáp lại hắn nhưng lại bị khoái cảm mãnh liệt không ngừng đánh sâu vào khiến cô chống đỡ một cách khó khăn.

Ngực tràn đầy hạnh phúc cùng tình yêu, cô ôm Nam Khôn thật chặt, thoải mái như sắp chết đi. Khoái cảm ngập đầu ném cô lên đám mây, lơ lửng cô, khiến cô rối bời, trong cơn hoảng hốt chỉ nghe thấy Nam Khôn đang kề sát vào tai cô gọi tên cô hết lần này đến lần khác, giọng nói khàn khàn mà gọi cảm như tản ra một cảm giác an tâm mà đầy ma lực, khóe miệng cô không kìm được mà tràn ra một nụ cười ngọt ngào vui vẻ, đôi mắt đen ướt át phảng phất như đang cất giấu cả một đầm nước sâu xanh thẳm, có thể hấp hồn người.

Không khí trong phòng ngày càng nóng bỏng, sau nửa ngày không biết Nam Khôn đã đâm trúng chỗ nào mà da đầu Triển Du tê rần không thể khống chế được kêu thành tiếng, thân thể càng trở nên căng cứng. Nam Khôn bị cô trêu chọc cũng không nhịn được nữa, cầm lấy hai chân cô, gần như dữ dội chạy nước rút.

“Ôi, nhẹ một chút...” Khoái cảm mãnh liệt vọt tới như muốn dời non lấp biển, mặt Triển Du như bị thiêu đốt, thân thể cô run rẩy ôm chặt lấy phía sau lưng Nam Khôn, rúc đầu vào cổ Nam Khôn, trong giờ khắc này cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc tràn ngập như muốn nhấn chìm cô.

Mồ hôi hai người vung ra như mưa, ôn tình ngọt ngào dây dưa đến nửa đêm.

Sau đó Nam Khôn tiến hành toàn bộ các chiêu thức lưu manh, dụ dỗ Triển Du vào phòng tắm ăn một lần nữa, Triển Du không biết hắn lấy đâu ra nhiều sức như vậy, về sau thật sự không chịu nổi nữa, Nam Khôn còn đang tắm rửa cho cô thì cô đã ghé vào bồn tắm ngủ mất.

Trong cơn mơ, dường như cô nghe thấy Nam Khôn nói gì đó bên tai cô, không nghe rõ là gì, chỉ cảm thấy hơi thở nam tính nóng hổi như một cây chổi lông mềm mại quét qua tai cô, cô cười cười rụt cổ lại, đáng vẻ an tường thỏa mãn.

Sáng sớm hôm sau đồng hồ sinh học trong cô vẫn như ngày thường đánh thức cô trong cơn ngủ say rất đúng giờ, buồn ngủ cực độ khiến cô không mở mắt ra nổi, cô ngái ngủ sờ soạn khắp nơi, trong lúc mơ màng hình như cô đã sờ được một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đối phương dường như cũng có phản ứng,

bắt lấy tay cô đưa đến bên môi hôn một cái, sau đó nhẹ nhẹ vỗ lưng cho cô, như không tiếng động mà trấn an cô.

Triển Du an tâm, khoe môi vô thức chu lên, chui vào trong lòng Nam Khôn mê man lần nữa.

Giấc ngủ này an tĩnh lạ thường, khi tỉnh lại thì trời cũng đã gần tối.

Bên dưới thắt lưng giống như bị tưới dấm chua lên, Triển Du vẫn chưa mở mắt ra thì hàng chân mày đã nhú lại.

Nam Khôn sấp tới gần hôn lên mi tâm của cô, khẽ nói: “Đói bụng không?”

Triển Du lắc đầu, mở mắt ra, thấy khuôn mặt sạch sẽ của Nam Khôn, ánh mắt trong trẻo, hiển nhiên không phải vừa mới tỉnh ngủ.

“Mau báo cáo cho tổ chức nghe công tác gần đây của anh đi.”

Triển Du thuận thế đề Nam Khôn phía dưới mình, nghịch ngợm vân vê vành tai Nam Khôn, tâm trạng rất tốt.

Cánh tay dài của Nam Khôn ôm lấy eo cô, cam tâm tình nguyện thi hành nam nhân kế, nói năng ngọt xớt: “Toàn lực phối hợp với mọi chỉ huy của tổ chức là công tác quan trọng nhất hiện giờ của tôi, xin hỏi trước mắt tổ chức có việc gì muốn tôi làm không?”

Triển Du vươn tay ôm lấy đầu hắn như đang ôm một trái dưa hấu, cười híp mắt nói: “Miệng ngọt gồm, thưởng ột làn môi thơm.”

Nói xong cô hôn lên môi Nam Khôn một cái, hỏi: “Hung thủ ngày hôm qua có cứu được không?”

Nam Khôn nói: “Trừ khi Hoa Đà tái thế.”

“Chết không đối chứng, Nam Duệ yên tâm được rồi.”

Triển Du lại nhớ tới bản hợp đồng hôm qua, lại hỏi: “Anh thật sự tặng Xích Thủy cho hắn sao?”

“Đúng thế.” Bàn tay ấm áp của Nam Khôn luồn vào áo ngủ của cô sờ tới sờ lui, “Muốn câu cá lớn tất nhiên phải thả lưỡi câu dài.”

“Ngộ nhỡ nhả ra thì dễ nhưng thu lại không được thì sao?” Triển Du bị hắn sờ ngứa ngáy, luồn lách người muốn tránh đi.

Nam Khôn khẽ hít một ngụm khí lạnh, vội vã đề cô lại, như đã tính trước nói: “Miếng thịt béo Xích Thủy này không phải ai cũng có thể tiêu hóa được, hôm mở cuộc họp ban giám đốc có thể sẽ gây tranh cãi, bên căn cứ lính đánh thuê sẽ càng không chấp nhận nó, anh chính là muốn nhìn xem đến tột cùng nó sẽ vật vã thế nào. Có cơ hội tốt như vậy, thế mà nó hết lần này đến lần khác lại lao đầu vào con đường chết mà kiếm tiền, đúng là không biết nó nghĩ thế nào nữa.”

Triển Du cũng cực kì bồn chồn, thuận miệng hỏi: “Vợ chồng cậu hai của anh vẫn còn đang ở trên đảo Kim Môn sao?”

Nghe Nam Khôn nói Nam Duệ rất hiểu thảo, có thể có người đang nắm trong tay tính mạng của vợ chồng Nam Trọng để uy hiếp Nam Duệ không?

Nam Khôn đoán được suy nghĩ của cô, nói: “Hôm nay Nam Duệ đã đưa bọn họ về lại, không sao cả.”

Lúc trước hắn đưa vợ chồng cậu hai của hắn lên đảo cũng là muốn để cho cậu cả của hắn ít có cơ hội hãm hại họ, tuy Nam Trọng tham lam nhưng cũng không có ý đồ xấu với hắn, huống chi lúc đó Nam Duệ đang giúp hắn, hắn cũng không làm khó cậu hai của hắn, nhưng mà người ta lại không linh tình, hắn cũng không còn cách nào.

Triển Du xoắn tóc của hắn, cảm thán: “Kể có tiền các anh đúng là rảnh rồi, cả ngày không có gì làm nên toàn nghĩ cách đấu đá nhau.”

Nam Khôn cười cười, không lên tiếng, tay trái ôm lấy gáy cô, kéo thấp xuống, sau đó giống như chuồn chuồn lướt nước mà hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Triển Du rồi mút lấy đôi môi, ồm ồm nói: “Thanh Mộc đã trở lại, bình thường em tránh mặt cô ta đi, tên kia cực kì mất cảm.”

Hai con người của Triển Du sáng ngời, hỏi: “Đêm nay Nam Duệ sẽ hẹn Simon ra ngoài thương lượng địa điểm giao hàng cụ thể của bọn họ sao?”

“Đương nhiên” Nam Khôn nói, “Bây giờ nó vẫn còn đang phải dựa vào anh, tạm thời không giở trò gì đâu.”

Tinh thần Triển Du chấn động: “Em sang bên chỗ lão đại cùng mọi người đây.”

Nam Khôn hơi nheo mắt: “Đi đi, nhưng mà trước tiên phải cho anh ăn no mới được đi.” Nói xong hắn liền ôm lấy Triển Du nhanh chóng trở mình.

Trong nháy mắt tầm mắt quay cuồng, Triển Du không chịu được kêu to: “Chết tiệt, anh không có giới hạn!”

27. Chương 27: Nguy Hiểm Như Săn Báo

Tám giờ tối, Triển Du thừa dịp nguyệt hắc phong cao lén chạy đến trụ sở tạm thời của Liệp Ưng một chuyến, Hình Thiên vừa nhìn thấy cô thì bệnh cũ đã tái phát: “Xem ra mấy bài thuốc dinh dưỡng của Nam Khôn không tồi nha, đồng chí Triển Du, gần đây khí sắc của bạn càng ngày càng tốt nha.”

Mặt Triển Du nóng lên, giận dữ mắng trả: “Có vài người đầu óc như cái thùng rác, thấy rác rưởi là nạp vào hết!”

Hình Thiên: “À, em yêu sao em biết rác rưởi trong đầu anh là em thế?”

Triển Du: “...”

“Du nhi sao hôm nay em lại tự mình tới đây, có gì mới sao?” Từ sau đêm hôm đó mỗi lần Mục Hàn nhìn thấy Triển Du thì tâm tình đều phức tạp, nhưng cho tới bây giờ trên mặt anh vẫn không có bất kì biểu hiện bất thường nào, bất cứ lúc nào cũng tỏ ra hiền hòa dịu dàng.

“Không có, em ghé qua đây xem thôi, bên này mọi người có tiến triển gì không?” Thật ra là cô đặc biệt đến đây tìm Mục Hàn.

“Hình Thiên tra ra được trước kia khi Nam Duệ du học ở châu Âu còn được gia tộc Kono tin dùng, nghe nói lão đại tiền nhiệm của Kono từng có dụng châm khá nghiêm trọng ở thị trường vũ khí Trung Đông với ông ngoại hắn trước kia, Nam Duệ lại còn làm việc cho gia tộc Kono, em không thấy rất kì quái sao?”

Gia tộc Kono là thế lực mafia nổi tiếng nhất ở Bắc Âu, đồng thời cũng là gia tộc buôn bán vũ khí có lịch sử hàng trăm năm giống nhà họ Nam.

Hiện giờ kẻ đứng đầu nghe nói là Sicko, sau khi lên nắm quyền cho tới bây giờ vẫn chưa hề lộ diện, là một kẻ vô cùng thần bí, bên ngoài có người nói hắn đã chết, cũng có người hắn chỉ giả bệnh, thật thật giả giả, giả giả thật thật, không ai biết tình hình thật sự.

Triển Du nói: “Anh hoài nghi sự kiện nội chiến trong nhà họ Nam lần này có liên quan đến gia tộc Kono?”

Mục Hàn gật gù đầu: “Như lời Nam Khôn nói, Nam Duệ tỉ mỉ bày ra tất cả, nếu như sau lưng không có mạng lưới quốc tế cùng người có thế lực hùng mạnh hậu thuẫn, hắn sẽ không có khả năng nắm quyền thuận lợi như vậy, chỉ có gia tộc Kono mới có thực lực cung cấp cho hắn tất cả tài nguyên trong kế hoạch lần này. Nhưng mà, trước mắt ngoại trừ biết rõ quan hệ giữa Nam Duệ và gia tộc Kono thì những thứ khác đều không thể tra ra, cho nên anh cũng chỉ hoài nghi vậy thôi. Ngày mai sẽ thương lượng với Nam Khôn một chút, để xem tổ chức Hắc Hổ có thể điều tra ra được dấu vết gì không.”

Triển Du “ừ” một tiếng, trong lòng có việc nhưng không biết phải mở miệng thế nào, nhìn Mục Hàn muốn nói lại thôi.

Dường như Hình Thiên biết rõ cô có chuyện muốn nói riêng với Mục Hàn, hiếm khi thức thối như vậy, “Đói bụng quá, lão đại tôi ra ngoài tìm ít đồ ăn đây, hai người cần không?”

Triển Du cùng Mục Hàn đồng thời lắc đầu.

Hình Thiên đi, chỉ còn lại hai người họ bốn mắt nhìn nhau, không khí bốn phía yên tĩnh ngượng ngùng.

Mục Hàn cười cười, hỏi trước: “Có phải muốn nói chuyện Nam Khôn với anh không?”

Triển Du gật gật đầu, chột dạ nói: “Lão đại, thật sự xin lỗi.”

Câu “thật sự xin lỗi” này nghe như cô chỉ đang nhận lỗi vì không phân biệt được công tư, lợi dụng thời gian làm việc nói chuyện yêu đương, nhưng trên thực tế cô lại đang xin lỗi vì đã làm cho ba mẹ Mục Hàn thất vọng. Bởi vì ba mẹ Mục Hàn đã yêu thương cô như con dâu của nhà họ Mục.

Khi còn bé cô không hiểu, chỉ cảm thấy Mục Hàn và mình vốn đã là người một nhà, có phải là vợ hay không cũng không sao cả. Về sau hơi hiểu một chút về chuyện tình cảm nam nữ, cô đã rất vui vẻ theo sát Mục Hàn cùng đội Lập Ứng, công việc mới lạ kích thích đã làm cho cô cảm thấy thành tựu cùng thỏa mãn chưa bao giờ có trước đây, hơn nữa công việc này dường như đã chiếm hết phần lớn thời gian, bình thường cô cũng không còn thời gian lo cho chuyện cá nhân. Khi hai nhà tỏ vẻ muốn cô và Mục Hàn đến với nhau, hai người bọn họ vẫn chưa từng phản đối, chỉ cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Trước kia khi chưa gặp Nam Khôn, cô cũng nghĩ nhất định sau này mình sẽ theo ý nguyện của người lớn hai bên mà kết hôn với Mục Hàn, sau đó bình thản ấm áp đi đến hết cuộc đời – dù sao thì tính chất công việc của cô và Mục Hàn nên bọn họ đã biết mình không thể tìm được một người bạn đời nào khác có thể hoàn toàn hiểu cũng như vô điều kiện ủng hộ công việc của họ, mà cô và Mục Hàn bất kể là phương diện nào cũng hoàn toàn xứng đôi.

Nhưng mà hiện giờ đã có Nam Khôn, cô lại trở nên “tham lam”, không muốn chấp nhận nữa.

Đương nhiên Mục Hàn hiểu cô xin lỗi cái gì, hỏi: “Hai người thật sự đến với nhau sao?”

Triển Du gật đầu.

Mục Hàn lẳng lặng nhìn cô nửa ngày rồi đột nhiên nở nụ cười, nửa thật nửa giả nói: “Thật tốt quá, cuối cùng cũng vứt bỏ được cô vợ trước như em rồi, sau này có ra ngoài của gái cũng không cần áy náy trong lòng nữa.”

Triển Du: “...”

Mục Hàn thấy cô trở nên nhẹ nhõm cũng dần dần nheo mắt vui vẻ, nghiêm túc nói: “Nghe này Du nhi, trước kia anh và em không phải bạn trai bạn gái, cho tới bây giờ cũng chưa từng thề hẹn yêu đương gì. Nguyện vọng của người lớn có tốt đẹp đến đâu cũng không thể hy sinh hạnh phúc của con cái, bọn họ sẽ hiểu thôi. Em và Nam Khôn muốn thế nào là quyền tự do của em, anh không có quyền can thiệp, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc của chúng ta thì không cần báo cáo với anh, hiểu chưa?”

Triển Du ngược mắt lên nhìn anh, không biết nên nói gì, bởi vì giờ phút này có nói gì cũng chỉ là ngụy biện – cô biết rõ Mục Hàn với cô ngoại trừ tình thân tình bạn thì trong lòng cũng có tình cảm khác, bây giờ nói như vậy cũng chỉ là không muốn cho cô nặng lòng mà thôi.

Mục Hàn thấy cô không nói gì lại hỏi: “Còn có chuyện gì khác sao?”

Triển Du nói: “Simon và Thanh Mộc đã trở lại.”

Mục Hàn: “Anh biết rồi.”

Triển Du: “Em đi đây.”

Nói xong thì quay người đi gấp.

Mục Hàn luôn ôn hòa lúc này cũng tức giận: “Đồng chí Triển Du có phải em đã quá trọng sắc khinh bạn không hả, yêu đương cuồng nhiệt cũng đâu phải phong cách yêu của em, cả ngày dính với nhau như vậy không thấy ngán sao?”

Quả thật Triển Du khóc không ra nước mắt, vội vàng chạy tới ôm đùi ai đó: “Lão đại em sai rồi, em không nên buông tha cho anh để chọn Nam Khôn, anh dịu dàng biết quan tâm, lại thông tình đạt lý, khéo léo hiểu lòng người như vậy cơ mà. Quả thật là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, trên thế giới này không có ai anh tuần rộng lượng, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong như anh, anh chính là chân mệnh thiên tử kiếp trước của em, kiếp này cũng sẽ là phu quân của em.”

Đầu Mục Hàn đầy hắc tuyến: “Sặc! Thôi em mau đi đi mà.”

Khi ánh trăng đã lên cao, Triển Du trở lại chỗ ở của Nam Khôn, không ngờ tới Simon và Thanh Mộc đã ở đây.

Thanh Mộc mắt tích một chuyến trở về đường như đã có thêm vài phần bất thường, Triển Du trở về thấy cô ta đang ở đó, trong vô thức đã lén xoay người rời đi, nhưng mà con mắt của tiểu diên kia lại soi quá kĩ, từ xa đã nhìn thấy cô, trong lúc đó sóng điện tia lửa bùng lên, chỉ thấy cô ta mãnh mẽ ngóc lên từ trong lòng Simon, giống như một trận gió, trong nháy mắt đánh tới Triển Du, miệng còn kích động gọi: “Aki!”

Một nguồn lực mãnh liệt đánh vào khiến cô lùi vai bước, thân thể bị cánh tay như kim sắt của cô ta siết chặt lại, giữ lấy, xương cốt đều muốn vỡ ra.

Chết tiệt! Không phải như vậy cũng nhận ra được chứ?!

Trong lòng Triển Du vang lên hồi chuông cảnh báo, vẻ mặt vẫn tỏ ra trấn tĩnh, trong vẻ trấn tĩnh lại tỏ ra kinh ngạc: “Chuyện gì đây?!”

Những người khác đều bị hành động bất thành linh của Thanh Mộc làm cho sững sờ.

Nam Khôn không để lại dấu vết liếc nhìn cô một cái, ý bảo cô đừng hoảng hốt.

Sau khi Simon kịp phản ứng, mặt sa sầm, quát lớn: “Em lại lên cơn điên gì nữa vậy?! Cô ấy không phải Aki! Buông ra!”

Lúc này Thanh Mộc mới nghe lời buông lỏng tay, lùi lại vài bước, chắn trước mặt Triển Du, cặp mắt đen nhánh trong trẻo không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cô, đáy mắt tỏ vẻ như là hiếu kì, cũng như đang hoài nghi, còn mang theo một vẻ phẫn nộ, không thể phân biệt rõ ràng.

Ánh mắt Triển Du bình tĩnh nhìn cô ta, không nói gì rồi vượt qua cô ta muốn rời đi.

Thân phận hiện giờ của cô là Thiên Diện Hồ tính tình lạnh lùng ngạo mạn, không thể thấy ai cũng bày ra vẻ mặt tươi cười.

Nào biết hôm nay cơn điên của Thanh Mộc lại không dứt, Triển Du vừa thoát ra thì thân thể Thanh Mộc lại chấn động, thuận tay bắt lấy cổ tay cô.

Triển Du cảm thấy phiền toái, đột nhiên trở tay nắm thật chặt, trước khi Thanh Mộc ra tay đã giữ cố cổ tay non nặn của cô ta.

Chỗ hiểm bị khống chế, vẻ hung ác khát máu dâng lên theo đôi cặp xám đen lạnh lẽo kia của Thanh Mộc, sát ý nổi lên bốn phía.

Mắt thấy hai người đang sắp khai chiến, Simon bước thật nhanh tới, hung hăng đá một cước vào eo Thanh Mộc, vừa chuẩn vừa mạnh, hoàn toàn không chừa lại lối thoát. Tiểu diên nhất thời bị đập một cước phải lùi lại vài bước, té ngã trên mặt đất phát ra một tiếng vang nặng nề trầm đục.

“Lisa thật là có lỗi, hôm nay người này thần trí không được bình thường, đắc tội rồi.”

Triển Du nghe thấy thoáng nhướn mày nhìn Thanh Mộc, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt khi tầm mắt giao nhau, trong đáy mắt Thanh Mộc đột nhiên dâng lên một vẻ khát máu, làn môi mỏng sắc bén lạnh lùng nói ra hai chữ: “Long Ảnh”

Chết tiệt! Cái tên này không phải là thần trí không tỉnh táo mà rõ ràng là tâm sáng như gương mà!

Triển Du cô vô cùng không muốn nhắc tới thân phận “Long Ảnh”, cũng cực kì ít người biết rõ, sao Thanh Mộc có thể nhận ra cô?!

“Thanh Mộc, đừng khiêu chiến với sự chịu đựng của tôi!” Giọng nói của Simon lạnh như băng, lão không biết cụ thể Long Ảnh là nhân vật phương nào, nhưng vừa rồi khi Triển Du nghe thấy hai chữ này thì sát ý trong ánh mắt đã khiến lão hiểu rõ, không thể để cho Thanh Mộc ở đây nữa.

28. Chương 28: Muốn Ngừng Mà Không Được

“Ôi...nhẹ một chút...” Dục vọng lên đỉnh, Triển Du mềm nhũn nằm trên người Nam Khôn, khuất phục theo từng động tác cuồng dã của hắn, khoái cảm chạy khắp toàn thân, khó lòng kìm nổi mà thốt lên tiếng hét cùng tiếng thở gấp khiến cô cảm thấy vừa hạnh phúc lại vừa bối rối.

“Không thoải mái sao?”

Lòng ngực Nam Khôn phập phồng kịch liệt, mồ hôi trong suốt như thủy tinh lăn xuống chạy dọc theo bộ ngực, uốn lượn tạo nên dấu vết khiêu gợi. Hắn tự tay vén vài sợi tóc tán loạn trước trán Triển Du ra, nhẹ vỗ về gương mặt cô, đôi mắt sâu và đen lấy trần đầy vẻ mê luyến không hề che giấu.

Đường như Triển Du cũng nhận thấy, vén hàng mi lẳng lẳng nhìn hắn.

Từng giọt mồ hôi trong suốt, chảy xuống dọc theo khuôn mặt anh khí bình bình của Nam khôn, từng đường nét đều tỏa ra một hơi thở đã tính hớp hồn người.

Cô trèo lên cổ Nam Khôn, quần chặt vào hai bên hông hắn, khẽ thở nói: “Trở lại trên giường được không?”

So với phòng tắm hơi nước mù mịt, cô càng ưu thích chiếc giường mềm mại thoải mái kia hơn.

Nam Khôn bị cô quần lấy khiến hô hấp ngưng trệ, cơ thể căng cứng đến tận cùng, cứng rắn như sắt, sau nửa ngày mới thấy hắn chậm rãi thở ra một hơi, giữ nguyên tư thế hiện giờ của hai người bế Triển Du ra khỏi phòng tắm, trọng lượng cơ thể dưới tác động của từng bước chân không ngừng rơi xuống, không ngừng xâm nhập.

Trong cảm giác choáng váng quen thuộc, Triển Du ôm lấy cổ hắn.

Thân thể vừa dính lên giường thì Nam Khôn đã thuận thế đè lên, chậm rãi vuốt ve lưng Triển Du, cảm giác gầy gò lạnh thấu xương từ cơ thể dọc theo từng đầu ngón tay nóng bỏng của hắn chui vào cơ thể hắn, không kiêng nể gì đánh sâu vào nơi đáy lòng mềm mại nhất của hắn.

Trái tim ngập đầy ý nghĩ – yêu thương, hắn không thể tự kìm giữ được, nhích tới gần nhiều lần hôn lên đôi môi Triển Du, gần như ngang ngược.

Nơi ướt át mềm mại bao vây lấy thứ tràn đầy tinh lực đang không ngừng xâm nhập, Triển Du hơi cong người lên, không tự chủ được nghiêng hợp với từng đợt tiến công hung mãnh, cơ thể bị kích động tạo ra cảm giác gần như khoái cảm xấu hổ, nét mặt của cô hơi nhăn nhó, cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào.

Kết quả Nam Khôn thấy cô thống khổ khó nhin, động tác cứng đờ, đôi mắt lạnh lùng thâm trầm hiện lên vẻ khẩn trương hiếm thấy: “Bị đau sao?”

Vội vàng cúi người bưng lấy mặt Triển Du, lòng đầy áy náy nhẹ nhàng hôn lên mi tâm cô.

Triển Du không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung loại cảm giác này, chỉ cảm thấy linh hồn bị tiến đánh thật sâu trở nên lung lay sắp đổ, giống như sắp chết đi, trong nỗi thống khổ tràn lan lại khoái cảm quý dị, xoay trời chuyển đất, tràn đến cuốn cô lên đỉnh sóng triều, làm cô muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô đưa tay ngăn tầm mắt trước mặt lại, khó khăn nghẹn ngào nói: “Đừng ngừng.”

Hàng lông mi đen dày đặc của Nam Khôn run lên, trong nháy mắt đã hiểu được hàm nghĩa sau biểu lộ khó nhin của Triển Du.

Sự ần ần ngưng ngừng cầu khẩn kia như một như một liều thuốc mãnh liệt, kích thích linh hồn cùng cảm quan của hắn, làm cho hắn rất muốn có thể một ngụm mà cắn nuốt Triển Du vào bụng. Sau một lát dừng lại hắn nắm lấy cổ chân Triển Du, rồi đột nhiên tăng lực đạo.

Biển lửa hùng hực, nhiệt độ cao vạn trượng.

Tư vị vui thích khó nhận làm cho toàn thân Triển Du mềm nhũn sắp hóa thành một vũng nước.

Từng nụ hôn dày đặc tuyệt hảo của Nam Khôn cắn mút da thịt nóng rực của cô, trong miệng gọi tên cô một lần rồi lại một lần.

Ánh sáng mập mờ, mồ hôi đầm đìa, thở dốc kịch liệt, đủ mọi lời thì thầm đều ngưng kết thành thứ ái dục thiêu đốt người.

Dục vọng đến đỉnh, hắn dùng hết sức quấn chặt lấy Triển Du, trong dư âm khoái cảm thân mật cọ cọ vào gò má nóng bỏng của Triển Du.

Hôm nay tới gần tới Triển Du mới tỉnh, lúc này không giống như kinh nghiệm sau mấy lần tình thú vui vẻ cô không hề buồn ngủ, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn không còn chút sức, Nam Khôn bế cô vào tắm rửa xong rồi lại giặt sẽ khăn mặt vội tới lau tóc cho cô.

Triển Du im lặng ghé vào lồng ngực người đàn ông này, hạnh phúc tràn ngập trái tim, khó hiểu mà than thầm, cô không nghĩ tới chính mình lại có một ngày sẽ lại thích một người thích đến độ si mê thế này, rõ ràng lí trí nói cô không được sa vào quá mức nhưng cô vẫn cảm thấy đang chìm vào cơn nghiện.

Tình yêu luôn không có lí lẽ như vậy, cô nghĩ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Dường như Nam Khôn đã nhận ra vẻ xuất thần của cô, bắt lấy cằm cô hôn một cái, “Mệt không?”

Triển Du vươn tay ôm lấy cổ hắn, thuận thế xoay người giạng chân ngồi trên bụng hắn, thoáng nhú mào nói: “Em đang nghĩ sao Thanh Mộc lại biết em là Long Ảnh, em nhớ lần trước lúc em làm nhiệm vụ hoàn toàn chưa từng gặp cô ta.”

Hôm nay đột nhiên Thanh Mộc kêu tên cô, cho dù Simon không biết Long Ảnh là ai, lúc ấy cũng không quan tâm đến chuyện kia nhưng nếu sau khi Thanh Mộc tỉnh lại nhắc tới chuyện đó với lão, khó có thể đảm bảo lão sẽ không đi điều tra.

Một năm trước, lần làm nhiệm vụ ở Italy là kinh nghiệm thất bại duy nhất của cô, cô không muốn bị bắt kì kể nào bởi ra.

Nam Khôn hiểu rõ quy tắc của bọn cô, có những chuyện dù có là người thân mật nhất cũng không được nói.

Cho nên hắn cũng không hỏi những thứ khác, chỉ nói: “Lần trước làm nhiệm vụ em cũng hoàn toàn không dịch dung sao?”

Triển Du nói: “Có, nhưng bị người khác phát hiện.”

“Xem ra kinh nghiệm lần trước không thể khiến cho người ta thấy vui được.”

Nam Khôn yêu chiều vuốt ve khuôn mặt cô, hòa nhã nói: “Có thể nói cho anh biết người khiến nhiệm vụ thất bại kia hiện giờ còn sống không?”

Triển Du lắc đầu, vẻ mặt ảm chứa chút thống khổ: “Em không biết, em thật tình hy vọng hắn đã chết, nhưng hôm nay phản ứng của Thanh Mộc lại khiến em cảm thấy hắn ta vẫn còn sống.” Tên kia là vết nhơ duy nhất trong đời cô, cũng từng là cơn ác mộng của cô, cô thật sự không muốn nhắc đến.

Nam Khôn yên lặng ngắm cô, thần sắc có chút phức tạp, trên đời này người có thể làm cho Triển Du cảm thấy sợ hãi không nhiều lắm, hắn ta là ai?

“Vậy thì xem ra nếu như muốn tra ra hắn, Thanh Mộc sẽ là một manh mối.”

“Thôi bỏ đi, chuyện đã qua rồi, em không muốn nhắc lại nữa.” dường như Triển Du không thích nhớ đến kinh nghiệm kia, “Về phần Thanh Mộc em sẽ khiến cô ta ngoan ngoãn ngậm miệng.” tuần sau sẽ giao hàng, thời khắc mấu chốt ấy, ai tới ngăn cản cô, cô gặp Phật giết Phật!

Nam Khôn không nói gì, như có điều suy nghĩ nhìn cô, chỗ sâu nhất trong con người đen láy lại ẩn giấu sát ý.

Triển Du phảng phất như đã nhìn thấu tâm tư của anh, không được tự nhiên giải thích: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

Nam Khôn không thuận theo mà buông tha: “Vậy là thế nào?”

“Sau này em sẽ nói cho anh biết được không?” Triển Du mềm mại nói, “Tên kia chính là một tên biến thái, nhớ tới hắn ta đã làm cho em thấy ngán, hiện giờ tâm tình của em rất tốt, không muốn nhắc tới hắn.”

Cô đã nói vậy, Nam Khôn làm sao có thể ép cô được nữa, hắn không nói nữa, cánh tay đang ôm lấy eo Triển Du siết chặt lại.

Triển Du nhìn thấy hai hàng chân mày của hắn vẫn mang theo sắc màu trang nhã như trước, cúi người hôn lên môi hắn, tư thế thân mật lại mang theo một chút nịnh nọt: “Hôm nay lão đại nói với em có thể Nam Duệ đã vụng trộm giao dịch với gia tộc Kono, anh biết chuyện này không?”

Nam Khôn gật gật đầu: “Anh đã để bọn Sơn Lang đi thăm dò.”

“Ừm” Triển Du chôn mặt vào cổ hắn cọ cọ, hương vị nam tính chỉ thuộc về mình Nam Khôn làm cho cô cảm thấy an tâm.

Nam Khôn ôm cả vòng eo gầy gò của cô, sau nửa ngày đột nhiên nghe thấy hắn thản nhiên nói: “Tuần sau anh đi cùng bọn em.”

“Sao cơ?” Triển Du đã nghe rõ, hỏi vậy chỉ là cảm thấy kinh ngạc.

Nam Khôn không lặp lại cũng không giải thích, cúi đầu hôn lên tóc cô.

29. Chương 29: Con Quỷ Phía Sau Bức Màn

Thời gian trôi cực nhanh, chớp mắt đã đến thời gian giao hàng, đội Liệp Ưng cũng vô cùng cấp bách tiêu diệt những hành động khủng bố.

Theo tin tức từ chỗ Mục Hàn gửi đến thì có vẻ lần này địa điểm thực hiện hành động khủng bố của bọn Simon được thiết lập tại Quetta, Pakistan, Lào, Vientiane, Myitkyina, Myanmar và Karamay Trung Quốc. (Karamay là một quận của địa cấp thị Karamay, khu tự trị Tân Cương)

Vốn Simon tính ngày 26 chia số hàng làm hai nhóm để vận chuyển ra nước ngoài, một nhóm do những nhân viên có trang bị vũ khí của Xích Thủy cùng với tâm phúc của lão là Vincent hộ tống từ phía nam Vân Nam đến Myanmar, một nhóm khác từ Quảng Tây đến Việt Nam lấy số vũ khí rồi tự mình hắn áp tải hàng xuất cảnh.

Về địa điểm khủng bố ở nước Z lần này, lúc đầu nhóm người Mục Hàn rất khó chịu về việc Simon muốn trước tiên vận chuyển toàn bộ số hàng từ Tajikistan đến Tân Cương mà không đưa thẳng vào trong nước.

Về sau nhân viên tình báo nước ngoài bắt bao nhiêu công sức mới điều tra ra căn cứ Quả Cảm và Lộng Nhiều cùng các cứ điểm khác của tổ chức Kuluojiama ở châu Á.

Lúc này Mục Hàn mới kịp phản ứng, cửa khẩu hải quan Trung Quốc nghiêm ngặt hơn rất nhiều so với Myanmar, hơn nữa gần đây dân tộc thiểu số ở Lào và quân chính phủ của Myanmar lại đang nội chiến, Simon lấy hàng đi quả thật là rất thuận lợi, có một lực lượng hùng mạnh hậu thuẫn, lại còn mượn sự kiên bạo động ở địa phương làm yểm hộ.

Tuy phải mất nhiều thời gian hơn một chút nhưng vẫn an toàn hơn nhiều so với việc đưa hàng trực tiếp vào trong nước.

Mọi người đều biết, cửa khẩu hữu nghị không chỉ là cảnh khu hợp tác Trung Việt mà còn là biên giới thương mại giữa Việt Nam và Trung Quốc, cách nhau chỉ nửa giờ đi xe, dân tứ phía đổ đến tuy khá phức tạp nhưng mức độ giới nghiêm cũng khá lỏng lẻo, chỉ cần mua vé là đã có thể tiến vào điểm buôn bán của nhau. (phải ko đó ^^)

Mà phía nam căn cứ Quả Cắm chính là biên giới thương mại và bến cảng lâu năm của Myanmar, biên giới canh chừng khá thô sơ, chỉ có một bức tường cao, xuất nhập vô cùng thuận tiện.

Nếu để cho Simon an toàn đến được căn cứ Quả Cắm cùng Lộng Nhiều thì hành động vây bắt sẽ càng thêm khó khăn.

Cho nên nhóm người Mục Hàn tính ra tay tại cửa khẩu của Trung Quốc và Myanmar, hôm qua thành viên của Liệp Ứng cũng đã đến hai địa điểm trên.

Vì để phòng ngừa trường hợp xấu nên đã phái thêm nhân viên ẩn núp ở Quả Cắm cùng Lộng Nhiều phục kích, chuẩn bị đến lúc đó sẽ kết hợp với chính phủ địa phương vây bắt Simon.

Tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ bắt ba ba trong hồ, kết quả hôm nay Simon lại đột nhiên nói lão muốn đưa hàng đi sớm hơn!

Hơn nữa lão còn muốn một số lượng hàng không nhiều không ít lại trùng hợp đúng với số lượng hàng đã hoàn thành và vừa được đóng thùng.

Không ai biết tại sao đột nhiên Simon lại thay đổi kế hoạch.

Triển Du cùng các thành viên khác đã phân tích nhiều lần tất cả các cuộc trò chuyện gần nhất của lão mà cũng không phát hiện ra bất kì manh mối gì.

Kì quái nhất chính là sau khi Kuluojiama cùng Simon đến Xích Thủy xong cũng không liên lạc với lão nữa.

Mục Hàn cùng Nam Khôn đã bắt Nam Duệ thử nhiều lần cũng không thể moi từ miệng Simon bất kì hành tung nào của Kuluojiama.

Trong hợp đồng không quy định Simon không thể nhận hàng sớm, hơn nữa lão cũng đã thanh toán hết tiền.

Nam Duệ là “đối tác bí mật” của lão tất nhiên không có lí do gì để cự tuyệt, chỉ thay nhóm người Mục Hàn uyển chuyển hỏi thứ lí do hấn thay đổi kế hoạch, Simon tựa hồ cũng không giấu diếm gì hấn, nói là đã nhận được tin tức lão đang bị người của nước Z theo dõi.

Nhưng mà lão làm thế nào nhận được tin tức thì tất nhiên Simon không thể nào nói ra được.

Kế hoạch đột biến, Liệp Ứng điều tra ra căn cứ của tổ chức Kuluojiama ở Lộng Nhiều cùng Quả Cắm nhưng không biết vị trí cụ thể cùng số lượng nhân viên của bọn chúng, vẫn còn cần rất nhiều tin tức tình báo chuẩn xác hơn, nếu như hiện giờ mà hành động sẽ đánh rần động cỏ.

Đến lúc đó cho dù thành công bắt được Simon cũng không có cách nào hốt gọn một mẻ vây cánh ở nước ngoài của lão.

Sau khi Mục Hàn báo cáo hình huống cụ thể lên cấp trên cũng đã thương thượng xong, quyết định giả trang làm nhân viên vận chuyển trong Xích Thủy, chia làm hai đường đi theo Simon, đến khi Simon liên hệ với đồng bọn và Kuluojiama, tra ra vị trí cụ thể của đối phương sẽ ra tay bắt người lần nữa.

Nếu thật sự không được thì cũng chỉ có thể chờ đến khi lão ra khỏi biên giới sẽ hành động tiếp.

Đêm đen như ngục, màu đen đặc quánh lan tràn cả trời xanh, không khí âm u lạnh lẽo dường như cũng tràn ngập một vẻ ảm hiu.

Liệp Ứng phân Hình Thiên và Phượng Tường thành một tổ nhỏ nguy trang thành nhân viên vận chuyển của Xích Thủy hộ tống bọn người Simon đến Quảng Tây, Mục Hàn một mình lái xe theo dõi, chuẩn bị đến khi Simon hạ lệnh cho đồng đảng trong căn cứ Quả Cắm cùng Lộng Nhiều sẽ ra tay bắt sống.

Triển Du cùng Đồng Kiêu phụ trách theo dõi bọn người Vincent.

Trên đường cao tốc ngoại ô thành phố K, một chiếc Hummer H6 màu đen đang tăng tốc chạy trên quốc lộ G214.

Trong xe có Vincent cùng ba chuyên gia vũ khí do Simon phái đến, còn có một hộ vệ của bọn họ đi theo làm lái xe.

Một chiếc container trọng tải lớn chuyên chở hàng hóa theo sát phía sau, bên trong đều là loại súng mới nhất của Xích Thủy.

Loại súng này sử dụng kết cấu đặc biệt cùng động cơ đẩy thuốc súng ở trạng thái lỏng kĩ thuật cao, có thể nói là vũ khí chiến đấu lí tưởng nhất trong Xích Thủy, bất kể thế nào cũng không thể để chúng nó rơi vào tay những phần tử khủng bố kia.

Trời vừa rạng sáng, xe của Vincent đã đến đầu Đạo Thủy.

Chiến Cát chạy một chiếc xe việt dã có chống đạn theo sát bọn họ, Đồng Kiêu ngồi phía sau lắp ráp ống phóng rocket.

Triển Du đeo ống nghe điện thoại ngồi ở vị trí kế lái gõ máy tính, hai con người đen trong treo không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, hai đầu chân mày lộ ra vẻ bình tĩnh táo, không hề giống như bình thường khi làm ra vẻ hời hợt chọc ghẹo nói mấy lời vớ vẩn với Hình Thiên.

Đồng Kiêu nói: “Sắp đến thời điểm quan trọng rồi mà Simon vẫn rất bình thản, đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Tuy bề ngoài Simon tỏ ra rất tin tưởng Nam Duệ nhưng trong lòng lại không nghĩ sẽ tin tưởng hẳn ta.

Nếu không khi Nam Duệ hỏi dò lão thì lão cũng sẽ không giữ kẽ với Nam Duệ như vậy, càng sẽ không nhận hàng sớm hơn.

Cho nên chắc chắn lão sẽ không để cho nhân viên hộ tống của Xích Thủy đi đến căn cứ của bọn chúng, chỉ là không biết lão tính thay người lúc nào.

Triển Du nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị bản đồ định vị, đoán: “Em cảm thấy hẳn là bọn chúng sẽ thay người ở bên cạnh.”

Đồng Kiêu: “Sao lại nói thế?”

Triển Du: “Hiện giờ trời vừa rạng sáng, chỉ còn cách phía nam khoảng ba giờ đi xe, đến bên kia chắc khoảng năm giờ sáng, cảnh vệ vẫn chưa giao ban, lại là thời điểm vô cùng mệt mỏi, phòng thủ tương đối lỏng lẻo, nếu chờ đến biên giới, lộ trình đến căn cứ của bọn chúng quá ngắn, hơn nữa lúc nào cũng có thể gặp bộ đội tuần tra vào buổi sáng, không tiện lắm. Đối người trong biên giới lại càng không thể, quá nguy hiểm.”

Đồng Kiêu gật gật đầu, còn định nói gì nữa nhưng lại nghe trong tai nghe truyền đến giọng nói của Nam Khôn: “Triển Du”

Lần trước Nam Khôn nói muốn theo bọn họ hành động cũng không phải là nói giỡn, đêm nay hẳn cũng tới, hơn nữa đang đi trước bọn người Vincent hai dặm. Bọn họ dùng điện thoại không dây sử dụng trong 10km, một người nói chuyện tất cả những người khác đều nghe thấy hết, giọng nói thuần hậu mềm mại của Nam Khôn giống như tiếng trống cổ rầu rĩ, quan quân trong tai, truyền đến Triển Du những lời quan tâm cùng nhớ nhung của hắn.

Ánh mắt Triển Du không hề có chút cảm xúc nào, bình tĩnh nói: “Anh nói đi.”

Nam Khôn nói: “Vừa rồi A Đông gọi điện thoại tới cho anh, bọn người Sơn Lang đã tra ra được trong thời gian mất tích Thanh Mộc đã trốn đến Đài Bắc.”

Tổng bộ của tập đoàn Viễn Quang nằm ở Đài Bắc, nói cách khác quê nhà cùng người thân của Aki thật ở Đài Bắc.

Khó trách bọn người Triển Du không tìm thấy người đâu, thì ra là không còn ở đại lục.

Hàng lông mày của Triển Du nhướn lên: “Thanh Mộc đến Đài Bắc làm gì?! Tìm Aki?!”

Lúc Thanh Mộc mất tích cô vẫn chưa “chết”, nói cách khác lúc ấy “Aki” còn đang ở Xích Thủy, Thanh Mộc lại chạy đến Đài Bắc tìm người, chẳng lẽ lúc ấy cô ta đã phát hiện ra cô là giả mạo rồi? Hơn nữa không phải Simon đã nói thân phận thật sự của Aki chỉ có lão và trợ lý của lão biết sao? Làm sao mà Thanh Mộc biết được?

May mà lúc trước bọn cô không vội đưa Aki thật về.

Nam Khôn nói: “Anh cũng không rõ lắm vì sao cô ta lại biết thân phận thật sự của Aki, nhưng anh đoán lúc ấy hẳn là cô ta không hoài nghi em, nếu không về sau khi trở lại Xích Thủy biết rõ “Aki đã bị bắn chết” cô ta cũng sẽ không phản ứng mạnh như vậy, chỉ kém phần không đi giết Đoàn Quốc Bân.”

Triển Du nói: “Cũng có lí.”

Kết quả vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe Nam Khôn nói: “Nhưng mà lúc trước cô ta không tìm được người, về sau lại lôi kéo Kida, hơn nữa còn bí mật tìm gặp một tên có tên là Jason, Sơn Lang nói Jason chính là Gamma.”

Hồ hấp của mọi người đều ngưng trệ.

Thì ra Simon không phải không liên lạc với Kuluojima mà là bọn họ không phát hiện ra mà thôi.

Thì ra Simon để cho Thanh Mộc đến thành phố G chỉ là ngụy trang!

Triển Du nhíu mày nói: “Có thể tra ra được cô ta đã nói những gì không?”

Nam Khôn nói: “Cái này thì không có cách nào, nhưng anh cảm thấy lần này Simon thay đổi kế hoạch nhất định là do Gama ra lệnh.”

Triển Du: “Khó trách bọn em đã tra xét tất cả các cuộc trò chuyện của hắn cũng không tìm ra manh mối gì, nhất định là Thanh Mộc đã nói với hắn.”

Nam Khôn từ chối cho ý kiến: “Anh chỉ muốn nhắc nhở em lần này việc Simon nhận hàng sớm không hề đơn giản, chú ý một chút.”

Triển Du: “Ừm”

Bàn chuyện chính xong, hai người cũng không dây dưa nhiều, trực tiếp bấm ngắt điện thoại, sau đó Triển Du báo cáo lại công việc cho Mục Hàn.

Xe vào đường cao tốc, thẳng về phía nam, sắc mặt của Chiến Cát và Đồng Kiêu đều lạnh lùng, không hề bối rối.

Bốn giờ sáng, rốt cuộc Simon cũng liên lạc với đồng bọn, quả nhiên không thoát khỏi dự liệu của Triển Du, bọn chúng chuẩn bị thay người trước lúc qua biên giới.

Ngón tay của Triển Du múa như bay trên bàn phím, rất nhanh chóng xác định được vị trí của đối phương.

Bóng đêm trong vắt mà lạnh lẽo, những ngọn đèn hai bên đường cũng không thể xua tan màn đêm khôn cùng.

Xe xuôi thẳng về phía nam, còn hơn 20 phút nữa là tới, đội tiếp viện cũng đã vào chỗ, giữ sức chờ hành động.

Ai ngờ khi nhóm người của Triển Du đi vào một ngã tư thì bỗng nhiên hai cỗ xe việt dã từ hai bên đường phóng ra, tốc độ cực nhanh, thể như hổ điên, trực chờ giết bọn họ không kịp trở tay. Nếu không phải Chiến Cát phản ứng nhanh thì nhất định hiện giờ bọn họ đã bị ép thành miếng thịt khô rồi.

Tình hình hết sức căng thẳng, xe chạy nhanh như bay, Chiến Cát nhanh chóng bỏ xa kẻ thù vài mét từ trong mưa bom bão đạn.

Chấn động kịch liệt cộng thêm tín hiệu bị nhiễu, nhóm người Triển Du tạm thời mất liên lạc với những tổ nhỏ khác.

“Du nhi yểm hộ cho anh!”

Đồng Kiều cầm súng tự động nhắm vào hai chiếc xe đang “gây chuyện” đằng sau mà bắn phá, hai con người đen lách dưới lớp kính đi đêm tràn đầy hung hãn.

Triển Du lấy từ bên hông một khẩu súng màu bạc, vươn tay bắn tĩa vài phát, sau đó lại lấy lựu đạn ném về phía sau.

Tiếng súng liên tiếp nhau quanh quẩn trên nền trời đêm, trong khoảng vài phút, bởi vì khách không mời mà đến từ phía sau nên nhóm người Triển Du đã cách khá xa đoàn xe của Vincent, may mà Nam Khôn còn ở phía trước nên không cần qua lo lắng việc Simon sẽ thay đổi lộ tuyến.

Chiến Cát một tay lái xe, tay kia cầm súng tự động, dưới chân dùng sức, chiếc xe gần như đã thoát khỏi mặt đất.

Có Chiến Cát và Triển Du yểm hộ, rốt cuộc Đồng Kiều cũng có thời gian lấy ống phóng rocket ra, nhắm thẳng, sau đó không chút khách khí mời chiếc xe đằng sau ăn một miếng hỏa tiễn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, khói lửa phóng lên trời, rực rỡ xinh đẹp như đuốc trong bóng đêm.

Giải quyết được một chiếc, một chiếc xe khác vẫn như chó điên “cắn xé” đuổi theo phía sau xe của Triển Du không bỏ.

Có dũng khí tuy cũng đáng khen nhưng mà không có mưu thì cũng chỉ uống công, người ta muốn vội vàng tìm chết, tất nhiên Đồng Kiều sẽ thành toàn.

Mấy phút sau, chiếc xe đang hăng hái kia bỗng nhiên trở thành nền đường.

Nhóm của Triển Du tuy đánh thắng trận nhưng cũng bị trầy da, một lớp xe bị bắn vỡ.

Đồng Kiều cũng không để ý đến cánh tay đang chảy máu của mình, nhanh nhẹn thay băng đạn, nói: “Tôi qua đó xem.”

Rồi lập tức ghìim súng, xuống xe.

Chiến Cát cũng xuống xe đi kiểm tra lớp xe.

Triển Du ở trong xe một mình vội vàng kiểm tra lại bộ đàm máy tính.

Một lát sau, bên phía Đồng Kiều truyền đến vài tiếng súng, Triển Du gọi nhưng không thấy ai trả lời.

Chiến Cát nói: “Để anh qua đây ngó thử.”

Hai phút sau, thông tin khôi phục.

Triển Du đeo tai nghe muốn liên lạc với mọi người nhưng sau khi nhận được tín hiệu cô chưa nói lời nào đã nghe thấy giọng nói mà cả đời này cô không muốn nghe nhất.

“Bảo bối, đã lâu không gặp, có thích món quà anh tặng em không?”

Tiếng nói như rắn từ đáy giếng râm rì truyền tới lỗ tai, nghe như ma âm, làm cho da đầu người ta run lên.

Triển Du như bị sét đánh, trong nháy mắt mặt trắng không còn chút máu.

30. Chương 30: Bị Cầm Thú Ép Trên Giường

Trước bình minh là thời khắc tối nhất, cả đất trời đều bị bao phủ bởi một màu đen mà đưa bàn tay ra cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay, khắp nơi chỉ còn một mảnh yên tĩnh.

Chiến Cát thay lớp xe rồi rời đi, xe lại không chạy được.

Triển Du cơ hồ nghe thấy có tiếng người phía sau, trong nháy mắt ghì súng nhảy xuống xe chạy về phía Đồng Kiều.

Khoảng cách trăm mét, cô bước đi rất cẩn thận, trong ánh đèn đường mờ lung tỏa sáng bốn phía, tai nghe tám hướng, không bỏ qua bất kỳ một động tĩnh nhỏ cùng điểm lạ thường nào, nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy, Đồng Kiều cùng Chiến Cát từ trước đến nay thân thủ vẫn rất nhanh nhẹn lại cùng nhau mất tích, biến mất yên lặng không một tiếng động, đúng là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Triển Du không lên tiếng gọi ai, chỉ lặng lẽ nhấn nút liên lạc khẩn cấp trên đồng hồ, bước chân rơi trên mặt đất không tạo ra tiếng vang nào.

Âm thanh tích tích vang lên trong rừng cây cách đó năm thước, ánh sáng đỏ lóe lên.

Triển Du chỉ do dự trong vài giây thì một viên đạn gây mê trong phút chốc đã bay thẳng vào lưng cô.

Nguy hiểm đến đột ngột, ánh mắt Triển Du trở nên lạnh lùng, thoăn thoắt nghiêng người, khó khăn lắm mới thoát khỏi đòn đánh lén của địch, đang định giơ súng lên bắn, kết quả còn chưa bóp cò thì phía sau lưng truyền đến một cơn đau, ngay sau đó tất cả cảm quan của cô đều mất đi tri giác.

Trước khi thân thể sắp ngã trên mặt đất lại lọt vào một vòng ôm quen thuộc khiến cho cô sởn tóc gáy.

“Nhóc con kia, lại bị tôi bắt được rồi.” Giọng nói mềm nhũn của Jason vang lên bên tai, lửa giận trong lòng Triển Du cuộn cuộn, hận không thể phanh thây xé thịt gã ta ra, nhưng mà lúc này ngay cả chớp mắt cũng không có sức.

Khi tỉnh lại Triển Du phát hiện mình đang nằm trên một cái giường rộng lớn mềm mại, căn phòng tối đen, trên lưng đang có một cánh tay cứng rắn vô cùng siết chặt lưng cô, giữ lấy cô, nhưng không thuộc về Nam Khôn, Triển Du cảm thấy da đầu run lên từng đợt, thân thể vô lực giống như đã trúng phải hóa cốt miên chướng.

“Ồ...bảo bối tỉnh rồi?” Jason cảm thấy Triển Du đang giãy giụa, vươn tay mở đèn lên.

Ánh sáng nhu hòa xua tan đi bóng tối, không hề chói mắt nhưng lại làm cho Triển Du cảm thấy khó chịu.

Bởi vì bên dưới tấm chăn đơn mỏng manh, cô không có một tắc quần áo.

“Đồ khốn nạn! Có giỏi thì mày giết tao đi!” Lửa giận ngập trời bùng cháy khiến huyết thái dương của Triển Du đập thình thịch, nhưng thân thể lại bị Jason hạ thuốc, ngay cả sức trừng mắt cũng không có, ánh mắt vốn hung tàn lạnh lùng đến cực điểm bởi vì thiếu lực mà trở thành vẻ hờn dỗi giữa nam nữ.

“Giết em? Làm sao tôi cam lòng chứ.”

Jason bị ánh mắt của cô làm cho nội tâm nóng bừng, xoay người ép người dưới thân thể mình, nhẹ nhàng vỗ lên gò má bóng loáng của Triển Du, ánh mắt ẩn chứa ngọn lửa nóng bỏng: “Một năm không gặp, em vẫn mê người như vậy nhỉ, đáng tiếc vốn là vật sở hữu của tôi lại để cho tên Nam Khôn chiếm được trước...”

Toàn thân Triển Du sởn tóc gáy, dùng hết sức mà quát: “Câm miệng!”

Jason làm như không nghe thấy, giọng nói dịu dàng không nghe ra chút tức giận nào: “Em nói xem, em đền bù tổn thất cho tôi thế nào đây?”

Triển Du hiểu quá rõ tính cách của tên này, không muốn tự rước lấy nhục, ngậm miệng không nói, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn gã ta.

Một năm trước tên trùm khủng bố Tây Âu Luz đã lên kế hoạch dùng vũ khí hạt nhân tiến hành các hoạt động khủng bố quốc tế quy mô lớn tại các biên giới, lúc ấy vì muốn điều tra ra vị trí và mật mã nơi chứa vũ khí hạt nhân nên Mục Hàn đã hóa thân thành phần tử khủng bố quốc tế nổi tiếng kiêm chuyên gia nghiên cứu súng hạt nhân Đồ Khuê, ẩn núp trong đại bản doanh của tổ chức khủng bố lớn nhất châu Âu “ETA”, mà Triển Du hóa thân thành Long Ảnh là phụ tá của anh lúc ấy.

Khi đó gã đàn ông trước mặt tên là John, nhị đương gia dưới quyền Luz, cũng là chuyên gia nghiên cứu vũ khí hạt nhân cùng chuyên gia virus sinh học nổi tiếng – nghe nói năm đó gã 29 tuổi bởi vì sự kiện virus độc

hại bị rò rỉ ra ngoài đã hại chết vài chục mạng người mà bị tuyên án chung thân. Về sau giả chết trong tù, sau đó thoát khỏi nhà tù gia nhập Loos – một chi nhánh của tổ chức khủng bố.

Lần đó tuy nhóm của Mục Hàn thành công điều tra ra vị trí cùng mật mã nơi chứa vũ khí hạt nhân nhưng vốn bọn họ tính bắt sống Luz nhưng cuối cùng lại bị John giết chết, lúc hắn ta tẩu thoát còn bắt Triển Du đi.

Nếu Mục Hàn không đến kịp thì không biết Triển Du đã bị hắn tra tấn thành cái gì nữa, không ngờ lúc này lại rơi vào tay gã biến thái này.

Giờ phút này trong lòng Triển Du ngoại trừ phần nộ thật ra càng thấy khiếp sợ hơn: “Mày chính là Kuluojima?”

Liên hệ với những sự việc đã xảy ra lúc trước cùng với lời Nam Khôn nói, thân phận của gã đàn ông này đã hoàn toàn không cần nghi ngờ nữa.

Chỉ là không biết hiện giờ tình hình bên Mục Hàn và Nam Khôn thế nào rồi, hơn nữa sao gã này biết được kế hoạch của bọn họ?

Gã đàn ông này như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười híp mắt nói: “Thật ra tên gọi thật của tôi là Jason Kono.”

Kono!

Chẳng lẽ gã ta chính là người đứng đầu chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người của gia tộc kia?!

Lời vừa nói ra thì trong nháy mắt Triển Du trừng lớn mắt: “Thì ra mày chính là người đứng sau lưng Nam Duệ!”

Lúc trước bọn cô đã điều tra ra Nam Duệ cấu kết với người của gia tộc Kono nhưng lại chết sống vẫn không tra ra đến tột cùng người kia là ai.

Khó trách gã ta lại biết rõ kế hoạch của bọn cô như vậy!

Nam Duệ chết tiệt! Bội bạc, lại còn dám đối địch với chính phủ, đúng là rồi chán sống!

Jason mây trôi nước chảy nói: “Lúc trước nếu Nam Khôn không cầm cái đầu của ba tôi đi tranh công thì em cho rằng lão già kia sẽ giao Xích Thủy cho hắn sao? Không giúp Nam Duệ, làm sao tôi trả được mối thù giết cha này?”

Lúc trước nhà họ Nam và gia tộc Kono vẫn không ngừng tranh chấp trong thị trường vũ khí Trung Đông, lão Kono vẫn muốn tìm cơ hội diệt trừ ông ngoại của Nam Khôn, không ngờ tới cuối cùng lại bị Nam Khôn lấy mất đầu. Người thừa kế Kono sau khi lên nắm quyền cũng không có bất kì hành động trả thù nào, mọi người còn tưởng chừng môn tân nhiệm của gia tộc Kono là một đứa chân tâm mềm yếu, không nghĩ tới lúc này lại đào một cái bẫy lớn như vậy cho Nam Khôn.

Triển Du nghe thấy thì lòng nhảy dựng lên, ý nghĩ vốn rối như tơ trong nháy mắt trở nên vô cùng thông suốt.

Trước đây cô cho rằng gã đàn ông này giúp Nam Duệ đối phó với Nam Khôn chỉ là vì Nam Duệ đã từng làm việc cho gia tộc Kono, gã chỉ thuận nước đẩy thuyền, để Nam Duệ giúp gã dẫn Liệp Ưng mắc câu, lại không ngờ tới âm mưu này còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Như vậy xem ra lúc trước hơn phân nửa tin tức tình báo bọn họ nhận được từ nước ngoài cũng là do gã đàn ông này cố ý thả mồi mà thôi.

Thì ra từ lúc bắt đầu tất cả chỉ là cái bẫy của gã đàn ông này!

À, đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn, vì báo thù, gã này thật đúng là đã nhọc lòng!

Triển Du hận đến nổi lực phủ ngũ tạng cũng thấy đau, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tốt nhất là mày đừng để cho tao có cơ hội bắt được, nếu không có xuống địa ngục tao cũng phải kéo mày chết chung!”

Jason không giận mà còn cười: “Tính tình của em đúng là không thay đổi chút nào, nhưng mà lần này tôi sẽ không cho em cơ hội chạy trốn nữa.”

Bản tính trời sinh của đàn ông là thích chinh phục, thứ càng không chiếm được thì càng khiến cho bọn họ muốn ngừng mà không được, Triển Du rơi vào tay Jason đã biết như thế.

Lúc trước vừa trông thấy cô, Jason đã bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô hấp dẫn, về sau ở chung lâu, tính cách tranh đấu quyết đoán lại yêu ghét rõ ràng của cô làm cho gã bị mê muội, nhưng gã không ngờ tới Triển Du không phải bông hoa hồng hoang dã mà là một cây thuốc phiện.

Dù gã biết rõ Triển Du là trái cấm nhưng gã vẫn không thoát khỏi thứ hấp dẫn cực hạn này.

Lần này ngoại trừ báo thù, thật ra cũng bởi vì lòng chấp niệm của gã với Triển Du đã quá sâu, muốn không được nên không thể từ bỏ được, bằng không gã cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy, còn không tiếc ném nhiều tiền vung ra một cái lưới lớn.

Chỉ là gã không ngờ tới cái lưới lớn như vậy lại không vây được vật sở hữu của gã, nói thí dụ như thân thể cùng trái tim của Triển Du.

Vốn để cho Simon tặng Aki cho Nam Khôn cũng chỉ là muốn ly gián Nam Khôn và cậu hai của hắn cùng nhà họ Đoàn, lại không ngờ tới Aki bị đánh tráo – hắn vốn cho rằng Triển Du chỉ dùng thân phận sát thủ hoặc trợ lí của Mục Hàn ẩn núp trong Xích Thủy.

Lần này nếu không phải Thanh Mộc phát hiện kịp thời thì phỏng chừng hôm nay sẽ có một cục diện khác.

Mặc dù thế cục trước mắt đã nằm trong lòng bàn tay hắn, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc Triển Du đã ăn nằm với Nam Khôn thì Jason đã hận đến mức muốn giết người.

Hắn nói: “Tôi hận nhất là kẻ khác đụng vào đồ vật của tôi, Nam Khôn không chỉ đụng vào em mà còn giết cha tôi, em nói xong mối thù lớn như vậy làm sao tôi báo đây? Chém hắn như chém dưa sao? Hay là rút gân lột da? Hay là...để cho hắn tận mắt trông thấy tôi yêu thương em thế nào?”

Thân thể Triển Du khẽ chấn động, lửa giận dâng lên vạn trượng trong lồng ngực, nếu như giờ phút này cô còn một chút sức thì sẽ nhào tới cắn xé tên khốn nạn này!

Nhưng lại không có nếu như, giờ phút này cô ngoại trừ mở to hai mắt nhìn hắn thì ngay cả nghiêng đầu cũng thấy quá sức.

Dường như Jason cũng không ngại ánh mắt hận thù của Triển Du, còn không nhanh không chậm nói thêm: “À, quên nói cho em biết, hai đồng nghiệp của em thật là không nghe lời, tôi đã cho người bơm thuốc vào cơ thể bọn họ, chỉ cần em ngoan ngoãn một chút thì bọn họ sẽ rất an toàn.”

Triển Du hận không thể nghiền xương gã thành tro, gần từng chữ: “Sao mày không đi chết đi!”

Jason nhếch môi cười dịu dàng: “Yêm tâm, khi nào tôi chết nhất định sẽ không bỏ lại em!”

Gã mang bốn dòng máu, ngoại hình cũng khá đẹp mắt, mày kiếm mắt sáng, nhưng chỗ sâu nhất trong đáy mắt lại lộ ra vẻ âm độc mà bất kể có dùng nụ cười rạng rỡ cỡ nào cũng không thể che hết.

Triển Du thật lòng không thích gã, cho nên khuôn mặt vốn anh tuấn lạnh lùng của gã lại càng làm cô cảm thấy sợ hãi.

Môi của gã đàn ông kia đi lên, rơi vào gò má cùng vành tai Triển Du, cô nổi giận: “Con mẹ nó mày đừng chạm vào tao!”

Một năm trước cũng là thế này, lòng tràn đầy phần nộ lại không thể cử động, môi của gã tùy ý chạy trên người cô, như một con châu chấu bò qua làm cô cảm thấy chán ghét, cô không thích gã đàn ông có tính cách thất thường cực đoan này, hơn nữa cả đời này cũng sẽ không thích gã.

Cho nên mặc kệ ngoài miệng gã đàn ông này có nói yêu cô nhiều thế nào, nụ hôn có tuyệt vời thế nào thì đối với cô cũng chỉ là đang gia tăng nỗi sỉ nhục trên người cô!

Một năm trước nếu Mục Hàn không đến kịp thì có lẽ cô đã chết rồi, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay gã, cô không sợ chết, chỉ sợ Nam Khôn sẽ đau lòng, cũng sợ các thành viên khác trong Liệp Ưng gặp chuyện

không may, hiện giờ ngoại trừ cô biết Chiến Cát và Đồng Kiều không sao ra, những thứ khác cô không hề biết, nhóm của Mục Hàn thế nào rồi? Đã bắt được Simon chưa? Nam Khôn đang ở đâu?

Giờ khắc này, một Triển Du từ trước đến nay vẫn dửng dưng cảm kiên cường lại cảm thấy vô cùng bất lực và hoang mang.

“Không cho tôi chạm vào, vậy em còn muốn ai chạm vào, Nam Khôn à?”

Jason ngẩng đầu lên nhìn cô, hai con ngươi màu nâu sâu thẳm tràn đầy dữ tợn cùng ham muốn giữ lấy khiến lòng người kinh hãi, gã nói: “Vậy phải khiến em thất vọng rồi, lúc này Thanh Mộc gọi điện thoại cho tôi nói Nam Khôn bị cô ta đâm hai châm, hiện giờ cho dù em có muốn thì phỏng chừng hấn cũng không cầm nổi súng nữa rồi.”

Triển Du nghe vậy thì hô hấp ngưng trệ, đầu óc choáng váng, đôi môi trắng bệch run run nửa ngày nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Jason dùng ngón tay thô bạo vuốt đôi môi lạnh buốt của cô, giọng khàn khàn nói: “Cho nên hãy để tôi thỏa mãn em đi.”

31. Chương 31: Đại Khai Sát Giới

Sau khi đã có quan hệ da thịt với Nam Khôn, linh hồn cùng thân thể của Triển Du đã chỉ chấp nhận Nam Khôn, lần xâm phạm này so với một năm trước càng làm cho Triển Du khó chịu hơn, dù khi huấn luyện đặc công cô đã từng được học môn tâm lý nhưng giờ phút này cũng không thể điều khiển được lí tính, không thể chịu nhục được.

Bàn tay to lớn có nhiều vết chai đang bò tới bò lui tuần tra trên da thịt lạnh buốt của cô, sự liều mạng giãy giụa chỉ như chuồn chuồn bay lượn.

Triển Du chỉ cảm thấy bàn tay kia như chiếc bàn ủi, linh hồn “bị phỏng” của cô đang kêu gào.

Giấy giữa không thoát được hiện trạng tuyệt vọng cùng phẫn nộ này khiến cho cô không nhịn được chửi ầm lên: “Son of the bitch!”

Jason như không nghe thấy, bắt lấy hai tay đang giãy giụa của cô đặt lên đỉnh đầu, làn môi nóng hổi từ cổ liếm mát đến trước ngực cô.

Hai nhũ hoa bị đưa vào khoang miệng nóng ướt của gã đàn ông kia trong nháy mắt khiến cho thân thể Triển Du chấn động, thốt ra tiếng thét thống khổ, cảm giác khuất nhục cùng tựa như khối băng sắc bén, đâm thẳng vào huyết thái dương của cô, khiến cô phát điên.

Sau một lát gã đàn ông kia cởi chiếc quần lót duy nhất trên người mình ra, tách hai chân cô ra, thân thể cường tráng chen vào giữa hai chân cô.

Vật cứng rắn nóng bỏng chậm rãi đặt ngay cửa vào, da đầu Triển Du như nứt ra, đôi đồng tử co giãn kịch liệt, trong nháy mắt lửa giận ngập trời thiêu đốt hai mắt cô, tia lửa điện lóe lên, không biết cô lấy đâu ra sức lực mà đột nhiên nhấc đầu gối hung hăng đập vào eo gã.

Lực đạo phá đá chém sắt cùng tốc độ cực nhanh làm cho Jason đang đắm chìm trong dục vọng bất thành linh bị Triển Du đập vào, đầu chống xuống giường, đau đớn nửa ngày vẫn không thấy đỡ.

Mà Triển Du vừa như tỉnh táo rồi lại không còn sức, không đợi cho cô nhào tới đánh người thì thân thể đã không nghe theo mệnh lệnh nữa.

Tựa như thời khắc nguy cấp một người mẹ có thể tay không đỡ lấy đứa con gái rơi từ lầu mười xuống, sau đó cái giá phải trả là xương hai cánh tay đều gãy.

Bản năng sinh tồn luôn có thể kích thích tiềm năng của con người, trong nháy mắt Triển Du vừa kịp lúc bộc lộ tiềm thức mãnh liệt trước nguy hiểm dưới sự kích thích của bản năng tự có, vừa lúc này, thân thể cô giống như trái lựu đạn nổ tung, uy lực kinh người, nhưng sau khi bùng nổ xong lại tan thành mây khói.

Khí lực trong thân thể lúc này hầu như không còn, cô chán nản ngã xuống giường.

Toàn thân mềm nhũn như bãi bùn nhão, cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, thậm chí còn hơi run rẩy.

Jason trở lại bình thường, sắc mặt âm trầm nhìn cô từ trên cao xuống, không nói một câu, hai đầu chân mày vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Sau nửa ngày gã mới hít một hơi thật sâu, cố nén tức giận trong lồng ngực xuống, cúi người nói thầm bên tai cô: “Em ngoan ngoãn một chút thì đêm nay chỉ một lần, bằng không tôi sẽ rất cam tâm tình nguyện dùng hành động cho em biết một năm nay đến tội cùng tôi đã nhớ thương em đến chừng nào.”

Từng nụ hôn nặng nề rơi xuống, chiếc lưỡi trắng nõn tiến quân thần tốc, ngang ngược can quét từng kẽ hở.

Đầu ngón tay Triển Du trắng bệch, nhưng mà ngay cả sức hét lên cũng không có, cô đóng chặt hai mắt lại.

Nhẫn nại, coi như bị chó cắn, cô chỉ có thể không ngừng thôi miên lòng mình như vậy.

Jason cảm nhận được cô đang âm thầm mâu thuẫn, từng nụ hôn tuyệt hảo biến thành mút cắn mang tính chất trừng phạt.

Trên môi bỗng truyền đến một cơn đau, Triển Du phát ra một tiếng ưm thống khổ từ trong cổ họng.

Jason thỏa mãn nhếch môi cười, bàn tay dày rộng vuốt ve bấp đùi cô chuẩn bị vác súng ra trận lần nữa.

Nhưng mà vào lúc này chiếc bộ đàm đa chức năng trên đầu giường lại đột nhiên vang lên.

Gã đàn ông đang ngập tràn dục vọng không thèm nhìn lấy một cái đã trực tiếp ngắt máy, nhưng đối phương lập tức kiên nhẫn gọi tới lần nữa.

Lúc này Jason mới ngẩng đầu lên nhìn vào màn hình, tiếp sau đó đứng lên dùng giọng điệu lạnh băng hỏi: “Chuyện gì?”

“Boss, Nam tiên sinh tới chơi, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.” Biết rõ lúc này nhất định đã phá hủy chuyện tốt của ông chủ, Gary đáng thương không còn cách nào khác nên đành nhẫn nại gọi lại, có một số chuyện hắn không thể tự quyết định được.

Mặt Jason u ám nói: “Để cho hắn chờ!”

Triển Du là khối thịt tươi gã đã thêm muốn quá lâu, lâu đến mức gã sắp quên mất vị rồi, hiện giờ vất vả lắm mới tới tay, chỉ có thể ăn vào bụng ngay mới có thể giải tỏa đói khát trong lòng gã.

Gary thấy hắn không có động tĩnh gì, vội vàng bồi thêm một câu: “Thanh Mộc cũng đã trở lại, hơn nữa còn bị thương nặng.”

Quả nhiên lời vừa nói ra thì dục vọng của Jason lập tức bị một loại bức tức thay thế: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Gary nói: “Nam Khôn đã chết!”

Hàng lông mi Jason run lên, quay đầu nhìn về phía Triển Du vẫn không nhúc nhích nằm trên giường.

Gã mở loa ngoài, từng chữ của Gary lọt vào lỗ tai Triển Du, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền mở to ra, hơn nữa vô cùng lớn, bên trong chan chứa hơi nước, một hàng nước mắt chảy xuống cuốn đi tất cả nỗi thống khổ.

Jason còn muốn tra tấn Nam Khôn một trận, nghe thấy vậy mặt không khỏi trầm xuống: “Chắc chắn chưa?”

Gary giải thích: “Xe nửa đường bị vật rơi xuống vách núi, chỉ có một mình Thanh Mộc chạy thoát trở về.”

Jason không cam lòng nói: “Phải người tiếp tục xuống vách núi tìm căn thận.”

Gary cung kính nhận lệnh, trầm ngâm một lát rồi cẩn thận nói, “Simon đã bị bắt.”

Giết địch nào có không tổn hại binh lính, cũng rất xứng đáng, phải hy sinh mới đạt được kết quả, Simon hy sinh đã sớm nằm trong dự liệu của Jason, đối với việc này gã cũng không thấy giạt mình hay thương xót gì, không mẫn không nhát nói: “Biết rồi, tiếp đãi Nam tiên sinh cẩn thận, tôi xuống ngay.”

Cúp điện thoại, Jason cúi đầu xuống nhìn Triển Du, giọng điệu mềm nhũn, tản ra vẻ lạnh lùng sâu kín: “Nghe thấy chưa, họ Nam kia đã chết, chuyện trước kia tôi không so đo nữa, em nghe lời tôi một chút, muốn cái gì tôi cũng có thể cho em, nhưng nếu còn không trung thực với tôi vậy thì em đừng trách tôi tàn nhẫn.”

Đầu óc Triển Du trống rỗng, lời nói uy hiếp của Jason không thể lọt vào tai cô, Jason mặc quần áo cho cô, cô cũng mặc cho gã loay hoay, ánh mắt không chút cảm xúc.

Jason đi rồi, cô như một con cá chết nằm trên giường nửa ngày chưa từng nhúc nhích.

Về sau có người tới châm cứu cho cô, cô cũng không nhìn bọn họ, đến khi một nữ hầu dịch góc chăn mềm xuống lấy cây kim nhỏ trong tay đâm vào lưng cô, lúc đó cô mới lặng lẽ trợn mắt lên nhưng vẫn không nhìn người kia.

Jason xuống lầu bàn chuyện với Nam Duệ, lúc trước hai người đã thỏa thuận điều kiện, Jason giúp Nam Duệ nắm quyền, Nam Duệ giúp gã dẫn Nam Khôn và Liệp Ưng mắc câu, về phần số vũ khí bán cho Isreal kia tất nhiên cũng thuộc về Nam Duệ, nhưng hiện giờ Simon đã bị bắt, số vũ khí hán phụ trách cũng bị kẹt lại, lúc trước đám người Isreal mặc dù kí hợp đồng với Nam Khôn nhưng lúc trước đại diện của nhà họ Nam là Nam Khôn, hiện tại Nam Khôn chết rồi, tất nhiên người ta sẽ tìm hán chịu trách nhiệm.

Số vũ khí gần 200 triệu đô, không phải số lượng nhỏ, bắt Nam Duệ tự móc tiền túi ra, chắc chắn hán sẽ không làm, nhưng Jason lại coi tiền như rác, nhưng lòng vòng ám chỉ với gã nửa ngày mà gã cũng không hề nhắc một chữ tới số vũ khí kia.

Nam Duệ bắt đắc dĩ phải đi thẳng vào vấn đề: “Jason, Simon đã bị bọn chúng áp tải về tổng bộ rồi.”

Jason bưng ly trà nhấp một miếng, không đếm xỉa tới nói: “Để cậu hao tổn tâm trí rồi, tôi sẽ nghĩ cách giúp ông ta.”

Gã có cứu Simon hay không Nam Duệ không quan tâm, hán chỉ quan tâm đến chuyện khác: “VẬY còn số vũ khí kia làm sao bây giờ?”

Bởi vì chuyện này mà mấy ngày nay hán không thoát thân được, tuy trên tay hán có chứng cứ chứng minh Nam Khôn đã cấu kết với phần tử khủng bố đầu cơ trục lợi vũ khí nhưng người của Liệp Ưng đã biết rõ tình hình thực tế mà vẫn dễ dàng buông tha hán, vậy nên hiện giờ Nam Khôn chết lại càng phiền cho hán hơn. Lúc trước Jason đã hứa sẽ xử lí sạch sẽ Nam Khôn và Liệp Ưng, hiện giờ không chỉ để cho Mục Hàn chạy thoát còn làm cho hàng của hán bị kẹt lại, tên này lại còn đang muốn khoanh tay đứng nhìn nữa.

Jason nói: “Làm chuyện gì cũng phải mạo hiểm, không thể có lợi nhuận mà không phải trả giá, cứ coi như là rủi ro đi, hiện giờ cậu là đương gia của Xích Thủy, sau này còn nhiều cơ hội kiếm tiền, vả lại không phải quân sư của tôi còn chưa biết sống chết sao?”

Đã từng gặp kẻ vô lại, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vô lại như vậy!

Nam Duệ tức giận trong lòng, nói: “Ngài đừng nói mấy chuyện vô nghĩa này nữa.”

Jason nhếch mắt nhìn hán dò xét, nụ cười ôn hòa cất giấu vẻ lạnh lùng: “Bọn người Hắc Hồ đã thừa nhận cậu chưa?”

Ý nghĩa thật sự của lời hán nói là: tiền có nhiều hơn nữa mà mất mạng cũng không tốt, có giỏi thì đi mà lo lắng cho tính mạng của cậu trước đi.

Lần này Nam Duệ lên nắm quyền mặc dù với danh nghĩa là Nam Khôn chủ động nhường cho nhưng trong lòng mọi người nhất định hiểu rất rõ chân tướng việc này nhất định không đơn giản như vậy, lúc đầu ban giám đốc cùng các vị nguyên lão khi để hán lên được là nhờ mang dòng máu nhà họ Nam nên nói vài câu, về sau cũng tâm bình khí hòa mà tiếp nhận.

Nhưng bọn người Hắc Hồ lại không như vậy, bọn họ chính là tám bùa hộ mệnh lão gia để lại cho người nắm quyền tương lai của nhà họ Nam, cũng là người giám sát của kẻ nắm quyền tương lai, lúc trước Nam Khôn có bị lão gia ném vào tổ chức Hắc Hồ rèn luyện vài năm, không chỉ có tình cảm với bọn họ, hơn nữa lại tiếp nhận vị trí một cách danh chính ngôn thuận, Nam Duệ sử dụng thủ đoạn lên nắm quyền, khi dễ hắc không qua được cửa nơi đó nên bọn họ mặc kệ Nam Duệ có phải máu mủ nhà họ Nam không, chộc đến chủ nhân của bọn họ, giết!

Tổ chức lính đánh thuê trong Xích Thủy chỉ nhìn tiền mà làm việc, làm gì có tài cán cần xé nhau với Hắc Hồ vì Nam Duệ?

Nếu sau lưng hắc không có một phần tử khủng bố quốc tế, có một gia tộc Kono thì tổ chức Hắc Hồ cũng đã sớm ra tay rồi.

Nam Duệ bỗng chốc bị gã chọc đúng điểm yếu, mặt sa sầm xuống, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy trên lầu có tiếng thủy tinh vỡ.

Phản ứng của Jason rất kì quái, lập tức đoán được Triển Du đã xảy ra chuyện, thoáng cái đã đứng vọt dậy, bỏ lại Nam Duệ chạy lên lầu.

Gary dẫn theo cảnh vệ cũng vọt vào, ngay cả chào hỏi cũng không thêm, trực tiếp tháo chạy lên lầu.

Cuối cùng Jason vẫn chậm một bước.

Triển Du vốn đang nằm xụi lơ trên giường không biết lấy đâu ra sức, cầm đuôi đèn đập nát cửa sổ, nhảy xuống từ lầu hai.

Tầng trệt của biệt thự này không cao lắm nhưng cũng không thấp, hướng chi dưới mặt đất toàn đá cuội, nếu nhảy thẳng xuống, không vỡ đầu thì tối thiểu cũng phải chấn động não, cũng may Triển Du không thật sự muốn tìm cái chết, nhưng dù có thế nào cũng bị thương không nhẹ, vừa gãy xương vừa chấn động não, sốt cao không dứt, toàn thân đều là vết thương do mảnh thủy tinh găm vào.

Jason nhìn cô hôn mê bất tỉnh, ánh mắt lạnh lùng như đá ném sông ngàn năm, xoay người hạ lệnh giết toàn bộ bác sĩ chữa bệnh và nhân viên chăm sóc cho cô, Gary vừa xoay người đi thực thi mệnh lệnh thì nghe gã nói: “Ném hai người kia vào nồi nước đun sôi, rút gân mang tới cho cô ấy tắm bổ!”

Hai người mà gã nói tất nhiên là Đồng Kiều và Chiến Cát.

Chỉ là gã không biết khi gã hạ lệnh thì Đồng Kiều và Chiến Cát cũng đã “vượt ngục”.

Lúc Gary dẫn người tới thì người canh “ngục giam” không còn, cửa bị phá, ngay cả cột điện cao thế ở bên ngoài cũng bị phá!

Không ai biết bọn họ trốn đi thế nào, trốn đi đâu.

Thiếu chút nữa Jason đã tức đến vỡ tuyến tiền liệt, vẫn chưa nguôi giận thì tin xấu lại nối gót nhau tới, số vũ khí gia tộc Kono bán cho chính phủ Nam Phi đã bị chìm trên biển Somalia, cả 2kg C4 và chiếc chiến thuyền đều bị nổ tan thành mây khói.

Không cần đoán cũng biết là do Hắc Hồ làm.

Gia tộc Kono điều động một lượng nhân lực lớn đi phá tan tàn căn cứ Hắc Hồ nhưng ngay cả một cộng đồng người cũng không tìm thấy.

Có câu kẻ trăn chân không sợ mất giày, tổ chức Hắc Hồ vốn xuất thân là tử sĩ, hiện giờ không hề có cổ kị gì, quả thật là ác ma xuất thế, trước kia Jason dùng thủ đoạn trên những người nhà họ Nam thì bây giờ các anh em trong Hắc Hồ đến gia tộc Kono bắt từng người một, mấy ông lão trong bang không ngừng kêu khổ, gọi vô số cuộc điện thoại, thúc giục Jason đi cứu như đang đòi mạng.

Triển Du hôn mê hai ngày trời, khi tỉnh lại cũng đã bớt sốt, nhưng toàn thân đau thấu xương.

Tác dụng phụ của loại thuốc giãn cơ quá lớn, Jason cũng không muốn cô tìm cái chết nên dùng một loại khóa vô cùng khó mở khóa cổ tay cô lại, hơn nữa bên trong còn có mạch điều khiển, ra khỏi phạm vi sẽ tự phát nổ, như vậy gã còn chưa yên tâm, còn bắt cảnh vệ canh giữ 24h.

Một tuần sau rốt cuộc Triển Du đã khôi phục lại một ít dưới dự “chăm sóc tỉ mỉ” của gã.

Vì vậy đêm đó Jason dẫn cô lên máy bay trở về đại bản doanh của gã.

Không phải gia tộc Kono mà là cơ sở nghiên cứu ETA ở Italy của gã.

Việc chồng chất như núi, chân Triển Du lại bị thương chưa lành nên sau khi trở về Jason cũng không ép buộc gì Triển Du, nhưng mà mỗi tối đều ôm người không buông tay, sau khi Triển Du nhảy lầu một lần cũng rất an phận, không mắng không chửi, ngay cả Jason hôn cô, cô cũng không né tránh. Mới đầu Jason còn tưởng rằng cô đang giả vờ gian trá gì, về sau giằng co một thời gian ngắn Triển Du vẫn an tĩnh như vậy hẳn hơi buông lỏng cảnh giác.

Chỉ là đám người Hắc Hồ kia gần đây càng lúc càng càn rỡ, phá hủy nhiều căn cứ điểm của gã ở châu Á.

Ngày hôm qua lại còn giết chết một nguyên lão của gia tộc Kono.

Jason hận đến chết mấy lão già ngồi không ăn bám kia trong gia tộc Kono, thật ra trong lòng đang ước Hắc Hồ giết sạch bọn họ đi nhưng ngoài mặt lại không thể làm quá, vì trấn an mấy ông chú họ bác họ trong bang mà hôm nay phải tự mình trở về Munich một chuyến.

Kết quả gã vừa đi được nửa ngày thì căn cứ đã xảy ra chuyện.

Lúc chàng vạng tối, Vincent ở lại phòng thủ căn cứ nhận được điện thoại của Gary, bảo hắn đưa người tới sân bay đón Evan Ventas – đồng bọn đã từng hợp tác với Jason nghiên cứu virus sinh học, cũng bảo hắn phải cẩn thận xác nhận người cho rõ.

Vậy mà khi đến sân bay Vincent không đón Evan Ventas mà lại rước đến một đám ác ma.

Bóng đêm trong vắt mà lạnh lẽo, dày đặc bảo phủ trái đất.

Một cuộc đối đầu sinh tử kịch liệt đã diễn ra ngắn ngủi vài phút tại bãi đỗ xe dưới hầm của sân bay thủ đô đã gần đến hồi kết.

Sát khí nồng đậm tràn ngập không khí, chiếc Hummer màu đen ầm ầm nổ mạnh, vài tên da đen rồi vài đáng người khô ngô lục đục ngã xuống trong mưa bom bão đạn, Vincent hốt hoảng trốn vào sau lưng chiếc Audi, vẫn đang chống lại nguy hiểm, đám người đuổi theo hắn cũng không thêm nhìn, giơ súng ra bắn.

Đường đạn dày đặc bay trong không khí, phi tốc đuổi theo Vincent, bắn vào xe cùng cột đá gần đó, đá văng khắp nơi.

Lực lượng chênh lệch nhau đánh giáp lá cà, Vincent không dám lãng phí đạn, đang do dự phải rút lui thế nào thì một người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh như màu rừng cây lại mang theo vẻ quỷ mị bất thành linh xuất hiện trên mũ chiếc xe sau lưng hắn với một con dao găm.

Tốc độ nhanh như chớp khiến cho Vincent không có thời gian phòng ngự hay phản kích.

Lưỡi dao như hàm cá mập cơ hồ găm toàn bộ vào cổ hắn, đầu gối cũng truyền đến cơn đau đớn kịch liệt.

Vincent cũng không còn sức phản kháng, hai mắt tối sầm té ngã trên mặt đất, nhìn Nam Khôn như một Tu La khát máu đến từ địa ngục, đứng trên cao nhìn xuống hắn, sau đó vừa nhấc chân lên đã hung hăng giẫm lên cổ hắn, dùng giọng nói không chút biểu cảm hỏi: “Người đang ở đâu?”

Vincent không lên tiếng, não thiếu dưỡng khí, cảm giác bị đè nén không thể hít thở được khiến mặt hắn đỏ bừng, hai mắt trợn lên.

Nam Khôn nói lỏng chân, để cho hắn hít thở một hơi, sau đó dùng lực thật lớn giẫm lên một lần nữa: “Người đang ở đâu?”

32. Chương 32: Tiểu Biệt Thật Vui

10h 30 tối, màn trời phía dưới, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Triển Du vốn đang nằm co người bên cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần như đã nhận ra gì đó, đột nhiên lẳng lặng mở rộng tầm mắt, quay đầu lại nhìn chằm chằm ra cửa, đôi mắt đen láy không gợn sóng kia cất giấu một vẻ khấn trương cùng hưng phấn.

Một giây sau, cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra, một người cao lớn mạnh mẽ kiên cường xuất hiện ở cửa ra vào.

Trong mắt Triển Du hiện lên vẻ kinh ngạc, tự mình bước đến chỗ người đàn ông kia, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nam Khôn...”

Mặc dù nét mặt cô tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng mà hơi giọng nói run rẩy lại tiết lộ trong lòng cô có điều lo lắng.

Người đến không phải là người cô dự tính, nhưng lại là người cô muốn gặp nhất.

Ngày đó nghe tin Nam Khôn chết đi cô không tin, nhưng trong lòng thật ra cũng không nắm chắc lắm, mấy ngày nay trên nét mặt cô mặc dù giả bộ rất bình tĩnh, nhưng có trời mới biết trong lòng cô có bao nhiêu sốt ruột lo lắng, cho đến lúc này thật sự thấy người cuối cùng cô mới như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm.

Bước chân của Nam Khôn đặc biệt lớn, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Triển Du.

Sau đó Triển Du mới vừa giãy giụa đứng lên thì đã bị dùng tay kéo vào trong lòng, tiếng tim đập loạn nhịp cách một lớp quần áo vang lên lên tai Triển Du, làm cho cô cảm thấy trái tim mình đã cùng chung nhịp đập với Nam Khôn, nhịp nhàng mà rung động.

“Rời khỏi đây trước rồi nói sau.” Nam Khôn hôn lên đỉnh đầu cô, lập tức ôm Triển Du sải bước rời đi.

Có Hắc Hổ yểm hộ, dọc theo đường đi cơ hồ là không bị cản trở.

Lên xe Triển Du cùng Nam Khôn dùng máy bộ đàm gọi điện cho Mục Hàn báo bình an, thuận tiện thông báo hiện giờ bọn họ đã có thể hành động.

Hôm đó hộ lý vừa vào cửa, Triển Du chỉ nhìn lướt qua đã biết người phụ nữ đó đã bị thôi miên, cô biết Đồng Kiêu cùng Chiến Cát đã nghĩ ra cách để trốn thoát, về sau khi cô gái kia tiêm thuốc đã chứng thực suy đoán của cô là đúng.

Nhảy lều để giữ gìn sự trong sạch cho chính mình, cũng là để giúp Đồng Kiêu kéo dài thời gian, càng là để xâm nhập vào đại bản doanh của địch.

Thật ra sau khi chạy thoát hai người Đồng Kiêu cũng không đi xa mà vẫn mai phục tại chỗ chờ Jason trở lại đại bản doanh.

Hôm nay nghe Jason nói muốn đến Munich, Triển Du đoán Liệp Ứng và những đồng nghiệp khác sẽ hành động vào đêm nay, lại không nghĩ rằng Nam Khôn vẫn đến trước mấy người Đồng Kiêu một bước. Không cần nghĩ cũng biết hẳn có bao nhiêu vội vã.

Giờ khắc này trong lòng Triển Du ngoài vui mừng còn tràn ngập cảm động, cô thật quá may mắn mới có thể gặp được một người đàn ông quan tâm đến cô như vậy.

Nam Khôn để Triển Du ngồi trên đùi mình, cánh tay rắn chắc nắm chặt bả vai của cô, hỏi: “Muốn Hắc Hổ đến hỗ trợ không?”

Triển Du lắc đầu: “Lao đại cùng mọi người đã thu xếp xong rồi.” Đêm nay sẽ xông vào hang ổ của Jason.

Hắc Hổ gần đây liều lĩnh như vậy đã khiến cho cảnh sát hình sự quốc tế chú ý, nếu lúc này lại nhảy ra giúp Liệp Ứng bắt Jason, thân phận rất bất tiện, còn có thể khiến cho Liệp Ứng bị khiển trách.

Nhớ tới Jason, Triển Du thở dài trong lòng, hỏi: “Anh đã phái người đến Munich rồi sao?”

Nam Khôn hiểu được ý của cô, giọng điệu thoáng cái trở nên lạnh lẽo lên: “Hắn phải chết!”

Nhưng mà cấp trên yêu cầu bắt sống gã mà.

Tuy rằng Đồng Kiêu cùng Chiến Cát hiện đã ở Munich nhưng mà thất sự là không thể khinh thường thực lực của Hắc Hổ, ngộ nhờ bọn họ giết Jason trước thì mấy ngày chịu nhục này của cô sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Triển Du cũng rất khó xử trong lòng, ôm cổ Nam Khôn, âm giọng nói: “Anh yêu, em biết rõ trong lòng anh khó chịu, nếu như có thể em còn muốn giết hắn hơn bất kì người nào khác, nhưng mà cấp trên nói hắn vẫn còn hữu dụng, hắn không thể chết được, ít nhất bây giờ còn không thể chết được, bằng không cố gắng mấy tháng nay của bọn em đều uống phí. Em cam đoan với anh hắn nhất định sẽ đã bị trừng phạt xứng đáng, đừng để cho sự cực khổ của em trở nên vô ích được không?”

Chân mày Nam Khôn chau lại, không lên tiếng, hơi thở hơi nặng nề, như đang đè nén gì đó.

Triển Du thấy thế vội vàng lên hôn môi hắn nhằm trấn an, khẽ nói: “Hắn vẫn chưa làm được gì.”

Xúc cảm mềm mại xa cách đã lâu cộng thêm lời giải thích vừa rồi của Triển Du làm con người Nam Khôn rút lại, cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, hàng chân mày nhíu chặt của hắn thả lỏng, vẻ tàn khốc hiện lên trong ánh mắt, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp bởi viên đạn bọc đường của Triển Du.

Thôi, dù sao đẳng đến khi người nào đó được đưa lên toà án quân sự vẫn còn cơ hội, không vội.

Hai người ôm hôn nhau nồng nhiệt, thân thể dán chặt như keo dán, cánh tay Nam Khôn ôm Triển Du càng siết càng chặt, bá đạo cướp đoạt hơi thở của cô, rời khỏi môi nhau bọn họ thở hổn hển, trán kề sát vào nhau, mắt Nam Khôn vẫn nhìn chăm chăm vào Triển Du, nhưng lại nói với A Đông đang ngồi trước: “Gọi điện thoại cho Sơn Lang.” Bọn họ rút lui.

Mặt A Đông không cảm xúc trả lời “Vâng” sau đó lập tức gọi cho nhóm người của Sơn Lang.

Triển Du nghe vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời mới ý thức được chính mình đang ở trong tình thế cấp bách, lại đang truyền hình trực tiếp cảnh ân ái cùng Nam Khôn ở trước mặt A Đông, mặt lập tức nóng bừng, vội dẫu vào cổ Nam Khôn không nói gì.

Sắc mặt căng thẳng của Nam Khôn rốt cuộc cũng hiện lên nụ cười.

Trở lại khách sạn, hầu như cả ngày chưa cơm nước gì nên hắn ăn một bữa no nê.

Triển Du ở bên cạnh nhìn, trong lòng cảm khái vô hạn, hỏi: “Có phải anh dùng hành tung của Aki và Thanh Mộc làm giao dịch không?”

Ngày đó nghe Gary nói Nam Khôn chết, sâu trong đáy lòng cô sợ dĩ không tin là vì cảm thấy Nam Khôn có thể tìm được một bước đột phá từ Thanh Mộc, bởi vì nhược điểm của Thanh Mộc quá rõ ràng, Aki tử huyệt của cô ta, Nam Khôn thông minh như vậy không thể nào không biết được điều này.

Nam Khôn nhẹ gạt đầu, nói: “Vốn đã định cho người nào bình an cho em.”

Nhưng tên Jason kia quá đa nghi, sau khi trở về sẽ hỏi Thanh Mộc ra hỏi, Nam Khôn đợi cả đêm cũng không đợi được tin tức của Triển Du, hắn tức giận cực kì, ngày hôm sau cho nổ cả kho hàng của gia tộc Kono.

Triển Du chưa xót trong lòng, vuốt ve khuôn mặt Nam Khôn trêu ghẹo: “Em biết Tứ gia anh không phải hạng tầm thường mà.”

Khóe môi Nam Khôn nhếch lên, bắt lấy tay của cô đưa đến miệng khẽ cắn một cái, mặt không đổi sắc lưu manh đùa giỡn: “Nhưng mà gần đây vì tìm em, anh đã làm tất cả mọi việc có thể, cho nên đồng chí Triển Du, đêm nay có phải em cũng nên ‘Lấy thân báo đáp’ để khen thưởng anh một chút không?”

Đầu Triển Du đầy hắc tuyến, mỉa mai: “Tứ gia, căn bệnh chưa thỏa mãn dục vọng, phải chữa nha!”

Nam Khôn đi qua dùng một tay bế cô lên, gian xảo nói: “Vậy bây giờ em đến chữa bệnh cho anh đi”

Triển Du: Mẹ kiếp!

Bóng đêm xinh đẹp, yên tĩnh như nước.

Triển Du mặt đỏ tai hồng ngồi trong bồn tắm lớn trong phòng tắm của khách sạn, giống như đang ngồi thiền.

Nam Khôn cầm khăn tay đang vô cùng chăm chú kỳ lưng cho cô, hơn nữa còn cẩn thận làm người khác cảm phần.

“Em yêu, xoay qua chỗ khác.”

Mặc dù hai lần trước xong việc cũng là Nam Khôn giúp cô rửa tắm, nhưng khi đó Nam Khôn thật sự chỉ đang tắm.

Đêm nay người nào đó lại hoàn toàn là mượn cơ tắm rửa để sàm sờ, hần sờ sàng còn chưa tính, hơn nữa lại còn vừa ăn vừa đánh giá.

Vết thương trên chân Triển Du chưa khỏi hẳn nên không chống lại hẳn, ngồi một chỗ loay hoay một hồi, bị hẳn trêu chọc khiến hai gò má ửng hồng, giận dữ nói: “Còn lại để tự em làm.”

“Em yêu, toàn thân cao thấp của em có chỗ nào anh chưa từng sờ nào?”

Đang nói chuyện, Nam Khôn vứt khăn tay qua một bên, bàn tay nóng hổi nhẹ nhàng chạm qua hai điểm trước ngực Triển Du, thẳng một đường vuốt ve xuống giữa hai chân Triển Du, trêu ghẹo khiến trong nháy mắt thân thể Triển Du căng thẳng, bối rối kẹp hai chân lại: “Lưu manh!”

Tay Nam Khôn vẫn cố chấp chui vào chỗ sâu hơn, lòng bàn tay dày rộng khê chà xát nơi mềm mại kia.

Quả thật Triển Du không thể nhịn được nữa, bắt lấy móng vuốt tà ác kia, xấu hổ giận dữ nói: “Đừng làm nữa!”

Nam Khôn sáp tới há miệng ngậm ngón tay cô, cười xấu xa nói: “Muốn không?”

Toàn thân Triển Du đều run rẩy, cắn răng mắng một câu rồi lại hoàn toàn thỏa hiệp.

Năm phút sau, trong phòng ngủ rộng lớn, ngọn đèn mập mờ, màn cửa sổ buông xuống, người nào đó rốt cuộc cũng thực hiện được gian kế đề Triển Du dưới thân, ngậm hai nụ hoa trước ngực cô, vươn đầu lưỡi ra không nặng không nhẹ trêu đùa, tay kia dùng lực vừa phải xoa nắn.

Hàng mi cong của Triển Du cụp xuống, mặt đỏ đến sắp nhỏ máu.

Thân thể tuôn ra một khoái cảm quen thuộc, cô khó khăn vặn vẹo thân thể, muốn dùng gì đó che giấu sự căng thẳng cùng ngưỡng ngưỡng trong lòng.

Nam Khôn lại dùng một tay đè cô lại, sau đó yêu thương hôn một đường thẳng đến rốn, sau khi dừng lại một chút lại dần dần mò xuống.

Triển Du đoán được ý đồ của hẳn, mạnh mẽ hít một hơi, dùng tay nắm lấy mái tóc ngắn mềm mại của hẳn, muốn ngăn lại.

Nam Khôn hôn lên vùng bụng bằng phẳng cùng căng cứng của cô, giọng khàn khàn: “Em yêu, đừng kháng cự anh.”

Giọng nói trầm thấp nghẹn ngào của hẳn chứa đựng một sự sùng nịnh cùng thâm tình nồng đậm, tản ra một ma lực mê hoặc lòng người.

Triển Du bị hẳn mê hoặc, rốt cuộc chậm rãi buông lỏng tay ra.

Nam Khôn cười cười, chui đầu vào giữa hai chân cô, dùng sự kiên nhẫn cùng nhiệt tình lớn nhất của hẳn lấy lòng cô.

Xúc cảm nóng ướt mang theo sự ma sát biến hợp chất đơn giản trở nên phức tạp kích thích mọi cảm quan như đang đẩy lên một ngọn thủy triều, Triển Du nhếch môi, ngực phập phồng kịch liệt, khoái cảm mãnh liệt đánh sâu vào lí trí của cô, ý đồ muốn hút cô vào, làm cho trong nháy mắt tim cô đập rộn ràng, như muốn chết đi.

Đầu lưỡi mềm mại của Nam Khôn không ngừng che chở cùng sùng nịnh hơn mật đạo chặt khít của Triển Du.

“Ừm...” Triển Du không kìm lòng được bật ra một tiếng ngâm khê, gương mặt ngập tràn xuân sắc.

Sau nửa ngày cảm giác được cơ thể Triển Du đã đạt đến cực hạn, Nam Khôn nặng nề chạm vào làm cho Triển Du không thể không chế được khê gọi thành tiếng.

Nam Khôn mỉm cười liếm liếm khóe miệng, bưng lấy mặt cô, giọng ồm ồm hỏi: “Thoải mái không?”

Thân thể Triển Du vẫn còn dư âm đang run nhẹ, lại rất nghe lời gật gật đầu.

Người đàn ông tà ác kia lại lên tiếng: “Anh còn có thể làm cho em thoải mái hơn nữa, muốn không?”

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đen sâu thẳm của Nam Khôn ngập tràn sủng ái cùng thâm tình, sóng mắt lưu chuyển, vẻ vui sướng bùng lên từ sâu trong đáy mắt, đôi mắt càng phát ra vẻ đa tình nổi bật trên gương mặt ngọc của hắn.

Triển Du lẳng lẳng nhìn hắn, trong nháy mắt như không thể thở ra được, đến hít thở vào cũng khó khăn.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, cô ôm chặt lấy cổ Nam Khôn, động tình nói: “Chỉ cần là anh cho, em đều muốn.”

33. Chương 33: Anh Là Đồ Lưu Manh

Lửa nóng kích tình dày đặc trong phòng đối lập với một mảnh tối đen ngoài cửa sổ.

“Ừm...” Triển Du cảm giác như trái tim mình như muốn phá lồng ngực nhảy ra. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi vật nam tính cứng rắn ấy của Nam Khôn tiến vào, cô vẫn cảm thấy bụng chướng lên khó chịu.

“Ngoan, hít thở đi, thả lỏng.” Người Nam Khôn nóng hổi như bị bắt lửa, thân dưới kêu gào muốn tiến vào. Hắn dụ dăng vuốt ve làn da mềm mại của cô, rồi lại hôn xuống đôi môi tuyệt hảo vốn đã sưng đỏ, eo chậm rãi đưa tới.

Đêm nay, sau khi gặp được Triển Du hắn vẫn luôn cố gắng áp chế những cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, cũng không thể hiện ra sự lo lắng cùng nhớ nhung đối với Triển Du, cũng không chủ động nhắc đến nỗi phần hận của hắn dành cho Jason. Nhưng mà, có trời biết trong lòng hắn có bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu phần nộ.

Sau khi tiến vào hoàn toàn, xúc cảm nóng bỏng, ướt át như một phép chú, khiến tâm tư vốn bất an của hắn cuối cùng cũng bình ổn lại. Mà chuyển thành niềm vui sướng khi mất đi lại có được, hắn nắm vòng eo nhỏ nhắn của Triển Du, chậm chậm tiến vào, để cho cô chậm rãi thích ứng.

Triển Du hơi run rẩy ôm chặt thân thể nóng hổi, chăm chú đáp lại cái hôn nồng nhiệt của hắn.

Sau khi thích ứng, dần dần, một cảm giác vui thích quen thuộc xuất hiện, chạy dọc theo bụng của cô tiến xuống làm cô không nhận được phải cong người lên.

Nam Khôn vừa hôn, tay vươn ra nhanh chóng chụp đến trước ngực Triển Du, xoa nắn khuôn ngực tuyệt hảo của cô, tạo ra cho Triển Du sự khiêu khích tuyệt hảo.

Tâm lý cùng sinh lý nhận được khoái cảm tốt cùng, lan tràn khắp thân thể, Triển Du cảm giác như mình đang rơi vào một cơn mơ mỹ diệu, suy nghĩ dần hỗn loạn, sự kiên cường tự chủ cũng bị thể tiến công kích thích của người đàn ông này dần phá vỡ.

Nam Khôn nhìn thẳng vào cô, nhìn gò má trắng nõn thanh điểm động lòng người. Nơi tư mật thít chặt lại mềm mại tựa như có một lực hấp dẫn kỳ dị, treu chọc khiến mọi tế bào của hắn như muốn kêu gào.

Trong lòng muốn bộc lộ ý nghĩ yêu thương với cô, rốt cục hắn không nhận được nữa, tốc độ cũng nhanh dần.

“Ừm...” cuồng triều kích tình lan tràn, Triển Du run lên, ánh mắt cô từ từ mê ly.

Nhận thấy điều ấy, Nam Khôn cúi người hôn môi của cô, khàn giọng hỏi: “Lên đỉnh rồi?”

Mặt Triển Du đỏ hồng, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Nam Khôn lại dùng thêm sức: “Như vậy, thoải mái không?”

Giọng nói của Triển Du cũng trở nên run rẩy: “Thoải mái”

Hắn cảm thấy sung sướng, khẽ dụ dỗ: “Thoải mái thì kêu ra đi nào, anh muốn nghe tiếng kêu của em.”

Triển Du khòe như sắp khóc: “Không đâu...”

“Nghe lời nào, nơi này chỉ có chúng ta, ngoại trừ anh ra, không ai có thể nghe thấy, thả lỏng đi.” Nam Khôn nói. Một tay hắn nâng chân cô lên, tay kia nắm tay cô đưa đến nơi hai người kết hợp, tiếng nói của hắn gợi cảm đến cực điểm: “Chạm vào nó”

“Không... A” Triển Du kháng cự không chịu cầm lấy vật nóng hổi nhiệt tiết của người đàn ông, tay như bị bóng kêu thành tiếng.

Thị giác bị cuồng dã kích thích khiến dục vòng của Nam Khôn dâng lên vô hạn.

Nam Khôn cười cười, lần nữa cúi người ngậm lấy hạt tròn trước ngực cô mút nhẹ, thân dưới bỗng tăng thêm lực đạo.

“Trời ạ...” thân thể Triển Du trong nháy mắt căng thẳng, thở dốc nói: “Nhẹ một chút...”

Kể nào đó thấy cô như thế thì động tình, nuốt ngụm nước miếng, khoái cảm cuộn cuộn dâng lên, hắn chẳng những không giảm bớt lực đạo, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ.

Cảm giác thẹn lẩn với thỏa mãn thay nhau đánh sâu vào thần kinh Triển Du, miệng cô nghẹn ngào, nức nở: “Nam Khôn, không... không được... Em... chịu không được”.

“Không được?” Nam Khôn cắn vành tai cô, thở dốc cười nói: “Nói cho anh biết, là cảm giác gì mà không được?”

Khoái cảm như cuồng triều vọt về phía cô, kịch liệt chấn động, Triển Du chỉ cảm thấy như có một nguồn lực cực mạnh đang không ngừng đánh sâu vào chính mình, càng lúc càng sâu, càng mãnh liệt, cả linh hồn cũng hoảng hốt, cô nâng tay che mắt khóc lên, “Hic.. đồ đểu!”

“Bảo bối” Nam Khôn bị phản ứng của cô kích thích, bưng bưng phần chắn, hắn cúi người cầm tay cô, mười ngón đan xen, rồi lại hung hăng hôn lên môi cô, đầu lưỡi muốn cướp đi tất cả sự non mềm, tận tình thông thả nhắm nháp, trong đôi mắt chứa đựng vô tận nhu tình dành cho cô.

Uyen ương giáo cảnh, một phòng ôn tình.

Nam Khôn nhiệt tình “ăn” lần đầu, vẫn còn chưa thỏa mãn nhưng cũng không nỡ khiến cô tiếp tục cùng hắn. Tắm rửa xong, hắn bế Triển Du lên giường, vành tai và tóc mai chạm nhau, mặt hắn không đổi sắc nói lời tâm tình bên tai cô.

Toàn thân Triển Du mềm nhũn, mệt mỏi liên tục uốn người ngủ gật trong ngực hắn, chợt nghe Nam Khôn nói: “Em yêu, sau khi nhiệm vụ lần này chấm dứt, em có thể được nghỉ bao lâu?”

Ngày mai, Triển Du, Mục Hàn sẽ trở lại thành phố B, hắn cũng phải quay lại Xích Thủy giải quyết cục diện rối rắm, không thể rời đi nhanh chóng, nếu ngày nghỉ của Triển Du quá ngắn, đến lúc đó bọn họ chắc phải xa nhau nhiều tháng mới gặp mặt được.

Triển Du nghĩ nghĩ, không chắc chắn nói: “Khoảng một tháng, nhưng cũng còn phải xem tình hình bên Jason Kono thế nào đã.”

Vốn nhiệm vụ lần này của họ là bắt Kuluojiama, lại không ngờ rằng Kuluojiama này chính là John –kẻ đào tẩu một năm trước.

Lúc trước, gã kia không chỉ mang đi một loại thuốc gọi là “Sleepless Warrior” (chiến sĩ không ngủ) đang trong quá trình thí nghiệm mà còn trộm đi một nhóm pháo hạt nhân GT52 mới nghiên cứu.

Loại thuốc ấy cùng loại với thuốc kích thích nhưng cũng khác với các loại thuốc kích thích thông thường.

Nó chứa một loại nguyên tố kích thích đồng hóa, có thể xúc tiến tế bào sinh trưởng cùng phân hóa, khiến cơ thể khuếch trương, thậm chí còn có công năng tái sinh những phần cơ thể bị gãy, hơn nữa gần như không có tác dụng phụ đối với cơ thể.

Trước đây không lâu còn có tin tức nói quá trình nghiên cứu loại thuốc này tiến triển rất nhanh, cũng tính dùng nó chế tạo “Chiến sĩ tương lai siêu cấp”, dùng để duy trì ưu thế về khoa học kỹ thuật của Mỹ.

Hắn lần gần nhất bại lộ tung tích là ở Mexico trong một tổ chức vũ khí.

Nếu đây là thật, đến lúc đó có thể Liệp Ưng sẽ tiếp tục phụ trách điều tra.

Bởi thế, Triển Du cũng không thể xác định ngày nghỉ của mình.

Cơ mật trong tổ chức các cô, Nam Khôn không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: “Nếu có thể nghỉ một tháng, em có tính toán gì chưa?”

Triển Du nghe ra ẩn ý của hắn, đột nhiên trở mình ngồi lên người hắn, cười tủm tỉm nói: “Không biết Tứ gia có đề nghị gì tốt không nhỉ?”

Trước kia mỗi lần nghỉ, cơ bản cô đều ở nhà cùng ba, nếu không cũng là theo chân các anh em đi khắp thế giới khám phá, hiện giờ có Nam Khôn, nhất định phải sắp xếp lại cái lịch trình ngày nghỉ nha. Nhưng thấy giọng điệu này của Nam Khôn, hình như hắn có quyết định khác.

Nam Khôn nói: “Cha vợ đến nay chắc vẫn còn tưởng Mục Hàn là con rể tương lai của bác ấy nhỉ?”

Triển Du đỏ mặt, nói: “Ai là cha vợ anh, da mặt thật là dày.”

Nam Khôn cười cười, ý thử cô: “Không thì hôm nào anh đến giải thích rõ ràng cho bác ấy về hiểu lầm này nhỉ?”

Triển Du đương nhiên hiểu ý hắn, trên mặt dần thu lại vẻ vui vẻ, đột nhiên không lên tiếng.

Cô biết rõ Nam Khôn làm chuyện gì đều rất chân thành, hơn nữa, chuyện này sẽ sớm đã phải xảy ra. Hắn nói như vậy, hẳn là trong lòng đã đưa ra quyết định nào đó.

Nhưng đột nhiên cô lại có chút không yên tâm. Cô không biết tương lai mình có thể gánh nổi tình cảm sâu đậm này của hắn hay không.

Bởi vì ngay cả chức trách cơ bản nhất của một người phụ nữ cô cũng không thể làm được.

Nam Khôn thấy ánh mắt cô lộ ra vẻ chần chừ cùng mâu thuẫn, lòng trầm xuống, giọng nói lại càng ôn nhu: “Em đang băn khoăn điều gì?”

Cô đang suy nghĩ, trong tương lai của cô có thể không sinh con dưỡng cái cho hắn được, còn có thể bỏ lại hắn bất cứ lúc nào/

Kể ích kỷ như cô, hắn cũng muốn sao?

Trầm ngâm thật lâu, ánh mắt Triển Du lại hiện lên vui vẻ, ra vẻ thoải mái nói: “Anh chắc không? Chỗ em không cho phép trả hàng đâu.”

Nam Khôn lẳng lặng nhìn cô một lát, đột nhiên nở nụ cười: “Đã bị anh găm ra bã rồi cũng không thay đổi được nữa, còn tính toán gì nữa.”

34. Chương 34: Sủng Ái Vô Hạn

Bắt đầu từ tối qua các tổ nhỏ của Liệp Ưng bắt đầu hành động rất thuận lợi.

Vận may của Jason lần này hình như kém hơn nhiều so với một năm trước.

Bận việc lâu như vậy, đến cuối cùng thịt không tới tay lại chuốc phiền toái vào người, lại còn tự đưa mình vào trông.

Triển Du cùng Nam Khôn như keo sơn triền miên cả đêm, ngày hôm sau hai người tuy lòng đều không muốn nhưng thật sự không thể dây dưa thêm nữa, tâm tình một lúc rồi mỗi người một ngả ở Rome.

Sau khi nhóm của Mục Hàn trở về tổng bộ ở thành phố B, làm xong kiểm tra sức khỏe và khảo sát tâm lý rồi đến văn phòng của bộ trưởng Lưu báo cáo.

Sau đó cùng với các chuyên viên trong chi cục 9 vùi đầu vào công tác thẩm vấn Simon và Jason.

Mấy ngày đầu nhóm người Mục Hàn đã đem hết tất cả vốn liếng ra cũng không moi được bao nhiêu tin tức từ miệng Jason.

Về sau Jason nói ra điều kiện, yêu cầu gặp mặt một mình Triển Du, Triển Du lập tức tới.

Trong phòng thẩm vấn nho nhỏ, Triển Du cùng Jason ngồi trên bàn, bộ đồng phục màu đen ôm sát lấy những đường cong cơ thể cô, tản ra một loại hơi thở lão luyện linh hoạt khơi dậy dự vọng của đàn ông.

Ánh mắt Jason nhìn cô nghiên ngẫm, vẻ mặt không hề sợ hãi: “Em vẫn vậy, ăn bao nhiêu khổ sở cũng không chịu ngoan ngoãn một chút.”

Tôi đã cảnh cáo em nhiều lần như vậy mà em vẫn quay người lại là quên không còn một mảnh.

Triển Du hiểu lời uy hiếp của gã, lửa giận dâng lên trong lòng, lạnh lùng nói: “Bản thân mình cũng khó bảo toàn còn đòi dọa dẫm người khác, không thấy xấu hổ à?”

Khóe môi Jason nhếch lên, nụ cười lười biếng không mang theo chút xấu hổ hay lo lắng cho vận mệnh của mình, dù có cũng chỉ là ngọn lửa cuồng vọng đáng ghét.

Gã nói: “Em thật sự nghĩ cái nhà giam vài tắc vuông này của các người có thể giam được tôi sao?”

Triển Du nổi giận trong lòng, tầm mắt dán trên khuôn mặt âm lãnh của gã như hai lưỡi dao sắc bén, hận không thể khoét ặt gã máu me đầm đìa, nhưng thân phận đặc thù cùng rèn luyện chức nghiệp hàng ngày không cho phép cô nói tục: “Nếu anh có bản lĩnh thì có thể thử xem.”

Jason không lên tiếng, ánh mắt nóng bỏng trở lại dò xét trên mặt Triển Du, sóng mắt lưu chuyển, ngoại trừ vẻ khiêu khích táo bạo còn lộ vẻ tự tin, dường như lần này gã đến đây là có mục đích riêng.

Triển Du vừa tức giận lại vừa có chút bất an trong lòng, đang định lên tiếng thì nghe gã lớn lối nói: “Không phải các người muốn biết tư liệu nghiên cứu loại thuốc kia cùng với súng hạt nhân kia ở đâu sao? Tôi sẽ nói cho em biết.” Nhưng mà... Tôi sợ các người chỉ lãng phí thời gian thôi.

Hàng lông mi của Triển Du giật giật, híp mắt lại nhìn gã, dường như đang muốn xác định độ tin cậy trong lời gã nói.

“Gia tộc Michelle ở Mỹ và ‘nông trường’ Mexico.”

“Thăng thần” như vậy không khác gì đã chủ động đi vào con đường chết, nhưng gã vẫn không hề băn khoăn khai ra.

Không phải bởi vì sợ bị dụng hình, chỉ là bởi vì lúc này nhìn thấy cảm xúc phong phú trong ánh mắt mỹ nhân, tâm trạng của gã rất tốt mà thôi.

Hàng mi thanh tú của Triển Du chau lại, trong lòng biết rõ lời hắn nói là thật, cũng biết nhất định đây không phải là toàn bộ.

Nhìn dáng vẻ cuồng vọng của gã, cô không chút nghi ngờ trong này có cất giấu gì đó, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng có thể sớm giải quyết gã này triệt, miễn cho gã ở đây gây họa, nhưng lại vướng mấy cái trình tự chó má của tổ chức cảnh sát quốc tế.

Cứ kéo dài như vậy, ngày nào đó thật sự để tên khốn nạn này chạy thoát cũng không phải là không thể.

Nhưng người nào đó đã nói, nếu gã không muốn nói thì cho dù Triển Du có đứng trước mặt gã cởi hết quần áo ra chắc chắn gã cũng không nói, chỉ có thể nghĩ cách khác. Triển Du nhìn hẩn một cái thật sâu, gấp tập tài liệu lại, đứng dậy bỏ đi.

Kết quả lúc Jason nhìn thấy cô đứng lên lại ném ra một câu thâm thúy: “Nút thắt cài cao như vậy không thấy khó chịu sao?”

Quả thực Triển Du không thể nhịn được nữa, quay đầu lại dùng đôi mắt sắc như đao nhìn gã: “Anh bị nghẹn nước tiểu đến rối loạn thần kinh rồi à?”

Jason bỏ cô chọc cười ha ha, đến khi cô đi ra tới cửa ánh mắt lại đột nhiên lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Trò chơi chỉ mới tiến hành được một nửa, bảo Nam Khôn cẩn thận một chút.” Thử tôi được đến tay, hẩn cũng không thể có nhiều hơn, những thứ phải trả lại cho tôi, hẩn cũng không thể thiếu phần!

Lưng Triển Du cứng đờ, tay nắm chặt lại, cuối cùng không nói một lời bỏ đi.

Sự thật chính là bất đắc dĩ như vậy, người uống nước vĩnh viễn sẽ không hoàn toàn cảm nhận được kẻ đào giếng đã cực khổ thế nào.

Liệp Ứng khổ sở bắt được người về, tích cực phối hợp hoàn thành công tác thẩm vấn, ít nhiều gì cũng xác định được đối tượng tình nghi cùng tội trạng, cuối cùng vẫn phải làm theo trình tự, giao người cho tòa án quân sự quốc tế, đơn giản là gã còn có liên quan đến chuyện quân sự cơ mật của một số nước khác và những vụ án mạng nghiêm trọng.

Lúc ấy nhóm của Triển Du nghe thấy tin tức gã nào đó sắp chuyển ngục thì trong lòng rửa thắm một chữ, cứt!

Cũng may bộ trưởng Lưu là người hiểu chuyện, biết rõ gã nào đó vô cùng gian xảo cho nên còn làm thêm một số công tác chuẩn bị khác.

Cảm giác buồn bực này vẫn quán lấy Triển Du đến ngày sinh nhật của cô.

Hiếm khi có nửa tháng rảnh rỗi, lại vừa đúng vào ngày sinh nhật của Triển Du, giữa trưa ba Triển đặc biệt mời bạn bè thân hữu đến nhà góp vui.

Đến tối Triển Du lại mời các đồng nghiệp của cô trong Liệp Ứng đến Hải Đô ăn mừng.

Mọi người nói người thế nào thì quen bạn thế ấy, Triển Du lại là người có tính tình yêu ghét rõ ràng nên quyết định bạn tốt của cô nhất định không thể là loại cậu ấm bắt tài chỉ biết dựa vào quyền thế của bậc cha chú, cho dù bình thường có hay đùa giỡn lưu manh nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình bạn.

Hạ Quân và Triệu Hổ Ca cùng lớn lên với Triển Du cũng là bộ đội, bình thường rất ít khi về nhà, hôm nay thừa dịp sinh nhật Triển Du nên tất cả đều tụ tập lại, tính cách của Hạ Quân và Hình Thiên có điểm giống nhau, có bọn họ thì ở đâu cũng không tẻ nhạt.

Hôm nay mới vừa vào cửa thì mọi người đã tấn công Triển Du, còn vô sỉ nói: “Ôi em yêu, hôm nay ra ngoài vội quá nên chưa kịp mua quà cho em, ở đây có nụ hôn đầu tiên được anh Quân đây trân quý nhiều năm, hôm nay xem như anh tặng sinh nhật cho em vậy.”

Triển Du cũng không thêm trốn, bị anh ta ôm vào lòng, thuận thế vươn tay bắt lấy mặt anh ta lắc qua lắc lại, chế nhạo: “Anh Quân à cái bản mặt này của anh hình như chưa được giặt sạch nhiều năm rồi nhỉ, hi hi...cũng sắp dày hơn cả cánh cửa này rồi.”

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh ta bị Triển Du kéo đến biến dạng, còn bị chọc ghẹo như vậy thì không khỏi cười ngặt nghẽo.

Mục Hàn ở bên ngoài nghe điện thoại xong đi vào thấy tư thế hai người đang đầu sục, thuận tay đánh vào gáy Hạ Quân một cái, cười mắng: “Thằng nhóc thối, vừa vào cửa đã bắt đầu giở trò lưu manh, trả lại cho cậu này.”

Hạ Quân bị đánh thiếu chút nữa đã ói ra máu, quay đầu lại nhìn Mục Hàn, lập tức thả người ra, ngượng ngùng nói: “Ôi chúng em đang đùa đấy mà.”

Trong nhận thức của bọn họ, Triển Du đã sớm bị dán cái mác vợ của Mục Hàn rồi.

Cho nên bạn trai chính quy đã đến, dù có tình cảm thật hay là nói giỡn vẫn phải giữ ý.

Không ai biết bạn trai hiện giờ của Triển Du lại là người hoàn toàn khác.

Triển Du không nói gì, Mục Hàn cũng không nói về việc của Nam Khôn cho bọn họ nghe, hai người cười cười, đều không cố gắng giải thích gì.

Trên bàn cơm, tuy mọi người không cùng một công việc, gia thế cũng không giống nhau hoàn toàn nhưng bởi vì có Triển Du cùng Mục Hàn là bạn của hai bên nên những năm nay hàng năm trên cơ bản cũng tụ tập vài lần, thường xuyên qua lại nên xem như là người quen, nói chuyện cũng khá thoải mái.

Nâng ly cạn chén, Hạ Quân thấy Triển Du và Mục Hàn nói chuyện với nhau vẫn tự nhiên thân thiết như trước, nhưng thật sự vẫn thiếu một chút thân mật giữa người yêu nhau thì không khỏi sốt ruột cho bọn họ: “Anh Hàn, cô gái của chúng ta sắp sửa bước vào hàng ngũ gái ế rồi, anh không nóng lòng sao?”

Lời nói đầy ngụ ý, ngoại trừ các thành viên Liệp Ưng, các anh em còn lại lập tức hưng phấn: “Bọn tôi chờ rượu mừng của hai người cũng sắp mòn con mắt rồi nha.”

Câu nói đùa đã đi đến nước này, nếu thật sự không giải thích một chút thì cũng không được.

Mục Hàn cùng Triển Du liếc nhìn nhau, nhân dịp giải thích: “Du nhi có bạn trai rồi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao: “Hả?”

Mục Hàn cười cười, không vui không buồn ném lại một câu như sấm: “Vừa rồi tôi mới gọi điện thoại, chắc anh ta sắp tới rồi.”

“Hả?!” Lúc này ngay cả Triển Du cũng kinh ngạc, chiều nay lúc hai người họ nói chuyện điện thoại người nào đó còn nói đang ở Singapore.

Những người khác lại càng hai mặt nhìn nhau: “Chuyện này là thế nào đây?”

Hạ Quân tỏ vẻ ai oán nhìn Triển Du: “Bạn học Triển bạn thật là không biết suy nghĩ, nếu anh Hàn kia không đủ dạn dày sẵn sàng thì còn có anh Quân đây đang xếp hàng mà. Mau khai ra đây, yêu nghiệt gian phu phương nào, có đẹp trai nhiều tiền như anh đây không, có cao lớn khí chất không? Sao hai người gian dú được với nhau?!”

“Ặc! Nhiều món ăn như vậy mà cũng không nhét hết vào cái miệng thối của anh được à!” Triển Du ai oán gấp mấy miếng ớt nhét vào miệng anh ta.

Miệng Hạ Quân đầy ớt cay, hai mắt đẫm lệ hung hăng lên án: “Bảo bối đang có mưu đồ giết chồng nha!”

Đầu Triển Du đầy hắc tuyến, lại giữ im lặng gấp một miếng giò đầy mỡ nhét vào miệng anh ta.

Người nào đó cố ý nhai iệng đầy dầu, quệt mồm sáp lại gần Triển Du.

Mục Hàn muốn nói anh ta vài câu, kết quả vừa mới mở miệng thì chợt nghe ngoài cửa có người đang gõ cửa.

Nụ cười của mọi người dừng lại, đồng loạt ngược mắt lên nhìn về phía cửa ra vào.

Cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn đẹp trai thông thả đi về phía bọn họ, thân hình cao ráo được bộ đồ vest màu đen vây quanh càng trở nên sang trọng, Hạ Quân quét ánh mắt xem thường sang hắn, trong lòng cũng hiểu được phần nào vì sao Triển Du lại “không vừa mắt” Mục Hàn.

Nếu như chỉ đơn thuần nhìn vẻ bề ngoài thì đúng là Mục Hàn không có cơ hội thắng.

35. Chương 35: Không Phải Anh Thì Không Thế

Sau khi Nam Khôn vừa bước vào, mấy người Hạ Quân còn cảm thấy bạn trai của Du nhi nhất định rất tuân thủ lịch sự, từng động tác giơ tay nhắc chân đều ẩn chứa một loại khí chất trầm ổn kín đáo, nghĩ chắc cũng không phải loại ăn chơi trác táng nên cũng yên tâm.

Kết quả khi Triển Du vừa giới thiệu tên Nam Khôn thì bọn họ sợ hãi: bạn trai của Du nhi lại còn là ông lớn của Xích Thủy nữa!

Trước khi bọn họ chưa từng gặp Nam Khôn, nhưng mọi người đều không xa lạ gì với tên của hắn.

Nói thế nào đây, tuy Xích Thủy được cái bằng “quốc gia trao tặng quân phẩm cho công ty xuất khẩu”, có chính phủ làm chỗ dựa, nhìn qua thì trong sạch đứng đắn nhưng trên thực tế xảy ra chuyện gì thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Nam Khôn là kẻ cầm lái của nó, tuy thanh danh không xấu đến chảy mủ nhưng tuyệt đối cũng không khá hơn chút nào, nhất là sau sự kiện “giết anh” năm ngoái, thậm chí người ngoài còn đồn hắn có chút yêu ma quỷ quái. Còn nói hắn là loại người lãnh khốc vô tình lại còn bụng dạ nham hiểm, vì tranh đoạt tài sản mà đến người thân cũng không nhận.

Sao Triển Du có thể ở bên cạnh hắn chứ? Hơn nữa với thân phận kia của Nam Khôn, làm sao ba Triển có thể chấp nhận?

Đương nhiên, cho dù thanh danh của Nam Khôn có xấu đi nữa thì bọn họ cũng là chủ nhà, lúc này lại đang ở trước mặt Triển Du, bất kể thế nào bọn họ cũng không có biểu hiện bài xích hay đối địch nào với Nam Khôn.

Huống chi đêm nay biểu hiện của Nam Khôn lại vô cùng khiêm tốn lịch sự, tự nhiên hào phóng, cũng khá sẵn sàng đối với Triển Du, đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh cũng không hề che giấu vẻ mê luyện cùng sùng nịnh tràn đầy, người sáng suốt nhìn vào là biết không thể không xuất phát từ nội tâm.

Hình như sự thật và mấy tin đồn có hơi một trời một vực nha.

Đến tối cơm nước xong xuôi, bọn họ cũng không chiến đấu một chỗ mãi mà đổi sang chỗ khác, trong trung tâm giải trí có đầy đủ phương tiện, cách vách còn có phòng bida.

Mấy người Hình Thiên đánh bida, rồi hát karaoke, Mục Hàn ngồi trong phòng trà nhân nhả thường thức trà, Hạ Quân thấy Triển Du cùng Nam Khôn ngồi trong góc kê tai nói nhỏ thì thấy trong lòng thổn thức, vui vẻ chạy tới, tám chuyện hỏi: “Anh Hàn, đến tốt cùng là sao hai người họ lại quen nhau?”

Hai người này xa đến tám cái gậy tre cũng không đánh tới là lại nói chuyện yêu đương.

Tính tình của Triển Du anh ta rất hiểu, không phải người tính toán sẽ ở bên cạnh cả đời thì căn bản cô sẽ không giới thiệu người kia với bọn họ.

Nhưng mà, theo anh ta nghĩ thì hẳn là bác Triển không biết chuyện này nhỉ?

Mục Hàn cầm ấm trà rót cho anh ta một ly trà lư sơn vân vụ (mây mù trên núi), trêu chọc: “Cậu đổi nghề làm chó săn khi nào thế?”

“Thôi đi, em đang nói chuyện chính sự với anh mà.” Hạ Quân ra vẻ thành thật, “Người tên Nam Khôn này có thể tin được không? Trong lòng vẫn còn thắc mắc mấy tin đồn lung tung về anh ta, thân phận của anh ta lại nhảy cảm như vậy, sao lại thích Du nhi, không phải là có mục đích đấy chứ?”

Mục Hàn buộc miệng cười: “Mục đích cái gì? Chú Triển đã về hưu nhiều năm như vậy, cho dù vẫn còn mặt mũi thì cũng không còn quyền thế, làm sao có thể giúp gì cho anh ta? Còn thân phận của người kia thì muốn tìm cô gái ưu tú như Du nhi cũng không phải không tìm được, yên tâm đi, anh ta không hư hỏng như cậu nghĩ đâu.”

Hạ Quân gật gật đầu, trong lòng cũng hiểu phần nào nhưng lại không nén được hiếu kỳ: “Chú Triển vẫn chưa biết chuyện này phải không?”

Mục Hàn nghe vậy thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Cậu đừng có mà lảm miêng, cứ để Du nhi tự mình nói với chú ấy.”

“Em cũng biết chừng mực mà.” Người nào đó lại kéo vấn đề trở lại, “Anh vẫn chưa nói cho em biết làm sao hai người họ lại quen được nhau?”

Mục Hàn thản nhiên nói: “Nghe nói quen nhau ở một buổi đấu giá gì đó, những thứ khác tôi không biết.”

“Chuyện này thật là cứt vượn!” Hạ Quân không khỏi cảm khái, nhìn Mục Hàn, đột nhiên nheo mắt lại, “Anh, anh cứ từ bỏ như vậy à?”

Tình cảm của Mục Hàn đối với Triển Du, bản thân Triển Du có thể chưa hoàn toàn thấy rõ nhưng người xem như anh ta lại thấy rất rõ.

Nếu như có thể, thật ra anh ta cam tâm tình nguyện để Triển Du theo Mục Hàn hơn, không vì cái gì khác, chỉ vì hai nhà rất môn đăng hộ đối lại hiểu nhau.

Nhưng hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, Mục Hàn lại luôn ra vẻ thánh tình lạnh nhạt như vậy, ngay cả tranh thủ cũng không thêm.

Mục Hàn liếc anh ta, đang muốn lên tiếng làm rõ thì Hạ Quân lại như đã nhìn thấu tâm tư của anh giành nói: “Đừng có nói với em anh chỉ xem Du nhi như em gái, đối với anh, em còn không biết à, trong lòng mà không có ý thì cũng sẽ không để cho hiểu lầm kéo dài mãi như vậy.”

“...” Mục Hàn không thể cãi lại nên lên giọng quan nói: “Chuyện tình cảm có cưỡng cầu cũng không được, cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Anh và Triển Du chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thời gian Triển Du ở cùng anh còn nhiều hơn cả ba của cô, nếu thật sự có thể yêu thì anh đã sớm phá bỏ vách ngăn kia, làm gì còn đến phiên Nam Khôn? Yên lặng lâu như vậy cũng bởi vì trong lòng còn có hy vọng, nhưng hiện giờ đã không còn quan trọng nữa.

Ngược lại Hạ Quân không nghĩ anh lại sâu sắc như thế, nghe nói vậy thì khoa trương nói: “Wase, anh à em thấy đỉnh đầu anh đang tỏa ánh hòa quang rồi kia, kiếp trước nhất định anh là thiên sứ có cánh nha?”

Mục Hàn phun trà trong miệng ra, mắng: “Cút đi, đại gia nhà cậu miệng đầy cứt!”

Triển Du đi đến chứng kiến Mục Hàn từ trước đến nay luôn ôn hòa đang nổi giận nói tục, ngạc nhiên hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế? Sao nào nhiệt thế?”

Hạ Quân trêu đùa: “Hai bọn anh đang nói chuyện khi nào thì được uống rượu mừng của em và Nam Khôn.”

Hàng lông mi của Triển Du giật mạnh, ra vẻ phiến muộn: “Đang chuẩn bị đi về “tự thú” với sư trưởng Triển đây.”

Mục Hàn ho một tiếng: “Muốn đi sao?”

Triển Du gật gật đầu: “Bọn em về trước báo cáo với ba đây, mọi người chơi tiếp đi, muộn một chút lại tới tìm mọi người.”

Mục Hàn nói: “Đêm nay mọi người cũng uống không ít rồi, cũng đã khá trễ, về ngủ một giấc đi, hôm khác lại tiếp tục.”

Hạ Quân tỏ vẻ tán thành: “Đúng đấy, rút lui thôi, anh cũng phải về nhà với bà Hạ đây.”

Vì vậy cuộc tụ hội chấm dứt, mọi người lái xe dẹp đường hồi phủ.

11h tối, Triển Du về đến nhà, đèn trong phòng khách vẫn sáng rõ nhưng không thấy Triển Quốc Phong đâu.

Triển Du dắt Nam Khôn ngồi xuống ghế sofa rồi cao giọng gọi: “Sư trưởng Triển ơi, ba đang trốn ở đâu thế, con gái của ba dẫn theo con rể cao to đẹp trai giàu có về đây, mau ra đây kiểm nghiệm đi, xem có vừa mắt không.”

“Du nhi về rồi à, con nói gì thế? Cái gì mà món ốc lùộc? Ba chưa ra ngoài được, con cứ để ở đó đi.”

Phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, ba Triển không nghe rõ, còn tưởng con gái mang món ngon về nhà, cao giọng nói, “Ba đang tắm cho Cầu Cầu, hôm nay nó rơi xuống cống, mới tìm về được, con mau vào giúp ba giữ nó lại, ôi, eo của ông già ba đây sắp ngồi không vững rồi.”

Triển Du bị ông chọc cười ha ha, nói với Nam Khôn: “Tứ gia, ba của em đang tính sẽ ra ngoài ăn thịt anh, anh có muốn trốn không?”

Nam Khôn: “...”

Triển Du cười hì hì xoay người đi vào phòng tắm, bố già đang ở trong đó tắm cho con chó, nhóc con kia thấy Triển Du vào thì hai mắt sáng ngời, đứng vụt dậy văng hết nước lên mặt bố già, còn định nhảy ra.

Sư trưởng Triển cũng hết chỗ nói: “Haizz! Cái đồ thối tha nhà người vầy hết nước lên người ta rồi!” Bình thường mấy chuyện vặt này đều do người giúp việc của bọn họ làm, hôm nay vú Ngô lại xin nghỉ về nhà, sư trưởng Triển không có kinh nghiệm, bị con chó dày dò đến mức sắp thở không ra hơi, thật là chật vật.

“Ngài đừng làm nữa, để con.”

Triển Du vội vàng đổi chỗ cho ông, cười híp mắt nói: “Mau tháo tạp dề ra, vào phòng khách ngó xem, có bắt ngờ đó.”

Sư trưởng Triển tin là thật, mặt không khỏi vui vẻ: “Quá ngon.”

Kết quả khi ông rạo rức chạy vào xem, cái gì mà “ốc buộc” chứ, ngược lại là một bức tượng điêu khắc thì có.

“Bác trai”

Mặc dù trước khi đến Nam Khôn đã học hỏi rất nhiều, nhưng khi tận mắt nhìn thấy người thì hắn vẫn có chút bất ngờ, hắn cho rằng Triển Quốc Phong sẽ có tình tình cẩn thận tỉ mỉ của một ông già, nhưng vừa nãy khi nghe giọng điệu Triển Du nói chuyện với ông thì hình như không phải như hắn đã nghĩ.

“Cậu là?” Hỏi vậy thôi chứ thật ra trong lòng sư trưởng Triển đã đoán ra thân phận của người đàn ông này.

Lần này Triển Du trở về ông cảm thấy không giống với những lần công tác về trước đó, còn vô ý hoặc cố tình thử ông nhiều lần, là một người cha nhớ rõ từng thói quen nhỏ của con gái, làm sao ông không phát giác ra con gái của ông đã có người mình thương yêu. Ông cũng biết người kia không phải Mục Hàn, cho nên vẫn đợi Triển Du ngã bài với ông, không ngờ con nhóc kia lại dẫn thẳng người về nhà, xem ra cô không phải người này thì không được rồi.

Nam Khôn nho nhã lễ độ báo cáo tên của mình, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

Sư trưởng Triển nở một nụ cười gần gũi: “A Khôn, làm sao mà cháu với Triển Du quen nhau?”

Về hưu nhiều năm, đối với Nam Khôn ông cũng không quen thuộc như bọn Hạ Quân, chỉ thấy khí chất phi phàm của Nam Khôn, nghĩ chắc cũng không phải dân đầu đường xó chợ. Bình thường căn bản Du nhi không có thời gian làm quen với bạn mới, hôm nay lại dẫn thẳng bạn trai về, chẳng lẽ lại quen nhau lúc làm nhiệm vụ?

Nam Khôn ngập ngừng chốc lát rồi thông dong nói: “Theo dõi phần tử khủng bố là nhiệm vụ trước của cô ấy, cháu có may mắn được trợ giúp đôi chút.”

Quả nhiên, người này biết rõ thân phận thật của khuê nữ nhà ông.

Ông vốn hy vọng Triển Du sẽ ở bên cạnh Mục Hàn, cũng là bởi vì công việc của bọn họ quá đặc biệt, nhất là Triển Du lại là một cô gái lúc nào cũng có thể bỏ mạng vì công việc, có mấy người đàn ông có thể hiểu cũng như ủng hộ vô điều kiện chứ?

Cô và Mục Hàn bất kể là trên phương diện nào cũng rất xứng đôi, hai nhà lại có quen biết, hơn nữa Mục Hàn cũng có ý với Triển Du, cho nên tất nhiên ông hy vọng Triển Du với Mục Hàn sẽ nên chuyện, nhưng mà bây giờ Triển Du đã gặp được người đàn ông yêu cô lại hiểu cho cô, quan trọng nhất là cô cũng vô cùng yêu mến đối phương, vậy một người cha như ông ngoại trừ dốc toàn lực ủng hộ còn có thể làm gì nữa?

Cuối cùng một chút băn khoăn trong mắt sư trưởng Triển cũng thay thế bằng vẻ thoải mái, nụ cười của ông lại càng hiền lành.

“Khuê nữ nhà bác từ nhỏ đã rất độc lập, hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện mà mình không chắc, cậu là người đàn ông đầu tiên nó dẫn về nhà, tôi tin nhất định cũng sẽ là người duy nhất. Hiếm khi nó lại thích ai như cậu, tất nhiên tôi sẽ không phản đối, cho nên không cần phải có áp lực gì đâu.”

Nam Khôn không ngờ tới hần chỉ nói một câu đã khiến cho sư trưởng Triển từ chần chờ biến thành hoàn toàn ủng hộ, trong lòng có hơi thụ sủng nhược kinh, đang định nói vài câu cảm kích thì đã thấy Triển Du ôm con chó nhỏ từ phòng tắm đi ra, nói giỡn: “Sư trưởng Triển à, con là đứa ngài nhất ở ngoài về phải không? Mọi người ai cũng nói cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng tức giận, con còn đang nghĩ xem ba sẽ làm khó anh ấy thế nào, kết quả ba lại trực tiếp ném con sang một bên.”

Ba Triển bắt đầu dĩ: “Nếu không thì ba thu lại lời vừa nói vậy?”

Nam Khôn: “...”

36. Chương 36: Cuồng Nhiệt Như Lửa

Đêm lạnh như nước, phòng khách của nhà họ Triển vẫn sáng đèn, cả căn phòng ấm áp.

Triển Du tắm rửa xong, đang ở trong phòng dọn dẹp, Nam Khôn ngồi nói chuyện phiếm với ba Triển trong phòng khách.

Người nào đó trời sinh chính là cao thủ xem xét thời thế, kiến thức phong phú cùng với giáo dục tốt lại cung cấp lợi thế cho hần, rất thuận lợi dụ dỗ khiến cho ba Triển cực kì vui vẻ, tâm tình những chuyện từ nam chí bắc với hần đúng là rất thú vị. Thẳng đến 0 giờ, Triển Du thấy đã quá trễ, sợ sức khỏe của ba không chịu được nên thúc giục ông đi ngủ, ba Triển vẫn còn chưa thấy thỏa mãn.

Ba Triển vừa đi thì Nam Khôn đã lập tức “lộ nguyên hình”, ôm lấy eo Triển Du, đẩy vào phòng ngủ, đá cửa phòng vào, ép người lên ván cửa, không đầu không đuôi gì đã hôn xuống.

Hơn một tuần lễ không gặp, nỗi nhớ trong lòng rất dày, lúc này lại chỉ còn thế giới hai người, hần cũng không muốn khắc chế mình nữa, hai tay ôm chặt lấy Triển Du, bá đạo ngậm mút môi Triển Du, đầu lưỡi công thành đoạt đất, mang theo sự đói khát khó nhịn, đi sâu vào tới đáy.

Triển Du bị hần giam cầm trong cánh tay và lồng ngực, chỉ cảm thấy khí thế cùng sức lực mạnh mẽ đang bao phủ, khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt lại an tâm khó hiểu. Thân thể dán kín kề vào nhau, vô cùng chặt chẽ, cô cũng không giãy giụa nữa, chỉ giật mình một lát rồi bắt đầu dịu dàng đáp lại hần.

Môi mềm kề nhau, nụ hôn nồng nhiệt như lửa, triền miên mấy bận.

Bàn tay nóng hổi của Nam Khôn vuốt ve lưng Triển Du, khơi lên một ngọn lửa tình, thiêu đốt thân thể Triển Du.

Một luồng vui sướng từ bụng dưới truyền đến, Triển Du mềm cả người, hô hấp có chút khó khăn, khẽ đẩy bả vai Nam Khôn ra.

Lúc này Nam Khôn mới buông lỏng môi cô ra, chống lên trán cô thở hổn hển, đôi mắt đen láy như cát giấu cả một hồ nước sâu, trong lơ đãng lại dấy lên một cảm xúc rung động, đủ để khiến cho lòng Triển Du say mê.

Triển Du ôm lấy cổ hần, rồi lại nghịch ngợm cắn hần một ngụm, trêu ghẹo: “Ngay cả bí mật thích sưu tầm mấy chuyện đông tây nam bắc của sư trưởng Triển mà, xem ra trước khi đến đây đã vụng trộm đi học rất nhiều khóa nhỉ, Tứ gia anh thật là càng ngày càng tiến bộ nha.”

Nam Khôn mỉm cười: “Đúng là đã học rất nhiều khóa, không phải thực tế đã rất hữu dụng sao.”

Căn bản không cần phải nịnh nọt ba Triển, nụ cười trên mặt Triển Du mới chính là món quà hồi lộ tốt nhất cho ông.

Triển Du cười ranh mãnh: “Có phải cảm thấy ba em đặc biệt không có tính khiêu chiến không?” Chỉ như vậy đã dễ dàng vượt qua kì kiểm tra rồi.

Chu Mẫn lầu trên có bạn trai, chú Chu lật tung tổ tiên ba đời nhà người ta lên để điều tra, vậy mà sư trưởng Triển nhà cô ngay cả thân phận tuổi tác của người ta còn chưa nghe xong đã chấp tay tặng thẳng cô cho người ta, cuối cùng còn an ủi người nào đó không cần phải thấy áp lực.

Giường cũng lên vài lần rồi, hần còn có thể áp lực cái rắm gì nữa.

Nam Khôn nói: “Không phải bác ấy không có tính khiêu chiến, là do bác ấy đã nhìn thấu, lại quá hiểu em.”

Cho nên mới vô điều kiện ủng hộ mọi quyết định của em như vậy.

“Cũng bởi vì từ nhỏ đến lớn em chưa từng làm cho ông ấy thất vọng, cho nên ông ấy mới tin tưởng vào ánh mắt của em.” Ánh mắt Triển Du không khỏi đắc ý, nhìn Nam Khôn hơi nhếch môi cười, giả vờ uy hiếp: “Đồng chí Nam Khôn, anh cũng đừng làm cho em thất vọng nha, bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Nam Khôn nâng mông cô lên, một tay bế cô lên, cười tủm tỉm nhìn cô.

Sau một lát, hần áp Triển Du lên giường.

Triển Du cũng không giãy giụa, thuận theo ôm lấy cổ hần, cười xấu xa nói: “Bằng không em sẽ hái hai lạng thịt kia của anh xuống làm cầu đá!”

Nam Khôn liệt lực áp chế ý đồ, hơi khẽ nhếch lên, sắp lại gần khẽ nói bên tai cô: “Đã hơn một tuần lễ, hiện giờ hàng tồn của nó tràn đầy rồi, nhất định là hơn hai lạng, không tin em cứ kiểm hàng xem.” Nói xong hần liền lấy tay Triển Du đặt lên chỗ kia của mình.

Triển Du sờ phải thứ nặng trĩu mềm nhũn kia, thoáng cái mặt đỏ ửng: “A a a...lưu manh!”

Rốt cuộc Nam Khôn cũng cười thành tiếng, tiếng cười dịu dàng thuần hậu lại tươi mát, còn say lòng người hơn cả rượu ngon, Triển Du nhìn đôi mắt đen tràn ngập ý cười của hần, không khỏi thất thần, ánh mắt kìm không được toát lên vẻ dịu dàng cùng si mê.

Làm sao Nam Khôn chịu được cô nhìn mình chan chứa tình cảm như vậy, sóng triều trong lòng cuộn cuộn, hần âm thầm hít vào một hơi, một giây sau rốt cuộc thành công hóa thân thành sói, tìm đến môi Triển Du rồi hung hăng hôn lên.

Đầu lưỡi linh hoạt mềm mại xâm nhập, quyến rũ Triển Du, mút cắn đều không hề kiêng nể gì.

Nụ hôn này quá mức nồng nhiệt, còn mang theo vẻ phách đạo không nói nên lời, trong khoảnh khắc đã cuốn Triển Du vào cảm giác khoái cảm quen thuộc.

Cô bị động thừa nhận sự nhiệt tình của người đàn ông này, ánh mắt hiện lên vẻ thỏa mãn vui thích toát ra từ nội tâm, nụ cười nhu hòa chậm rãi tràn ra từ đôi mắt thuần khiết sáng ngời của cô, vẻ đẹp thanh khiết như hoa sen làm động lòng người, thấy thể máu sói của Nam Khôn sôi trào, càng động tình khó nhịn, hần không thể hòa cô vào cơ thể mình ngay tức khắc, triệt để hợp làm một với cô.

Hần ôm Triển Du trở mình, bàn tay nóng bỏng quen việc dễ dàng khai trừ quần áo của Triển Du.

Không khí kiều diễm, tràn ngập hương vị ẩm áp thư thích.

Lần này Nam Khôn có vẻ gấp gáp, cũng không thềm đầy đủ khúc đạo đầu, người ta đã mười ngày không làm, lại đang ở tư thế cưỡi ngựa, lúc tiến vào Triển Du chỉ cảm thấy vật nóng hồi kia hoàn toàn chưa cho cô thời gian thích ứng, thoáng cái đã đạt tới chiều sâu chưa từng có trước kia.

Cô thống khổ kêu một tiếng, nhắc người lên theo phản xạ.

Nhưng mà mật đạo non mịn lại như keo dán vậy chặt lấy vật hùng hổ đầy lực của Nam Khôn, làm cho khoái cảm cực lạc nổ tung trong cơ thể Nam Khôn, máu trong cơ thể nóng chảy như nham thạch, thiêu cháy thần kinh của hần.

“Triển Du...”

Giờ phút này hắn làm gì còn biết kiêng nể, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn sau đó nhẹ nhàng bắt lấy eo Triển Du, ngăn không cho Triển Du lâm trận lùi bước, cũng không có hành động gì, dùng nụ hôn ngọt ngào miên man trấn an cô, hai tay không ngừng vuốt ve bộ ngực yêu kiều của cô, thuần thục trêu đùa.

Đầu óc Triển Du hỗn loạn, sau khi nghe người đàn ông kia gọi tên cô thì giao cho hắn tất cả sự tín nhiệm lẫn dung túng.

Sau khi nơi ẩm ướt mềm mại thích ứng với Nam Khôn, loại cảm giác được lấp đầy dần dần thay thế cho sự đau đớn lúc nãy.

Triển Du ôm cổ hắn, nói khẽ: “Động tác nhẹ một chút.” Đừng có phiền đến sư trưởng Triển ở cách vách.

Nam Khôn hôn lên mặt cô, dùng hành động đáp lại.

Tiếng thở dốc mỏng manh xen kẽ với tiếng tim đập mạnh mẽ làm cho cảnh hoan ái trong căn phòng được phủ lên một hương vị ôn tình lại hương diễm.

Tay Nam Khôn vuốt ve dọc theo lưng cùng eo của Triển Du, nhiệt tình khai phá cơ thể miễn cảm chỉ thuộc về hắn.

“Á...” cảm giác khoái cảm quen thuộc dâng lên từ dưới bụng, Triển Du khó nhịn kêu một tiếng: “A Khôn...”

“Ồn không.” Hai gò má Nam Khôn cũng ửng hồng, gân xanh xuất hiện trên trán, hiển nhiên cũng đang rất khổ sở.

“Ừm”

Nam Khôn đang chờ lời này của cô, cô vừa dứt lời thì hắn đã như khó có thể kìm chế được bắt lấy tay cô đưa lên đỉnh đầu, khàn khàn nói: “Em yêu, anh sẽ hơi nhanh một chút, nếu em không thoải mái thì hãy nói ra.”

“Rất thoải mái, có thể nhanh hơn một chút, ừm...”

Một cơn sóng ập tới, làm cho toàn thân Triển Du mềm nhũn, cô vô lực nằm sấp trên lồng ngực dày rộng của Nam Khôn, nhìn thấy hạt đậu cứng rắn đứng thẳng trước ngực Nam Khôn càng thấy gợi cảm, giật mình không nhịn được há miệng ngậm lấy mà mút.

“A...” hạt đậu bị bao vây khiến trong nháy mắt toàn thân Nam Khôn không thể khống chế được mà run rẩy, cậu nhỏ đang lấp đầy Triển Du trong nháy mắt càng to tướng, hắn nâng mặt Triển Du lên hung hăng hôn lên một cái, thở gấp nói: “Em yêu đã có lá gan châm lửa thì chắc hẳn em cũng có bản lĩnh dập lửa cho anh đúng không.”

“...” Vừa rồi cô chỉ không kìm lòng được, không có nghĩ nhiều như vậy.

Nam Khôn không đợi cô nói nữa, vật cứng rắn tăng tốc ma sát vào nơi mềm mại ướt át của Triển Du không ngừng xâm nhập.

“Ừm...” Triển Du khẽ ngậm một tiếng, sự tấn công hung hãn của người đàn ông kia cuốn cô vào dòng nước xoáy mãnh liệt không nói nên lời.

Nhiệt độ trong phòng như đang không ngừng tăng lên theo xúc cảm của hai người, lửa nóng dần dần kéo đến làm cho người ta không thể chịu đựng được.

Sự thật chứng minh giờ đây bất kì lời nói nào của Triển Du với Nam Khôn đều là một liều thuốc kích thích hữu hiệu, khơi gợi xuân tình tràn đầy trong ánh mắt Nam Khôn một cách đơn giản, ngọn lửa trong lòng lại càng bốc lên cao vạn trượng. Triển Du bị hắn xâm nhập khiến cho thần trí có hơi hoảng hốt, hai mắt nhắm lệ mê ly nhìn hắn.

Trong không gian chỉ còn lại ý loạn tình mê như gió táp mưa rào cùng với hoan ái kịch liệt.

Nam Khôn ôm cô thay đổi đủ tư thế, một lần nữa đè Triển Du xuống, giống như một con mãnh thú đã đói khát lâu ngày, điên cuồng tấn công.

Một loại rung động chưa bao giờ có nổ tung trong lòng, Triển Du kích động ôm lấy lưng của hấn, chỉ cảm thấy thứ đang chôn sâu trong cơ thể đang ra sức va chạm cuốn đi toàn bộ lí trí cùng linh hồn cô.

Khoái cảm khó nói đánh sâu vào lí trí, gần như muốn thét lên, cuối cùng lại bị Nam Khôn nuốt trở lại.

Hơi thở ngất quãng quỵện vào nhau, trên da thịt bóng loáng lấm tấm mồ hôi trong suốt, Triển Du mê tình thừa nhận sự chiếm giữ của Nam Khôn, hạnh phúc tràn đầy như nước hồ tràn ra, khoái cảm như quay cuồng dâng lên, hưng mãnh như nước thủy triều.

Nam Khôn nhìn người yêu dịu dàng ngoan ngoãn vô hại lại gọi cảm đang nằm dưới thân mình, trong lòng tuôn ra một cảm giác rung động mãnh liệt, cơ hồ như khiến trái tim hấn đập điên cuồng, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hấn bưng lấy mặt Triển Du cọ cọ, sau đó hôn lên.

Lúc dục vọng lên đỉnh, cơ thể Triển Du căng thẳng, thất lại khiến Nam Khôn không thể nhịn được nữa, ôm cô cùng lên đỉnh.

Sau đó thân thể lùi ra, phun con cháu đời sau của hấn lên bụng Triển Du.

Sau khi kết thúc hai người im lặng ôm lấy nhau.

Nam Khôn tiến đến bên tai Triển Du hôn một cái, dịu dàng nói: “Em yêu, hôm nay là sinh nhật em.”

“Đúng thế, anh vẫn chưa tặng quà sinh nhật cho em.”

Hiếm khi tâm tình Triển Du lại tốt như hôm nay, còn làm nũng với Nam Khôn mà lại không biết Nam Khôn đang đào cái hố chờ cô.

Hấn cười cười, nói khẽ bên tai Triển Du: “Món quà sinh nhật vừa rồi em không thích à? Vậy để anh đây “tặng” thêm một lần nữa.”

“DM, đồng chí Nam Khôn, anh hết thuốc chữa rồi!” Da mặt dày hơn cả tường thành.

Triển Du nhắm mắt lại cho người nào đó một cái tát, đầu óc không khống chế được lại tuôn ra hình ảnh thân mật vừa rồi của hai người, lúc này mới đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng, sư trưởng Triển vẫn còn đang ở cách vách, cũng vì đêm nay uống hơi nhiều rượu nên gan mới to thế.

Nam Khôn nặng nề cười thành tiếng, hưng hăng hôn một ngụm lên mặt cô, sau đó đứng dậy bế cô vào phòng tắm.

Trong lòng ngập tràn ngọt ngào, nhưng khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Triển Du lại cảm thấy mệt, Nam Khôn tắm được một nửa cho cô thì mí mắt cô đã nhúu lại.

Trong mơ màng cô nghe thấy Nam Khôn hỏi: “Đúng rồi, em yêu, em còn được nghỉ mấy ngày?”

“Một tuần” Triển Du gian nan nâng mi mắt lên nhìn hấn một cái, hỏi: “Sao vậy? Có việc gì?”

“Không có, vốn anh nghĩ em được nghỉ dài ngày, chờ đến khi anh xử lí xong việc của Hải Thiên sẽ đưa em ra nước ngoài giải sầu.”

Triển Du lơ đãng: “Không sao, sau này còn nhiều thời gian, anh cứ xử lí chuyện của anh trước đi, đúng rồi, chuyện của nhà họ Đoàn rất rắc rối sao?”

“Đã giải quyết gần xong rồi, không sao đâu.”

Nam Khôn không muốn nói nhiều, Triển Du cũng không hỏi nhiều, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lát sau, giọng nói không nhận ra vui buồn của Nam Khôn vang lên: “Tuần sau mở phiên tòa thì phải.”

Nhất định mấy ngày nữa Jason Kono sẽ bị đưa đi, không biết trên đường có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không.

Triển Du như bị đâm một nhát, mở mắt ra nói: “Anh đừng dính vào.” Nhiều người ngó chừng nhất cử nhất động của hấn như vậy, lúc này anh lại dẩy vào hấn, ngộ nhờ tự rước họa vào thân thì rất phiền, dù sao sớm muộn gì cũng phải chết, đừng làm ô uế tay.

Nam Khôn không trả lời, vớt cô lên từ trong bồn tắm lau khô nước, rồi dịu dàng bế cô về giường.

Lúc này mới lên tiếng: “Em ngủ trước đi, anh tắm xong rồi ra với em.”

Triển Du biết rõ một khi Nam Khôn đã quyết định thì dường như không ai có thể thay đổi suy nghĩ của hắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ, cũng muốn chờ hắn tắm xong đi ra khuyên nhủ hắn, kết quả không đợi đến 5 phút đồng hồ cô đã nhấc tay đầu hàng với cơn buồn ngủ công kích.

Trong mơ màng, cô nghĩ dù sao người của chi cục 9 ngày kia mới xuất phát, ngày mai vẫn còn thời gian.

Nhưng ngoài dự liệu, sáng ngày hôm sau bọn họ còn chưa tỉnh ngủ Mục Hàn đã gọi điện tới, ngay cả cơ hội khuyên Nam Khôn cô cũng không có.

Bởi vì gã khổng nạn Jason kia đã vượt ngục!!!

37. Chương 37: Cái Này Gọi Là Đùa Với Lửa

Nhà tù quân sự QC ở thành phố B chuyên để giam giữ tội phạm chính trị nước ngoài, quan chức phản loạn, gián điệp quân sự cùng với những phần tử khủng bố vũ trang của nước Z, cho nên có thể tưởng tượng nơi đây được canh phòng rất nghiêm ngặt.

Nhưng mà Jason vẫn chạy thoát.

Bản thân gã là một cao thủ bệnh lý học, cũng không phải là lần đầu tiên gã giả bệnh, lần trước ở nhà tù Pakistan cũng có thể đột nhiên “trúng độc mà chết”, lần này tất nhiên cũng nửa đêm “đột tử vì bệnh tim tái phát”, phòng cấp cứu chính là nơi tuyệt vời để ra tay, dù không ngừng được canh phòng. Mọi người đều chỉ biết gã là kẻ điên, là ma quỷ nhưng đôi khi lại quên mất gã là một thiên tài trong lĩnh vực sinh vật học.

Đối với việc gã thành công trốn thoát, Triển Du cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, trong lòng cô thật sự càng thấy phần nộ và bất an hơn.

Jason chạy thoát, không chỉ có nghĩ là mọi cố gắng trước giờ của Liệp Ưng đã chảy về biển đông mà còn có nghĩa là bọn họ đang gặp phải mối uy hiếp.

Với tính cách thô bạo cực đoan có thù tất báo của Jason, mối nhục của ngày hôm nay nhất định ngày sau sẽ bắt kẻ thù phải trả đủ – gã dám trở thành kẻ thù của toàn bộ thế giới, chẳng lẽ còn sợ đám người Liệp Ưng sao? Huống chi gã đối với Triển Du vẫn không thể cắt bỏ sự quan tâm cùng tình cảm chấp niệm điên cuồng. May mà hiện giờ cánh chim của gã đã bị hủy, hậu viện không đủ mạnh, ngay cả cột trụ kinh kế ngầm trợ giúp cho gã là gia tộc Kono cũng bị Nam Khôn dày vò lung lay sắp đổ, không biết còn có thể kéo dài được bao lâu.

Cho nên hiện tại dù gã có chạy thoát thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám gây sóng to gió lớn gì.

hội nghị được mở liên tiếp một tuần lễ để hai bên bàn bạc phương án đuổi bắt cuối cùng.

Hôm nay ngày nghỉ của đội Mục Hàn chấm dứt, vừa đến đã nhận được lệnh của tổng bộ, bọn họ phải điều tra chuyện bí mật hợp tác với Văn phòng nghiên cứu dự án phòng vệ tiến bộ của Mỹ (PARDA), nằm vùng điều tra chuyên thuộc “Sleepless Warrior” gia tộc Michelle, thuận tiện thả mồi, dẫn rắn ra khỏi động.

Hiện giờ lực lượng của Jason đang tổn thất, muốn báo thù hoặc “phát triển sự nghiệp” một lần nữa thì chỉ có tiền tài mới có thể giúp gã một tay.

Mà theo tin tình báo của cục an ninh ở nước ngoài thì Jason từng rất tâm đầu ý hợp với nhị đương gia Frankie của gia tộc Michelle. Lúc trước vì để “cảm tạ” Frankie đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, một năm trước Jason bị bại lộ thân phận đã đưa thành quả nghiên cứu của “Sleepless Warrior” cho Frankie. Frankie đã nhờ vào “Sleepless Warrior” lấy được sự ủng hộ ngầm của chính phủ mới thuận lợi nắm được gia tộc Michelle.

Hắn ta cũng không biết thân phận chân thật của Jason và sau lưng gã còn có PARDA làm hậu thuẫn.

Hiện giờ nếu Jason muốn tìm nguồn viện trợ về kinh tế thì không thể nghi ngờ Frankie chính là lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên, nếu như lá gan của gã lớn thì “nông trường” Mexico – nơi cung cấp nguyên liệu cho gia tộc Kono cũng vẫn có thể xem như là một mục tiêu tốt.

Cho nên lần này đội Liệp Ưng chia thành hai tổ hành động riêng biệt, Mục Hàn cùng Triển Du và Hình Thiên ba người sẽ phụ trách gia tộc Michelle, mà Đồng Kiều, Chiến Cát và Phượng Tường sẽ trà trộn sang Mexico truy tìm thông tin về lô súng kia cùng với tung tích của Jason.

Năm ngày sau, nhóm của Mục Hàn dùng thân phận các kỹ sư trưởng nghiên cứu đến từ Nhật Bản đi tới đại bản doanh của gia tộc Michelle.

Mục Hàn cải trang thành một vị thiên tài sinh vật học tên Run Miyamoto, chừng 30 tuổi, ngoại hình vô cùng thư sinh.

Người không biết hắn mà lần đầu gặp mặt phần lớn sẽ cảm thấy hắn chính là người khiêm tốn thuần khiết như ngọc, chỉ có người biết rõ hắn ta mới biết thật ra thì hắn ta chính là một tên ma quỷ ăn thịt người không nhả xương, hắn ta được thể lực X của Nhật Bản ủng hộ, xem mạng người như cỏ rác, lãnh khốc vô tình lại có tâm lý lệch lạc đến dị dạng, cuồng nhiệt cố chấp với công việc nghiên cứu các vũ khí sinh học. Nếu như điều kiện kinh tế trước mắt của hắn không cho phép thì chỉ sợ thế giới này lại có thêm một phần tử khủng bố đẳng cấp.

Tháng trước hắn vừa nghiên cứu ra một hợp chất tăng trưởng nội tiết tố (Vpbc) đã thí nghiệm lâm sàng thành công, Frankie ra giá ua tất cả thành quả nghiên cứu hạng mục này của hắn, kết quả khi mang về thử nghiệm lại xảy ra vấn đề.

Đối tượng thí nghiệm không chỉ xuất hiện tổn thương thần kinh, giảm chức năng các cơ quan mà xương cốt cũng trở nên yếu ớt.

Lần này Run Miyamoto nhận lời mời của Frankie đến đây đưa ra biện pháp giải quyết vấn đề cũng như chỉ đạo thí nghiệm.

Đi cùng hắn còn có hai trợ lý là Thiên Diệp Tuyết và Fujiki Chiye.

Hai người kia tất nhiên là do Triển Du và Hình Thiên sắm vai.

Đáng nhắc tới chính là Run Miyamoto và Thiên Diệp Tuyết không chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, hơn nữa còn có quan hệ tình nhân.

Nghe nói Run Miyamoto vô cùng sủng ái cô ả tình nhân kia, bình thường hai người luôn như hình với bóng. Cô ả kia cũng là một thiên tài, không chỉ có ngoại hình nổi bật mà giọng nói còn rất hay, nhưng nghe nói ngoại trừ khi lên giường thì ngày thường hầu như không ai có thể nghe thấy giọng nói của cô ta, cô ta thật sự giữ chữ như vàng, người không biết còn tưởng cô ta bị câm, nhưng có khi chỉ nói ra một vài chữ cũng có thể hù người ta sợ đến rút gân.

Cũng bởi vì Run Miyamoto và cô ta có quan hệ này.

Cho nên sau khi nhóm của Mục Hàn đi vào “Tây đảo” đã được Frankie vô cùng quan tâm sắp xếp cho bọn họ một căn phòng tình nhân.

Căn phòng rất lớn, giường cũng vô cùng lớn, năm Triển Du nằm lên cũng không thấy chật, chiếc đèn treo thủy tinh trên trần nhà sáng loáng, chiếu rọi căn phòng đầy xa hoa. Sân thượng, phòng tắm, phòng để quần áo, sofa, bàn làm việc cũng đầy đủ tiện nghi.

Dù cho căn phòng có lớn có xa hoa thì cũng chỉ có một cái giường thôi, nếu như Triển Du và Mục Hàn thật sự là quan hệ nam nữ thì thôi, nhưng mà bọn họ không phải nha. Tuy Triển Du biết Mục Hàn là chính nhân quan tử, hai người bọn họ ở cùng một căn phòng thì nhất định Mục Hàn sẽ ngủ trên ghế sofa hoặc là trải xuống đất nằm, ngủ trên giường tuyệt đối là Triển Du. Một ngày hai ngày thì thôi cũng được, đằng này bọn họ sẽ ở đây ít nhất hai tháng, nếu trên đường lại xuất hiện ngã rẽ như lần trước ở Xích Thủy thì không biết phải mất bao lâu.

Thời gian quá lâu Triển Du cũng bồn chồn trong lòng, mỗi ngày cô nam quả nữ ở cùng một căn phòng nhất định sẽ có chỗ không tiện, tuy lúc nhỏ cô và Mục Hàn cũng từng ngủ cùng một giường, cùng nhau tắm

nhưng tất cả chỉ là lúc còn bé thôi nha, hiện giờ không phải Triển Du đã có Nam Khôn rồi sao.

Quan trọng nhất chính là đêm nay hai người bọn họ còn phải gặp dịp thì chơi trước mặt gia tộc Michelle và Frankie.

Bạn nói xem vì sao phải như vậy?

Bởi vì nơi này là căn cứ ngầm của dự án hợp tác DARPA còn là một chi nhánh ở Mỹ của thế lực mafia thuộc gia tộc Michelle.

Tuy bề ngoài là một công ty giải trí, công ty vận chuyển, bất động sản, sản xuất thuốc nhưng bên trong lại liên quan đến buôn lậu cùng một ít hoạt động ngầm khác. Run Miyamoto và hai trợ lý của hắn nói là kỹ sư từ Nhật Bản, đến đây làm khách quý hỗ trợ cho bọn chúng nhưng trên đường đi bọn họ có bị đánh tráo hay không, tới đây có phải vì mục đích khác hay không, ai mà biết được?

Một gia tộc mafia nếu như ngay cả chút cảnh giác ấy cũng không có, vậy thì làm gì có thể có ngày hôm nay.

Cho nên lúc bắt đầu, nhất định sẽ có người giám sát.

6h30 tối Frankie mở tiệc tẩy trần cho Mục Hàn, Mục Hàn giả trang Run Miyamoto cùng Frankie đều là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cơm nước xong, khách và chủ đều vui vẻ hưởng thụ, Mục Hàn được cải trang cẩn thận nên Frankie cũng không phát hiện ra điểm nào khác thường.

Nhưng sau khi bọn họ trở về phòng của mình, thiết bị dò tìm của bọn họ báo cáo một tin khiến người ta không vui nổi – mỗi một góc phòng đều có camera thu nhỏ.

Hiện giờ nhất định có người đang thông qua camera giám sát từng động tác của bọn họ, che đây là chuyện không thực tế, mà không che chắn có nghĩa là bọn họ không có cách nào làm chuyện bọn họ muốn làm, lại càng không thể vô cớ rời khỏi phòng.

May mà bọn họ cũng không gặp.

Đêm nay Triển Du uống hơi nhiều, sau bữa cơm tối bọn họ nói chuyện phiếm trong phòng khách cô đã muốn ngủ, dù sao đêm nay cũng đã khá vất vả, vì vậy sau khi trở về phòng cô tìm quần áo rồi vào phòng tắm.

Mục Hàn là sếp, sau khi đóng vai Run Miyamoto nói chuyện với ông chủ xong, lười biếng tựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế anh đang nghe báo cáo công tác của Phượng Tường, nhóm của Phượng Tường dùng thân phận lính đánh thuê để ẩn nấp trong “nông trường”, không cần phải chỉnh hình, cũng không cần giải phẫu thanh quản.

Cho nên bọn họ đến muộn hơn ba người kia.

Theo tin tức hiện nay bọn họ thu thập được, lúc trước đúng là Jason đã trộm dữ liệu nghiên cứu về súng điện từ bán cho chủ nhân của “nông trường”, hơn nữa bọn họ còn điều tra được gần đây gia tộc Michelle đã có quyết định về đám dữ liệu kia, hơn nữa hình như cũng sắp có hành động.

Lúc Triển Du tắm rửa xong đi ra thì Mục Hàn cũng vừa nghe xong báo cáo của Phượng Tường.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hình như anh cũng cảm nhận được khê nheo mắt, đôi mắt hẹp dài nhú nhú lại sau cặp kính mỏng, không để lại dấu vết nháy mắt với Triển Du, Triển Du hiểu ý đi vòng qua góc phòng.

Mục Hàn nhìn cô đi về phía mình cũng không lên tiếng, chỉ để cho khóe môi nhếch lên một độ cong vừa phải.

Thiên Diệp Tuyết không thuần lương đáng yêu giống như Aki, cũng không thanh nhã diễm lệ như Triển Du, có hơi giống với hương vị của Thiên Diệm Hồ mà trước kia Triển Du sắm vai, rồi lại lạnh lùng cao ngạo cùng yêu mị hơn Thiên Diệm Hồ, ở trước mặt người ngoài thì lạnh băng như sương, trước mặt Run Miyamoto lại yêu mị nhiều về.

Bộ đồ ngủ đồ tươi làm nổi bật lên làn da nhẵn nhụi trắng như ngọc của cô, câu băng cơ ngọc cốt chính là để chỉ cô.

Mục Hàn thấy cô đi đến trước mặt, vô cùng tự nhiên vòng tay ôm lấy eo cô, chui đầu vào bụng cô hít hà, cũng không nói gì.

Triển Du hiểu ý, bưng lấy mặt của anh hôn lên trán anh một cái, hỏi: “Có việc sao?”

Nói xong cô liền thuận thể nhấc chân lên, giạng chân ngồi trên đùi Mục Hàn, ôm cổ anh, sóng mắt lấp lánh nhìn anh.

Mục Hàn nói: “Trong tổ chức có kẻ để lộ tin tức, ở Hongkong có một lão đại muốn ra giá gấp đôi Frankie để mua cách điều chế thành phần Vpbcs, lão hồ ly Takeda kia muốn một món hàng bán cho hai bên, phải anh đến đây theo dõi tiến trình nghiên cứu của Frankie, đến lúc đó sẽ trích phần trăm cho anh.”

Đây đúng là một cách chằm ngòi ly gián trần trụi.

Lòng Triển Du sáng như gương, mặt tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi: “Lão đại bên Hongkong có đáng tin không?”

Câu nói này của cô có ý là: bên phía Hongkong đã sắp xếp người chưa?

Frankie không phải đùa ngu, lời của Mục Hàn cho dù có là thật, hiện giờ cho dù hắn ta có tin thì nhất định sẽ không cho người đi điều tra thật hư.

Cho nên bọn họ muốn vu oan tất nhiên là phải có người ở bên kia phối hợp.

Ngày đó Triển Du có nghe thấy bộ trưởng Lưu đề cập đến chuyện này, xem ra hành động của họ cũng khá nhanh.

Mục Hàn nhẹ gật đầu.

Triển Du tháo cặp kính trên sống mũi phẳng của anh ra, tinh tế miêu tả hàng chân mày anh khí bùng bùng của anh, hỏi: “Anh thấy sao?”

Mục Hàn không trực tiếp trả lời: “Takeda không đáng tin cậy, hôm nay ông ta vì tiền tài mà bán đứng Frankie thì ngày mai sẽ vì lợi ích lớn hơn mà bán cả anh.”

Câu này là cố ý để cho Frankie nghe, cấp dưới của hắn ta nghe vậy thì vụng trộm liếc nhìn ông chủ của mình.

Trên mặt Frankie không có biểu lộ gì, hai con ngươi màu nâu sâu thẳm bình tĩnh không để lộ ra vui buồn, không biết giờ phút này hắn ta đang nghĩ gì.

Triển Du nói: “Vậy mặc kệ đi.”

Mục Hàn bắt lấy tay cô đưa lên miệng khẽ cắn một cái, nói lấp lửng: “Mặc kệ chẳng khác nào trực tiếp trở mặt với ông ta, huống hồ Frankie chưa chắc đã tin anh, đến lúc đó trộm gà không thành lại mất mạng cũng không chừng.”

Triển Du biết nói đến đây cũng đủ lắm rồi, còn lại cứ để cho Frankie nói tiếp.

Cô quay đầu nghĩ ngợi, khó hiểu hỏi: “Vậy anh muốn làm gì?”

Mục Hàn nghe vậy thì khước miệng khẽ nhếch lên, gằn từng chữ: “Làm...em.”

Nói xong anh liền bế Triển Du lên, đi đến bên giường, ném Triển Du xuống chiếc giường lớn mềm mại, làm như là đã bị Triển Du khơi gợi dục vọng, động tác có vẻ vội vàng, lại có chút thô bạo.

Triển Du nằm trên giường, trên mặt không có chút ảo não nào, ngược lại còn mỉm cười.

Ngay cả Frankie cũng không nghĩ tới ban ngày cô làm ra vẻ lạnh băng, giờ phút này có thể mỉm cười đến phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người như vậy.

Quả thật là đúng với câu nói kia sao? Lòng của phụ nữ không thể nhìn thấy chỉ vì thịt trước ngực quá dày, khuôn mặt cũng vậy, ban ngày một vẻ, buổi tối khi nằm dưới thân đàn ông lại có biểu lộ hoàn toàn khác.

Mục Hàn cởi áo khoác tiện tay ném xuống, sau đó giật đai lưng ra cuốn lấy tay Triển Du, trói lại.

Triển Du giật mình trong một giây ngắn ngủi, nét mặt tươi cười không thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng vào Mục Hàn nói: “Lão đại, anh thích khẩu vị nặng như vậy sao!” Vừa đến đã muốn chơi SM rồi.

Mục Hàn vụng trộm ném cho cô một ánh mắt buồn bực: “DM, anh không có ham mê đó, là cái thằng Run Miyamoto kia.”

Hôm đó xem tư liệu về Run Miyamoto, Mục Hàn bội phục Thiên Diệp Tuyết, thật sự cảm thấy người phụ nữ kia ở trên giường căn bản là không có gì không chịu nổi, bách độc bất xâm, như thần sống vậy, anh nghĩ khó trách Run Miyamoto lại sủng cô ta như vậy phỏng chừng là vì chỉ có cô ta mới chịu được kiểu biến thái ấy.

Trong lòng Triển Du vô cùng không biết phải nói gì, bị người khác xem truyền hình trực tiếp, đối phương lại không phải là Nam Khôn, ngấm lại thật là táo bạo.

Trên tai Mục Hàn có một viên kim cương lớn hơn hạt đậu một chút, thật ra “kim cương” chính là thiết bị dò tìm của bọn họ, bình thường màu xanh, nhưng có phát hiện gì nó sẽ đổi thành màu tím nhạt, tỷ như hiện giờ – lúc tất cả các camera trong phòng đều mở.

Mục Hàn nói lỏng dây lưng, kéo khóa quần xuống, làm bộ muốn nhào tới.

Triển Du lại nhắc chân dùng đầu gối chống lấy bộ ngực của anh, ra vẻ phong tình dùng khẩu hình nói ba chữ, “Sao, sao, làm?”

Mọi người ngồi trong phòng quan sát thấy hết, đồng loạt nín thở, thầm nghĩ: cô nàng này thật là hăng hái.

Nhưng mà bọn họ không biết, thật ra Triển Du chỉ muốn tốc chiến tốc thắng thôi.

Mục Hàn phối hợp hít vào một hơi, trách mắng một chữ: “Shit!”

Nói xong liền ra vẻ hung ác một tay kéo người đè xuống giường, vén váy ngủ của cô lên, lột quần lót của mình ra.

Sau đó ôm eo Triển Du, làm động tác mà người đàn ông nào cũng hiểu.

Động tác liên tiếp này của anh thoát nhìn vô cùng phách đạo cùng thô bạo, hơn nữa quá trình cực kì ngắn ngủi, mấy gã đang rình xem ở bên kia còn chưa kịp nhìn thấy cậu nhỏ của anh thì trong nháy mắt đã bị tiếng thét cực kì thống khổ của Triển Du cướp mất sự chú ý.

Mục Hàn “đi vào” sau đó cúi người xé váy ngủ của Triển Du, cả người đè xuống cô.

Sau đó mấy gã trong phòng quan sát chứng kiến anh như sói đói, liên tiếp cắn mút lên bả vai cùng lưng của Triển Du.

Bất kể trong phòng quan sát hay phòng ngủ của bọn họ thì thoáng cái không khí trở nên khô nóng.

Kết quả đang lúc mọi người tập trung tinh thần thì không khí bỗng nhiên bị âm thanh khàn khàn của Frankie phá vỡ: “Đóng”

“Ồ?” Mấy gã kia tựa hồ không kịp phản ứng.

Ánh mắt Frankie lạnh lẽo: “Đóng camera trong phòng lại, ngày mai tìm thời cơ thích hợp tháo chúng ra.”

Xem ra tính tình của Run Miyamoto cũng được, nếu muốn hợp tác thì không thể để những chuyện này gây bất hòa với hắn.

Có một số việc phải có chừng có mực.

Cấp dưới ngoài miệng thì đáp dứt khoát nhưng trong lòng lại nghĩ: thật đáng tiếc.

Frankie như đã nhìn thấy suy nghĩ của bọn họ, lạnh lùng cảnh báo: “Tốt nhất là các người đừng để tôi có cơ hội nổi giận.”

Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Giọng nói của hắn cũng đồng thời rơi vào tai Triển Du và Mục Hàn.

Triển Du nghe vậy quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên đèn báo hiệu bên tai Mục Hàn đã tắt.

Hai người đồng loạt nhẹ nhàng thở ra, cánh tay dài của Mục Hàn duỗi ra, tắt tất cả đèn trong phòng ngủ.

“Anh đi tắm, Du nhi tìm đồ ngủ giúp anh.” Nói xong anh kéo cửa vào phòng tắm.

Trong bóng đêm Triển Du nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, vươn tay kéo chăn phủ lên người mình, không biết sao giờ khắc này cô đặc biệt nhớ Nam Khôn.

38. Chương 38: Hợp Tác Bất Lương

Tên Frankie này nhìn thì to lớn thô kệch, vẻ mặt ngang ngược nhưng khi làm việc lại thận trọng và vô cùng tốc độ.

Đêm đó nghe Mục Hàn nói chuyện với Triển Du, ngày hôm sau hắn đã phái người đi âm thầm điều tra.

Chứng cứ vô cùng xác thực, lão hồ ly Takeda kia lòng tham không đáy, quả thật có can đảm bán một món hàng cho hai người!

Frankie giận tím mặt, chưa đến hai ngày cơ sở nghiên cứu của Takeda đã xảy ra một vụ nổ lớn chưa từng có trước đây, trực tiếp phá tan tâm huyết nửa đời của lão. Đường như Frankie cũng chưa hết giận nên đã cho người đi cướp hết số thuốc buôn lậu bọn chúng dùng để kéo dài tính mạng.

Có thể nói chiêu mượn đao giết người của Mục Hàn đã múa đến xuất thần nhập hóa, không chỉ dễ dàng trừ khử Takeda mà còn được Frankie tín nhiệm, một ngày trước khi thế lực của Takeda bị tiêu diệt triệt để, Frankie và Mục Hàn cũng ngả bài, vô cùng khẩn trương đưa ra lời mới Mục Hàn, hy vọng Mục Hàn có thể gia nhập tổ chức của hắn.

Mục Hàn giả vờ do dự, hai hàng chân mày lộ ra vẻ lo lắng cùng với hoài nghi Frankie, nhưng cuối cùng vẫn “không thể ngăn cản” Frankie không ngừng ném ra viên đạn bọc đường, rốt cuộc anh cũng bị thuyết phục chọn con đường có lợi cho tiền đồ của mình nhất.

Mấy ngày nay thử nghiệm lâm sàng của Vpbc dưới sự chỉ đạo của Mục Hàn rốt cuộc cũng tìm ra vấn đề mấu chốt.

Loại thuốc bảo vệ tế bào này là hợp chất của hormone tăng trưởng nồng độ cao từ nhau thai cùng tế bào sinh học phức tạp, chứa chất dinh dưỡng vô cùng phong phú giúp thúc đẩy hoạt động sinh hóa tái tạo tế bào da, không chỉ kích thích tế bào và ngăn quá trình oxy hóa tế bào, hơn nữa còn an toàn và dễ sử dụng hơn so với các loại thuốc tiêm truyền thống, cũng không đắt tiền như các loại thuốc làm đẹp khác làm cho dân thường chùn bước.

Có lẽ Frankie đã tiên đoán được viễn cảnh tốt đẹp khi tung loại thuốc này ra thị trường nên không khỏi càng xem trọng Mục Hàn hơn, trong lòng cũng đã ngầm quan sát tính toán, không hề nghi ngờ gì đã để cho Mục Hàn gia nhập đội nghiên cứu “Sleepless warrior”.

Nhóm của Mục Hàn tất nhiên biết rõ nhất cử nhất động của hắn nhưng vẫn giả vờ hồn nhiên không phát giác ra, sắ vai Run Miyamoto làm hết phận sự.

Xế chiều hôm nay sau khi xong việc, Mục Hàn và Triển Du ở trong phòng thương lượng chuyện tối nay sẽ vào thư phòng của Frankie cài camera, vừa mới nói được vài câu đã nghe thấy tiếng gõ cửa, bọn họ còn tưởng là người của Frankie, mở cửa ra lại thấy Hình Thiên.

Triển Du ngạc nhiên hỏi: “Hả? Mới vừa rồi không phải anh đang ở trong văn phòng của tiến sĩ Monte sao? Đòi hỏa tiễn về đây à?”

Từ trung tâm nghiên cứu đến khu sinh hoạt phải mất 15 phút, nhưng 5 phút trước đó người nào đó vẫn còn ở trong văn phòng mà.

“Nghe giọng điệu của em hình như không hy vọng anh về thì phải.”

Ánh mắt Hình Thiên ngập ý cười, sâu xa nói: “Anh nói này, không phải hai người đang muốn làm chuyện xấu sau lưng tôi đấy chứ?”

Triển Du cho anh ta đôi mắt sắc bén: “Anh trai à, bệnh thiếu não phải trị đi nha.”

“Không trị được nha, anh đã đến gian đoạn độc thâm vào nội tạng rồi, bệnh rất nguy kịch.”

Người nào đó vừa nói vừa đưa cánh tay dài đáp xuống vai Triển Du, kéo người vào trong phòng, còn mặt dày nói: “Tôi quyết định rồi, bắt đầu từ đêm nay tôi muốn ngủ ở đây, đêm dài thao thức, vắng lặng như tuyết, tôi không chỉ không có ai làm ấm giường mà ngay cả giường cũng nhỏ hơn các người, quá không công bằng.”

Triển Du nghe vậy thì lập tức vui mừng, sáng khoái nói: “Được rồi, vừa vặn tối hôm qua Frankie đã đưa tới cho lão đại một tủ đồ tình thú, anh cũng biết đấy, Run Miyamoto có ham muốn biến thái trời sinh khác hẳn với người thường, em và lão đại đang rầu đây, chẳng biết phải làm thế nào mới để cho những người kia thấy mấy thứ này đã bị dùng qua, cũng may mà anh tới, mấy thứ đồ chơi kia rốt cuộc cũng có chỗ dùng rồi, đêm nay sẽ để cho anh mở mang kiến thức về sự hùng dũng của lão đại chúng ta.”

Mấy ngày nay Mục Hàn rất được Frankie yêu mến cùng tín nhiệm, bình thường không chỉ cung cấp đồ ăn ngon mà ngay cả “ham muốn đặc biệt” của anh cũng lo luôn, một cái rương đầy đồ tình thú, đủ mọi chủng loại, tất cả lại còn là hàng hiệu, ngay cả bao cao su cũng là LV, hơn 500 cái.

Vứt đi thì rất tiếc nha.

“...” Quả thật Mục Hàn đang ghen hòng không biết nói gì.

Hình Thiên nghe vậy thì lập tức bắn ra xa hai thước, vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Đồng chí Triển du, em đi theo Nam Khôn học thói xấu mất rồi.”

“Nói vậy, Nam Khôn còn kém anh Thiên rất xa nha.” Nói xong Triển Du đến bên thùng giấy lấy ra một cái roi da, neho mắt nhìn Hình Thiên, khoe miệng hơi nhếch lên kèm theo một nụ cười xấu xa, “Tiểu Thiên à, bây giờ em sẽ làm cho anh thật thoải mái nha.”

“Tôi chạy đây! Lão đại, Du nhi bị ma nhập rồi, cậu mau trị đi.”

Người nào đó bị Triển Du đuổi đến đánh tơi bời, lăn lông lốc nhào tới Mục Hàn.

Mục Hàn bị anh ta đâm xầm vào làm rơi dữ liệu xuống, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thần nhiên nói: “Du nhi, chắc em vẫn chưa đề cập với Nam Khôn chuyện đêm đó của hai ta đâu nhỉ? mấy ngày nay anh vẫn luôn nghĩ hay là anh dứt khoát nói thẳng với anh ta thì hơn, dù sao chỉ là gặp dịp thì chơi, cũng không phải thật lòng gì, từ trước đến nay anh ta vẫn luôn thông tình đạt lý, nhất định sẽ hiểu cho chúng ta, ngộ nhờ có hôm nào đó anh ta lại biết chuyện này này một người nào khác thì tính chất sẽ không như vậy nữa đâu nha.”

Trong nháy mắt Triển Du bị lời nói của anh làm cho chấn động thần kinh: “A a a a lão đại à, hôm nay anh vất vả cả ngày nhất định là rất mệt rồi nhỉ, để em đến xoa bóp cho anh, anh xem ngày nào anh cũng bận rộn đến mệt mỏi như vậy, mấy việc nhỏ nhặt này anh không cần phải quan tâm đâu, em sẽ xử lý tốt mà.”

Nam Khôn thông tình đạt lý, nếu biết nhất định sẽ không tính sổ với Mục Hàn, đương nhiên cũng sẽ không làm khó cô, nhưng chuyện này cho dù phải nói cũng phải để cô chủ động nói thẳng thần với anh, người nào đó có tham muốn chiếm giữ rất mạnh, để Mục Hàn nói với hắn, sau đó hắn lại tìm cớ mà dày vò cô à.

Huống chi, căn bản cũng không cần phải nói!!!

Mục Hàn nhin cười, giữ im lặng nhặt giấy tờ lên tiếp tục công việc.

Hình Thiên cầm quả táo gặm rắc rắc, vẻ mặt có chút hả hê.

Triển Du oán hận trừng mắt liếc anh ta, Mục Hàn không hề động đậy, cô lại vội vàng trưng ra vẻ mặt hiền lành, nịnh nọt nói: “Lão đại, em thấy gần đây anh gầy quá, nhất định là đêm ngủ không ngon rồi, tối nay anh lên giường ngủ đi, em ngủ ở sofa, thân hình em nhỏ nhắn sẽ không khó xoay người như anh đâu.”

Mục Hàn nghiêm nghị lắc đầu: “Không được, anh sẽ có cảm giác tội lỗi.”

“Vậy chúng ta cùng ngủ trên giường, chiếc giường nấy rất lớn, đừng nói là hai người, ngủ bốn người cũng không chật, hai người em một bên anh một bên, em cam đoan không đá anh.”

Hình Thiên nói xen vào: “Tôi muốn ngủ ở giữa.”

“Anh cút xa ra một chút cho em!” Triển Du thu hồi tầm mắt, tội nghiệp nhìn sang Mục Hàn, “Lão đại...”

Khóe miệng Mục Hàn khẽ nhếch lên, rút cuộc cũng lùi một bước: “Anh đã nghĩ rồi, thấy chuyện này em tự mình nói với anh ta thì hay hơn.”

Triển Du như được đại xá: “Lão đại anh là người đàn ông đẹp trai nhất trên thế gian này!”

Mục Hàn mặt không đổi sắc vỗ vỗ đầu cô: “Ừm, rất chân thành.”

Vẻ mặt của Hình Thiên như đang chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Du nhi mũi em sớm muộn gì cũng dài như mũi voi!”

Triển Du: “Hứ!”

Mục Hàn liếc nhìn anh ta: “Nói nhảm nhiều quá, cả nửa ngày cũng chưa thấy cậu nói sang chuyện chính, nói đi, chuyện gì?”

Hình Thiên thần bí nói: “Tôi vừa nghe lén được một tin, một tay cấp dưới của Frankie nói xé chiều hôm nay số vũ khí trị giá 500 triệu đô “nông trường” vận chuyển sang Congo (Brazzaville) bị cướp trên biển Caribbean, toàn bộ quân trên thuyền đều bị giết.”

Mục Hàn cùng Triển Du đều kinh ngạc, trằm miệng một lời nói: “Tin tức có chính xác không?”

Hình Thiên nói: “Tôi tới đây để hỏi hai người đây, hôm nay Phượng Tường có liên lạc với hai người không?”

Mục Hàn lắc đầu: “Ban ngày không tiện, bình thường cậu ấy vẫn báo cáo tình hình bên kia với chúng ta vào buổi tối.”

Triển Du nói xen vào: “Em cảm thấy rất có thể là thật, nhưng có phải là bọn cướp biển làm không?”

Mục Hàn nói: “Nếu tin tức này là thật, tôi cảm thấy đây có thể là do một tập đoàn vũ khí khác cùng liên hợp bày ra một âm mưu.”

Triển Du khó hiểu: “Là thế nào?”

Mục Hàn giải thích: “Mấy năm nay “nông trường” danh tiếng quá mức, đương gia tân nhiệm lại làm việc cực kỳ thủ đoạn, vì đoạt thị trường mà không ngừng ép giá, bên phía Bắc Mỹ đã sớm có người muốn trừng trị hắn, trước kia có gia tộc Kono hùng mạnh làm chỗ dựa cho bọn chúng nên mọi người còn nhịn hấn, hiện giờ gia tộc Kono bị Nam Khôn làm cho ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì còn sức mà để ý đến bọn chúng.”

Triển Du: “Không phải Phượng Tường nói Frankie đang có ý định với súng điện từ sao? Liệu có phải là do gia tộc Michelle làm không?”

Mục Hàn nói: “500 triệu đô la cũng đủ làm cho “nông trường” chặt đi hai cánh tay, có câu nhỏ cỏ tận gốc, hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, những tập đoàn vũ khí đang nhìn chằm chằm sẽ nhân cơ hội này tạo áp lực, khiến nó triệt để tụt dốc. Nông trường chiếm hơn 90% thị trường trong nước, còn có hai tuyến đường thủy vô giá. Nhưng ngoại trừ châu Á, nhà họ Nam gia thế nhất, còn lại bất kể là châu Âu hay Bắc Mỹ chưa từng có ai có khả năng thống nhất thiên hạ.”

Một miếng thịt béo lớn như vậy, cho dù gia tộc Michelle có nuốt chửng vào bụng cũng sẽ không tiêu hóa nổi.

Hành Thiên hỏi: “Nếu quả thật là do các tập đoàn vũ khí khác liên hợp giăng võng, Xích Thủy có thể cũng ở trong đó không?”

Mục Hàn cùng Triển Du đều nhìn đối phương, không nói gì nhưng trong lòng cũng biết: việc này quá có thể ấy chứ.

Yên lặng một lát, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Mọi người biến sắc, Mục Hàn nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Người ở ngoài đáp: “Thưa ngài Miyamoto, ông chủ bảo tôi tới mời ngài đến nhà chính dùng bữa tối, ngài ấy nói trong nhà có vài việc khách quý đến chơi, muốn giới thiệu cho ngài làm quen.”

39. Chương 39: Cõi Trời Bằng Vung

Mục Hàn không nghĩ tới khách quý của Frankie lại là vài chuyên gia vũ khí Á Âu Mĩ.

Có thể làm phiền mấy vị đại gia chạy đến đây tất nhiên không phải là việc nhỏ. Xem ra tin tức Hình Thiên nói trước khi đến là thật, hơn nữa đúng như Mục Hàn đã phân tích, sự kiện cướp bóc lần này chính là một âm mưu được người ta liên hợp dựng nên.

Ặc...hành động thật là nhanh.

Bên phía “nông trường” người ta còn chưa tuyên bố chuyện phá sản mà bọn lang sói bên này đã thương lượng xem phải cắt xẻ khối bánh này thế nào.

Nửa tháng không gặp, Nam Khôn vẫn như cũ, ở trước mặt người ngoài vĩnh viễn vẫn mang vẻ mặt nho nhã lễ độ lại lạnh nhạt xa cách hờ hững lạ thường, ngay cả khi Frankie giới thiệu Triển Du thì đôi mắt lạnh lùng kia cũng hoàn toàn không tỏ ra một chút khác thường nào.

Nhưng mà mấy người Triển Du vừa nhìn thấy Nam Khôn thì trong lòng đã sinh nghi: có phải người nào đó đã biết rõ cái gì không?

Theo lí mà nói thì Nam Khôn không thể nào biết Jason cùng chủ nhân của “nông trường” và Frankie có quan hệ, càng không thể biết chuyện Jason đã chạy thoát. Bởi vì hành động của bọn cô bất kể là khi nào đều tuyệt đối giữ bí mật, dù cho có quan hệ yêu đương cực kì thân mật với hắn thì cho tới bây giờ cô cũng không tiết lộ bất kì chuyện gì về Jason trước mặt hắn.

Nhưng mà từ Kono đến “nông trường” rồi đến “Michelle”, mấy gia tộc mafia có quan hệ không hề tầm thường với Jason này, hiện giờ Nam Khôn lại dám cho tất cả một cái, việc này có phải cũng quá đúng dịp không?

Đương nhiên, cho dù trong lòng có ngàn vạn điểm nghi ngờ thì giờ phút này mấy người Mục Hàn cũng không thể đi hỏi Nam Khôn.

Bữa tiệc tại nhà đêm nay Frankie đặc biệt chuẩn bị ấy vị đại gia vũ khí này, sở dĩ mời mấy người Mục Hàn tới là vì vị khách Tây Âu đến từ xứ Wales là người quen cũ của Run Miyamoto, sau khi Frankie nghe thấy mới phái người đi mời mấy người Mục Hàn cho đủ bộ chuyên gia.

Trong trường hợp này, ngay cả Mục Hàn cũng phải ăn nói cẩn thận, Triển Du và Hình Thiên tất nhiên không nhúng lời vào.

Cho dù lời nói có trọng lượng, với thân phận của Triển Du, cô cũng không thể đàm đạo cùng cánh đàn ông.

Lúc bữa tối sắp chấm dứt, Phượng Tường hình như có việc muốn tìm bọn họ, không ngừng gọi cho Mục Hàn, người tới từ xứ Wales đang nói chuyện vui vẻ với anh, nếu như đột nhiên bỏ đi thì thật sự quá không phải phép, rất dễ làm người khác nghi ngờ.

Mục Hàn không để lại dấu vết nháy mắt với Triển Du, Triển Du hiểu ý, sớm chấm dứt bữa cơm, mượn có chuồn đi.

Frankie nghĩ cô không chịu được ánh mắt vô cùng mập mờ của lão già háo sắc Paul, muốn ra ngoài hít thở không khí nên cũng không hoài nghi gì, tập trung tinh thần bàn luận chuyện con trai cả của hắn đính hôn với tiểu thư nhà họ Nam cùng Nam Khôn – lần này Nam Khôn đến New York vừa là vì khối thịt béo “nông trường”, vừa là vì lời nhờ vả của dì nhỏ của hắn, đến bàn bạc chuyện đính hôn với Frankie.

Tô Niệm là con gái một của dì nhỏ hần, mấy năm nay vẫn luôn du học bên Mỹ, tính tình mạnh mẽ ngay thẳng, không dịu dàng hiền lành như dì nhỏ của hần, luôn để mặc cho ai bắt nạt cũng được, cộng thêm cô mang danh là nhị tiểu thư nhà họ Nam, mấy năm nay tuy ở nước ngoài một mình nhưng thật sự không ai dám bắt nạt.

Từ trước đến nay Nam Hiểu Văn vẫn luôn áp dụng chính sách nuôi thả với cô, tháng trước Tô Niệm đột ngột gọi điện về nói bạn trai của cô cầu hôn, muốn kết hôn, Nam Hiểu Văn hỏi sơ về bối cảnh gia đình kia, vậy mới biết bạn trai của Tô Niệm là thái tử hắc đạo.

Theo góc độ của Nam Khôn mà nói thì hần cũng không muốn để cho Tô Niệm gả cho con của Frankie, nhưng Tô Niệm và người kia tự do yêu đương, dì nhỏ của hần lần này cũng đã giúp hần rất nhiều trong việc quét sạch tàn dư của nhà họ Nam, cho dù hần không đồng ý cũng không có cách nào phản đối.

Sau khi bữa tối kết thúc, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm.

Có người gọi điện cho Nam Khôn, vì vậy hần có thể danh chính ngôn thuận đứng dậy ra ngoài nghe.

Ánh trăng sáng nhô lên cao, vườn hoa nhà họ Michelle yên tĩnh vô cùng.

Trong hàng rào những bông phù dung ngang tàng cùng vài khóm cỏ bông hòa lẫn vào nhau, còn có vài nhành hoa không biết tên khoe sắc trong vầng sáng cam chập chờn, rực rỡ khiến người nhìn phải chói mắt.

Một làn gió thổi qua, hương thơm thấm lòng người, khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Triển Du bàn chuyện với Phương Tường xong cũng không vội trở vào, nhàn nhã tự tại ngồi trên ghế hưởng thụ gió đêm cùng sự yên tĩnh nơi đây, một lát sau, tiếng bước chân cực kì nhỏ từ xa đến gần, truyền vào trong tai, cô cũng không mở mắt ra, dường như đã biết ai đang tới.

Nam Khôn không một tiếng động đi đến trước mặt cô, cũng không nói gì, khoe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên, đôi mắt sáng quắc nhìn cô.

Triển Du mở mắt nhìn thẳng vào anh một lát, ánh mắt khinh miệt, giọng nói lười biếng trêu chọc: “Tiên sinh ngài là ai?”

Nam Khôn nhếch môi lên, vẫn không lên tiếng, đưa tay xoa xoa mặt cô, ngón tay thô lẹ đi dọc theo đường cong khuôn mặt xuống cặp môi đỏ mọng của cô, sau đó thuận thể nâng đôi bàn tay với những đường cong mượt mà của cô lên, cúi người hôn rồi lại cắn một cái, lúc này mới trầm thấp đáp: “Người đàn ông của em.”

“Người đàn ông của tôi có bệnh tâm lí biến thái không tiện nói ra, anh...ừm!”

Nam Khôn dùng môi ngăn chặn lời trào phúng chưa kịp nói của cô lại, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt công thành đoạt đất, tùy tiện chà đạp.

Trong bất chợt, một đám hỏa tiễn xuyên qua hần truyền đến người Triển Du, nhiệt độ nóng hổi thâm nhập vào máu, nóng đến nỗi mỗi khi đi qua nó lại khiến cho từng dây thần kinh bị kéo căng, dần dần, Triển Du bị niềm vui không ngừng đánh sâu vào khiến cho hoa mắt chóng mặt.

Đến khi Nam Khôn cam lòng buông tha cho cô, cô mới phát hiện không biết từ khi nào mình đã ngồi trên đùi Nam Khôn.

Nam Khôn chống lên trán cô thở hổn hển, ánh mắt bị lấp đầy bởi vẻ nhu tình vô hạn.

Triển Du âm thầm ngạc nhiên: “Sao anh biết bọn em ở đây?”

Cô vốn còn nghĩ nếu như Nam Khôn tới đây chỉ là vì xử lý chuyện “nông trường” thì hiện giờ tốt nhất là bọn họ tránh xuất hiện cùng nhau.

Kết quả khi rời tiệc đã vô tình lọt vào tầm mắt của Nam Khôn, cô biết Nam Khôn đã nhận ra bọn cô.

Cô có trực giác hình như Nam Khôn đã biết rất rõ kế hoạch lần này của bọn cô, cho nên mới cố ý lấy mình ném ra làm mồi, muốn dẫn Jason mắc câu, so với Liệp Ưng nghe lệnh làm việc thì việc Nam Khôn cố tình chèn ép gia tộc Kono không thể nghi ngờ đã khiến cho Jason càng hận hần thấu xương, hơn nữa Nam Khôn còn giết cha của gã, đoạt người phụ nữ gã yêu, mỗi hận khắc cốt ghi tâm này chắc chắn Jason sẽ không chịu để yên, báo thù chỉ là chuyện sớm muộn.

Hiện giờ Nam Khôn không chỉ rời khỏi đại bản doanh của mình mà còn “trùng hợp” bước chân đến địa bàn người bạn cũ Frankie của gã.

Cơ hội tốt như vậy, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc nhỉ?

Nam Khôn dụi dằm hôn lên môi cô, không đáp lại hỏi: “Thế nào? Thấy anh ở đây em không vui sao?”

“Không phải là vấn đề vui hay không vui, đừng có hỏi câu đó.” Ánh mắt Triển Du khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhìn hấn không chớp mắt, hỏi: “Gần đây anh rất thiếu tiền tiêu à?” bằng không làm gì phải chen một chân vào việc “diệt trừ nông trại” này.”

Nam Khôn cười cười: “Hai năm qua sếp lớn của “nông trường” gần như đã đắc tội với toàn bộ đồng nghiệp Á Âu Mỹ, mọi người vẫn luôn muốn trừng trị hấn, nếu như làm à độc lập độc hành gì đó, em cảm thấy Michelle cùng người xứ Wales sẽ nghĩ thế nào? Dù sao có tiền có lợi nhuận, tại sao anh phải chối bỏ cơ hội này chứ? Vả lại lần này anh đến New York còn là vì dì nhỏ đã nhờ vả đến đây bàn chuyện đính hôn với Frankie.”

“Đừng có giả vờ ngỡ ngàng để lừa em.” Triển Du không có ý định tin lời thoái thác của hấn, “Có phải anh đã biết gì đó không?”

Bằng không sao lại trùng hợp như vậy, mỗi một việc đều kéo theo quan hệ với Jason.

Nam Khôn giả ngu nói: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như chuyện Jason đã chạy thoát, ví dụ như quan hệ của Frankie và Jason, ví dụ như mục đích bọn em tới đây?”

Triển Du nhìn vẻ mặt bình thản ung dung của hấn thì biết ngay cô đã đoán đúng. Nam Khôn cũng đã tới, còn nhận ra bọn họ thì cho dù sẽ không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không cũng đều không thể thay đổi ý nghĩ của Nam Khôn, đã như vậy, không hỏi rõ thì có gì khác nhau đâu chứ?

Nam Khôn dùng sự yên lặng để bày tỏ lời thừa nhận.

Triển Du hít vào một hơi: “Anh lấy được tin tức từ đâu?”

Tuy với thế lực của Nam Khôn, biết được quan hệ giữa Frankie và Jason không khó, nhưng làm sao hấn biết được hành tung của Liệp Ứng?

Nam Khôn trêu ghẹo: “Anh có thể tiếp tục duy trì sự im lặng được không?”

Triển Du liếc mắt nhìn hấn: “Được, vậy em đây cũng không quen biết anh.”

Triển Du oán hận cắn hấn một ngụm, thẳng thắn nói: “Anh nhận được tin tức ở nước ngoài nói Jason căn bản chưa từng bị đưa đi, vì vậy anh phái A Đông đi tìm cai ngục hỏi chuyện mới biết được Jason đã chạy thoát. Về phần hành tung của bọn em là anh tự đoán ra. Lần này Frankie tiêu diệt thế lực của Takeda, lại giữ lại Miyamoto cùng hai trợ lý của hấn, cộng thêm thời gian mọi người đến đây, mấy việc nhỏ không đáng kể này xâu chuỗi lại với nhau có thể phân tích ra, đúng là cao thâm.”

“Anh...” Quá coi trời bằng vung!

Nam Khôn như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, vội vàng sáp lại hôn mút lấy cái miệng nhỏ của cô, nụ hôn nhẹ nhàng lại lộ ra vẻ trấn an cùng nịnh nọt.

Triển Du thật sự không biết phải nói anh thế nào mới được, muốn mắng anh vài câu nhưng cũng không biết phải mắng cái gì.

Sau nửa ngày cô thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hôm nào đó anh hãy bớt chút thời gian gặp mặt lão đại đi.”

“Anh biết rồi, yên tâm, anh sẽ không làm ảnh hưởng đến bọn em.” Nam Khôn điểm nhẹ lên mũi cô, khẽ giễu cợt: “Cùng lắm thì thừa dịp ban đêm trăng thanh gió mát chạy vào trong chăn làm chuyện vùng trộm với em.”

“Á em nhỏ vào, đừng cho là em không biết anh đang có âm mưu gì, không phải anh muốn...ưm!”

Lời cần nhằn của Triển Du lại bị Nam Khôn dùng môi chặn lại lần nữa, nhưng nụ hôn không giống với nụ hôn đầy phách đạo mà nóng bỏng kích thích vừa rồi, dịu dàng tựa như cỏ dại mềm mại, không dùng chút lực nào, Triển Du vùng vẫy một lát vẫn không thoát khỏi hắn, cuối cùng dần dần thỏa hiệp.

Ai mà biết khi hai người hôn đến mức khó phân thắng bại thì đột nhiên phía sau cây ngô đồng cao cao lại truyền đến tiếng bước chân cực nhỏ.

Âm thanh kia thật sự rất nhỏ, ngay cả Triển Du cũng không nghe thấy, cũng may người nào đó trong khi hôn môi vẫn còn có thể để ý đến chuyện khác.

Trong lúc tia lửa điện lóe sáng, Triển Du cũng không kịp phản ứng, chỉ nhìn thấy Nam Khôn mạnh mẽ móc từ trong túi một khẩu Locke 17, đưa tay hướng về góc 2h bốn một phút.

Về kĩ thuật bắn súng của hắn, ở Xích Thủy, hắn mà nhận mình thứ hai thì không ai dám nhận mình thứ nhất!

Mục tiêu đã rõ ràng như vậy, làm gì có lý do không trúng.

Không cần lại gần kiểm tra Triển Du cũng biết được kết quả, kinh ngạc nói: “Người này...”

Nam Khôn ngắt lời cô: “Mau vò rối tóc đi.”

Triển Du nghe vậy trong nháy mắt đã lấy lại tinh thần, tháo dây cột tóc ra ngay lập tức, sau đó vò rối tóc mình.

Trong không khí vang lên âm thanh xé quần áo, áo sơ mi của Triển Du trong nháy mắt bị xé rách một mảng, Nam Khôn vẫn ngại chưa đủ, bắt lấy cằm của cô cắn một cái tạo thành vết thương rõ rệt, còn thuận tay tháo một bên khuyên tai của cô xuống.

Đến khi làm xong một loạt các động tác kia, Nam Khôn xoay người bước đi vài bước về phía người kia, rất nhiều cảnh vệ đã đuổi tới.

40. Chương 40: Thông Đồng Làm Việc Gian

Bóng đêm dày đặc, màn trời như khoác lên mình một chiếc đầm đen, nặng nề áp trên đỉnh đầu, khiến cho người ta khó thở.

Mục Hàn sắm vai Miyamoto sau khi biết được tin tình nhân nhỏ của mình xuýt chút nữa đã bị người ta làm nhục thì giận tím mặt.

Cuối cùng khi nghe thấy cấp dưới của Frankie nói tên kia vẫn chưa tắt thở thì cảm sung xoay người xông ra ngoài.

May mà Frankie cùng cấp dưới nhanh chóng ngăn anh lại.

“Miyamoto tiên sinh, Thiên Diệp tiểu thư vừa bị kinh hãi, chắc hẳn là giờ phút này rất cần cậu tới an ủi, xin cậu hãy bớt giận, coi như nể mặt Frankie tôi, đi cùng cô ấy đi.”

Tất nhiên Mục Hàn phải nể mặt Frankie cho nên một giây sau anh đã thu lại sát khí, mặt lạnh nói: “Vậy thì tôi đây tạm thời nể mặt ngài tha cho tên khốn này trước, sau này nếu ngài cảm thấy khó xử thì Miyamoto tôi đây cũng không ngại gánh cái danh ác nhân.”

“Cậu yên tâm, việc này sau này chắc chắn tôi sẽ đòi lại công bằng cho cậu.” Thật ra Frankie mới là người buồn bực nhất, bữa tiệc kết thúc hoàn mỹ cuối cùng thiết chút nữa đã xảy ra tai nạn chết người, nếu như gã kia là một tiểu lâu la bình thường thì có chết cũng được, nhưng hắn ta lại là con trai độc nhất của phó thị trưởng Bernd!

Một phát súng của Nam Khôn thiếu chút nữa đã đuổi sạch thần tài của hắn.

Nhưng mà làm sao hần có thể trách Nam Khôn được?

Không thể trách được mà! Người ta thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ mà!

Tuy ra tay hơi nặng một chút nhưng trong tình huống này với tính cách quả quyết lạnh lùng của Nam Khôn, giờ súng giết người thật sự là quá bình thường.

Hơn nữa đêm này nếu con của Bernd có thật sự ra tay, Miyamoto không giết hần mới là lạ!

Cho nên nhìn từ góc độ khác mà nói thì hần ta nên cảm tạ Nam Khôn.

Vậy này trách được ai chứ? Trách Thiên Diệp Tuyết quá xinh đẹp à? Hay là trách cô ta không nên chạy ra vườn hoa hít thở không khí?

Cũng không thể.

Chỉ trách tên tiểu công tử làm hư việc nhiều hơn thành công, không đâu tự dưng đi phá hoại bữa tiệc!

Chỉ trách tên khốn Bernd nhỏ này đặc biệt hám gái, khi dễ Frankie hần nên nhìn thấy phụ nữ trong nhà hần cũng bỏ nhào vào.

Frankie đáng thương bậc mình ngập người lại trở thành kẻ chịu trận mà không biết, tự dưng mơ mơ màng màng lại thành nhân bánh hot dog. Mấy ngày nay lại còn phải xoay trước xoay sau nhận lỗi với hai bên, làm người hòa giải, xoay hần ta không thể chạm đất được, hận không thể khiến Bernd nhỏ kia vui vẻ đứng lên ngay ngày mai.

Nhưng mà làm sao hần ta biết được mấy người Mục Hàn ước gì tên kia có thể hôn mê ba năm mười ngày hoặc là mất luôn trí nhớ.

Bằng không chỉ cần hần vừa tỉnh lại thì đối với Liệp Ứng mà nói chính là một ngòi nổ mạnh.

Cũng may hôm qua Mục Hàn vận dụng nội ứng ngay tại đây của chi cục 9 nên người nào đó vẫn chưa thể tỉnh lại.

Hôm nay Frankie làm chủ nhà, mở tiệc chiêu đãi Bernd cùng mấy người Mục Hàn và Nam Khôn tại JeanGeorges trên đại lộ số 5 Manhattan.

Hình Thiên là trợ lý đặc biệt kiêm vệ sĩ của Mục Hàn nên tất nhiên cũng đi theo.

Triển Du ở nhà một mình cũng không hề nhàn rỗi, thừa dịp huyết hắc phong cao chạy tới thư phòng Frankie dạo một vòng, không ngờ còn thu hoạch được một ít điều ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn, một người đàn ông tên Neil gửi mail cho Frankie nói hàng đã được xử lý, hai ngày sau tiền sẽ đến.

Tuy Triển Du cảm thấy người kia tám chín phần là Jason nhưng xem hết nội dung cô vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt.

Gần đây tất cả giao dịch buôn bán của Frankie đều bị các cô giám sát, lô hàng người kia nói là cái gì?

Hần ta liên hệ với Frankie lúc nào? Còn vụ trọng thực hiện giao dịch, mà các cô cũng không phát hiện ra chút mảnh khéo gì!

Triển Du tra ra được nơi gửi mail kia, địa chỉ IP lại là ở Solomon!

Chẳng lẽ hiện giờ người đó đang ở hang ổ của Rini?

Triển Du cau mày, nhanh chóng đóng cửa sổ lại, chuẩn bị khôi phục lại email.

Không ngờ email lại thiết lập trình tự, đã xem qua sẽ bị xóa bỏ vĩnh viễn, cô phải mất rất nhiều thời gian mới khôi phục lại như lúc đầu được.

10h tối, đến khi mấy người Mục Hàn về Triển Du cũng nói phát hiện của mình với anh.

Mới đầu Mục Hàn cũng không thể lý giải được, suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Anh biết rồi, lô hàng kia nhất định là súng máy hạng nặng đã mất tích lần này của “nông trường”! Đêm đó không phải Phương Tường đã nói có người đưa lô súng máy này từ Guerrero xuất cảng ra nước ngoài sao? Vốn anh còn nghĩ rằng là người của Nam Khôn đưa tang vật đi, nhưng trước đó nghe Nam Khôn nói hàng của

bọn họ phải đem mai mới xuất cảng, hơn nữa lần này hàng tới tay bọn họ chỉ còn 60%, 40% còn lại đã chìm xuống biển.”

Mexico chỉ có “nông trường” là nhà độc quyền, hiện giờ hắn đã bị mất hết, làm gì còn hàng mà bán cho người khác?

Cho nên lô hàng lậu xuất cảng từ Guerrero kia rất có khả năng là số vũ khí đã bị chìm kia.

Triển Du bực tức nói: “Mẹ kiếp! Lá gan của tên Frankie này lớn gớm, ngoài mặt một vẻ, sau lưng một vẻ, hắn không sợ không cẩn thận bị lộ, đồng minh của hắn sẽ đến tính sổ sao.”

Mục Hàn nói: “Tiền là loại ngôn ngữ mà bất kì quốc gia nào cũng hiểu, tác dụng rất to lớn, không ai chê nhiều cả, chỉ cần hơi mạo hiểm một chút thì đã có thể lời được mấy triệu đô thậm chí là vài trăm triệu đô, không có lý do gì hắn lại từ chối, hướng chi người nghĩ kế vô cùng có khả năng là Jason.”

Jason là bạn bè lâu năm với Frankie, lại là quý nhân trước kia của hắn, gã vừa xuất mã, làm sao Frankie từ chối được.

“Làm sao bây giờ? Vẫn giữ nguyên kế hoạch như trước sao? Hay là để cho nhóm Phượng Tường đến Solomon xem xét tình huống, xem có phải Jason đang thật sự ở chỗ Rini không?”

“Không vội, chờ một chút, nhìn xem người đến có đúng là Jason hay không, nếu như đúng gã đã liên lạc với Frankie thì nhất định sẽ có bước tiếp theo, trước tiên chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến, xem Frankie có thật sự hoàn toàn không biết thân phận thật sự của gã không, cũng để phòng ngừa bọn chúng đâm sau lưng chúng ta.”

Triển Du gật đầu tỏ vẻ đồng ý, không mặn không nhạt nói: “Huống chi Nam Khôn vẫn còn ở đây.”

Một cơ hội ra tay tốt như vậy, làm sao Jason cam lòng bỏ qua chứ.

Nhắc đến Nam Khôn, Mục Hàn hình như đột nhiên nhớ ra việc gì đó, hàng chân mày giật giật, ngược mắt lên nhìn Triển Du, nói khẽ: “Hình như đêm nay Nam Khôn không được thoải mái, em có muốn qua thăm anh ta không?”

Triển Du cảm thấy kinh ngạc: “Hả? Anh ấy làm sao thế?”

Mục Hàn lắc đầu: “Anh cũng không biết, lúc này thấy sắc mặt của anh ta không tốt lắm, hỏi anh ta thì anh ta nói không sao, nhưng tính tình anh ta thì em cũng biết rồi đấy, không biết có nói thật không nữa, hay là em qua đó thăm anh ta đi, dù sao ở đây cũng chỉ cách chỗ anh ta vài phút đi bộ.”

Hai hàng chân mày của Triển Du đẩy về do dự: “Hay là thôi đi, để em gọi điện hỏi thử.”

Mỗi lần ở cùng với Nam Khôn thì cô lại không tự chủ được mà trầm tĩnh trở lại, nếu như Nam Khôn mà tấn công cô thì suy nghĩ cùng cảm quan của cô sẽ lập tức loạn cả lên, phản ứng cũng trở nên trì hoãn, nếu không thì đêm đó cũng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

Mục Hàn cũng không nói nhiều: “Tùy em vậy, anh đi tắm, lúc em gọi điện thì nhớ mở máy lên.”

Để phòng ngừa bị người khác nghe lén.

Triển Du “ừm” một tiếng, cầm điện thoại lên gọi cho Nam Khôn nhưng không ai nhận.

Không thể nào? Thực vậy sao?

Sau khi ngắt điện thoại, cô gọi lại lần nữa, vẫn không có ai nhận.

Đôi mày thanh tú của Triển Du cau lại, nghĩ thầm, cho dù trong người không thoải mái cũng không thể không nhận điện thoại được chứ.

Cô muốn gọi hỏi A Đông nhưng đáng tiếc không có số của anh ta.

Qua một lúc, Triển Du gọi lại lần nữa, vẫn không có người nhận, rốt cuộc cô cũng không thể ngồi yên được nữa.

Mục Hàn đang tắm thì nghe người nào đó ở ngoài gọi anh: “Lão đại, điện thoại của Nam Khôn không có ai nhận cả, em qua đó xem.”

Mục Hàn nghe vậy thì khẽ nhếch môi, cao giọng dặn dò: “Đi đường cẩn thận một chút, sáng mai trước 10h phải về đây.”

Mặt Triển Du nóng lên, thẹn quá hóa giận nói: “Em qua xem rồi về ngay!”

Mục Hàn ở bên trong cười ha ha, không nói tiếp, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: thịt cũng đã đến miệng, không có lí nào người nào đó sẽ không ăn nhỉ!

Bóng đêm như mực, bốn phía đều vắng lặng không tiếng động.

Vốn Frankie cố ý mời Nam Khôn ở lại biệt thự nhưng Nam Khôn trời sinh đã không thích chỗ phồn hoa, chỉ thích nơi yên lặng nên lịch sự từ chối nhã ý của Frankie, chọn tầng hai của một ngôi biệt thự nằm trong khu sinh hoạt phía tây gần cơ sở nghiên cứu. Vốn cảnh vệ ở bên kia không nhiều, Nam Khôn tự dẫn theo vệ sĩ của mình, Frankie vì để tôn trọng hắn nên đã rút hết vệ sĩ của mình đi.

Trong ánh sáng nhàn nhạt, Triển Du lách người đi rất nhanh, chưa đầy năm phút đã đến nơi.

Vệ sĩ thấy người tới là cô nên khẽ gật đầu với cô, hoàn toàn không có ý ngăn lại.

Triển Du ở bên ngoài cửa phòng ngủ của Nam Khôn gặp A Đông vừa đi ra, trong lòng kinh hãi, hỏi: “Nam Khôn bị sao thế?”

Về mặt A Đông hơi khó hiểu: “Không sao cả mà.”

Hàng chân mày Triển Du nhíu chặt lại, chẳng muốn hỏi nhiều, đi qua anh ta mở cửa đi thẳng vào.

Nam Khôn vừa tắm xong bước ra, tóc vẫn còn nước, từng giọt nước trong suốt chảy xuống, trượt xuống cổ chảy dài uốn lượn trước khuôn ngực cường tráng, cuối cùng biến mất trong lớp khăn tắm dưới hông hắn, vô cùng gợi cảm, khiến cho người ta mơ màng vô hạn.

Triển Du định thần lại, ngược mắt lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn tỏa sáng, không hề có vẻ gì là không thoải mái.

“Mẹ kiếp! Lão đại chết tiệt, dám gạt em!” Triển Du mắng một tiếng, xoay người bỏ đi.

Nam Khôn vội vàng bước tới ôm lấy chặn ngang cô lại, cười nhẹ nói: “Em yêu, đến cũng đã đến rồi, sao phải vội vã thế.”

Tay Triển Du cầm nắm cửa nhưng lại không vặn được! Cô xoay người lại thật mạnh, hung dữ trừng mắt nhìn Nam Khôn, chế nhạo: “Không phải anh thấy không thoải mái sao?! Không thoải mái chỗ nào hửm? Em thấy anh ngứa da mặt rồi, hay là em gãi cho anh nhỉ?!”

Nam Khôn cười ha ha, ôm cô vào trong lòng, hài hước nói: “Anh đúng là không thoải mái mà, lòng anh ngứa ngứa nửa tháng nay rồi.”

Triển Du liếc hắn, mỉa mai: “Tim anh toàn một ổ trùng, mau đi lấy thuốc trừ sâu mà diệt đi, nếu thuốc hiệu quả thì bao anh tiền thuốc luôn.”

Nam Khôn bật cười: “Từ 800 năm trước anh đã luyện một bộ bách độc bất xâm rồi, đừng nói là diệt trùng, thuốc trừ sâu DDVD cũng không dùng được, phương thuốc duy nhất có tác dụng chỉ có em thôi, thế nào? Ha ha.”

“Diệt cái đầu anh...ưm!”

Nụ hôn nặng nề rơi trên môi Triển Du, đầu lưỡi linh hoạt của Nam Khôn không cho cô thời gian chống trả, bỗng nhiên cạy mở môi cô ra, đuổi theo đầu lưỡi của cô, trần trọc triển miên, dần dần không còn kiêng nể gì cả.

Triển Du trừng mắt liếc hắn, hơi tránh né hắn, còn chưa kịp nói gì thì đôi môi đã bị hắn chiếm mất.

Không thể kháng cự nụ hôn phách đạo mang theo vẻ dịu dàng cùng sủng ái, trần trọc xâm nhập, một cảm giác choáng váng xuất hiện trong đầu, thân thể Triển Du run rẩy, tất cả kháng cự đều bị sự trôi chảy tuyệt hảo của người đàn ông này dần dần hóa thành tiếng thở dốc.

Đến khi Nam Khôn chịu buông cô ra, Triển Du chỉ cảm thấy mình đang lên cơn sốt, thiêu cháy khiến toàn thân cô khô nóng.

Cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Được rồi, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, anh đã không còn việc gì nữa, em phải về đây.”

Đêm nay nếu thật sự ở lại đây, ngày mai nhất định sẽ bị cái miệng rộng của Hình Thiên rửa cho chết.

Nam Khôn cũng không nghĩ nhiều như vậy, mạnh mẽ ôm lấy cô, khẽ cười nói: “Em yêu, vẫn chưa đến hừng đông mà.” Đứng có mà mơ mộng hảo huyền.

41. Chương 41: Nhanh Như Hổ Đói Về Mồi

Triển Du bị Nam Khôn ném lên giường, mới ngóc dậy được một chút đã bị hắn ép trở lại nhanh như hổ về mồi, không khỏi tức giận: “Mẹ kiếp! Họ Nam kia, muốn đánh nhau phải không?!”

Nam Khôn cũng không thèm chấp, hai tay vẫn ghì chặt cổ tay cô lại đè xuống gối, trêu chọc: “Cơn tức lớn như vậy, không phải là cũng bị ghen chứ hả? Ngoan nào, để vi phu đập cho, lửa giận của em có thể nào cũng sẽ biến mất.”

“A em nhỏ vào! Anh càng ngày càng không biết xấu hổ. Tránh ra, em thật sự phải về!”

Chuyện phong ba của tên Bernd nhỏ kia đến nay vẫn chưa dẹp xong, cô không muốn lại xuất hiện thêm ngã rẽ nào nữa.

Nhưng trước giờ Nam Khôn lại không biết chữ “sợ” viết thế nào, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm, chua chát nói: “Mục Hàn nói với anh đêm nay bọn em không có việc gì xử lý, em về gấp vậy là sợ một mình anh ta ngủ sẽ cô đơn à?”

Triển Du không nói gì liếc hắn: “Đồng chí Nam Khôn, đêm nay anh theo chân bọn họ ra ngoài không phải là để uống rượu mà là uống đấm chưa sao?”

Nam Khôn không để ý tới lời châm chọc của cô, hôn lên mặt cô một cái, dịu dàng an ủi: “Bên này sẽ không có ai tới đâu.”

Triển Du là người thích mềm không thích cứng, giọng nói của Nam Khôn mềm nhũn, lại còn dùng cặp mắt đen sâu thẳm kia phóng điện với cô nên lòng của cô cũng mềm nhũn theo, trầm ngâm một lát rồi kiểm soát nói: “Mấy ngày nay em đang trong thời kì nguy hiểm.”

“Vừa đúng lúc, tối hôm qua Hình Thiên đưa cho anh một hộp mũ, vẫn còn nguyên chưa mở ra, em thích loại vân tay hay là vân bi?”

Nụ hôn của hắn lên tai Triển Du trần trọc như kiến bò, giọng nói khàn khàn hòa với hơi nóng chui vào trong tai Triển Du, khuôn mặt Triển Du đỏ bừng: “Buồn nôn, tên lưu manh nào cũng có khả năng chẳng biết xấu hổ trời phú, đồng chí Nam Khôn, chúc mừng anh cuối cùng cũng trở thành một tên lưu manh.”

Nam Khôn bị cô chọc cho phì cười, ngậm lấy vành tai cô khẽ cắn một cái, giọng khàn khàn nói: “Đêm nay ở lại được không?”

Ánh mắt Triển Du lộ ra vẻ do dự, nhưng ngoài miệng vẫn cao giọng: “Không được, em phải về.”

Nam Khôn ngẩng đầu dùng đôi mắt trông mong nhìn cô, ra vẻ đáng thương nói: “Em yêu ghen sẽ không tốt, em thật sự nhẫn tâm vậy sao?”

Trong lúc Triển Du tỏ ra vô cùng khổ sở cùng đấu tranh thì giọng điệu lại mang theo hương vị làm nũng: “Nếu ở lại ngày mai em sẽ bị lão đại và Hình Thiên cười chết.” tên Hình Thiên lưu manh còn đang chờ mình nhảy vào hầm của anh ta đây, đêm nay mà không về thì ngày mai thể nào cũng bị anh ta dìm thành căn bã.

Thì ra là đang lo lắng cái này, Nam Khôn mỉm cười, nhẹ lời trấn an: “Bọn họ sẽ không chọc em đâu.”

Mắt Triển Du hơi nheo lại, hoài nghi nhìn hắn: “Vì sao?”

Cho tới bây giờ Mục Hàn vẫn luôn đứng về phe cô, lần trước ở Xích Thủy vì muốn lấy lòng cô mà người nào đó đã mang khẩu súng giấu SVD Mục Hàn thích nhất đi hối lộ anh nhưng không thành công, đêm nay anh lại bắt tay với người nào đó lừa gạt mình, chẳng lẽ anh có chuyện gì đó muốn che giấu bị Nam Khôn biết được sao?

Nam Khôn lại không có ý định nói cho cô biết, chỉ nói: “Em cứ tin là được rồi.”

Triển Du lại càng hiếu kỳ: “Em nói này, có phải anh ấy có chuyện gì che giấu lại bị anh biết được không?”

“Em yêu em thật là thông minh, vì phụ quyết định thưởng cho em môi thơm cùng vô số lòng trắng trứng đầy dinh dưỡng để bày tỏ lòng quan tâm và tán thưởng đến em.” (lòng trắng trứng là cái gì mn tự hiểu @@)

“Mẹ kiếp!!! Trên đời này sao lại có người như anh chứ...um!”

Nửa câu mĩa mai sau bị Nam Khôn chôn vùi bằng một nụ hôn nóng bỏng. Lửa tình lan xuống phía dưới, rốt cuộc Nam Khôn cũng buông lỏng hai tay cô ra, hai cánh tay đầy lực ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, mang theo lực đạo không để cho cô giãy giụa.

Triển Du trừng mắt liếc hắn một cái nhưng lại không vùng vẫy, sau một lát cũng bắt đầu không kìm lòng được mà đáp lại.

Nam Khôn cong đôi con ngươi dành cho cô một nụ cười ôn hòa mà sừng nịnh, bàn tay dày rộng vuốt ve lưng cô, nhiệt độ nơi lòng bàn tay nóng rực như muốn thiêu cháy cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Triển Du cảm thấy ánh mắt thâm thúy của Nam Khôn dường như có một ngọn lửa rừng rực đang nổi lên bao khát khao cùng yêu thương của hắn với cô, lòng cũng không khỏi mềm nhũn, sau khi quyết định đêm nay không đi nữa lại càng nghiêm túc đáp lại.

Nam Khôn mừng như điên, dường như say mê mà hôn cô, nụ hôn đầy tình ý lại thô bạo cuồng nhiệt như muốn nuốt cả xương cốt Triển Du vào bụng, Triển Du bị hắn hôn đến nổi hơi thở dồn dập, thân thể cũng có phản ứng, cô khó chịu co hai chân lại.

Nam Khôn lấy tay tách chúng ra ngay lập tức, tiến vào trong quần cô cầm lấy quần lót của cô kéo nó đến mắt cá chân, lại vuốt theo trên da thịt trần như nhộng của cô đến bắp đùi, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một ngụm, chọc ghẹo: “Thân thể của em đang nói nó muốn anh, còn em thì sao?”

Hai đùi của Triển Du kẹp lấy bàn tay Nam Khôn không cho hắn sờ lung tung, rồi chính mình lại lấy tay sờ lên khối thịt giữa chân Nam Khôn, khiêu khích trêu chọc rồi lại liếc xéo hắn: “Hình như cậu em nhà anh cũng đang gáp lắm nhỉ? Cứng ngắc như cây gậy thiết rồi còn gì.”

Nam Khôn hít vào một hơi thật sâu, cảnh cáo: “Bé con hư hỏng, còn trêu chọc anh nữa coi chừng gia sẽ không nhận được mà thô bạo với nàng đấy.”

Triển Du cũng không sợ hãi, cười hì hì đá thứ trói buộc dưới cổ chân xuống, đưa tay ra đẩy thật mạnh khiến Nam Khôn ngã xuống giường rồi thuận thế xoay người cỡi lên, ngồi trên bụng hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Lại còn dọa em sợ nữa à, coi chừng làm em tức giận em sẽ bóp nát cậu em của anh đấy.” Nói xong cô chủ động hôn lên môi Nam Khôn, lại đưa tay kéo chiếc khăn tắm bên hông Nam Khôn xuống. Người nào đó không hề mặc gì dưới khăn tắm, thứ trói buộc duy nhất bị cởi bỏ, cậu em giữa hai chân hắn rốt cuộc cũng được tự do ngẩng đầu ưỡn ngực khoe khoang sự oai hùng của nó.

“Anh là đồ quỷ đáng ghét.” Triển Du cười mắng một câu, đặt nụ hôn lên trước ngực Nam Khôn, hai hạt đậu đỏ cứng rắn như đang phát ra lời mời trắng trợn với cô, Triển Du cười cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên đỉnh đầu, sau đó đưa miệng ngậm chặt nó, học theo cách lúc trước Nam Khôn dùng để trêu chọc cô, dùng đầu lưỡi xoay tròn rồi ranh mãnh mút lấy.

Kĩ thuật của cô không thành thạo bằng Nam Khôn nhưng trong nháy mắt đã kích thích khiến tim Nam Khôn đập như trống, cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có bao phủ lấy hắn, đẹp như đang ở trong mộng cảnh.

“Bảo bối em giỏi quá.” Trái tim nóng rực đang đập điên cuồng như muốn phá tan lồng ngực mà chui ra.

Nam Khôn yêu thương vuốt tóc cô, giọng nói nhu hòa sắp chảy nước. Đáy lòng kêu gào muốn càng nhiều nụ hôn cùng sự đụng chạm của Triển Du hơn.

Triển Du có thể cảm nhận được thân thể cường tráng dẻo dai của hắn đang dần dần cứng cứng như đá dưới sự vuốt ve của cô, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác thành tựu khó nói rõ, cô cười cười, nụ hôn ẩm ướt rơi dọc xuống, cuối cùng dùng miệng ngậm lấy cậu em nhỏ đang sôi sục ý chí chiến đấu giữa hai chân Nam Khôn.

Trái tim đang đập của trống như Nam Khôn bỗng ngừng lại.

Sau nửa ngày, chỉ nghe thấy hắn khẽ hô một tiếng, nhấc Triển Du lên trên, xoay người mạnh mẽ áp Triển Du dưới thân, giống như một con mãnh thú đói khát mà hôn lên, mang theo tất cả sự hung ác cùng cuồng dã.

Những người phụ nữ khác hắn không rõ lắm, nhưng hắn biết Triển Du luôn khuôn phép kiêu ngạo giờ đây có thể đi đến bước này thì tất nhiên trong lòng phải yêu thích đến cực hạn mới có thể làm vậy vì hắn, nhưng mà hắn vẫn không nỡ.

Trái tim ngập đầy yêu thương, hắn lại khó có thể khắc chế, cũng quên mất không còn một mảnh chuyện phải mang áo mưa, nhanh chóng kéo một chân Triển Du vắt qua lưng mình, tìm đúng vị trí tiến vào thật mạnh.

“Ồi...” Trong khi Triển Du trời đất quay cuồng thì đã bị vật cứng rắn như sắt của Nam Khôn đâm vào, một cơn đau bén nhọn dâng lên, thân thể cô căng lên trong vô ý thức, khó chịu vô vô lương Nam Khôn.

Dm mà! Người này đúng là cầm thú, quá dã man.

Nam Khôn buông môi cô ra, sủng ái vuốt lên tóc cô, giọng nói mang theo dục vọng nồng đậm bị hóa giải bởi vẻ dịu dàng: “Em yêu, thật là có lỗi, vừa rồi thật sự quá kích động...á, đừng kẹp chặt quá, kẹp chặt nữa sẽ bắn mất. Đã nói em đừng trêu chọc anh, vậy mà em còn chọn nơi miễn cảm nhất là xuống miệng.”

“Anh là cái đồ cầm thú!” Triển Du oán hận cắn lên vai hắn một cái, thân thể hơi run rẩy, không biết là vì đau hay là vì không chịu được cảm giác bụng căng trương lên quá mức rõ ràng.

Nam Khôn mỗi một lần lâu không làm, khi được bù đắp lại đặc biệt hung ác, đêm nay hắn lại uống rượu, Triển Du thật sự hơi sợ hắn nên mới dùng miệng để cho hắn giải tỏa một lần trước, không ngờ lại kích thích đến cơn điên của người nào đó, con bà nó, quá thua lỗ!

“Bảo bối thật sự xin lỗi, ngoan nào, thả lỏng một chút, anh không cử động nữa, cứ thế vậy là được rồi.” Nam Khôn vươn tay lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương cho cô, nhìn đôi mắt ướt sũng long lanh như thủy tinh đen của cô, trong lòng lại càng thêm xót xa, vội vàng nhiều lần hôn lên môi cô.

Nụ hôn dài lâu mà tình tứ, mềm mại ấm áp như lông vũ, hơi ấm từ bàn tay truyền đến một sức mạnh làm người ta an tâm.

Thời gian quá lâu dường như đang làm cho người ta thấy buồn ngủ.

Triển Du từ từ buông lỏng thân thể trong nụ hôn dịu dàng mà ngọt ngào của hắn, hai người trần trụi dán chặt lấy nhau, nhiệt độ nóng rực trên người Nam Khôn cũng dần dần truyền tới từng mạch máu của cô, làm cho cô khô nóng không chịu nổi. Trong thoáng chốc, cơn đau đớn lặng lẽ trôi đi, chỉ còn lại cảm giác phong phú khó tả trên đầu gối mọi cảm quan của cô, cô vận vẹo thân thể, không tiếng động phát ra cho Nam Khôn một tín tức khiến cho người ta ngạc nhiên vui mừng.

Hàng lông mi Nam Khôn giật giật, đôi mắt đen và sâu như biển chứa đựng niềm vui sáng chói, hắn càng hôn cô thêm chuyên chú, vật phía dưới bắt đầu rục rịch, từng bước một dần dấn Triển Du cảm thụ niềm vui sướng cực độ.

Bị sự dịu dàng quần lấy, Triển Du ôm lấy cổ Nam Khôn, đáy lòng dâng lên niềm vui sướng cùng khát khao khó tả.

Cô chậm rãi nhắc chân quần lấy vòng eo tinh trắng của Nam Khôn, đừng đưa theo tần suất của hắn.

Nam Khôn hiểu ý, trong lòng rung động không thôi, bỗng nhiên đẩy nhanh tiết tấu.

“Ừm...”

Kịch liệt quần lấy nhau, Triển Du cảm thấy khoái cảm như nước lan tràn trong cơ thể cô, không thoát ra cũng không vào được khiến cho người ta sợ hãi, cô chôn mặt trước cổ Nam Khôn, đôi mắt ngập nước, bối rối mà hạnh phúc thở hổn hển, say mê nhận lấy sự điên cuồng từ Nam Khôn.

Khi dục vọng lên đến đỉnh, Triển Du cảm thấy hồn như bị Nam Khôn hút mất, cả người lâng lâng.

Dục tiên dục tử phỏng chừng cũng không hơn cái này.

Nam Khôn trong dư âm vừa qua khẽ cắn mút vành tai Triển Du, ý nghĩ yêu thương ngập tràn không hề tan đi theo dục vọng, ngược lại càng thêm nồng đậm, hắn ôm chặt lấy Triển Du, yên lặng một lúc lâu mới khẽ nói bên tai cô: “Bảo bối, chờ nhiệm vụ lần này của em xong rồi chúng ta hãy đến cực dân chính lấy hai tờ giấy đỏ về làm kỉ niệm được không?”

Triển Du vốn đã sắp ngủ, nghe thấy lời hắn nói thì bất thành linh mở mắt, thoáng cái trong lòng đã dậy sóng.

Nam Khôn là người không thích chỉ nói lời yêu nơi chót lưỡi đầu môi, chỉ dùng hành động để khiến cho người khác cảm nhận được suy nghĩ của hắn, dù là người không thể sinh con dưỡng cái cho hắn như người phụ nữ bình thường, cùng hắn ngày ngày bên cạnh nhau, thậm chí không thể cho hắn một hôn lễ oanh oanh liệt liệt, nhưng hắn vẫn tình nguyện đứng trên lập trường của bạn mà lo lắng cho bạn, tất cả tất cả đều thay hắn nói lên, hắn yêu bạn, cho nên mới có thể bao dung tất cả cho bạn.

Triển Du yên lặng nhìn lên trần nhà một lúc lâu, lâu đến mức Nam Khôn cho rằng cô đã ngủ rồi mới nghe thấy cô nhẹ nhàng “ừm” một tiếng bằng giọng mũi đặc nghệt như sắp khóc.

42. Chương 42: Thể Dục Buổi Sáng

Một đêm mộng đẹp, sáng hôm sau chưa đến 6h30 thì đồng hồ sinh học của Triển Du đã vang lên.

Nam Khôn vẫn chưa dậy nhưng cánh tay lại bá đạo vòng qua lưng cô, Triển Du muốn thử dịch khỏi hắn, vừa mới cử động thì Nam Khôn đã vô thức siết chặt lại.

Triển Du bất đắc dĩ, gian nan xoay người lại, hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng nói: “Anh yêu, em phải về rồi.”

Nam Khôn vẫn nhắm mắt hôn lung tung lên mặt cô: “Ngoan, ngủ với anh một lát nữa.”

“Nhưng mà em không ngủ được.” Triển Du vươn tay vuốt hàng mi đen như mực của hắn, lẳng lặng nhìn gương mặt lạnh lùng cương nghị giờ phút này được đôi hàng mi dày rậm phụ trợ trở nên nhu hòa lạ thường, khóe miệng không ngừng mang theo nụ cười vui vẻ làm say lòng người.

Tình tứ ngọt ngào vô cùng, nhớ tới câu nói cuối cùng tối hôm qua Nam Khôn nói với cô, trong lòng Triển Du dâng lên nỗi cảm động cùng tình yêu khôn cùng, ánh mắt cũng không kìm được mà toát lên vẻ si mê, cô nói: “Tứ gia có phải anh đã hạ thuốc gì cho em không?” Bằng không sao em có thể thích anh như vậy chứ.

Trước khi gặp Nam Khôn cho tới giờ Triển Du đều không biết mình lại có thể si mê một người đàn ông như vậy, cô từng cho rằng sự yêu mến cùng hâm mộ của cô với Mục Hàn đã là cực hạn trong cuộc đời này của cô rồi, chỉ sợ người đàn ông khác không có khả năng làm cho cô sùng bái như vậy. Thật sự không ngờ có một ngày Nam Khôn lại như một viên đạn bọc đường uy lực lạ thường công thành chiếm đất, dễ dàng tấn công vào trái tim đã đóng chặt của cô.

Loại cảm giác này rất đẹp mà trong hai mươi năm cuộc đời cô chưa từng trải nghiệm, rất mới mẻ và kích thích.

Mình thích người đàn ông này từ khi nào ấy nhỉ?

Cho tới bây giờ Triễn Du chưa từng nghĩ tới vấn đề này, hình như trong lúc vô tình đã thích hẳn, sau đó với tính cách quyết đoán dám yêu dám hận của cô dường như cũng không làm cho cô do dự quá lâu đã chấp nhận sự thật cô đã bị người đàn ông này hoàn toàn kích thích hormone tình yêu.

Nam Khôn vốn vẫn chưa mở mắt, nghe thấy câu nói vừa rồi của Triễn Du mới đột nhiên mở to mắt ra, giữ im lặng nhìn cô rồi đột nhiên nở nụ cười: “Không ngủ được? Vậy làm một bài tập thể dục buổi sáng với anh đi.”

Nói xong hắn ôm lấy người trở mình, còn dùng thứ hung khí nóng bỏng hùng dũng oai vệ khí khách hiên ngang giữa hai chân cọ cọ vào đùi Triễn Du.

Hai người không một mảnh vải che thân, lửa tình nóng bỏng truyền thẳng đến huyết thái dương của Triễn Du.

Cô nói: “Anh muốn em bị bại lộ thân phận thì anh cứ làm đi.”

Ai ngờ Nam Khôn lại không cho là đúng: “Anh có việc thương lượng với Mục Hàn, để anh gọi điện gọi anh ta tới, xong việc em sẽ về cùng anh ta, sẽ không ai nghi ngờ gì đâu, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, bọn em lại không đi làm, gấp cái gì?”

Tuần sau Vpbcs bắt đầu đưa vào sản xuất, công tác nghiên cứu của bọn họ cũng tạm thời ngừng lại, canh phòng của Tây Đảo so với Xích Thủy chỉ có hơn chứ không kém, ban ngày căn bản không có cơ hội “làm việc”, bây giờ Triễn Du trở về cũng chỉ làm ỏ trong phòng chơi máy tính.

Rất vất vả mới bắt được cơ hội như vậy, làm sao Nam Khôn cam lòng từ bỏ chứ, xấu xa dè lên như không cho ai đi.

Triễn Du nhắc ngón núi lớn trên người lên, bị hắn khơi gợi lòng hiếu kỳ, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Nam Khôn nheo con ngươi đáng đánh đòn nói: “Cho anh ăn no rồi anh sẽ nói cho em biết.”

“...” Triễn Du thật sự ghen lời, người nào đó chính là con mãnh thú không biết thỏa mãn, cho ăn thế nào cũng không no.

Da thịt mềm mại bóng loáng như tơ lụa của cô làm cho Nam Khôn không nhịn được muốn vuốt ve mãi, muốn ôm vào lòng hôn thật mạnh lên đôi môi.

Trong lòng xẹt qua một loại rung động khiến người ta run sợ, hắn vội vàng ngậm lấy đôi môi Triễn Du, bắt đầu tinh tế nhắm nháp hương vị thơm ngọt trong miệng cô.

Triễn Du ngoài miệng thì cứng nhắc, mỗi lần Nam Khôn muốn cô lại không nhịn được mà mĩa mai anh vài câu nhưng cuối cùng vẫn sẽ có cầu có cung với hắn, lần này cũng không ngoại lệ, nụ hôn tuyệt vời của Nam Khôn trần trọc đến hai đầu nụ hoa của cô, ngậm lấy đỉnh nụ tinh tế mút vào, thỉnh thoảng còn dùng hàm răng khẽ cắn nhẹ chúng, dưới sự trêu đùa cẩn thận lại thành thạo của Nam Khôn, thân dưới của Triễn Du chẳng mấy chốc lại có phản ứng.

Khoái cảm quen thuộc đánh tới làm cho người ta lâng lâng trong bể tình dục.

Triễn Du không tự chủ được cong người lên dâng mình lên miệng Nam Khôn, trong lòng khát vọng được thêm càng nhiều nụ hôn cùng sự vuốt ve của Nam Khôn.

Nam Khôn cười cười càng ra sức kích thích những điểm mẫn cảm trên người cô, tay cũng theo đường cong duyên dáng của Triễn Du trượt từ vòng eo mượt mà đến giữa hai chân cô, kết quả sờ vào chưa tới hai giây thì người nào đó lại đột nhiên dừng mọi động tác lại.

Triễn Du bị trêu chọc đang high, hắn dừng lại làm cho cô cảm thấy đang ăn được một nửa lại bị người ta giật mất chén.

Thân thể nổi lên cảm giác trống rỗng, cô mở mắt ra, khó hiểu nhìn Nam Khôn: “Làm sao vậy?”

Nam Khôn hôn lên mặt cô một cái, giọng nói rất dịu dàng, hai đầu lông mày cất giấu vẻ nghiêm trọng: “Tối hôm qua anh quên mang mũ, không phải em đang trong thời kì nguy hiểm sao? Để anh bảo A Đông đi mua thuốc vậy.”

Tối hôm qua tuy không bắn ra ở trong nhưng lúc ấy hân rất kích động, cuối cùng lúc muốn bắn lại bị Triển Du hút chặt vào khiến thiếu chút nữa hân đã không chịu được, không biết có để lọt lướn đứa nào không, bây giờ Triển Du còn đang làm nhiệm vụ, ngộ nhỡ mang thai sẽ rất phiền toái, hân không muốn để cho cô mạo hiểm như vậy.

Triển Du cũng không lo lắng sẽ mang thai nhưng lời nói của Nam Khôn đã nhắc nhở cô một chuyện.

Cô nói: “Tối hôm qua em chỉ gạt anh thôi, nhưng mà anh yêu này, có một chuyện không biết em có nên nói cho anh biết không, bác sĩ nói em rất khó mang thai.”

Thể chất của cô trời sinh đã có tính hàn, lúc trước khi huấn luyện thường xuyên bị thương, thật sự năm ngoái rơi vào tay Jason quả thật là cử tử nhất sinh (chín chết một sống), trước đây cô thấy không cần phải nói cho Nam Khôn biết, hiện giờ cô lại sợ hãi mình sẽ không thể đáp ứng bất kì hy vọng nào của Nam Khôn.

Cho nên cô muốn tiêm một mũi dự phòng trước.

Chỉ là Nam Khôn lại tự động bỏ qua lời nói của cô, chỉ ân cần hỏi: “Là kẻ khác làm sao?”

Triển Du khẽ gật đầu, nói: “Năm ngoái bị một tay cấp dưới của Jason đá vào bụng, buồng trứng bị vỡ, lại bị nhốt trong nhà giam một ngày, về sau có làm phẫu thuật nhưng bác sĩ nói sau này tỷ lệ mang thai sẽ rất xa vời.”

Nam Khôn hít vào một ngụm khí lạnh, hân vẫn nghĩ tại sao khi nhắc đến thằng khốn nạn Jason thì ngay cả Mục Hàn luôn bình tĩnh tỉnh táo cũng xúc động phần nộ như vậy.

Thì ra là vì vậy.

Trong phút chốc, Nam Khôn cảm thấy lòng mình như thắt lại.

Hân không nói một lời nhìn Triển Du, sóng triều cuộn cuộn trong lòng, nhất thời không biết phải dùng ngôn ngữ thế nào để an ủi người yêu trong lòng mình.

Triển Du thấy hân nửa ngày không nói gì, sắc mặt vừa thống khổ vừa dửng dưng thì ngực không khỏi thất lại.

Sau một lúc yên lặng, cô run rẩy hỏi: “A Khôn, cả đời này có thể em sẽ không thể sinh con được.”

Em không trọn vẹn như vậy, anh có cần không?

Nam Khôn nhìn thấy vẻ bất an trong ánh mắt cô thì như cảnh tỉnh, trong nháy mắt phục hồi lại tinh thần, yêu thương vượt tấc cô, giọng nói dịu dàng lại tràn đầy đau lòng: “Đứa ngốc, em cảm thấy tối hôm qua anh muốn sau này em sinh con cho anh nên mới nói vậy sao?” (mới đòi đến cục dân chính á)

Anh cố gắng hết sức để ủng hộ cho giấc mộng cùng sự nghiệp của em, như vậy còn không đủ để cho em tin tưởng anh sao?

Triển Du chưa xót trong lòng, hôn lên môi hân một ngụm, cố chấp nói: “Sau này nếu em thật sự có khả năng không sinh được, chúng ta tìm người thay em...ưm!”

Hai chữ “mang thai” chưa ra khỏi miệng đã bị Nam Khôn dùng môi chặn lại.

Nam Khôn không cho cô cơ hội nói chuyện nữa, đầu lưỡi không hề cố kị thám hiểm đến gần bụng, trên đường không kiêng nể gì cuồng dã càn quét, Triển Du bị hân mút cắn một mỗi chống đỡ, bị động thừa nhận sự nhiệt tình cùng yêu cầu ngang ngược của hân, trong thoáng chốc tất cả linh hồn như bị hân hút mất.

Vừa hôn, Nam Khôn vừa sờ tới đám mũ trên đầu giường tối hôm qua quên dùng, chọn lấy một cái trên mặt đây gai mang vào ỉn, kéo chân Triển Du ra, động thân một cái đưa thứ đang sôi sục vào thân thể Triển Du. Cậu em bị thành vách nóng ướt bao vây trong nháy mắt sáng khoái đến nỗi hân phải thở dài, cảm thấy mỗi một tế bào toàn thân đều kêu gào muốn càng nhiều hơn, hân kích động đẩy nhanh tần suất hơn.

Triển Du vẫn cảm thấy căng trương gay gắt, cũng may tối hôm qua đã làm một lần, hiện giờ ngoại trừ cảm thấy đặc biệt căng trương thì cũng không có cảm nhận gì khác.

Mặt nóng bừng lên, cô muốn nói chuyện nhưng lại bị môi Nam Khôn gắt gao chặn lại, triển miên mật ngọt hôn cô như chưa bao giờ hôn đủ.

Đến cuối cùng Nam Khôn cảm thấy thỏa mãn buông thả trong cô, cô há miệng, phát ra tiếng nức nở trầm thấp, tiếng rên ngâm bị đè nén như liều thuốc kích thích làm cho Nam Khôn càng thêm hưng phấn. Thế tiến công càng ngày càng mãnh liệt. Triển Du không chịu được vươn tay đẩy vùng bụng căng cứng như sắt của hắn ra, còn chưa dùng lực thì đột nhiên một dòng điện kích thích xẹt qua giữa hai chân xông thẳng lên đỉnh đầu, thân thể của cô mềm nhũn thành vũng nước ngay lập tức.

Nam Khôn bị tiếng gọi không phòng bị của cô kích thích cảm thấy vô cùng thành tựu, sau khi tìm đúng vị trí, hắn thay đổi góc độ tấn công.

Triển Du cảm thấy mình sắp phát điên, khoái cảm ngập đầu đang dờn non lấp biển kéo tới dưới sự điên cuồng của Nam Khôn, như một ngọn sóng hung mãnh, cuốn cô lên tận mây xanh. Nhất là vài chục cái cuối cùng của Nam Khôn, linh hồn cô đều sắp bị hắn hút sạch.

Cảm giác thỏa mãn cực đại khiến cho Nam Khôn cảm thấy từng lỗ chân lông đều vui sướng, vẫn chôn trong cơ thể Triển Du nửa ngày, không muốn rời khỏi.

Rốt cuộc, mưa tạnh trời quang.

Nam Khôn cảm thấy mỹ mãn ôm cô vào phòng tắm bắt đầu tắm uyên ương, sau khi đi ra lại dây dưa một lát mới gọi điện thoại cho Mục Hàn.

Khi Mục Hàn đi tới, Nam Khôn cũng vừa ăn xong bữa sáng, Triển Du còn đang phần đầu.

Nhìn thấy Triển Du mặc quần áo nam trên người thì anh biết mình mang quần áo tới là đúng rồi, vừa muốn lên tiếng trêu chọc người nào đó vài câu thì chợt nghe giọng nói lạnh lùng âm u của Nam Khôn truyền đến từ bên kia ghế sofa: “Hôm nay sao đội trưởng Mục lại không đeo mắt kính tới thế?”

Nụ cười của Mục Hàn cứng đờ, không nói nữa.

“Đồng chí Nam Khôn anh là tổ trưởng dân phò à?” Quần người ta rộng quá đấy.

Triển Du ăn sáng xong, nhận lấy túi đồ trong tay Mục Hàn, cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn lão đại.”

Mục Hàn mừng ra mặt: “Vẫn là em gái nuôi tốt nhất, ngoan quá.”

Triển Du mỉm cười với anh, chuẩn bị đi thay quần áo thì lại nghe người nào đó không vui không giận ném ra một câu: “Vây là tôi đây không cần phải lo đội trưởng Mục nhận lầm người rồi.” Tối hôm qua đeo mắt kính đã nhận lầm người, không đeo mắt kính không biết sẽ làm sao nữa.

“Tôi đây chứ con mẹ nó chứ!” Mục Hàn từ trước đến nay vẫn ung dung bình tĩnh kích động, cảnh cáo, “Anh đó đừng cho là tôi không dám đánh anh.”

Nam Khôn nhếch khóe miệng cười như không cười tà nghệ liếc anh, vươn tay kéo Triển Du vào trong lòng, lưu manh nói: “Chỉ cần anh ra tay được.”

“Mẹ kiếp, thật là hèn hạ, còn dám lấy em làm tấm chắn!” Triển Du đánh hắn một cái, tầm mắt tràn ngập hoài nghi quay trở về phía Mục Hàn, hiếu kỳ nói: “Nhưng mà...Đến tốt cùng là hai người đang nói cái gì thế? Lão đại, tối hôm qua anh bị anh ấy phát hiện ra bí mật gì sao? Mau nói ra.”

Mục Hàn không được tự nhiên nói: “Làm gì có, người nào đó tối qua uống nhiều rượu nên giờ vẫn còn nói mớ.”

Nam Khôn nở nụ cười: “Đúng vậy đấy, tối hôm qua anh uống rượu, thiếu chút nữa đã lăn lên giường với người khác, cuối cùng còn kém phần chơi 4P với người ta.”

Mục Hàn bùng nổ: “Họ Nam kia, anh đúng là không có đạo nghĩa, dám qua sông đoạn cầu.” Ông đây đã giúp anh lừa gạt Du nhi rồi mà!

Nam Khôn cực kì không biết xấu hổ nói: “Tôi đang nói tôi mà, anh tức giận cái gì?”

Mục Hàn: “Trời ạ chết mất!”

Về mặt Triển Du kinh hoàng nhìn Mục Hàn: “Lão đại, khẩu vị của anh trở nên nặng như thế từ bao giờ thế?!”

Mục Hàn triệt để bùng nổ: “Đó là cái thằng từ xứ Wales ném cho anh mà!” Miyamoto và Wales đúng là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử, ngay cả ham mê đặc thù cũng giống nhau, tối hôm qua còn kêu một đồng **, muốn chơi cái gì mà “star war”, bây giờ anh là Miyamoto, làm sao mà từ chối được?!

Vừa nghĩ đến việc tối qua bị mấy tên quái thai kia đùa giỡn từ đầu đến chân Mục Hàn đã cảm thấy...mẹ nó, quá táo bạo!

“Lão đại, anh...ha ha ha.” Triển Du thật sự không nhịn được nữa, cười run rẩy cả người trong ngực Nam Khôn.

Trên đời này chuyện có thể làm cho Mục Hàn kinh sợ không nhiều lắm, hôm nay cuối cùng cũng đụng phải, thật hiếm thấy.

Mục Hàn đầu đầy hắc tuyến, nghĩ thầm: Nhục quá! Anh không nên tới đây.

43. Chương 43: Mãnh Hổ Rời Núi

Cuối cùng Triển Du cười đến đau sốc hông, khi dừng lại còn không nhịn được trêu chọc Mục Hàn: “Lão đại à đến tốt cùng là tên yêu quái kia đã dùng những chiêu nào, anh nói cho em nghe một chút đi, em rất hiếu kỳ hẳn ở trên hay ở dưới để đùa giỡn anh nhỉ!”

“Chưa từng nghe nói lòng hiếu kì hại chết một con mèo sao? Đồng chí Triển Du!” Mục Hàn sắp bị cô làm cho phát điên, trừng mắt liếc cô, tức giận nói, “Không phải ai đó có chuyện muốn gặp tôi sao? Không có việc gì thì tôi đi đây, hai người cứ từ từ mà chơi đi.”

Triển Du vẫn còn dưới trướng anh nên cũng không dám đuổi theo không tha cho anh.

Nghe Mục Hàn nói vậy cô cũng từ từ thay đổi sắc mặt, hỏi Nam Khôn: “Đúng rồi, có chuyện gì thế?”

Ba ngón tay đang đặt trên vai cô của Nam Khôn thu lại, hờ hững gọi một tiếng: “A Đông”

A Đông cũng vừa cầm theo một túi tài liệu cùng phần cứng đi từ trong thư phòng ra.

Nghe vậy thì đi đến trước mặt Mục Hàn, đưa thứ đó cho anh.

Mục Hàn mở tài liệu ra, không khỏi sửng sốt la lên: “Chết tiệt! Anh lấy thứ đồ chơi này ở đâu thế.”

Thứ A Đông đưa cho anh chính là tư liệu nghiên cứu của “Sleepless warrior”, hơn nữa còn có tư liệu của DARPA.

Mục Hàn xem qua một lần, phát hiện ra trong tư liệu này có số liệu nghiên cứu cùng thành phần bào chế loại thuốc này.

Nam Khôn nói: “Moda Fini có thể làm cho binh lính liên tục duy trì sự tỉnh táo trong 40h đồng hồ, nhưng CX717 lại có thể kéo dài đến 48h đồng hồ, hơn nữa tác dụng phụ so với loại trước kia còn rất nhỏ. Loại đầu tiên là do gia tộc Michelle cải tiến, loại sau là do DARPA cải tiến.”

Triển Du nói: “Xem ra DARPA vẫn không tin tưởng vào Frankie nha, bằng không làm gì phải che giấu như vậy.”

Nam Khôn: “Dã tâm của Frankie quá lớn, mục đích cung cấp kinh phí nghiên cứu cho DARPA cũng không hề đơn giản, cho nên bên đó nhất định sẽ đề phòng hẳn ta, hiện giờ CX717 đã tiến vào giai đoạn thử nghiệm lâm sàng, nghe nói tác dụng phụ duy nhất chỉ là sau khi uống thuốc sẽ khiến cho tinh thần hưng phấn.”

Triển Du bật cười: “Cũng tốt, còn có thể thay thế cho Viagra.”

Mục Hàn đầu đầy hắc tuyến bổ sung: “Trên báo cáo này có nói trạng thái này có thể sẽ kéo dài vài ngày đến nhiều tuần mà không biến mất.”

Bất kể là liên tục phát tiết vài tuần hay là chịu đựng vài tuần thì cũng làm cho người ta vô cùng khổ sở.

Triển Du bắt được móng vuốt đang tác quái bên hông mình, chột nói: “Khó trách bọn họ không dám đưa cho binh lính sử dụng.”

Nam Khôn lại ôm lấy cô, nói: “Theo tôi biết thì lúc trước yêu cầu duy nhất để Jason đưa cách điều chế cho Frankie chính là hắc ta muốn nhóm thành phẩm đầu tiên. Quân chính quy không dám dùng nhưng tên súc sinh đã phát rồ như Jason thì không nhất định, huống chi hiện nay hắc ta đúng là đang thiếu sự trợ giúp.”

Mục Hàn nhướn mày nhìn về phía hắc: “Ý của anh là công bố tin tức này ra ngoài?”

Nam Khôn “ừ” một tiếng rồi lại tiếp tục chủ đề: “Nhưng mà phải mượn tay người khác, chú của Frankie từ trước đến nay luôn đối đầu với hắc, tên kia đã tâm có thừa nhưng lại không đủ lực, tính cách lại bốc đồng, là một ứng cử viên tốt.”

Bởi như vậy, không chỉ có thể kìm chế được Frankie, nói không chừng còn có thể mau chóng dẫn Jason mắc câu.

Nhớ tới lời Triển Du nói lúc sáng, Nam Khôn đang đặc biệt hối hận vì lúc trước không để cho Sơn Lang giết thẳng khốn nạn Jason kia!

Lúc này chỉ cần có bất cứ cơ hội nào hắc cũng sẽ không từ bỏ.

Triển Du hiểu rõ tâm tư của hắc, thật sự rất tán thành cách này của hắc, đáp: “Chuyện này em sẽ bảo Hình Thiên xử lý.”

Nói xong cô lại hỏi: “Đúng rồi, lễ đính hôn của em họ anh đã định thời gian chưa?”

Nam Khôn gật gật đầu: “Thứ bảy tuần sau.” Đến lúc đó hắc cần phải trở về.

Mục Hàn cất tài liệu đi, “Được rồi, trước tiên cứ như vậy đi, Du nhi nhanh thay quần áo rồi còn theo anh về làm việc.”

“Vâng, chờ em với.” triển Du nói xong liền đứng dậy, nhưng mà Nam Khôn lại siết chặt lấy, giữ lấy eo cô sống chết không chịu buông ra.

Triển Du ra vẻ đau lòng vỗ vỗ mặt hắc, nói đùa: “Bạn học Nam Khôn, chị Du phải đi làm rồi, ngoan đi, chờ chị làm việc xong sẽ trở về tìm em cùng hưởng đêm xuân, buông tay ra nào.”

Trán Mục Hàn toát mồ hôi lạnh: “Đồng chí Triển Du, bệnh thiếu não có bị lây không thế? Rõ ràng Hình Thiên không có ở đây mà.”

“Hí hí! Chúng ta mau đi về nói cho Hình Thiên biết anh nói bậy sau lưng anh ấy thôi!”

Nói xong, Triển Du quay sang hôn lên khóe môi Nam Khôn một cái, đẩy tay của hắc ra rồi đứng dậy đi vào phòng thay quần áo.

Sắc mặt Nam Khôn tằm tối ngồi một chỗ, giống như bị nhập, không hề nhúc nhích, sau nửa ngày mới thỉnh linh ném ra một câu: “Tối nay tôi muốn đến chỗ các người ngủ.”

Mục Hàn vừa nhấp một ngụm trà, nghe vậy thì phun ra hết, lắp bắp nói: “Tứ gia, ngài hãy bỏ qua cho tôi đi mà.”

Tôi không có hứng thú xem truyền hình trực tiếp đâu.

Nam Khôn nghiêng đầu liếc nhìn anh, khinh bỉ nói: “Có một chuyên gia nói trong đầu trang bị quá nhiều hàng hiệu sẽ cản trở suy nghĩ, đột trưởng Mục mau về dùng nước bồn cầu mà rửa óc đi.” Tôi chỉ muốn đắp chăn bông nói chuyện trong sáng với Triển Du thôi mà, sao mà anh phải kích động như vậy hả?

Mục Hàn: “...”

Ba phút sau, Triển Du thay quần áo xong đi ra, ném một nụ hôn gió cho Nam Khôn: “Đồng chí Nam Khôn em đi đây, nhớ phải nghĩ tới em nha.”

“Tiểu tổ tông à đừng có sến quá trước mặt tôi chứ.” Mục Hàn gọn gàng linh hoạt đứng dậy, trả thù ôm Triển Du vào trong lòng đi ra.

Ánh mắt người nào đó quét tới, quả nhiên mặt trở nên lạnh lẽo: “Lấy cái tay của anh ra!”

Mục Hàn cũng không thèm liếc nhìn hắn, nghênh ngang ôm Triển Du ra ngoài, trên mặt là nụ cười đắc ý.

Triển Du không nói gì nhìn lên trời.

Hai ngày sau, tin tức DARPA cùng gia tộc Michelle đã hợp tác nghiên cứu ra CX717 bị lan rộng ra ngoài, làm dấy lên một làn sóng dư luận quốc tế, phê phán, ủng hộ, hâm mộ, cũng cực kỳ sợ hãi với chuyện này.

Gần đây tin đồn về Frankie bay khắp nơi, chuyện xấu liên tiếp kéo đến, chân trước vừa đẹp xong chuyện với phó thị trưởng, chân sau đã bị quân đội đến hỏi chuyện, trên đường về suýt chút nữa đã bị giết. Đến khi tra ra “nội ứng”, còn chưa kịp đưa người ta ra thẩm vấn thì người đã tự sát mất.

Cứ giằng co như thế hơn một tuần lễ lại đến lễ đính hôn của con trai lớn của hân.

Frankie còn có ý nghĩ mượn cơ hội này để thu phục lòng người, lôi kéo nhà quyền quý khắp nơi, thuận tiện cũng tẩy đi xui xẻo nhiều ngày nay.

Cho nên lễ đính hôn của thằng con lớn lần này còn long trọng hơn cả hôn lễ.

Phóng tầm mắt quét qua, khách xá đến dự không phải nhân vật giàu có nổi tiếng thì cũng là người nhà quyền quý.

Mục Hàn và Triển Du cũng tới dự.

Chùm đèn thủy tinh sáng chói lẳng lẳng chiếu rọi căn phòng đầy xa hoa.

Những vị khách nói chuyện với nhau, khách sáo giữ lễ, rồi lại nói toàn những chuyện rỗng tuếch.

Mục Hàn đang trò chuyện rất vui vẻ cùng vài “đồng nghiệp có cùng sở thích”.

Triển Du cực kỳ nhàm chán, sau khi tìm được chỗ thì một mình ngồi xuống, quan sát khắp nơi, xa xa Nam Khôn đang trò chuyện cùng với một người đàn ông trung niên không biết tên, bộ vest được cắt may tỉ mỉ vây lấy thân thể cường tráng của hân, không chút sơ hở nào toát lên vẻ khôn khéo cùng lão luyện trên người hân. Ánh sáng màu vàng kim nhạt phủ xuống, toàn thân hân tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, giống như thần tiên hạ phàm.

Triển Du thầm si mê trong lòng nhưng lại không dám đặt tầm mắt quá lâu trên người hân.

Nghi thức đính hôn bắt đầu, người dẫn chương trình dùng ngôn ngữ khôi hài chọc cười khiến mặt mày các vị khách ai cũng hớn hở.

Bên cạnh Triển Du là Nam Trân, chẳng biết từ lúc nào người phụ nữ này đã ngồi xuống bên cạnh cô dùng tiếng Nhật bắt chuyện: “A Tuyết”

Lần này Nam Trân theo Nam Hiểu Văn sang Mĩ giải sầu, Nam Khôn nói cô ta đang mang thai.

Ban đầu Triển Du còn tưởng là của Đường Thiệu, về sau mới nghe nói người đàn ông của cô ta chỉ là bartender trong quán bar, không khỏi lấy làm kì lạ, loại thiên kim tiểu thư cao ngạo như Nam Trân lại vừa ý một người đàn ông đối với cô ta chỉ là hạng nghèo hèn, lại còn mang thai con của anh ta, càng khiến cho Triển Du kinh ngạc hơn là hiện giờ tính tình của cô ta đã thay đổi, về ngang ngược tàn bạo bây giờ đã không còn bóng dáng, chỉ còn lại vẻ dịu dàng hiền lành.

Là vì liên quan đến chuyện sắp làm mẹ sao? Không phải sau khi mang thai tính tình sẽ càng khó chịu hơn sao, sao ngược lại cô ta trở nên dịu dàng thế nhỉ?

Mấy ngày nay cô ta và Nam Hiểu Văn đều ở trong căn phòng ở tòa nhà kia Nam Khôn, Nam Hiểu Văn đã quen ăn chay niệm Phật, lại vô cùng hiền lành tĩnh lặng, không thích nơi náo nhiệt, Nam Trân và Nam

Khôn là anh em họ nhưng từ trước đến nay cũng không hay nói chuyện với nhau. Ở đây lại không giống như ở Xích Thủy, không thể đi lung tung, Nam Trân thật sự buồn bực đến chết.

Bởi vì một phát súng lần trước mà quan hệ giữa Mục Hàn sấm vai Miyamoto và Nam Khôn dần dần tốt lên, gần đây qua lại tương đối mật thiết.

Mấy ngày nay Nam Trân thấy bọn họ qua lại nên đặc biệt hưng phấn, lôi kéo Triển Du nói chuyện từ nam chí bắc không chịu để yên.

Tính tình của cô ta hiện giờ không làm cho người ta chán ghét như trước kia nữa, Triển Du cũng không còn bài xích cô ta. Nhưng mà với tính cách của Thiên Diệp Tuyết, bình thường cô luôn phải giả vờ mang dáng vẻ lạnh như băng, cho nên trên cơ bản đều là Nam Trân nói mười câu cô mới nói một câu.

Vừa rồi khi Nam Trân chào hỏi với cô, cô cũng chỉ dùng sắc mặt bình tĩnh gật đầu với cô ta một cái cho xong việc.

Nam Trân cũng không để bụng sự lãnh đạm của cô chút nào, mỉm cười nhìn chằm chằm vào hai nhân vật chính trên sân khấu, cảm khái nói: “Trên đời này còn gì đẹp hơn so với chuyện hai người yêu nhau, bây giờ Tiểu Niệm thật là hạnh phúc, thật sự hy vọng em ấy có thể luôn luôn hạnh phúc như vậy.”

Thật hiếm thấy người đã từng luôn tư lợi ỉn lại có thể lo lắng cho người khác!

Xem ra mấy tháng vừa qua đã khiến cho vị đại tiểu thư này trưởng thành không ít.

Triển Du yên lặng một lát, nhàn nhạt ném ra một câu: “Tô Niệm không giống người có tính cách mềm yếu như bánh bao.”

Nam Trân mỉm cười: “Đúng vậy đấy, từ nhỏ nó đã là người thông minh nhất trong mấy chị em chúng tôi, không ai có thể bắt nạt nó.”

Triển Du từ chối cho ý kiến, không lên tiếng.

Sau khi nghỉ thức kết thúc, mọi người tự vào chỗ dùng cơm, phản ứng có thai của Nam Trân hiện giờ đặc biệt nghiêm trọng, dường như nhìn thấy món ngon nào cũng không muốn ăn, ép buộc mình ăn vài miếng nhưng cũng “tống” vào bồn cầu hết, khi trở ra cô ta lại trở nên vô cùng yếu ớt.

Triển Du thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, ân cần nói: “Cô có khỏe không?”

Ngồi cùng bàn với hai người còn có bốn cô gái nữa, tuy không biết Nam Trân nhưng thấy dáng vẻ yếu ớt của cô ta đều tỏ ra quan tâm, hỏi cô ta có cần đi vào phòng nghỉ ngơi không.

Nam Trân lắc đầu, nói với Triển Du: “Không sao đâu, tôi chờ cô ăn xong sau đó trở về cùng với tôi được không? Hôm nay cô nhỏ với anh họ nhất định là sẽ bận đến khuya mới về, tôi không muốn ở nhà một mình.”

Triển Du có hơi khó xử, cô còn phải đến thư phòng của Frankie thay camera nữa. Do dự một lát, cô nói: “Tôi còn có việc phải thương lượng với Run Miyamoto, bây giờ cô khó chịu như vậy, tôi đưa cô lên lầu nghỉ ngơi trước, muộn một chút tôi sẽ lên với cô.”

Nam Trân tỏ ra cảm kích: “Cảm ơn A Tuyết.”

Triển Du chỉ ăn lót dạ rồi đưa người lên phòng nghỉ ngơi, đang rót nước cho Nam Trân thì Mục Hàn đột nhiên gọi tới.

“Alo, Run.” Triển Du nghe thấy bên kia truyền đến tiếng ồn ào, hoài nghi hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng điệu của Mục Hàn rất nghiêm trọng: “Du nhi, Bernd nhỏ đã bị người ta bắn chết, có người giả mạo chứng cứ vu oan cho Nam Khôn, hiện giờ cảnh sát nói anh ta là kẻ tình nghi, bắt người đi rồi. Anh đoán nhất định là do thằng khốn Jason giở trò quỷ, em đang ở cùng với Nam Trân phải không? Tình hình không tốt lắm, mau về đi.”

Triển Du kinh hãi: “Được, em về ngay!”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Nam Trân tò mò hỏi.

“Không có việc gì, Run không tìm thấy tôi nên sốt ruột thôi.” Triển Du đưa nước cho cô ta, “Nghỉ ngơi thật tốt đi, tối nay tôi đến tìm cô.”

Nói xong không đợi Nam Trân đáp lại cô đã vô cùng lo lắng chạy ra ngoài cửa, ngoài dự liệu, khi cô nắm tay cầm cửa chuẩn bị mở cửa ra thì bỗng dưng cây kim gây mê từ khẩu GT52 của Đức từ sau lưng đánh úp lại, bắn vào lưng cô!

Trước mắt Triển Du tối sầm, sức lực toàn thân trong nháy mắt hầu như không còn.

Một giây trước khi triệt để mất đi ý thức, cô rít gào trong lòng: Mẹ kiếp! Nam Trân, bà đây sẽ không để yên ày đâu!

44. Chương 44: Tội Không Thể Tha

Bóng đêm ngoài cửa sổ tối như địa ngục, Mục Hàn ngồi trong phòng khách dưới ngọn đèn sáng rực trong ngôi biệt thự kia, ánh mắt sắc như muốn đâm người.

Dù là Mục Hàn tính tình trời sinh rất tốt thì giờ phút này cũng không nhịn được muốn đến tính sổ với người phụ nữ ngu xuẩn trước mắt.

Người phụ nữ này đã làm cho kế hoạch của bọn họ loạn hết lên, thật là con mẹ nó muốn nhúng con chuột này vào nồi nước!

Kết quả kẻ nào đó còn chẳng biết xấu hổ giả vờ vô tội: “Ngài Miyamoto, đối với chuyện Thiên Diệp tiểu thư mất tích tôi cũng cảm thấy rất có lỗi, nhưng không có bằng chứng ngài không thể vu oan cho tôi, ngày nào tôi cũng ở bên cạnh anh họ, anh ấy rõ ràng biết...”

“Đủ rồi!” Mục Hàn thô bạo ngắt lời cô ta, “Con mẹ nó đừng có mà giả vờ vô tội trước mặt tôi! Tuyệt đưa cô về phòng nghỉ sau đó căn bản không đi ra ngoài, vệ sĩ bên ngoài hành lang tất cả đều bị động chân động tay, cô xem tất cả nhân viên kĩ thuật trên Tây Đảo đều chết rồi hả?! Còn dám thông đồng với kẻ khác trốn mất nói láo, là gan của cô cũng lớn quá nhỉ?!”

Về mặt Nam Trân thoáng cái cứng đờ, có chết cũng không thừa nhận: “Anh ngậm máu phun người! Tôi và Thiên Diệp Tuyệt không thù không oán, tại sao tôi phải hại cô ấy?! Và lại khi tôi tới đây mỗi một hành tung, mỗi người tiếp xúc qua anh họ đều biết hết, anh vu oan tôi như vậy là muốn nói người đứng sau lưng tôi là anh họ sao? Hay là anh cảm thấy tôi và người của gia tộc Michelle có hành động bí mật nào?”

Từ đầu đến cuối Nam Trân cũng không biết thân phận của Mục Hàn và Triển Du, còn tưởng rằng người đàn ông cô ta đang nhìn thấy cùng lắm cũng chỉ là con chó Nhật Bản của Frankie mà thôi, dù cho Nam Khôn và anh có giao tình thì cô ta cũng là em họ của Nam Khôn, bây giờ còn đang mang thai, Nam Khôn không thể nào để cho người khác làm tổn thương cô ta. Cô ta chỉ cần ba của đứa trẻ này bình an vô sự, những người khác sống hay chết cô ta cũng không quan tâm lắm.

“Người phụ nữ không biết sống chết này!” Hàng chân mày Mục Hàn nhíu chặt lại, lạnh lùng nói, “Hồi cô một lần cuối, Tuyệt đã bị ai đưa đi? Bình thường các người liên lạc với nhau thế nào?”

Nam Trân cũng nổi giận: “Run Miyamoto! Đừng tưởng rằng hiện giờ anh họ tôi không có ở đây thì anh có thể bắt nạt tôi! Cô nhỏ và em họ của tôi còn chưa chết! Anh đang ép tôi gọi điện thoại kêu người tới phân xử sao?!”

Mục Hàn bị cô ta làm cho tức đến đau đầu, nhưng bây giờ không thể để lộ thân phận, thân phận của đối phương lại khá đặc thù, lại còn là phụ nữ có thai, nếu là nam thì lúc này nhất định anh sẽ đập ột cước.

Anh hít một hơi, vừa định tiếp tục mở miệng răn dạy thì ngoài cửa chợt nghe thấy có tiếng bước chân lộn xộn truyền đến.

Vừa quay đầu lại thì phát hiện trước mắt là Nam Khôn vừa bị cảnh sát dẫn đi.

Nam Khôn đi đầu, bước chân vừa nhanh vừa nặng nề, mái tóc vốn chải cẩn thận không biết từ khi nào đã rẽ ra hai bên, rủ xuống trán, phối hợp với khuôn mặt căng cứng âm trầm làm cho hẳn giờ phút này giống như một con sư tử đang bị chọc giận, cho dù không lên tiếng nhưng trên người lại tản ra một hơi thở lạnh lẽo âm tàn đến cực điểm, đủ khiến cho người ta không rét mà run.

Nam Trân kinh ngạc, trong lòng kinh hãi một cách khó hiểu, hình như sự tức giận của anh họ lúc này là hướng về phía cô?!

Mục Hàn thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn cô ta, trầm giọng nói: “Tính tình của Nam Khôn không được tốt như tôi mà có thể nhẫn nại khua mồm múa mép với cô nửa ngày đâu. Không nói à? Vậy để cho anh họ của cô tự đến bàn chuyện với cô đi.”

Đảo mắt Nam Khôn đã đi đến bên này, giữ yên lặng trao đổi ánh mắt với Mục Hàn nửa giây, lúc quay đầu lại nhìn về phía Nam Trân, tầm mắt lại sắc bén như dao, âm trầm tựa hồ như có thể bắt được một tia sát ý.

Nam Trân bị cái nhìn này đâm vào tim, vội vàng đứng dậy, trên mặt chùng chắt nụ cười nịnh nọt: “Anh họ, anh đã về rồi.”

Nam Khôn không để ý tới cô ta, nói khê với Mục Hàn: “Anh cứ đi trước đi, ở đây giao cho tôi.”

Vậy thì không còn gì tốt hơn, hiện giờ Mục Hàn không thể tiết lộ thân phận, lại là người ngoài, mấy chiêu ngày thường đối phó với mấy trên tội phạm nếu như dùng trên người Nam Trân sẽ khó tránh khỏi có lời ra tiếng vào, quan trọng nhất là sẽ khiến người khác hoài nghi, nhưng Nam Khôn lại không giống vậy, sau lưng hẳn có thể nào với Nam Trân, có va chạm gì với Nam Trân thì những kẻ khác cũng không có quyền quản, Nam Hiểu Văn và Tô Niệm cũng không dám xen vào.

“Làm phiền rồi.” Mục Hàn cũng không dây dưa nữa, anh còn phải đi tìm Frankie “nói chuyện”.

Anh vừa đi, căn phòng càng thêm tĩnh lặng, một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Nam Trân vạn phần không yên trong lòng, thử nói: “Anh, anh không sao chứ? Nghe nói những người kia vu oan cho anh...”

Nam Khôn lạnh lùng ngắt lời cô ta: “Thiên Diệp Tuyết đang ở đâu?”

Quả thật người nào đó chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ra vẻ khó tin nói: “Anh, anh cũng nghi em bắt Thiên Diệp Tuyết sao?! Em là phụ nữ mang thai, lại một mình ở nơi đất khách, anh cảm thấy em có bản lĩnh bắt cóc Thiên Diệp Tuyết sao?! Huống chi trước kia căn bản là em không quen biết cô ấy...”

“Câm miệng!” Nam Khôn lại một lần nữa hống hống ngắt lời cô ta, “Nam Trân, những ngày qua mày quá yên lành nên thấy ngán à?”

“Anh, anh có ý gì?”

“Bạn trai bartender của mày mất tích hơn một tuần lễ, ai bắt hẳn?”

Lời vừa nói ra thì Nam Trân chấn động trong lòng, nước mắt như máy nước mà tuôn ra, đảo mắt đã khai ra: “Anh, anh biết rồi sao?! Em...em cũng không còn cách nào khác, A Tuấn bị người ta trói đi, em không dám báo cảnh sát, nếu báo cảnh sát thì không biết sẽ nhận được gì từ bọn họ nữa, bọn họ chém một ngón tay của A Tuấn đến uy hiếp em, em cũng không dám gọi điện thoại cho anh. Thiên Diệp Tuyết kia cùng lắm cũng chỉ là người phụ nữ Nhật Bản, không có quan hệ gì với chúng ta, chết thì chết...”

Nam Khôn không thể nhịn được nữa, gằn từng chữ: “Ai bắt hẳn?!”

Nam Trân bị hẳn quát cho ngẩn người, lúng ta lúng túng lắc đầu: “Em cũng không biết.”

Quả thật Nam Khôn đã vô cùng tức giận, giọng nói lạnh lùng như băng ngàn năm, hẳn nói: “Nam Trân, hình như mày còn chưa biết nhỉ, Thiên Diệp Tuyết là người phụ nữ của tao, là chị dâu tương lai của mày. Mày cảm thấy mày với cô ấy, tao sẽ quan tâm đến ai hơn?”

Đánh chết Nam Trân cũng không ngờ tới Thiên Diệp Tuyết lại là người của Nam Khôn!

Tính tình của Nam Khôn thế nào chứ?! Chọc giận hẳn, đừng nói là em họ, có là em ruột cũng không nương tay chút nào, trước kia Nam Duệ muốn cướp thịt từ miệng hổ, kết quả cuối cùng bị phế tay chân không nói,

còn bị đưa vào nhà giam để cho người ta hung hăng trừng phạt, về sau nếu không phải chú hai của cô ta năm lần bảy lượt lấy cái chết bức bách, phỏng chừng Nam Duệ đã sớm hóa thành tro rồi, còn mình thì chộc ai không chộc lại chộc phải cái hần!

Trong nháy mắt, Nam Trân cảm thấy trời như sụp xuống, khí lực trong thân thể theo nước mắt dường như bị rút hết không còn chút nào, cô ta lão đảo, vô lực ngồi sụp xuống ghế salon, lẩm bẩm nói: “Cô ấy...cô ấy không phải người phụ nữ của Miyamoto Run sao? Sao có thể...” Đan díu với anh?

Suy nghĩ một lát, đột nhiên đôi mắt kia của Thiên Diệp Tuyết cùng với Aki và Thiên Diện Hồ đột nhiên xét qua cực nhanh trong đầu cô ta, một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu cô ta, rốt cuộc Nam Trân cũng có phản ứng kinh hãi nói: “Người kia không phải là Thiên Diệp Tuyết đúng không?!”

Thiên Diệp Tuyết vẫn luôn ở Nhật Bản, hơn một tháng nay Nam Khôn cho dù có đi công tác cũng cực kì ít qua đêm ở ngoài.

Làm sao mà quen biết bọn họ được?! Hơn nữa trước kia Thiên Diệp Tuyết và Nam Khôn căn bản chưa từng nói chuyện với nhau, làm sao có thể biến thành người phụ nữ của hần?

Nếu như đã sớm quen biết, vậy lúc trước căn bản Nam Khôn sẽ không thu nhận Aki!

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?!

Nam Khôn nào đó kiên nhẫn giải thích với cô ta mấy chuyện kia, ánh mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào cô ta, giọng nói không hề có nhiệt độ: “Cho mày một cơ hội cuối cùng, nói hết những gì mày biết ra, bằng không thì mày đứng trách tao không nhận người thân.”

Dù sao hần cũng không thêm cái gì gọi là tình thân.

Nam Trân ở trong tay hần cũng đã ném qua rất nhiều thiết thòi, cô ta không nghi ngờ chút nào Nam Khôn sẽ vì người phụ nữ của mình mà đại khai sát giới với cô ta và người nhà của cô ta, sợ tới mức toàn thân run rẩy, khóc thút thít nói: “Em thật sự không biết bọn họ đưa Thiên Diệp Tuyết đi đâu, cũng không biết bọn họ là ai, từ lúc bắt đầu tới giờ hần chỉ liên lạc với em năm lần, phương thức liên lạc mỗi lần đều không giống nhau, căn bản em không có cách nào tra ra tin tức về bọn họ. Đêm nay cũng là lúc đi vào toilet, phát hiện chữ trên gương mới biết bọn họ cài người vào trong toilet.”

Nói xong Nam Trân ngược mắt lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Nam Khôn, đáng thương nói: “Anh, thật sự xin lỗi, em thật sự không còn cách nào, không thể báo cảnh sát, lại không thể nhờ anh giúp đỡ, ngay cả A Hạo em cũng không dám nói cho anh ấy biết, những tên kia giống như ác quỷ, ở đâu cũng có, bất thành linh cản em một ngụm, ngay cả thờ em cũng không có cách nào. A Tuấn còn ở trên tay bọn họ, em không thể không làm theo yêu cầu của bọn họ. Anh, em sai rồi, thật sự thật sự xin lỗi.”

“Động vật cũng không ngu xuẩn như mày!”

Nam Khôn hít một hơi thật sâu, đè nén cơn tức tràn ngập trong lòng mình, trầm giọng nói: “Người đâu! Đưa nó về phòng đi!”

Cuối cùng hần lạnh lùng liếc nhìn Nam Trân, cảnh cáo: “Tốt nhất là mày đừng có ý định lừa gạt tao cái gì, bằng không tao cũng không ngại dùng tất cả thủ đoạn đã dùng với Nam Duệ để trút lên người mày và Nam Hạo đâu!”

Nam Trân sợ tới mức yết hầu cũng sắp nứt ra, làm gì còn bày trò lừa gạt gì được, thút tha thút thít nói: “Anh, em thật sự biết sai rồi.”

Nam Khôn chẳng muốn để ý đến cô ta, lấy điện thoại di động ra gọi mấy người ngoài cửa: “Pete lập tức giúp tôi thu thập hết tất cả những đoạn ghi hình tại hành lang và toilet phía đông từ 8h đến 9h trong bữa tiệc đêm nay, chúng tôi sẽ qua đó lấy.”

Bóng đêm đặc quánh, bốn phía đều tĩnh mịch, thứ đập vào mắt có thể nhìn thấy được cũng chỉ là bóng đêm bất động.

Nam Khôn ngồi tựa lưng vào hàng ghế phía sau chiếc Audi, một tay chống lên thái dương, cả người phẳng phất như bị bao phủ bởi một hơi thở âm tàn, không ai biết giờ phút này trong lòng hần có bao nhiêu lo

lắng, lại có bao nhiêu cảm hận tự trách: lần này Nam Trân chỉ là ngòi nổ, nói cho cùng thì hấn mới là tên “đầu sỏ gây nên” – nếu như lúc trước không bắn phát súng kia thì đêm nay những kẻ khốn nạn kia làm sao có cơ hội thoát ra?! Nếu như không phải mình đề nghị tiết lộ tin tức CX717 ra ngoài thì mấy người Mục Hàn hiện giờ làm sao mà cả thân phận cũng không dám lộ ra?! Muốn giúp mà hóa ra lại cản trở người ta.

Đáng tiếc thế sự khó lường, trên đời này không có ai lần nào cũng tính toán không sai sót, lúc nào cũng có thể không chế tất cả.

Bên phía Tây Đảo, bởi vì Triển Du mất tích nên Nam Khôn cùng Mục Hàn thoảng cái đã lâm vào thế bị động.

Mà trên một con thuyền buồm cao cấp trên Đại Tây Dương đi về hướng Colombia, Triển Du sau chín tiếng hôn mê sâu cũng đã tỉnh lại.

Đối diện là gã Jason đã chết trong tù đang ngồi trên chiếc ghế salon.

Hơn một tháng không gặp, gã đàn ông này vẫn như cũ, vẫn là đôi mắt xé quện thuộc, hẹp dài, ẩn hiện một vẻ tuấn tú, khí thế sắc bén, mày kiếm mặt góc cạnh vẫn không thể ngăn vẻ bất thường tà ác nơi khóe mắt gã, từng hành động ngôn ngữ đều mang theo vẻ tự đại cuồng vọng của gã.

“Lần thứ ba” Mặt mày Jason hiền lành nhìn Triển Du, mặc dù trong lòng lửa giận đã sớm ngập trời nhưng mặt vẫn giữ nụ cười, “Em thấy lần này em nắm chắc bao nhiêu phần có thể đào thoát từ trong tay tôi?”

Triển Du nhìn lướt qua cách trang hoàng trong căn phòng này thì đã đoán được ngay tình cảnh của mình lúc này, trong lòng chấn động, ngoài miệng vẫn không chịu yếu thế, hung dữ nói: “Tao sẽ không trốn, tao sẽ đích thân giết mày!”

Jason cười ha ha, cuồng vọng nói: “Tôi rất chờ mong ngày đó.”

Nói xong đột nhiên gã chậm rãi đứng lên, Triển Du biến sắc, vọt từ trên giường xuống mặt đất, bày ra tư thế phòng ngự với gã, lạnh lùng nói: “Mày còn dám tiến gần thêm bước nữa, con mẹ nó tao sẽ giết chết mày!” Cùng lắm thì cả hai cùng chết cũng tốt hơn là bị gã khốn này lăng nhục.

Đối mặt với vẻ hung dữ của cô, dường như Jason không hề giận dữ: “Đừng căng thẳng như vậy, tạm thời tôi sẽ không động vào em.”

Triển Du tin gã mới là lạ, như một con mèo đung phẩy kẻ thù trời sinh, tóc gáy toàn thân dựng lên, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Jason cười cười, cũng không nói nữa, từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một chiếc que thử thai ném lên mặt tủ, nói: “Kiểm tra thử xem.”

A Quý nói thuốc mê Nam Trân tiêm cho Triển Du cùng lắm chỉ khiến cô hôn mê nửa tiếng, kết quả lại ngủ đến mấy tiếng mà cô vẫn chậm chạp không chịu tỉnh lại, lúc mới đầu gã còn tưởng là Triển Du đang giả vờ hôn mê, về sau kiểm tra cẩn thận cho cô, ngờ không tới lại phát hiện ra một chuyện thú vị.

Thế nên, trả thù một người, tra tấn tâm linh vĩnh viễn sẽ thống khoái hả giận hơn so với tra tấn thể xác! Đối với Triển Du là như vậy, đối với Nam Khôn cũng thế, nhưng muốn làm cho Nam Khôn sống không bằng chết thì phỏng chừng không gì có thể hữu hiệu hơn khiến cho hấn tận mắt nhìn thấy máu thịt của mình chết thảm.

Nghĩ tới vẻ thống khổ trong tương lai không lâu của Nam Khôn hấn cảm thấy ánh mắt sắc bén của Triển Du nhìn mình không sao cả.

Sau khi Triển Du nhắm nuốt hết câu nói của gã, trong nháy mắt đầu như nổ tung.

Máu trong cơ thể cũng đột nhiên đông cứng lại, lạnh lẽo khiến cô phát run: “Không thể nào!”

Làm sao có thể!

Làm sao có thể xui xẻo như vậy!

Trời ơi! Nếu như là sự thật, vậy cô phải làm sao bây giờ?!

45. Chương 45: Tù Cơ Ứng Biến

Dư âm còn sót lại trước khi mặt trời lặn chiếu xuống mặt nước biển trong xanh sóng gợn lăn tăn, sáng như ngọc.

Sắc trời hòa với sắc nước, ngôi biệt thự nằm trên một ngọn núi trang nghiêm túc mục mà mang theo phong cách Tây Ban Nha.

Đứng trên ban công phóng tầm mắt ra xa, cây lá sum suê, biển xanh xinh đẹp.

Triển Du lười biếng nằm cong người trên chiếc ghế trên sân thượng, dáng vẻ uể oải không phấn chấn, chiếc dù che nắng đã che đi ánh mặt trời chói mắt cho cô, chợt có một làn gió vờn qua, mùi thơm đượm lòng người lại càng làm cho người ta thấy buồn ngủ.

Nơi này là một hòn đảo nhỏ phía tây bắc Colombia, Triển Du đã tới đây được năm ngày nhưng chưa từng bước chân ra khỏi cửa biệt thự nửa bước, chung quanh ngôi biệt thự này có chỉ ít hai mươi tên lính trẻ tuổi, mỗi người đều mang vũ khí, bụi cỏ và cây rừng còn có lưới điện và mắt điện tử.

Cô thân không một tác sất, nếu như tay không liều mạng với những tên kia thì quả thật là chịu chết, cô không thể trốn, cũng không dám trốn.

Triển Du dùng tay phủ lên phần bụng bằng phẳng của mình, đôi mắt sáng long lanh như ngọc lại vô cùng tĩnh mịch, nhìn về những đốm sáng không tên phía xa, như đang có điều suy nghĩ.

Ngày đó khi nhìn thấy hai vạch màu đỏ trên que thử thai, mừng rỡ cực độ hòa với kinh hoàng cực độ cùng thống khổ, loại cảm giác này là cùng cực nhất với cô cũng không thể dùng ngôn ngữ nào để miêu tả rõ ràng về nó, quá phức tạp.

Nếu như phải hình dung bằng lời nói thì thật sự giống như một người mù nhiều năm nay có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng lại bị điếc hoặc tàn phế.

Trước kia khi nghỉ phép về nhà lúc nhàm chán ngồi xem sự trưởng Triển đánh cờ, cô đã từng nghĩ trong tương lai mình và Mục Hàn kết hôn sẽ ở nhà giúp chồng dạy con, chăm sóc cho cha mẹ hai bên, nhưng từ năm ngoái sau khi nghe thấy tin tức có thể cả đời này mình không thể mang thai được thì cô đã không còn bất kì chờ mong nào vào chuyện sinh con nữa, cô không muốn để cho người lớn hy vọng để rồi khiến cho họ thất vọng càng nhiều.

Cho nên sau đó thái độ đối với hôn nhân cũng có chuyển biến, cho tới khi gặp được Nam Khôn.

Mới đầu cô cũng từng rất mâu thuẫn, nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát lưới tình mà Nam Khôn đã giăng ra cho cô.

Cô cũng biết cho dù cô thật sự không thể sinh con thì Nam Khôn cũng sẽ không ghét bỏ cô, nhưng nếu có một ngày may mắn giáng xuống, có thể bọn họ sẽ có một đứa bé, Triển Du nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra nét mặt mừng như điên của Nam Khôn.

Có thể là trời thương nên đã khiến cho giấc mộng của cô thành sự thật, nhưng vì sao lại đùa giỡn với cô như vậy?

Gã khốn Jason kia có ý tưởng gì không cần đoán cũng biết.

Triển Du vô cùng hiểu rõ tình trạng sức khỏe của mình, cho nên vô cùng hiểu rõ đứa bé này đến không dễ dàng cỡ nào, nếu như có một ngày bởi vì một nguyên nhân nào đó mà đứa bé không còn, cô cũng không dám tưởng tượng Nam Khôn sẽ đau lòng tự trách thế nào.

Nhưng mà hiện giờ cô không có cách nào chạy trốn, mặc dù đứa bé này tạm thời giúp cho cô tránh được sự lãng nhục của Jason nhưng lại làm cho cô lâm vào hoàn cảnh vô cùng bị động, thậm chí cô còn không thể vận động quá nặng, càng đừng nói đến chuyện ra trận giết giặc.

Ánh chiều tà ngả về phía tây, vòm trời màu vàng kim càng nổi bật vẻ sáng chói của mặt biển.

Phương xa một con thuyền quen thuộc đột ngột xâm nhập vào tầm mắt, Triển Du cau mày lại, thu hồi tầm mắt, khép mi lại.

Những ngày này ban ngày Jason không có ở đây, chỉ có buổi chiều mới trở về.

Ai cũng biết ngày thường Colombia nội loạn không ngừng, hoạt động buôn lậu thuốc phiện hung hăng ngang ngược, quân du kích cố thủ một phương chống lại chính phủ, rất nhiều tổ chức quân sự cũng chưa từng an phận, nhằm vào xe của chính phủ mà đánh bom, hoạt động khủng bố và ám sát diễn ra hàng ngày, nhất là khu vực xa xôi chính phủ khó có thể khống chế này.

Jason có thể nhốt cô ở đây, mỗi ngày còn có thể rêu rao lui tới hai bên chứng tỏ bên cạnh gã không có thành trì gì thì cũng có một thế lực đồng minh hùng hậu ủng hộ, Triển Du không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chờ đợi, sau đó tùy cơ ứng biến.

Nếu như cô nhớ không lầm thì hôm nay hẳn là ngày sinh nhật của người nào đó, giờ phút này nếu mình tự tay tặng cho anh “quà sinh nhật” thì tốt biết mấy nhỉ?

Mười phút sau, Jason về đến nhà, Triển Du vẫn không nhúc nhích nằm trên ghế, giống như đang ngủ.

Jason đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô, ngày hôm sau khi đến đây gã đã tự mình làm phẫu thuật khôi phục lại gương mặt cho cô, giờ phút này cô không dùng phần trang điểm gò má có hơi sưng, nhưng vẫn sạch sẽ đẹp tự nhiên như trong trí nhớ của gã, hàng mi dài rậm che khuất vẻ sắc bén cùng chán ghét ngày thường của cô, làm cho phía dưới vàng mắt cô xuất hiện hai vệt bóng hình quạ, lúc này trông cô có vẻ cáng diêm nhiên yên tĩnh.

Từ một năm trước sau khi bị bọn họ phản bội Jason cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ an tường vô hại như thế của cô.

Trái tim nóng lên, gã cũng không còn cố gắng áp chế ham muốn của mình nữa, chậm rãi cúi đầu xuống muốn hôn cô.

Kết quả Triển Du lại vô cùng không nể tình, khi môi gã cách môi cô vài centimet cô thành linh mở mắt ra, đôi mắt đen trong vắt lạnh lùng nghiêm nghị, làm gì có vẻ buồn ngủ?

Jason khê giạt mình, lập tức không tiếng động cười cười, hoàn toàn không tính dừng động tác của mình lại, còn thuận thế giữ lấy đôi tay đang che bụng mình lại.

Triển Du không giãy giụa, chỉ cố mặt không biểu cảm nghiêng đầu đi, khiến cho nụ hôn của gã đàn ông rơi trên gương mặt cô.

“Mấy ngày nay ở trong nhà buồn chết rồi phải không? Có muốn ra ngoài một lát không?” Jason không có vẻ giận dữ, đôi môi nóng hổi bò đến bên tai cô, “Hôm nay là sinh nhật của tôi, em biết phải làm thế nào mới khiến tôi vui đúng không?”

Mắt Triển Du lóe lên, không lên tiếng, lại nghiêng đầu đi, vẻ mặt lạnh lùng tràn ngập khinh thường cùng cự tuyệt.

Tất nhiên Jason nhìn thấy vẻ khác thường trong ánh mắt cô, cười cười, bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của Triển Du, giọng điệu khá dịu dàng, gã nói: “Em nghe lời một chút, nói không chừng tôi vui sẽ để cho đứa bé này ở lại cùng em, bằng không...” Tôi có rất nhiều cách khiến cho em phải đau khổ.

Vừa dứt lời, quả nhiên như gã đoán, Triển Du đột nhiên quay đầu lại quăng cho gã một ánh mắt âm tàn sắc bén cực điểm.

Jason không giận, ngược lại còn cười ha ha, vỗ vỗ mặt cô, tràn đầy tự tin nói: “Tôi đi tắm, đừng để tôi phải đợi lâu.” Nói xong gã đứng dậy đi vào phòng chứa quần áo tìm đồ thay, thần nhiên tục đắc đi vào phòng tắm.

Khi gã đi rồi Triển Du hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng đứng dậy đi vào nhà bếp.

Năm ngoái cô và Mục Hàn làm nhiệm vụ ở ETA vì muốn giành được tự tín nhiệm của Jason, cô đã từng “đỡ một viên đạn” cho gã, còn tự tay xuống bếp làm món mì ống mừng sinh nhật gã, cho nên ý tứ trong câu nói kia của gã đã quá rõ ràng.

Người “bảo mẫu” chuyện ăn uống sinh hoạt hàng ngày của cô là một cô gái trẻ không đến 30 tuổi, còn toàn năng hơn cả người mầy, văn võ song toàn, dọn dẹp phòng cũng giỏi, thấy Triển Du bước vào, cô ta không hề cảm thấy kinh ngạc, cũng không có ý ngăn cản, nhìn là biết trước đó đã được nhận lệnh. Triển Du cũng không để ý đến cô ta, hai người đều bận rộn, nhà bếp rộng như vậy ngoại trừ tiếng cắt thái cùng tiếng dầu mỡ thì hoàn toàn không nghe thấy bất kì tiếng nói chuyện nào của hai người.

Lúc Jason xuống Triển Du đã làm xong, món ngon đầy bàn nhưng gã chỉ thấy vị trí ngồi của mình chỉ có món mì ống.

Đối với sự bất kính của Triển Du, gã cũng không giận, sau khi ngồi xuống thì ném thử tài nấu nướng của cô, vẫn là hương vị trong trí nhớ, vì vậy khoe miệng nở nụ cười, cầm ly rượu lên, không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Triển Du.

Triển Du cảm nhận được tầm mắt của gã, trong lòng thấy chán ghét nhưng không biểu hiện ra ngoài, cầm ly rượu lên khẽ cụng ly với gã, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Bữa cơm này không hề nghi ngờ là phi thường hài hòa.

Sau bữa tối nghỉ ngơi một lát, Jason tự mình chọn lấy cho Triển Du một chiếc váy màu xanh đậm có đai lưng, dây vai là một sợi xích đơn, còn trang bị khăn quàng cổ cho cô, cuối cùng còn sợ cô bị lạnh nên choàng thêm cho cô một chiếc áo khoác màu trắng, sau đó thật sự đưa cô ra ngoài.

Bọn họ không rời khỏi đảo mà đi đến một làng du lịch phía đông của đảo.

Triển Du biết nơi này có tên là “Đức Maria vô nhiễm nguyên tội” (tra gg sẽ rõ), nơi đó có những hoạt động giải trí và tiếng nói cười vui nhộn mà biệt thự của Jason không có, còn có những cửa hàng miễn thuế san sát nhau, bất kể là khách du lịch hay người dân địa phương đều rất nhiệt tình thân thiện.

Cả đảo đều nằm trong phạm vi khống chế của Jason, trên cổ tay Triển Du còn có thiết bị định vị không thể tháo ra được, tất nhiên gã sẽ không sợ Triển Du nhân cơ hội mà chạy mất. Lôi kéo Triển Du đi dạo một vòng quanh bãi cát rồi để Triển Du tự do hoạt động.

Đương nhiên, cái gọi là tự do hoạt động này cũng nằm trong phạm vi tầm mắt của gã.

Triển Du đứng trong đám người nghe biểu diễn trên đường xong, sau đó đến chỗ nước cạn chơi.

Jason lười biếng bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, ánh mắt cực nóng chăm chú đuổi theo hình bóng xinh đẹp phía xa, đôi mắt xéch nửa khép nửa mở, hàng lông mi dày rậm che mắt thần sắc trong ánh mắt gã, hoàn toàn làm cho người ta không đoán ra gã đang nghĩ gì.

Hơn 10 phút sau Triển Du rất tự giác đi về, trên đường đi xuyên qua đám người bởi vì “không nhìn đường” nên bị một người đụng vào.

Vệ sĩ thấy thế lập tức xông tới nhưng Jason lại giơ tay lên, tâm trạng vui sướng nói: “Không sao đâu.”

Triển Du trở lại quán bar, lúc đi ngang qua Jason bị gã kéo tay lại, nhất thời không đề phòng nên ngã ngồi trên đùi gã.

“Đụng phải có đau không?”

Jason không để ý đến sự giãy giụa của cô, ngón tay thon dài đẩy áo khoác của cô ra, mượn việc kiểm tra “vết thương” che giấu ý định sờ mó bả vai trần trụi mượt mà của cô, một lát sau càng không hề kiêng nể gì, ngậm cả vành tai của cô không coi ai ra gì mà hôn lên.

Triển Du nhin rồi lại nhin, cuối cùng không thể nhin được nữa, trầm giọng nói: “Buông ra!”

Jason từ chối không nghe thấy, nụ hôn càng cần rõ hơn.

Hai gò má Triển Du đỏ ửng, xấu hổ giận dữ gầm nhẹ lên: “Anh muốn tôi thả ra trên người anh à?! Buông ra!”

Lúc này người nào đó mới ngừng động tác, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Triển Du, trán đổ mồ hôi lạnh mới biết vừa rồi sao cô lại vội vã như vậy, quan tâm hỏi: “Bụng không thoải mái hả?”

Triển Du không thèm nhìn gã một cái, đứng dậy đi thẳng vào toilet phía sau quán bar.

Jason cũng không tức giận, giường cầm lên, vệ sĩ tinh mắt lập tức yên lặng đi theo sau.

Triển Du biết vệ sĩ đang theo sau, cũng không có ý quay đầu lại quát lớn, bước thật nhanh vào nhà vệ sinh nữ, khóa cửa lại, lấy chiếc điện thoại vừa trộm được trong túi ra, gỡ pin xuống, đợi năm giây rồi gắn pin lại, đồng thời đè phím “âm lượng +” cùng “khóa nguồn” để cho điện thoại đi vào trạng thái recovery. Sau đó lại nhấn tổ hợp phím “âm lượng +” cùng “âm lượng -”, rất nhanh mà hữu hiệu để loại trừ số liệu người sử dụng. (Recovery là phần khởi động đặc biệt của điện thoại, tra gg để biết rõ hơn nhé)

Khởi động điện thoại lần nữa thì điện thoại đã trực tiếp ở trạng thái ban đầu, không bị mật mã gì đó hạn chế.

Điện thoại này không có dịch vụ cuộc gọi quốc tế, Triển Du lên mạng down phần mềm Skype, sau khi cài xong thì đăng nhập vào tài khoản của mình.

Những bước này trước kia cô đã thực hiện vô số lần, nhưng chưa lần nào khẩn trương như vậy, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, trán cũng xuất hiện từng mảng mồ hôi lạnh. Đến khi nhấn số điện thoại của Mục Hàn bởi vì quá căng thẳng mà nhấn sai hai lần.

Đợi đến khi điện thoại đã được kết nối, trái tim của Triển Du cũng sắp nhảy ra khỏi yết hầu, chắn ngang khiến cô dường như không thể phát ra âm thanh.

46. Chương 46: Không Bằng Cầm Thú

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói thanh nhuận của Mục Hàn: “Alo?”

Toilet này vốn nhỏ hẹp, không cách âm tốt, giờ phút này lại chỉ có một mình Triển Du, vệ sĩ lại ở ngoài cửa, dường như chỉ cách cô một bức tường, cô không dám lên tiếng nói, ho nhẹ một tiếng nhưng chỉ một tiếng cũng đủ để cho người tinh tường như Mục Hàn nhận ra cô là ai.

Chỉ nghe thấy giọng nói mừng rỡ của anh vang lên: “Du nhi?!”

Triển Du không ho lên tiếng nào, dùng sự yên lặng để trả lời anh.

Mục Hàn bảo Hình Thiên xác định vị trí của cô rồi nói với Triển Du: “Du nhi à bọn anh đang ở Cartagena(1), ở Cartagena Jason có một cứ điểm rất lớn, hơn nữa còn lui tới rất mật thiết với vài thế lực mafia ở vài thành phố, hiện giờ nhân lực của chúng ta không đủ, lại ở nước ngoài cho nên vẫn không thể hành động nhanh chóng, nhưng mà Nam Khôn đã dẫn theo tổ chức Hắc Hồ thâm nhập vào các tổ chức mafia lui tới mật thiết với Jason, bọn anh vẫn liên lạc với anh ta, báo cho anh ta đến chỗ em, đến lúc đó chờ em gặp được Nam Khôn thì quân tiếp viện của bọn anh ở bên này cũng tới, sau đó sẽ phối hợp với cảnh sát địa phương tiến hành truy bắt. Trước tiên em hãy nghĩ cách ngăn chặn đường để cho Jason tìm anh ta đối đầu trực tiếp, người còn sống thì cái gì cũng có thể làm lại, hiểu chưa?”

Tâm tư của Jason đối với Triển Du là tâm tư của Tư Mã Chiêu mà người qua đường nào cũng biết.

Mục Hàn không biết chuyện Triển Du mang thai, tất nhiên cũng không biết Jason dùng thủ đoạn ác độc nào để trả thù Nam Khôn. Ý tứ của câu nói cuối cùng đơn giản là vì sợ Triển Du không chịu nổi sự lăng nhục của gã nào đó, kích động làm ra chuyện ngốc nghếch cho nên khuyên cô, người thông minh, có được dân được, người còn sống thì thù nào cũng có thể báo, đừng nên nghĩ quẩn trong lòng.

Triển Du hiểu rõ ý của anh, chỉ khẽ “ừ” một tiếng, sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Cô vốn muốn dùng clockword trong skype nhắn tin với Mục Hàn nói tình hình thay ca trên đảo của vệ sĩ nhưng ngẫm lại rồi lại thôi.

Dùng Skype nhắn tin quốc tế cũng không có gì, chỉ là điều kiện hạn chế rất nhiều, hơn nữa cô không hay dùng tiếng Tây Ban Nha, một từ đơn cũng phải mất nửa ngày, mà chuyển sang tiếng Anh thì quá phiền toái lại lãng phí thời gian, cô đã vào đây được gần 10 phút, nếu như không ra ngoài dù Jason không nghĩ ngờ thì chủ của chiếc điện thoại này cũng sẽ tìm tới.

Sau khi cúp máy Triển Du nhấn nút xả nước, sau đó đập điện thoại thành mấy mảnh rồi ném vào trong nước chảy.

Lúc đi ra ngoài Jason thấy mặt cô tái nhợt, mắt hơi lơ đãng, âm giọng hỏi: “Bụng không thoải mái sao?”

Triển Du lắc đầu, hiếm khi giọng điệu mềm nhũn: “Đau dạ dày, chúng ta về thôi, tôi không muốn đi dạo nữa.”

“Chắc là tối nay ăn cái gì bậy bạ rồi, để tôi gọi Oman nấu cháo hạt sen nóng cho em.” Jason nói xong liền lấy điện thoại ra gọi về cho bảo mẫu ở nhà, sau đó vô cùng tự nhiên dắt Triển Du ra bãi đỗ xe.

Rất cuộc cũng liên lạc được với mấy người bên Mục Hàn, thần kinh căng cứng của Triển Du mấy ngày nay cũng thả lỏng hơn một chút, trên đường trở về đối với sự động tay động chân của Jason phản ứng của cô cũng không còn kịch liệt như trước nữa, mặt lạnh khi thấy cái móng chó kia đang tác quái trên lưng mình.

Từ trước đến nay bảo mẫu Oman làm việc rất nhanh nhẹn, khi bọn họ trở về thì cháo đã xong, Jason ăn cùng Triển Du, có người gọi điện thoại cho gã, gã liền lên lầu nghe, kết quả mãi cho tới khi Triển Du ăn cháo xong, tắm rửa xong gã cũng chưa ra khỏi thư phòng.

Triển Du nghi hoặc trong lòng, thật sự không còn biện pháp gì, vào phòng ngồi xem TV, sau đó nằm lăn qua lăn lại trên giường như cái bánh áp chảo, mãi cho tới nửa đêm rốt cuộc Jason cũng đột nhiên đi vào.

Mấy hôm nay tuy gã nào đó không thật sự động vào cô nhưng mấy thứ như ôm hôn lại làm không ít, buổi tối còn nằng nặc đòi chung chăn gối với cô, Triển Du vô cùng chán ghét trong lòng, mấy lần muốn sờ chiếc đèn đầu giường muốn chết cùng gã nào đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô cho rằng đêm nay Jason sẽ như bình thường đến khi hôn đủ sẽ bỏ qua cho cô.

Ngoài dự liệu, gã nào đó hôn nửa ngày cũng không có ý thu miệng lại, cuối cùng còn kéo cả quần ngủ của cô xuống.

Triển Du kinh hãi trong lòng, thật sự không thể nhịn được nữa, thừa dịp Jason không đề phòng đưa tay cho gã một cái bạt tai.

“Bốp” một tiếng, âm thanh như nổ vang trong màn đêm yên tĩnh, chói tai lạ thường.

Jason dùng đầu gối liếm nơi bị đánh, vẻ mặt lạnh lùng tàn ác dùng một tay tháo đai lưng, đôi mắt hẹp dài ngập tràn vẻ hung ác nham hiểm.

Triển Du biến sắc, lập tức bắn người dậy, muốn chạy trốn.

Jason lợi dụng tư thế của hai người lúc này chỉ một bước đã mạnh mẽ kéo cô trở lại giường.

Bụng bị gã dùng đầu gối ngăn lại, trong nháy mắt Triển Du như một con cá bơi đến chỗ nước cạn, tất cả giày giũa đều bị ngăn cấm.

Jason thấy rốt cuộc cô cũng “nghe lời”, vẻ hung ác trong mắt lui đi, chậm rãi cúi xuống, mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, giọng điệu trầm thấp mà nguy hiểm, gã nói: “Tôi đã cho em mật báo với đồng bọn rồi, có phải em cũng nên tỏ chút lòng thành không? Hửm?”

Thân thể Triển Du chấn động mạnh, đôi mắt tròn xoe trừng thật lớn, sóng triều cuộn cuộn trong lòng, cô há miệng nhưng không biết nói gì.

Trong nhà vệ sinh không có thiết bị theo dõi, chỉ bằng tiếng ho của cô căn bản không thể nói lên điều gì, chẳng lẽ Jason đã bắt gặp động tác giấu nghề của cô?!

Trong đội Liên Ưng tuy kỹ thuật trộm của cô không qua được Đồng Kiều nhưng bình thường người ngoài nghề căn bản không có khả năng địch lại thì làm sao mà ở khoảng cách xa như vậy có thể nhìn thấy động tác trộm của cô, vậy mà tối nay lại bị gã này phát hiện! Làm sao gã phát hiện được chứ?!

Jason như đã nhìn thấy suy nghĩ của cô, nhếch môi lên, lại nói một câu khiến cho Triển Du tức đến nôn ra máu: “Giết mình như vậy, xem ra tôi đã đoán đúng.”

Trước đó vốn ngã không hoài nghi Triển Du, về sau trong thư phòng nhận được điện thoại của tướng quân Charles, nói hai ngày nay bọn họ phát hiện ra tổ chức Hắc Hổ đã từng xuất hiện ở Cartagena, bảo gã hãy chú ý an toàn. Gã nhớ tới biểu hiện khác thường của Triển Du ở làng du lịch, trong nháy mắt như đã cảm giác được Triển Du có gì đó giấu diếm. Vì vậy vừa rồi cố ý thử cô, không ngờ thật sự đã cho gã một ngạc nhiên lớn.

Gã nhìn cô, khoe miệng chậm rãi kéo ra một nụ cười: “Không chịu nghe lời như vậy, không trừng phạt em một chút xem ra vĩnh viễn em cũng sẽ không chịu ghi nhớ.”

“Mày đi chết đi!” Nghe giọng điệu gã nói, làm cho Triển Du có ảo giác hình như thật ra gã không hề lo lắng hay tức giận về việc tìm viện binh lần này của cô, gã chỉ đang mượn cơ hội bởi móc, kiểm soát với cô mà thôi, chẳng lẽ lại còn có cái bẫy nào khác sao?!

Triển Du bị gã bắt lấy ngực trái trong nháy mắt đột nhiên cứng đờ, tóc gáy toàn thân lập tức dựng lên: “Con mẹ nó tao muốn giết mày!”

Người ta nói cầm thú còn có chút lương tâm, gã này không có chút nào, quả thật là không bằng cầm thú!

Rõ ràng biết cô đang có mang mà vẫn còn muốn...

“Xuyt, chó khản trương, tôi nói rồi, chỉ cần em nghe lời một chút thì tôi sẽ cho em giữ lại nó, thả lỏng một chút, chỉ dùng chân mà thôi...”

Gã đàn ông này đang nhỏ nhẹ trấn an bên tai cô, lúc nói chuyện phả ra hơi thở nóng rực ra vùng tai mẫn cảm của Triển Du, da đầu Triển Du tê rần, trong lòng hận đến nhỏ máu, nhưng lại bị gã bắt được “chỗ hiểm” trí mạng nhất, cho dù cô có năng lực thì giờ phút này cũng chỉ có thể như miếng thịt nằm trên thớt, mặc cho gã xâm phạm.

Bóng đèn tường khắc hoa màu xanh nước biển chiếu sáng cả căn phòng kiêu diễm.

Triển Du nhắm nghiền hai mắt, hàng mi rậm khê run run, khoe mặt tựa hồ như đang chậm rãi chảy xuống một hàng lệ khiến cho khoe mắt trông có vẻ ướt át, xinh đẹp làm cho người ta phải chói mắt, Jason thấy thể dục niệm trong lòng cũng lan tràn, chỉ cảm thấy thú tính đè nén đã lâu trong cơ thể bất luận thể nào cũng không tìm thấy chỗ giải tỏa, thật sự hận không thể kéo chân Triển Du ra mà hung hăng xỏ xuyên qua cô, nhưng gã không thể, ít nhất hiện giờ không thể, bằng không nhất định Triển Du sẽ lựa chọn cách ngọc nát đá tan, đứa nhỏ này là công cụ trả thù tốt nhất của gã với Nam Khôn sau này, cũng là sinh mệnh của Triển Du, bây giờ gã không thể động vào.

Dục vọng trong cơ thể tăng lên vạn trọng, Jason cúi người cắn lên vai Triển Du giương du vai, liếm xuống trước ngực cô.

Hai cổ tay như bị bóp nát, đau đớn khó chịu, trong lòng Triển Du không ngừng tự nói với mình, nhịn một chút, miễn cho trăm ngày đau khổ. Vì con, phải chịu đựng! Một ngày nào đó mày sẽ đích thân giết gã cầm thú này! Nhưng khi đôi môi nóng ướt rơi xuống trên người cô, khi vật nóng hổi trắng trợn càn quấy giữa hai chân bị cô ép cho khép lại, cô thật sự cảm thấy sỉ nhục, dù cho tính mạng còn đang bị uy hiếp cũng thật sự làm cho người ta không thể nhịn được nữa!

Rối bời cùng phần nộ ngập trời như hai ngọn lửa sáng quắc, thiêu đốt lí trí Triển Du, dường như cô đã không còn cách nào để chịu đựng nữa, gờ chân húc thật mạnh vào gã đàn ông này, nhưng Jason đã sớm có phòng bị nên chỉ hơi ngã đầu đã nhẹ nhàng tránh thoát sự công kích của cô.

Sau đó khi tránh được cú húc của Triển Du thì cúi đầu há miệng cắn vào da thịt nơi cổ chân cô, hung hăng đóng hàm răng lại.

“Á!” đau đớn bén nhọn như ngọn thủy triều cuốn đi tất cả lí trí của Triển Du, tiếng thét phá yết hầu mà phát ra, đau đến nỗi khiến cô phải run rẩy.

Một lát sau, miệng truyền đến vị ngọt ngào, rốt cuộc Jason cảm thấy mỹ mãn nhả ra, tiếp tục hành vi tà ma của gã.

Tất cả cảm quan của Triển Du đều đã bị đau đớn thế chỗ, không còn cách nào chữa tâm trí mà nghĩ cái khác. Đến cuối cùng, Jason buông lỏng tay ra cô cũng không giãy giụa nữa, trong vô thức khép chặt hai chân lại tránh cho cơ thể mình lộ ra quá rõ.

Jason dừng lại cơn phát tiết, tuy vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn nhưng cũng giải tỏa được rất nhiều dè nén, thấy Triển Du hấp hối co quắp trên giường, lòng nhói lên, hôn lên mặt cô vài cái, lau rửa thân thể cho cô rồi bôi thuốc lên miệng vết thương của cô, cuối cùng ôm lấy người nói một đồng những lời tâm tình phi thực tế, từ đầu đến cuối đều không có một chút cảm giác tội lỗi nào.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại Triển Du phát hiện gã nào đó vẫn chưa rời khỏi đảo, còn sáng khoái tinh thần vận động gân cốt trong vườn hoa dưới lầu!

Hình ảnh nhục nhã tối qua hiện lên, trong cơn thịnh nộ cô xoay người vào nhà tắm chộp lấy một bình hoa bằng sứ, đứng trên ban công ngắm ngay đầu Jason ném xuống.

Trong không khí trong lành bỗng dưng vang lên một tiếng vỡ giòn giã, kinh động đến toàn bộ vệ sĩ.

Vừa rồi nếu tâm phúc của Jason không phản ứng nhanh thì phỏng chừng hôm nay đầu của gã nào đó thật sự nở hoa mẫu đơn rồi.

Jason vừa thoát khỏi cơn kinh hồn thì mặt lập tức sa sầm xuống, muốn lên tìm người tính sổ nhưng đi nửa đường thì bảo mẫu Oman ngăn lại.

Người phụ nữ kia nói: “Tướng quân Charles vừa gọi điện thoại nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, mời ngài giữa trưa nay đến quý phủ.”

47. Chương 47: Tứ Gia Tức Giận

Buổi sáng cơn tức của Triển Du khó tiêu, nhất thời xúc động ném bình hoa vào đầu gã nào đó, nhưng rất không may là không có đập trúng.

Đã làm thì cũng đã chuẩn bị trả giá thật lớn, không ngờ cuối cùng bởi vì cuộc điện thoại của tướng quân Charles mà khó khăn tránh được một kiếp.

Lúc gần đi Jason lại đeo thêm vào cổ tay Triển Du một cái đồng hồ điều khiển tự động nhỏ, một khi Triển Du ra khỏi phạm vi của gã, dù chỉ là nửa centimet gã cũng có thể khởi động nó, uy lực không lớn nhưng thừa sức nổ chết Triển Du, hơn nữa còn khó tháo hơn cả cái lần trước.

Triển Du không biết tướng quân Charles thương lượng chuyện gì với Jason nhưng trực giác nói cho cô biết nhất định là tối hôm qua hoặc sáng nay đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn với Jason.

Về sau tin tức đầu tiên đã chứng thực suy đoán của cô.

Tối hôm qua, Cartagena đã xảy ra một vụ khủng bố đặc biệt lớn, cảnh sát bắt được tại chỗ tất cả những kẻ tình nghi, theo như phạm nhân khai thì sự việc lần này là do tổ chức mafia lớn nhất Colombia bày ra, thì ra lại còn là tên tướng quân Charles có quan hệ lui tới mật thiết với Jason làm. Bên Charles xảy ra chuyện, hôm nay đã mời Jason sang ngay, nghĩ đến cũng biết chuyện này Jason sẽ thoát không khỏi liên quan.

Nhưng mà hình như lần này cảnh sát cũng đuổi tới quá kịp thời nhỉ? Hơn nữa quá trình truy bắt cũng thuận lợi lạ thường.

Mục Hàn nói, Nam Khôn cùng tổ chức Hắc Hồ đã phục tại đại bản doanh của Charles.

Chuyện này nếu như có liên quan đến Nam Khôn, hôm nay thời cơ “tốt như vậy”, vậy hắn có hành động không?

Triển Du đứng trên ban công nhìn lướt xuống phía dưới, hôm nay vệ sĩ dưới lầu đông hơn gấp đôi ngày thường. Hiển nhiên, Jason cũng ý thức được tình hình mà lại đi dứt khoát như vậy là do thật sự gã cảm thấy những tên vệ sĩ này đủ mạnh để đối phó với Hắc Hổ? Hay thật ra gã còn có chuẩn bị khác?

Triển Du ngược mắt lên nhìn về phía xa, rừng núi hoang dã yên tĩnh, trong rừng rậm vạn vật chông chênh, khắp nơi đều tràn đầy hơi thở tươi mát của thiên nhiên.

Địa thế của hòn đảo này, chính giữa cao, hai bên thấp, phía tây tương đối dốc hơn so với làng du lịch ở phía đông, ngôi biệt thự nhốt Triển Du tọa lạc trên đỉnh núi phía tây, địa thế hiểm yếu khiến cho nơi này dễ thủ mà khó công.

Nếu đánh trực diện thì hiển nhiên là không khả thi, nhưng nếu như đánh lén từ sau lưng thì không chỉ kéo dài chiến tuyến mà còn dễ dàng giẫm phải bom, chỉ cần hơi chút động tĩnh thì người trong ngôi biệt thự của Jason sẽ khởi động hệ thống phòng ngự khẩn cấp, cho dù không nổ chết toàn bộ thì cũng có thể nổ chết hơn phân nửa người đánh lén.

Không biết đến tột cùng lá nhóm người của Nam Khôn tính thế nào đây.

Đang nghĩ ngợi, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Triển Du cũng không thèm quay đầu lại, bình thường người ngay cả chào hỏi cũng không đánh tiếng mà có thể vào căn phòng này ngoại trừ Jason cũng chỉ còn bảo mẫu Oman, bản lĩnh của người này cực kì cao, giống hệt người máy, Triển Du cũng không có thái độ gì với cô ta.

Nhưng điều khiến cô không ngờ tới là Oman lại chủ động nói chuyện với cô: “Triển tiểu thư, tôi mua cho cô một ít hoa lạc tiên trong thành phố, nghe nói rất tốt cho phụ nữ mang thai, cô có muốn ném thử không?” (hoa lạc tiên là một loại cây dây leo, có quả và ăn được, có người gốc từ châu Mỹ)

Triển Du nghe vậy thì chân mày run lên, bảo mẫu này bình thường ăn nói rất khách sáo với cô, cho tới bây giờ đều dùng từ “ngài” mà không phải “cô”, hơn nữa bình thường cô ta yên lặng không tiếng động mang đồ vào rồi đi, chưa bao giờ khuyên cô ăn cái gì, hôm nay uống lộn thuốc à?

Ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, đột nhiên Triển Du quay đầu lại, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô ta, lập tức hiểu ra.

Đồng tử của bảo mẫu lớn hơn so với bình thường, trạng thái cũng mơ hồ hơn ngày thường, cả con mắt nhìn qua đều ảm đạm hơn ngày thường, không nhìn kĩ hoặc là người nhìn không quen mảnh khỏe sẽ không nhận ra, nhưng Triển Du chỉ nhìn qua là biết người phụ nữ này đã bị thôi miên.

Ngoại trừ Đồng Kiêu, những người khác mặc dù có thể chịu được nhưng cũng không thể nào lấy trộm từ chi cục 9 bí kiếp này.

Bởi vì chỉ có bí kiếp này mới có thể khiến tất người bị thôi miên hiện lên trạng thái này.

Về mặt Triển Du vẫn bình thường nhưng trong lòng đã vui mừng vô cùng, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Để ở đó đi.”

Bảo mẫu Oman nghe lời đặt mâm trái cây xuống rồi ra ngoài.

Triển Du nhìn chằm chằm vào mâm hoa lạc tiên to đùng trên bàn, mắt hơi nheo lại, chợt bắt đầu nghiêm túc “ăn”.

Năm phút sau Triển Du mang túi nhựa gói kĩ micro thu nhỏ cùng tai nghe mini vào phòng tắm.

Đã mười ngày nay Nam Khôn không nghe thấy giọng nói của Triển Du, có trời mới biết những ngày qua hắn đã cố nén cảm xúc thế nào, giờ phút này giọng nói ôn nhu của Triển Du giống như một dòng suối ấm chảy qua trái tim khô cạn của hắn, trong nháy mắt làm cho tinh thần hắn chấn động: “Triển Du!”

“A Khôn.” Lúc này thật ra nỗi lòng của Triển Du cũng không bình tĩnh hơn Nam Khôn là mấy, “Hiện giờ các anh đang ở đâu?”

“Phía sau núi, đang gỡ mìn.” Nam Khôn hòa nhã nói, “Hãy nghe anh nói, nửa tiếng nữa người phụ nữ kia mới tỉnh lại, em để cho cô ta thay quần áo của em, sau khi nghe thấy tiếng súng thì để cho cô ta thay em dụ đám vệ sĩ kia đi, em nghĩ cách chạy về phía đông bắc của ngôi biệt thự, Đồng Kiêu ở bên đó chờ em.”

Oman có thể bị Đồng Kiêu thôi miên chứng tỏ nhất định Nam Khôn đã biết chuyện Triển Du mang thai.

Triển Du biết hấn tổn công tổn sức như vậy chỉ là không muốn cho cô và đứa bé chịu nguy hiểm, cũng không nói nhiều nữa, chỉ nói: “Vậy các anh cẩn thận một chút!”

“Ừm” Giọng nói của Nam Khôn ôn hòa mà kiên định: “Chờ anh.”

Tối gần giữa trưa, ngày đông nơi 10° vĩ bắc ánh nắng vẫn ảm áp.

Lúc Triển Du đi ra ngoài, bảo mẫu lại hiện ra trong phòng ngủ lần nữa.

Căn phòng kia vốn không bị giám sát nhưng lúc này không thể nghi ngờ đã bị động chân động tay.

Hai người nhanh chóng thay quần áo sau đó đợi năm phút thì trong cánh rừng phía sau núi truyền đến tiếng súng nổ.

Trong nháy mắt tất cả vệ sĩ trong biệt thự như gặp phải địch, mỗi người vào trận địa sẵn sàng đón địch, chuẩn bị cho cuộc chiến sống còn trong tương lai!

Có người phát hiện ra thành linh trong vườn hoa xuất hiện một bóng người, đang có ý đồ băng ngang qua sân golf sau đó chạy vội vào cánh rừng rậm.

Cả ngôi biệt thự chỉ có hai người phụ nữ, bảo mẫu không thể nào tự chui vào lưới địch, ngoại trừ Triển Du thì còn ai vào đây?

Trong lúc nhất thời tiếng súng nổi lên bốn phía, đạn bay tung tóe.

Vệ sĩ không dám nổ súng bắn chết Triển Du, chỉ muốn ép cô trở về.

Nhưng “Triển Du” lại không cần mạng nhanh chóng xông thẳng về phía trước, hoàn toàn không có ý ngừng lại.

Vệ sĩ không còn cách nào khác, dọn xong trận thế thật nhanh, tự phân ra thành từng cánh quân đi cách nhau 15m thẳng tiến vào rừng rậm.

Xa xa, một viên đạn mang theo sát khí vòng qua cánh rừng bay vút đến, phút chốc chui vào mắt một người trong đám vệ sĩ. Một giây sau, một tiếng kêu thê lương xuyên thấu qua rừng rậm, một tên bụm mắt phải máu me đầm đìa lao đảo vài bước, khi bị cây mây cuốn vào chân mới ngã xuống đất. Một vệ sĩ khác còn chưa kịp xác định phương hướng cụ thể của viên đạn thì vài tay súng bắn tia của Hắc Hổ đã bóp cò từ xa.

Lúc này viên đạn găm vào sọ hết tên này đến tên khác.

Đồng bọn chết thảm cũng không làm cho đám vệ sĩ sợ hãi hoặc lâm trận lùi bước, ngược lại còn kích thích dòng máu hiếu chiến trong lòng bọn chúng.

Hai con ngựa lớn xuất hiện trên cùng chiến tuyến, kết quả chỉ có một, một sống một chết.

Một trận chiến ác liệt được mở màn trong tiếng súng liên tiếp, kinh nghiệm tác chiến trường kì trong rừng núi khiến cho các anh em trong Hắc Hổ càng thêm linh mãnh hơn với những nguy hiểm chung quanh, dễ dàng tránh được những cái bẫy trong rừng. Nam Khôn cũng như một con mãnh hổ nơi rừng sâu, khi giờ súng lên bắn, khi thì hăng hái né tránh, dẫn theo Hắc Hổ tấn công mạnh vào rừng sâu yên tĩnh.

Tiếng súng chói tai hù dọa vô số chim chóc trong rừng khiến chúng bay thục mạng khắp nơi, sau khi tất cả vệ sĩ đều đuổi bắt bảo mẫu rồi cuộc Triển Du cũng tìm được cơ hội, cô chạy thoát khỏi ngôi biệt thự đã giam mình hơn một tuần lễ, đầu tiên chạy thật tốc độ sau đó thả tốc độ chậm dần.

Cách đó 100m là bến tàu có một chiếc du thuyền Anh cỡ trung đang đậu.

Dựa theo lời Nam Khôn nói với cô, giờ phút này hẳn là Đồng Kiêu đang trên thuyền chờ cô mới đúng, nhưng còn người đâu?

Cô cũng không tin trong thời khắc này mà Đồng Kiêu có thể ở trong khoang thuyền ngủ ngon lành hoặc xem TV.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một chút nghi ngờ, Triển Du có vẻ cảnh giác, chân cũng thả chậm tốc độ.

“A Khôn” Nổi bất an trong lòng dần lắng xuống, đột nhiên Triển Du ngừng bước, kêu to, “A Khôn, nghe thấy em đang nói không?”

Tai nghe truyền đến tiếng động ầm ầm cùng tiếng thở của Nam Khôn: “Làm sao vậy?”

“Em đến bến tàu rồi nhưng hình như trong du thuyền không có ai cả.”

“Không thể nào, ngoại trừ Đồng Kiêu còn có thêm bốn vệ sĩ bình thường vẫn luôn đi theo anh mà.” Ở bên kia Nam Khôn ngừng lại một chút rồi như đột nhiên nhận ra được gì đó, đột ngột phát ra một tiếng gầm nhẹ, “Không xong rồi! Chạy trở về, nhanh!”

Không còn kịp rồi, hần vừa dứt lời thì chiếc du thuyền siêu cấp bỗng nhiên vòng qua chỗ rẽ.

Triển Du muốn xoay người chạy trốn nhưng một viên đạn mang theo sát khí sắc bén dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai bất thành linh xuyên qua bắp chân của cô.

“Ôi!” Đau đớn dâng trào, Triển Du đảo đảo, thoáng cái ngã xuống đất, không kịp đợi cho cô đứng lên thì những viên đạn dày đặc như mưa đã hoàn toàn chặn đường cô.

Ở bên kia Nam Khôn nghe rõ tiếng rên của Triển Du cùng tiếng súng dày đặc, trong phút chốc, máu phi tốc đông lại, dường như trái tim cũng ngừng đập vài giây, căng cứng khiến người ta không thở nổi.

Gọi vài tiếng cũng không ai trả lời, đến khi trong tai nghe truyền đến tiếng nói thì trong nháy mắt mặt hần sa sầm xuống.

Jason cười hì hì nói trong microphone của Triển Du: “Tứ gia, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ.”

Nói xong vì muốn chọc giận Nam Khôn hữu hiệu hơn, gã còn hung hăng hôn Triển Du một cái rồi dừng lại.

Tiếng thét khổ sở chói tai của Triển Du đâm vào thần kinh Nam Khôn đau nhói, lửa giận đột nhiên phun trào, hần quát lớn: “Con mẹ nó mày đừng đụng vào cô ấy!”

Cuộc chiến thoáng chốc thay đổi, người ta nói đánh rắn đánh giáp đầu, đánh hổ đánh vào đầu, tấn công vào chỗ hiểm của hần mới có thể một nhát lấy được mạng.

Jason bắt được “chỗ hiểm” của Nam Khôn nhưng không muốn cho hần chết thoải mái như vậy, còn phải dùng vài thủ đoạn gian trá để chơi.

Cho nên một phút sau, lúc Nam Khôn dẫn theo hơn hai mươi thủ hạ đến bến tàu thì chỉ nhìn thấy một cảnh tượng – Đồng Kiêu toàn thân đầy máu bị trói tay hai đặt trên lối vào du thuyền, Triển Du bị hai gã đàn ông ép quỳ gối trên boong thuyền, không thể động đậy.

“Mày muốn thế nào?!” Nam Khôn bị cảnh tượng này đâm vào huyết thái dương khiến nó đập thành thạch, lửa giận ngập trời, cháy sạch tơ máu chẳng chịt trong mắt hần, trán nổi gân xanh, hận không thể nhảy vào ghiền cái thang đang ngồi trên ghế thành tro!

Hai bên nhân số tương đương, thế lực cũng tương đương, đều súng vác trên vai, đạn đã lên nòng, vũ khí đầy đủ, lúc này không bên nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Jason cười như không cười nhìn Nam Khôn, chế nhạo: “Tứ gia đúng là quý nhân hay quên, thiếu chút nữa đã nuốt chửng vào bụng cả nhà Kono của tôi rồi, lúc này mới một thoáng trôi qua thôi mà, thế nào, quên rồi?”

“Muốn bao nhiêu?” Giọng nói khàn khàn quyết đoán cũng lộ ra vẻ không kiên nhẫn của Nam Khôn vang lên.

So với hần thì giọng điệu của Jason lại vô cùng nhàn nhả: “Lô hàng lúc trước ngài vẫn chưa giao cho tôi, vậy nên trước sau cộng lại cũng phải đến 130 triệu ấy nhỉ?”

Một trăm ba mươi triệu mà gã nói không phải là nhân dân tệ, cũng không phải đôla mà là Euro, đóng gói cả gia tộc Kono cũng không vượt quá 15 triệu, rõ ràng là gã nào đó đang chơi trò xảo trá, Nam Khôn nhú nhú mày, trầm giọng nói: “Thả người ra trước, tao cho người chuyển tiền ày.”

Jason cười nhạt: “Xem ra Tứ gia à mày cũng không quan tâm lắm đến sự an nguy của Triển Du và con của mày nhỉ, bằng không sao mày có thể đùa với tao như vậy chứ. Vết thương trên đùi Triển Du còn đang chảy máu, để lâu quá không biết sau này có để lại di chứng gì không nữa.”

Nắm tay Nam Khôn căng lại, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai đầu chân mày toát lên vẻ do dự khiến cho người ta cảm thấy hắn đang thấy tội lỗi, nhưng thật ra hắn đang chờ bọn Sơn Lang.

“OK!” Nửa phút đồng hồ sau, tai nghe truyền đến giọng nói của Sơn Lang, Nam Khôn lập tức bước tới thật nhanh.

Jason đã sớm có chuẩn bị, quá trình chuyển khoản cực kì thuận lợi, Nam Khôn cũng đoán được sau khi gã lấy được tiền chắc chắn là không thả người.

Quả nhiên, tiền vừa tới tay Jason lại nói phải đợi gã lên bờ rồi mới có thể thả người của Nam Khôn đi.

Ha ha, chờ gã lên bờ, Nam Khôn không biết sẽ bị gã tra tấn thành cái gì nữa.

Có con át chủ bài Triển Du trong tay nên giờ phút này tất nhiên sẽ lùi bước trước hành vi vô lại của gã, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ can tâm để người khác khống chế.

Lúc này, Jason còn chưa dứt lời, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên phá tan không khí yên tĩnh vốn có.

Cùng lúc đó, đột nhiên nhoáng một trên cái du thuyền có mấy tên đứng không vững đã bị văng thẳng ra ngoài.

Trong lúc lửa điện sáng chói, đạn bay như mưa, nhanh như điện, giết những tên đứng trên du thuyền không kịp trở tay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Nam Khôn quỷ mị biến vào hư không bỗng nhiên xoay người nhẹ nhàng tiến đến, đồng thời dùng cánh tay đầy lực, trong chớp mắt đã mạnh tay chém vào cổ hai tên đang có ý đồ bắn hắn, sau đó dùng vài bước giẫm lên lan can, nhảy người lên, chân phải lấy đà trên thanh chắn kim loại đá vào gáy gã Jason vừa chuẩn bị đứng dậy.

Trong nháy mắt, tiếng rên rỉ vang lên, Jason ngã rầm xuống đất, cố gắng gượng dậy nhiều lần đều không thành công.

Thế võ kia của Nam Khôn là cái quái gì thế?!

Từ nhỏ luyện đến lớn, luyện suốt mười lăm năm, Mục Hàn ở trước mặt hắn cũng chỉ có nước bị đánh, một cú đá vừa rồi vừa vặn đá vào huyệt ngọc chẩm trí mạng, Jason cũng không chết ngay lập tức là vì hắn đã cố ý giảm bớt lực, muốn cho gã phải nếm thử mùi vị khổ sở, bằng không đã sớm chết rồi.

Cuộc chiến lại một lần nữa có sự chuyển biến.

Tai mắt mũi miệng của Jason đều chảy máu, tất cả linh kiện trên đầu như sắp rơi xuống, vừa cử động đã kêu lên “ôi ôi”.

Gã như con tôm trong chảo dầu co rúc trên khoang thuyền lăn vài vòng, sau đó vẫn không ngừng run rẩy, thật sự là sống không bằng chết.

Trước khi nhóm người của Nam Khôn chạy đến thì Sơn Lang đã lén đến trước lặn xuống phía dưới du thuyền, trước đó Nam Khôn giả vờ là để chờ họ!

Hiện giờ du thuyền đã chìm được một nửa, Nam Khôn cũng không tiếp tục tra tấn Jason nữa, nắm áo của gã ném gã lên bến tàu.

Sau đó cúi người ôm lấy Triển Du đã ngất rời khỏi du thuyền.

48. Chương 48: Ngọt Ngào Nồng Đậm

Trong mơ mơ màng màng, Triển Du cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như kiến cắn, đau đớn không chịu nổi, yết hầu nghẹn lại khó chịu.

Rốt cuộc ý thức bị cơn đau thức tỉnh, cô từ từ mở rộng hai vành mắt ra, ngênh đón ánh mắt tràn ngập ân cần của Nam Khôn.

Triển Du không nói gì, chỉ cười cười với Nam Khôn, kết quả không đợi Nam Khôn lên tiếng hỏi thăm cô có muốn uống nước hay vào toilet hay không thì nụ cười của cô bỗng cứng đờ, vội đưa tay sờ lên bụng của mình, khẩn trương nhìn Nam Khôn, giọng khàn khàn nói: “Con...”

“Đừng khẩn trương, vẫn còn.” Nam Khôn hiểu rõ tâm tư của cô, thấy hàng chân mày của cô sau khi buông lỏng rồi chau lại, vội vàng dịu dàng trấn an, “Đồng Kiều cũng đã vượt qua thời kì nguy hiểm, đừng lo lắng, anh ta không sao đâu.”

Lúc này Triển Du mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, đưa tay lên sờ sờ gương mặt có vẻ tiêu tụy của Nam Khôn, ánh mắt tràn đầy xót xa.

Nam Khôn bắt lấy tay cô đặt lên môi hôn, đám râu thưa thớt cứng cứng đâm vào lòng bàn tay Triển Du ngứa ngứa, cô hơi cụp mắt xuống, sắc mặt tái nhợt lúc này đã có thêm chút sinh khí, trầm ngâm một lát, cô hỏi: “Jason?” Có bắt được gã không?

Lúc ấy con thuyền lắc lư kịch liệt làm đầu cô đập vào lan can ngắt đi, cho nên không nhớ gì về chuyện xảy ra sau đó.

Nam Khôn vừa nghe đến cái tên kia đã nhúu mày, giọng điệu ngăn ngẹn mà âm trầm: “Chết rồi.”

Hắn vốn muốn giúp đội của Mục Hàn hoàn thành nhiệm vụ nên giữ lại mạng cho Jason, đến khi Liệp Ưng bàn giao nhiệm vụ hắn sẽ tìm cơ hội giết gã, kết quả về sau lau người cho Triển Du thấy dấu răng trên đùi cô, nhất là chỗ bị rách da ở bắp đùi, hắn cảm thấy bao nhiêu nhẫn nại mình đã tu luyện bao nhiêu năm qua đều biến mất không còn chút nào vào thời khắc ấy, không giết tên khốn kia thì thật là có lỗi với viên đạn lúc trước gã đã chuẩn bị cho cô!

“Chết?!” Triển Du cảm thấy kinh ngạc: “Anh giết?!”

Nam Khôn không nói gì, trong đầu hiện lên hình ảnh Jason máu me đầm đìa, hắn nhúu nhúu mày, dùng sự trầm mặc tỏ vẻ thừa nhận. Lúc ấy hắn tức điên, toàn thân Triển Du đều là những vết bầm tím và dấu răng, những vết sẹo đỏ sậm hai bên đùi cùng vết bẩn trên áo sơ mi trắng quá chướng mắt. Biết rõ Triển Du có mang còn đối xử với cô như vậy, nếu Triển Du không mang thai thì sao?! Phỏng chừng tên cầm thú kia đã ép chết cô cũng nên.

Vừa nghĩ tới gã nào đó từng vũ nhục Triển Du như vậy thì hắn đã cảm thấy dù có giết gã mười lần cũng không đủ làm hắn hả giận!

Triển Du thấy gương mặt đầy hung ác của Nam Khôn, nhớ tới không ít vết thương trên người mình cũng đã đoán được phần nào, cô nắm chặt tay Nam Khôn, cổ họng nghẹn ngào an ủi: “Đừng tức giận, em không sao, cứ coi như không cần thận bị chó cắn đi, thứ kia thật sự không có so sánh với người, chẳng lẽ bị cắn còn có thể cắn lại sao? Dù sao hắn cũng đã chết, từ nay về sau không còn ai làm hại chúng ta nữa, không đáng tức giận vì loại cặn bã này đâu.”

Nam Khôn không lên tiếng, nghĩ đến đứa con trong bụng Triển Du, không khỏi mừng rỡ, nhưng nghĩ đến đến vì vậy mà Triển Du bị vũ nhục thì trong lòng trong phổi đều tràn ngập tự trách, sau nửa ngày nhìn chằm chằm vào Triển Du mới nặng nề thở hắt ra, dịu dàng nói: “Có đói bụng không? Muốn ăn gì nào?”

Triển Du lắc đầu: “Còn mấy người bên lão đại thì sao?”

Nam Khôn nói: “Đội trưởng Mục đang làm thủ tục ở sở cảnh sát, những người khác chắc là lát nữa sẽ qua đây.”

Triển Du gật gù đầu, không nói lời nào nhìn hắn một lát.

Mười ngày không gặp, Nam Khôn có vẻ gầy đi, vẻ đẹp trai anh khí bùng bùng càng nổi bật trên gương mặt góc cạnh, lạnh lùng mà uy nghiêm, dưới hốc mắt có quầng thâm nhân nhật, trong mắt cũng đầy tơ máu, nhìn là biết mấy ngày nay nhất định là hấn không nghỉ ngơi tốt. Triển Du sờ sờ vào gò má lạnh buốt của hấn, đau lòng nói: “Mấy ngày nay anh ngủ không đủ phải không? Tinh thần kém như vậy mà, mau đi ngủ một lát đi, có gì em sẽ rung chuông gọi y tá, anh không cần phải trông em.”

“Được, anh ngủ đây.” Ngoài miệng Nam Khôn nói vậy nhưng thân thể lại không cử động, “Muốn uống nước không?”

“A Khôn...” Triển Du tỏ ra bất đắc dĩ, “Em thật sự không sao mà, anh đừng căng thẳng như vậy, mau đi ngủ một giấc đi.”

Tuy viên đạn này đâm xuyên qua bắp đùi cô nhưng rất may không làm tổn thương đến xương cốt.

Năng lực khôi phục của cơ thể cô lại đặc biệt tốt, loại “bị thương ngoài da” này nghỉ ngơi thật tốt nửa tháng là có thể vui vẻ trở lại.

Nam Khôn không cãi lại cô, lại lo lắng lát nữa cô ngồi dậy đi vệ sinh lại không tiện, cuối cùng cuộn người nằm trên sofa ngủ một giấc.

Đến tối Đồng Kiều bị trọng thương cũng tỉnh lại, phòng bệnh của Triển Du lại ở sát vách, qua lại rất thuận tiện.

Lúc này trong phòng bệnh đều là người một nhà, ngoài cửa lại có nhóm người A Đông trông chừng, mọi người nói chuyện cũng không kiêng nể gì, Triển Du nhớ tới việc Jason đã chết, hỏi Mục Hàn: “Lão đại, anh đã nói chuyện với bộ trưởng Lưu chưa?”

Mục Hàn biết cô đang nói về chuyện của Jason, nói: “Không sao đâu, lúc đó anh đã viết một bản báo cáo gửi lên để bộ trưởng Lưu tự mình lo việc với mấy người bên tòa án quân sự, hiện giờ án tử cũng đã đưa xuống. Giữ lại Jason cũng không có tác dụng gì nhiều với chúng ta.”

Bất kể là chính trị, hay là ích lợi quốc gia thì từ trước đến nay đều là sự thật tàn khốc.

Vây cánh của Jason đã bị quét sạch triệt để, hiện giờ thứ bộ trưởng Lưu quan tâm chính là lô súng CX717.

Về phần Jason chết hay sống hấn chỉ là vấn đề quan tâm của cục tình báo quốc gia khác.

Từ trước đến giờ Nam Khôn dám làm dám chịu, Jason là do hấn giết, hấn cũng không sợ đến khi đó sẽ bị cơ quan chức năng mời đến nói chuyện, cho nên lời nói của Mục Hàn cũng không là gì với hấn, ngược lại rút cuộc Triển Du cũng an tâm, cảm khái nói: “Lúc này đây chúng ta mới có thể có kì nghỉ dài hạn thật sự nhỉ.”

“Đúng vậy đấy, rút cuộc em cũng có thể yên tâm nghỉ dài hạn rồi.” Hình Thiên sâu xa liếc nhìn Nam Khôn, tầm mắt quay lại trên người Triển Du, cố ý hỏi, “Nhưng mà, em yêu à, em tính thế nào đây?”

Vấn đề này thật ra cũng là câu những người khác muốn hỏi, nhất là Nam Khôn.

Từ ngày biết mình mang thai đến này, Triển Du đã biết mình không có lựa chọn nào khác, nhưng trong lòng vẫn rất không nỡ, hiện giờ Hình Thiên lại hỏi đến, cô càng không nỡ, nhìn Mục Hàn ngồi trước giường bệnh, thất thần nói: “Em không thể nào để mất đứa bé này...” Nhưng em cũng không nỡ xa các anh mà.

Cô muốn giữ đứa bé này có nghĩa là trong tương lai không xa cô không thể sát cánh chiến đấu cùng đội Liệp Ưng nữa, thậm chí có khả năng phải rời khỏi ngành, sau này làm công chức rồi lại xin chuyển ngành thì dù cho có thể vượt qua kì kiểm tra cũng không nhất định được phân đến đội Liệp Ưng, hưởng chi vài năm sau lại lười biếng, rồi tuổi lại cao lên, điều kiện sức khỏe nhất định sẽ thay đổi, sau này nếu muốn thông qua được kì kiểm tra, dễ vậy sao?

Mục Hàn yên lặng một lát, nói: “Có tin nội bộ, cục tình báo chi cục 9 có thông báo tổ của Tiểu Vương tháng sau có người rời khỏi cương vị công tác, anh đã xin chuyển em sang đó, đừng để cho bộ trưởng Lưu biết chuyện em mang thai, ít nhất là hiện giờ, hiểu không?”

Như vậy bọn họ vẫn còn cùng trong ngành, lại có thể thường xuyên làm việc cùng nhau, chẳng qua là bằng một hình thức khác mà thôi.

Ánh mắt Triển Du tỏ ra vui vẻ, khen ngợi: “Lão đại, anh thật tốt!”

Mục Hàn khẽ mím môi cười một nụ cười yểu ớt, ngược mắt nhìn về phía Nam Khôn, giọng trầm ấm hỏi: “Tính khi nào thì mở tiệc rượu đây?”

Nam Khôn sững nình liếc nhìn Triển Du, nói: “Đội vết thương của cô ấy tốt lên đã.”

Mục Hàn: “Lần này kì nghỉ của chúng ta sẽ rất dài, nói không chừng chờ hai người đi tuần trăng mật về cũng còn chưa chấm dứt đâu.”

Hình Thiên xen vào: “Tôi nhớ trước kia người nào đó đã từng nói lần này nghỉ muốn cùng mấy người chúng ta đi Châu Âu du lịch, bạn học Triển Du, xin hỏi hai người định đến đâu hưởng tuần trăng mật thế?”

Đương nhiên Triển Du hiểu ý của anh ta, quyết đoán nói: “Thì đi châu Âu là được chứ gì!”

Nam Khôn cũng nghe ra câu chuyện phiếm, rất thích thời tiếp lời: “Vậy hôm nào tôi bảo A Đông sắp xếp, đến lúc đó mọi người cùng nhau đi luôn.” Hắn tuyệt đối sẽ không nói bình thường mỗi ngày làm việc đều đi cùng nhau, tuần trăng mật của chúng tôi cũng đi theo làm bóng đèn, đám các người không sợ bị đốt trụ à!

Mục Hàn dường như cũng nhìn ra suy nghĩ của Nam Khôn, nhếch môi, cười mà không nói gì.

Cuộc chiến lần này kéo dài hơn bất kì nhiệm vụ nào khác trước đây, cũng may trời không phụ người có lòng, sau một trận gió tanh mưa máu, đội Liệp Ưng lại xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ lần nữa, bọn họ ở lại Colombia thêm hai ngày, sau khi xử lí xong toàn bộ mọi chuyện mới khởi hoàn trở về.

Ngày hôm sau bàn giao việc chuyển đi nơi khác xong, Triển Du bị bộ trưởng Lưu gọi lên văn phòng ngồi nửa tiếng mà không hỏi ra không manh mối gì. Một tuần sau Mục Hàn lên nói cho cô biết trong cục đã quyết định để cho cô thế chỗ cho đội của Tiểu Vương, Triển Du vừa vui mừng lại vừa buồn, hỏi Mục Hàn ai sẽ thế chỗ cho cô.

Mục Hàn nói: “Vẫn chưa chính thức có thông báo, nhưng mà nghe bộ trưởng Lưu nói hình như là một người mới, cũng là nữ.”

Triển Du cười nói: “Vậy là bạn học Hình Thiên sẽ không cô đơn rồi nhỉ.” Người mới đùa giỡn là vui nhất.

Mục Hàn cười cười, nói: “Không phải hôm nay Nam Khôn tới thành phố B sao? Sao trễ vậy rồi còn chưa tới?”

Lần trước Nam Trân gây họa ở Mĩ, bị Nam Khôn nhốt vài ngày, không biết kẻ bắt lương nào rắp tâm chạy tới báo với Nam Hạo, nói Nam Khôn đánh em gái của hắn ta, thiếu chút nữa đã xảy thai, người nào đó nghe xong tức giận, bay đến Mĩ tìm Nam Khôn tính sổ, kết quả không cẩn thận đắc tội với thái tử gia của tổ chức mafia lớn nhất nước Mĩ “Skull and Bones”, thiếu chút nữa đã khoét mất hai mắt của hắn ta.

Ngày hôm sau sau khi trở về từ Colombia, Nam Khôn nhận được điện thoại cầu cứu của Nam Trân.

Hắn vốn không muốn quan tâm nhưng lại không chịu nổi mấy vị nguyên lão tận tình khuyên bảo và sự cầu khẩn đau khổ của Nam Trân.

Vậy nên cũng vì những rắc rối lần lượt kéo đến mà đã một tuần Triển Du không thấy người đâu.

Bóng đêm như nước, mặt đất bị bao phủ bởi bóng đêm sâu thẳm tĩnh lặng.

Mục Hàn đã về nhà từ sớm, sư trưởng Triển cũng đang ngủ say.

Triển Du ngồi một mình trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết qua bao lâu chợt nghe từ cửa truyền đến tiếng động, cô đột nhiên mở mắt ra, thân hình cao ngất uy nghiêm của Nam Khôn xâm nhập vào tầm mắt, trong ánh mắt cô tràn ngập nụ cười, trêu ghẹo: “Gia à, ta đã chờ chàng đến nỗi nụ hoa cũng biết nói cảm ơn rồi nha.”

Nam Khôn đi đến bắt lấy cằm của cô hôn thật mạnh một cái rồi ôm lấy người xuống, cười nói: “Gia đến đây để tưới cho nàng đây.”

49. Chương 49: Ân Ái

Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, người yêu nhau gặp lại nhau sau một thời gian xa cách thường sẽ có cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Thực tế, hiện giờ Triển Du và Nam Khôn đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, đêm nay vừa thấy mặt thật đúng là củi khô gặp lửa, bén vào nhau.

Bình thường Nam Khôn khá kìm chế, chỉ sau khi hoàn toàn bộc phát, khi tình cảm trong lòng quá mức dâng trào hấn mới dùng miệng cắn, hận không thể cắn Triển Du vài ba ngụm rồi nuốt vào, Triển Du bị hấn mút cắn nửa ngày, trong lòng cũng như mèo kêu nhưng nhớ tới mình đang mang thai, lại còn đang ở giai đoạn không ổn định nhất nên nhanh chóng đẩy vai Nam Khôn ra, chặn lại nói: “A Khôn...”

Nam Khôn ngừng động tác tay lại, chui đầu vào cổ cô cọ cọ, giọng buồn bực: “Có thể nhìn, có thể sờ mà không thể ăn, đúng là trêu người.”

Triển Du phì cười, ghé vào lỗ tai hấn nói khẽ: “Em giúp anh.”

Nói xong cô liền dùng tay cầm lấy vật cứng nóng hổi đang đâm vào bắp đùi mình.

Nam Khôn khẽ hít một hơi, xoay người xuống từ trên người Triển Du, nằm xuống bên cạnh cô, vừa ôm vừa hôn.

Triển Du mặc cho hấn hôn, bàn tay linh hoạt kéo áo ngủ của hấn ra, cầm lấy quần lót của hấn nhẹ nhàng kéo xuống, cậu em trai hùng tráng uy vũ được tự do, hưng phấn ngẩng cao đầu, Triển Du thấy vẻ oai hùng của cậu cũng không do dự, cầm lấy nó.

Xúc cảm nhũn nhụi hòa với nhiệt độ nóng hổi hóa thành ngọn lửa cao vút, trong nháy mắt làm cho dục vọng trong thân thể Nam Khôn nổ tung.

Cơ thể hấn siết chặt, trong tim dâng lên cảm giác run rẩy, nhị dương gia giữa hai chân nảy lên trong tay Triển Du, rồi lập tức căng trương.

Triển Du cảm giác được thứ trong tay đang không ngừng to lớn, ý nghĩ đình trệ trong chốc lát, sau khi sững sờ thì mở to đôi mắt ném cho Nam Khôn một nụ cười hóm hỉnh, nụ cười kia như nham thạch chạy qua khe nước nhỏ, thanh thuần lại nóng bỏng, làm lòng người say mê, trêu chọc khiến cho sự tự chủ của Nam Khôn giảm xuống nhanh chóng, càng động tình khó nhịn, bá đạo hôn cô, hôn một lúc lâu mới lưu luyến lui ra.

Ánh mắt Triển Du chứa đựng nụ cười, thở hồng hộc nhìn hấn.

Hai người mặt đối mặt, nằm rất gần nhau, ngũ quan thâm thúy tuần tú của Nam Khôn hiện lên rõ ràng trước mặt cô, nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của Nam Khôn toát lên một ngọn lửa sạch sẽ, ấm áp mà thuần hậu.

Triển Du nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt tràn đầy mê luyến, chỉ cảm thấy khuôn mặt rạng rỡ của Nam Khôn giờ phút này quả thật đẹp trai đến nghẹt thở.

Nam Khôn bị cô nhìn một cách chan chứa tình cảm, trái tim rung động khó cưỡng, hấn nuốt một ngụm nước miếng, in lên một nụ hôn thật sâu.

Mới đầu Triển Du rất thích Nam Khôn như vậy, mỗi lần chứng kiến Nam Khôn bị một ánh mắt nụ cười của mình khiến cho kích động khó nhịn cô lại có cảm giác đặc biệt thành tựu, nhưng mà hơn nửa tiếng sau cô lại thấy dễ khóc dễ cười.

“Anh yêu, đã được chưa?” Tay em mới quá rồi T-T

“Ừm” Nam Khôn chôn vào cổ cô, thở hổn hển lên tiếng, phía dưới vẫn cứng rắn như sắt, không hề có dấu hiệu bắn ra.

Hít thở, hơi thở nóng bỏng của hắn thấm vào từng lỗ chân lông trên cơ thể cô, trêu ghẹo khiến cho Triển Du không thể khống chế được, trong đầu kêu gào, cô mò mẫm hôn lên gò má Nam Khôn, ghét vào lỗ tai hắn khẽ gọi: “A Khôn...”

Giọng nói mềm mại như một liều thôi tình đan thúc vào lòng Nam Khôn khiến hắn phần chùng bưng bưng, toàn thân căng cứng.

“Anh yêu, anh thoải mái không?” Triển Du cảm thấy bên dưới của hắn biến hóa, vì vậy không ngừng cố gắng, động tác tay nhanh hơn, miệng cũng tìm đến môi Nam Khôn, lần đầu tiên chủ động đưa lưỡi ra nhắm nháp gần bó với Nam Khôn.

Nam Khôn bị cô trêu chọc nên dục vọng tăng vọt, lồng ngực phập phồng kịch liệt, ngay cả dây thần kinh cũng bị kéo căng thành sợi nhỏ.

Vừa hôn xong, hắn chống lên trán Triển Du, thở hổn hển nói: “Em yêu, gọi một tiếng ông xã nghe thử xem.”

“Ông xã...tay em mỏi nhừ rồi, anh đã thấy sướng chưa?” Về mặt Triển Du nghe lời chưa từng có, cô nhìn sắc mặt ửng hồng của Nam Khôn, ánh mắt ngập tràn vẻ động tình, trái tim tràn đầy tình yêu, những câu bên gối xấu hổ bình thường lúc này lại có thể nói ra miệng.

Nam Khôn bị tiếng gọi “ông xã” kia của cô kích động, khoái cảm sinh lý cùng thỏa mãn tâm lý chồng chất vào nhau, giống như một cơn thủy triều trong nháy mắt bao phủ lý trí của hắn, cao trào sắp tới, hắn chụp tay Triển Du, đẩy nhanh tốc độ sau đó cơ thể căng cứng đến cực hạn, vật giữa hai chân căng tràn, sau đó run rẩy phun ra tay Triển Du.

Đầu Triển Du đầy mồ hôi thở hắt ra, cảm thấy mình còn mệt hơn cả Nam Khôn, nhưng trên đời này cũng chỉ có Nam Khôn mới khiến cho cô phục vụ chu đáo như vậy, khi xong rồi trong lòng còn tràn đầy cảm giác thành tựu và hạnh phúc, không hề thấy chán ghét hay ảm ức chút nào.

Nam Khôn hôn lên khắp mặt cô, lấy khăn ướt lau tay cho cô rồi chân và bụng, kéo người sát lại một lần nữa, đến bên tai cô nói nhỏ: “Bảo bối, em giỏi quá!”

Triển Du nghe vậy mặt nóng lên, như đang làm nũng cọ cọ vào trong lòng hắn, nũng nịu nói: “Ngài nói cái gì thế, nói lớn một chút xem.”

Nam Khôn cười ha ha, hôn lên đỉnh đầu cô một cái, nói: “Em yêu, ngày mai về Xích Thủy với anh được không?”

Lần trước Triển Du làm nhiệm vụ ở Xích Thủy, đầu tiên là giả làm Aki, sau lại giả làm Thiên Diện Hồ, sau đó lại làm Thiên Diệp Tuyết khiến cho hiện giờ người trong nhà họ Nam không biết đến tốt cùng là Nam Khôn đang yêu ai, hai người bọn họ sắp kết hôn, đại bộ phận người trong nhà họ Nam đều không biết sự tồn tại của Triển Du, Nam Trân mặc dù đã nhìn thấy chân dung của Triển Du nhưng Triển Du lại thay đổi phân thân trong chớp lát, mỗi lần Nam Khôn đều không nói rõ khiến bọn họ cũng không hiểu thế nào.

Mai là ngày 15, mỗi tháng đều mở tiệc gia đình, Nam Khôn muốn đưa Triển Du về dùng cơm với bọn họ, xem như là làm quen với người nhà họ Nam, về phần lúc đó Triển Du muốn tổ chức ở đâu, muốn tổ chức thế nào, hắn không có ý kiến, toàn bộ đều dựa vào sở thích của cô.

Triển Du cọ cọ trong lồng ngực hắn, tạm thời không lên tiếng, sau nửa ngày mới nghe cô nói khẽ: “Được”

Tuy ngoài mặt Nam Khôn tỏ ra chẳng hề để ý đến người nhà họ Nam nhưng Triển Du biết thật ra trong lòng hắn luôn rất quan tâm, bằng không dựa vào tính cách của hắn, với những chuyện hư hỏng Nam Hạo và Nam Trân đã làm thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, càng đừng nghĩ đến chuyện Nam Khôn giúp họ đi thu dọn cục diện rồi rắm.

Cô cũng biết từ nhỏ hoàn cảnh sinh trưởng của Nam Khôn đã quyết định hắn phải học được cách sống thủ đoạn, học cách đầu đá, học cách lạnh lùng vô tình, nếu không nói không chừng có ngày sẽ chết oan uổng.

Sinh trưởng trong một gia đình như vậy, không có mấy người thật sự xem hắn là người thân, hắn cũng không dám xem bọn họ là người thân, tình thân đối với bọn họ mà nói là thứ rất xa xỉ, ngay cả Nam lão gia lúc trước cũng không phải ngay từ đầu đã chọn hắn là người thừa kế của nhà họ Nam để bồi dưỡng.

Nhưng mà sau nhiều năm kể từ khi mẹ hấn qua đời, Nam Khôn vẫn luôn một mình, hiện giờ người trong nhà họ Nam người thì chết, người thì bị truất quyền, người duy nhất thân thiết với hấn một chút là Nam Huân lại ở nước Đức xa xôi, có khi hai năm cũng không về lần nào, hấn quá cô độc.

Cho nên đối mặt với sự bày mưu cùng khiêu khích của Nam Hạo và Nam Duệ mới có thể lần lượt bao dung, không nhỏ cổ tận gốc.

Trong lòng Triển Du hiểu rõ Nam Khôn muốn mình trở về Xích Thủy cùng hấn ngoại trừ muốn để người nhà họ Nam biết cô, thật ra là muốn cho cô tiếp nhận những người thân thích kia. Cho nên mặc dù trong lòng cô có bất mãn với Nam Trân nhưng nể mặt Nam Khôn cô cũng lười không thèm so đo với người nào đó.

Nam Khôn hiểu rõ tâm tư của cô, siết chặt cánh tay, tràn ngập áy náy nói: “Em yêu, thật sự xin lỗi, đầu óc Nam Trân ngu ngốc mới có thể làm ra những chuyện như vậy, hiện giờ nó đang có thai, anh cũng không trừng phạt nó, em yêu tâm đi, sau này nó sẽ không có cơ hội hại em nữa.”

Lần này thiếu chút nữa Nam Trân đã hại chết Triển Du, nếu không nghĩ đến đứa bé trong bụng cô ta thì lúc ấy hấn đã đánh cho cô ta tàn phế.

Triển Du tỏ vẻ thông cảm với chuyện này, hôn một cái lên lồng ngực trần truồng của hấn, nói: “Em hiểu rồi, đừng lo lắng, chỉ cần cô ấy không động đến em thì em sẽ không làm khó cô ấy.”

Có khi ngắm lại cô thật sự thấy sợ cho Nam Trân, có cuộc sống an nhàn nhưng ngày nào cũng phải vật lộn, đầu óc không lúc nào được thoải mái.

Cuối cùng khi khiến ình chật vật không chịu nổi lại chạy đến giả vờ đáng thương khơi gợi sự đồng tình của Nam Khôn, thật không khiến những người kia nghĩ thế nào nữa.

Nam Khôn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên “in dấu” một nụ hôn nữa, trịnh trọng nói: “Không có lần sau nữa đâu.”

Bất kì kẻ nào nếu như còn dám mấy may làm tổn thương đến Triển Du và con của hấn, mặc kệ là ai tới cầu xin hấn cũng sẽ không buông tha cho kẻ đó!

Trong tim tràn ngập yêu thương, ánh mắt ngập nước của Triển Du tràn đầy nụ cười hạnh phúc, giọng nói cũng mềm mại ngọt ngào: “Tứ gia, ngài thật sự là người đàn ông đẹp trai nhất em từng gặp, thơm một cái nào, ngủ ngon, moaaaaa”

“Ừ, rất chân thành.”

Nam Khôn được cô dỗ dành lòng đầy vui sướng, ôm lấy cô triền miên ngọt ngào hôn một lúc mới cảm thấy mỡm mẫn ôm lấy người nằm ngủ

50. Chương 50: Không Cho Phép Sờ Lung Tung

Hai ngày sau, Triển Du theo Nam Khôn đến Xích Thủy.

Bởi vì thân phận thay đổi, một lần nữa trở lại, vương quốc vũ khí tràn ngập thần bí, khiến mọi người phải chùn bước này, trong lòng Triển Du đã không còn tràn đầy phòng bị như lần trước nữa, hiện giờ trong lòng cô không còn phần tử khủng bố, cũng không còn ý nghĩ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, không cần lo lắng bại lộ thân phận, càng không cần lo sẽ có người gây bất lợi cho cô, những âm mưu quỷ kế kia, máu tanh đen tối gì đó đều không liên quan gì đến cô.

Hiện giờ Xích Thủy đối với cô mà nói chỉ là gia đình của Nam Khôn, là gia đình tương lai của cô.

Ý nghĩ này khiến cho tâm tình cô khá nhẹ nhõm, thậm chí lúc nhìn thấy người đã từng làm hại cô trong nhà họ Nam thì tâm trạng cô cũng vô cùng bình tĩnh.

Nhưng mà sau khi những người khác trong nhà họ Nam nhìn thấy cô thì hoàn toàn không thể bình tĩnh được.

Nhất là Nam Trân.

Cô ta không ngờ tới Thiên Diệp Tuyết lại thật sự là Thiên Diệm Hồ!

Lần trước ở gia tộc Michelle, sau khi Nam Khôn nói cho cô ta biết quan hệ của hắn và Thiên Diệp Tuyết, cô ta đã hoài nghi, nhưng loại hoài nghi này chỉ căn cứ vào trực giác của một người phụ nữ, không hề có căn cứ, về sau nghe nói bạn gái của anh họ là con gái trong một gia đình là cán bộ cấp cao tại thành phố B, lại còn là hướng dẫn viên du lịch quốc tế, không phải là Thiên Diệp Hồ khiến cho tất cả binh lính trong Xích Thủy đều né tránh, cho nên sẽ không trở về tìm cô ta trả thù.

Cô ta rất vất vả mới yên lòng, không ngờ hôm nay anh họ lại kéo cô ta vào một trò đùa khiến cho cô ta ngồi không yên.

Đến tận cùng cô gái tên Triển Du này là ai, quen biết anh họ lúc nào, tại sao cô lại phải giả trang làm Thiên Diệp Tuyết xuất hiện ở gia tộc Michelle, đến tận cùng có đụng chạm gì đến những tên bắt chồng cô ta, Nam Trân không thể hiểu được.

Cô ta chỉ biết, cô gái này đã từng là Thiên Diệm Hồ, người tên Thiên Diệm Hồ có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của người khác.

Mà mình thì thiếu chút nữa đã hại chết cô.

Hoàng hôn giăng tứ phía, mặc dù đã vào đầu mùa đông nhưng vườn hoa nhà họ Nam vẫn xanh um như trước, hoa cỏ rực rỡ khoa sắc.

Trong bữa tiệc gia đình, bác Trương quan gia hao hết tâm tư chuẩn bị cả một bàn ăn đầy món ngon, nhưng mà anh em Nam Trân lại phiền muộn đầy bụng, giờ phút này vị gì vào miệng cũng chẳng có vị gì, ngay cả Thi Lôi không biết gì khi thấy dáng vẻ chồng mình và cô em cẩn thận rụt rè lúc nói chuyện thì trong lòng cũng không yên theo, may mà Nam Duệ đã từng làm cho cái nhà này náo loạn gà chó không yên đêm nay không tới, bằng không thì không khí sẽ càng thêm ngột ngạt.

Bữa cơm này hài hòa lạ thường, mà cũng yên tĩnh lạ thường.

Triển Du biết mấy người Nam Trân sợ cái gì nhưng cũng không có cách nào lên tiếng trấn an, mà cũng không phải giải thích gì với bọn họ.

Sau bữa cơm chiều, mọi người ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, Nam Khôn còn một đồng việc phải xử lý, ngồi chừng 10 phút đã gọi A Đông lên thư phòng. Hắn vừa đi thì vẻ mặt của mọi người rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều, hai người vợ của Nam Khôn không biết thân phận thật của Triển Du, chỉ nghĩ đây là lần đầu tiên cô đến nhà họ Nam, thấy cô có vẻ hiền lành, cử chỉ hào phóng dịu dàng thì cũng có cảm tình nên tính nịnh bợ, hai người mỗi người một câu, bám theo mà hỏi về gia đình cùng công việc của Triển Du, Nam Hiểu Văn cũng lên tiếng hỏi han về hôn lễ của bọn họ.

Mọi người trò chuyện đến hơn chín giờ tối mới kéo nhau ra về.

Cả tối Nam Trân cũng không nói gì, lúc gần đi lại nói muốn nói chuyện với Triển Du, bảo mẹ của cô ta đi trước.

Kết quả sau khi mọi người ra về, Triển Du vừa quay người lại đã thấy cô ta quỳ rạp trên mặt đất, tràn ngập nước mắt nói: “Thật sự rất xin lỗi chị dâu.”

Triển Du biết vì sao cô ta lại nói xin lỗi với mình, cũng biết cả buổi tối cô ta có tâm sự nặng nề, chỉ lo lắng mình sẽ trả thù.

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, cũng có hơi không vui, cô cau mày nói: “Cô đang làm gì vậy?” Ngay trước mặt quần gia và mọi người quỳ trước mặt tôi, lại còn khóc sụt sùi, người không biết nội tình lại tưởng rằng chị dâu tôi đây vừa mới đến đã ăn hiếp cô.

Nam Trân lại không nghĩ nhiều như vậy, cô ta thật sự rất sợ, từ sau khi ba cô ta chết, hiện giờ gia đình của cô ta cũng giống như chú hai, sớm đã không còn huy hoàng như trước, không còn tư cách cậy mạnh đấu đá

nữa rồi, nếu Triển Du là người có thù tất báo thì ngay cả không cần thủ thủ bên gối cũng có thể khiến cô ta chết ngay lập tức.

Cô ta vẫn không nhúc nhích quỳ trước mặt cô, nước mắt lăn chả nói: “Chị dâu, thật sự xin lỗi, lần trước thật sự em hoàn toàn không biết phải làm sao nữa, những kẻ kia như những con quỷ vậy, tới không thấy bóng đi không thấy hình, lại còn chỗ nào cũng xuất hiện được, mặc kệ em làm gì bọn họ cũng như đang âm thầm giám sát, em không có cách nào báo cảnh sát, cũng không có cách nào cầu cứu anh họ, ngay cả A Hạo em cũng không thể nói cho anh ấy biết, A Tuấn ở trong tay bọn họ, em không thể không làm như bọn họ nói, thật sự rất xin lỗi.”

Sự việc lần trước, thật ra nếu lãnh đạo không làm việc một cách quá cứng nhắc thì làm sao Jason có cơ hội trốn thoát, làm sao gây ra nhiều chuyện về sau được?

Nói cho cùng Nam Trân cũng chỉ là người bị hại, nhưng mà đầu óc thì có hơi dần một chút.

Cùng sống dưới một mái nhà, sau này mọi người ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp. Triển Du cũng sẽ không để cho Nam Khôn khó xử, cũng không có hứng thú so đo với cô ta, lạnh nhạt nói: “Yên tâm, nếu thật sự tôi muốn trả thù cô thì lúc này cô cũng sẽ không còn cơ hội mà ở đây lau nước mắt nữa. Đứng lên đi, khắp nơi trong biệt thự này đều có người hầu, cô quỳ như vậy người khác nhìn vào không biết sẽ nghĩ thế nào nữa.”

Nam Trân phản ứng kịp thời, mặt trắng không còn chút máu nói: “Thật sự xin lỗi, em không có ý gì khác, em chỉ muốn nói lời xin lỗi với chị thôi.”

“Được rồi, đứng lên đi.”

Triển Du cũng không muốn dây dưa đề tài này với cô ta mãi, nửa thật nửa giả nói: “Hay là cô muốn tôi gọi A Khôn xuống đỡ cô dậy?”

“Em không có ý này.” Quả nhiên Nam Trân lập tức đứng lên, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, nhưng tính tình thẳng thắn trời sinh nên không thể giấu trong lòng, chỉ thấy ánh mắt cô ta có một chút sợ hãi, lại có một chút hiếu kỳ, thuận miệng hỏi, “Chị dâu, chị với anh họ ở bên nhau lâu chưa?”

Lần trước Triển Du đến Xích Thủy Nam Khôn đã không e dè kề cận bên cô trước mắt mọi người, chắc hẳn trước đó nhất định bọn họ đã quen nhau, vậy chuyện của Aki là thế nào đây?

Với sự hiểu biết của cô ta với Nam Khôn, nếu Nam Khôn không thật lòng rung động thì làm sao có thể tùy tiện để cho phụ nữ tiến vào trong phòng ngủ của hắn, càng không có khả năng tổ chức tiệc sinh nhật cho người phụ nữ kia, để ọi người biết rõ quan hệ của bọn họ. Nhưng mà hiển nhiên Nam Khôn cũng không phải loại đàn ông một chân đạp hai thuyền.

Trong lòng Nam Trân can đảm suy nghĩ: Thiện Diện Hồ đã có thể giả trang thành Thiên Diệp Tuyết, vậy lúc trước có thể giả trang thành Aki được không?

Triển Du liếc thấy tâm tư của cô ta, lưỡi biếng khê dựa vào ghế sofa, mặt vẫn ung dung nhìn cô ta, trong lòng thầm lắc đầu.

Cô gái này là điển hình cho kiểu người vừa lành sẹo đã quên đau.

Sau nửa ngày, cô nhắm mắt lại, hỏi: “Cô đang muốn nói với tôi cái gì? Tình sử của anh họ cô sao?”

Nam Trân hiếu kỳ thân phận thật của Triển Du, lại đang muốn lôi kéo làm thân với cô cho nên thuận miệng hỏi, không ngờ tới lại bị Triển Du hiểu lầm thành cô ta đang muốn mượn cơ hội này châm ngòi ly gián tình cảm của cô và Nam Khôn, nhất thời mặt biến sắc, nói năng lộn xộn giải thích: “Không phải, em...em chỉ thấy ánh mắt của chị có hơi giống người lúc trước em từng quen biết, thật sự không có ý gì khác, chị dâu đừng hiểu lầm...”

Triển Du cố tình trêu chọc cô ta, biết rõ còn cố hỏi: “Ai? Aki sao?”

Nam Trân trừng mắt, tim đập thành thịch: “Chị...biết cô ấy?!”

Triển Du cười nhạt, giương mắt tà nghệ nhìn cô ta: “Thật ra cô muốn hỏi tôi có phải là cô ấy không chứ gì?”

Nam Trân sắp phát khóc, quả thật là sợ hãi điều gì sẽ gặp phải điều đó.

Lúc trước cô ta không chỉ mượn rượu giả điên đập Aki, còn mấy phen sắp đặt hãm hại Aki.

Thì ra trong lòng người trong cuộc đã sáng như gương, cô ta còn ở đây mà giả vờ vô tội.

Hiện giờ nghĩ lại những việc ngày đó đã từng làm, Nam Trân thật sự xấu hổ vô cùng, vừa lo vừa sợ nghĩ – nếu lúc trước Triển Du muốn giết cô ta thì phỏng chừng cô ta chết thể nào cũng không biết, làm gì còn ở đây mà đắc ý được!

Triển Du thấy mặt cô ta lúc trắng lúc xanh, cũng không muốn dọa cô ta nữa: “Được rồi, về nghỉ ngơi đi, trước kia tôi không muốn giết cô thì hiện giờ sẽ càng không muốn làm gì cô, nhưng mà cô hãy thu mình lại một chút, nói chuyện phải biết dùng đầu mà nghĩ, chuyện không nên hỏi thì đừng có hiếu kì.”

Hiện giờ đã không giống như xưa nữa, Nam Trân không còn chỗ dựa, đối mặt với nhân vật lợi hại có thể tùy tiện cắt rời bàn tay của người khác như Thiên Diện Hồ, cô ta ngoại trừ phải biết cách ngoan ngoãn ra tất nhiên sẽ không giống như trước kia mắng chửi người khác, sau khi cung kính nói “ngủ ngon” với Triển Du thì sợ hãi rời đi.

Cô ta vừa đi thì Triển Du cũng về phòng.

Phong cách phòng ngủ của Nam Khôn không biết đã được sửa lại từ khi nào, từ màu sắc của ga giường đến kiểu dáng của rèm cửa, chất liệu thảm...

Tất cả đồ dùng trong phòng ngủ đều được bày biện theo sở thích của Triển Du, trong tủ quần áo còn treo những bộ đồ thích hợp để cô mặc ngay.

Đương nhiên Triển Du biết trước đó Nam Khôn đã sai mấy người bác Trương đi mua sắm đồ dùng cho cô, trong lòng thấy ấm áp, chọn lấy một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, tâm trạng vui sướng đi vào phòng tắm rửa.

Nam Khôn xử lí xong công việc trở về không nhìn thấy người đâu, thấy đèn trong nhà tắm sáng rõ, cười cười, đẩy cửa đi thẳng vào.

Hiện giờ Triển Du vừa mang thai được hơn một tháng, dáng người không có bất kì thay đổi gì, vẫn là những đường cong như trước, lưng không có chút thịt thừa nào, hai bắp đùi thẳng tắp thon dài, trắng như tuyết, khiến cho Nam Khôn miệng khô lưỡi đắng, cười tùm tùm nói: “Em yêu vết thương trên chân em vẫn chưa lành hẳn, anh hầu hạ em tắm rửa được không?”

“A a a không được!” Triển Du tắm được một nửa, thấy Nam Khôn đột nhiên đẩy cửa bước vào, mặt còn mang theo nụ cười không mấy tốt lành, vừa trốn vừa kêu: “Đồng chí Nam Khôn, đừng dùng ánh mắt háo sắc của anh nhìn em, em sợ nhìn nhiều em sẽ táo bón mất!”

Nam Khôn nhanh chóng cúi bả trối buộc trên người mình, nghe vậy cười càng xấu xa hơn: “Không sao, vì phụ có dụng cụ, đảm một cái là thông ngay thôi.”

“Chết tiệt! Anh không biết xấu hổ cũng phải biết ngại chứ, đồng chí Nam Khôn, anh nói xem anh đòi hỏi thể này đến chó cũng thấy ngại nha!” Triển Du giơ vôi hoa sen ra trước mặt hắn, cảnh cáo, “Đứng lại! Còn đi tới nữa cẩn thận em lấy nước sôi làm cho cậu em Khôn Khôn của anh tàn phế đấy!”

Nam Khôn không hề sợ hãi, chạy đến dùng một tay xoay người ôm lấy Triển Du đang chạy trốn, ghé sát lại liếm liếm vành tai cô, khẽ giễu cợt: “Nó mà tàn phế thì từ nay về sau em sẽ không còn tính phúc nữa, em cam lòng sao?”

Hai người trần truồng dán vào nhau kín kẽ, cơ thể nóng rực của Nam Khôn mang theo một dòng điện, xuyên qua làn da thâm nhập vào cơ thể cô, trong nháy mắt “điện” đã khiến da đầu cô tê rần, cô hừ một tiếng: “Em có cái gì mà không cam lòng hả, bên ngoài có nhiều anh chàng đẹp trai dững mảnh như vậy...á!”

Tay trái của Nam Khôn chộp lấy nụ hoa trước ngực cô khẽ vờ vờ, tay phải cũng tiến đến giữa hai chân cô vô tình mà cố ý trêu chọc, giọng nói nặng nề: “Nói em sai rồi!”

Triển Du vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết: “Anh là đồ khốn! Không cho trêu chọc em!”

Nam Khôn vẫn không buông tay, tiến gần đến bên tai cô liếm liếm, lặp lại: “Nói em sai rồi!”

Cơ thể dâng lên khoái cảm, Triển Du thật sự đã sợ hãi, bắt lấy tay hắn, nói qua loa: “Được rồi, em sai rồi, anh mau buông tay ra đi.”

“Gọi một tiếng ông xã nghe chút nào.” Người nói đó dường như bắt đầu một tác lại tiến thêm một thước.

Triển Du không thể nhịn được nữa, vung thật mạnh tay hắn ra, xoay người đá cho hắn một cước, mắng: “Thối tha, cục cưng vẫn chưa ổn định mà.”

Nam Khôn không tránh đi, đột nhiên không nói gì, chuyển tầm mắt nhìn cô, trong ánh mắt sâu thẳm và đen trầm tĩnh lại có một loại cảm xúc bị tổn thương đang bắt đầu xao động, làm cho người ta có cảm giác tội nghiệp như một con vật bị chủ nhân hất tay ra.

“Ôi, anh yêu em chỉ nói giỡn thôi mà, em đây yêu anh biết bao, làm sao mà ra ngoài tìm đàn ông được chứ.” Triển Du mềm lòng, bắt lấy tay hắn đặt lên lưng mình, mềm mại nói: “Ông xã, em sai rồi, cho anh sờ này, anh muốn sờ bao lâu cũng được.”

Nói xong còn chủ động dâng đôi môi thơm lên hôn vài cái.

Rốt cuộc Nam Khôn cũng bị dáng vẻ ngoan hiền của cô dụ dỗ, lúc này mới nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, ngậm lấy môi cô hung hăng lên xuống.

Triển miên, Triển Du đánh nhẹ lên mông hắn một cái: Mẹ kiếp! Ngay cả nói đùa cũng không được, lại còn dùng chiêu giả vờ đáng thương ra với em nữa.

51. Chương 51: Năm Kề Bên Nhau

Hiện giờ xem ra Triển Du đã biết, người tên Nam khôn này chính là loại si tình trời sinh, trước kia lại ở trong hoàn cảnh thiếu thốn tình yêu trong nhiều năm cho nên hắn cực kì cẩn thận vun vén cho tình cảm, cũng cực kì miễn cưỡng, luôn thiếu cảm giác an toàn đồng thời cũng tạo nên tính tình cực kì phách đạo mạnh mẽ, cho nên có mấy lời tuyệt đối không nên nói ra với hắn, nói ra thì tính chất sẽ nghiêm trọng như việc lừa gạt tình cảm của hắn.

Triển Du bị hắn tra tấn ngọt ngào, miệng cũng sưng lên, toàn thân cao thấp đều là mùi vị của dấu hôn.

Dưới lớp chăn bông mềm mại, hai thân thể trần truồng dính sát vào nhau, tâm trạng của Triển Du rất tốt, hiểu kì nói: “Anh nói lúc đầu nếu em không gặp anh thì anh cũng sẽ không dùng mọi thủ đoạn mà chiếm lấy em nhỉ?”

Người tên Nam Khôn này nếu như bạn bị hắn yêu, đồng thời cũng yêu hắn vậy thì nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, bởi vì hắn không chỉ có thể cho bạn một cuộc sống sung túc mà rất nhiều người tha thiết mơ ước, còn có thể chung thủy với bạn về mặt tình cảm. Nhưng nếu như hắn yêu bạn, mà bạn lại không yêu hắn thì hắn có thể làm ra chuyện khiến cho người ta vô cùng đau khổ, bởi vì hắn hoàn toàn có năng lực không chế tất cả của bạn, khiến cho bạn trở thành tù binh trong tình yêu của hắn.

Triển Du nghĩ, may mà mình cũng yêu anh ấy, bằng không chắc là sẽ bị anh ấy làm phiền chết luôn nhỉ!

Nam Khôn không giàu trí tưởng tượng như Triển Du, nghe vậy chỉ cười cười, tràn đầy tự tin nói: “Một người đàn ông đỉnh cao như anh mà em cũng không vừa mắt, vậy thì nhất định là em không gả đi được rồi.”

“Mẹ kiếp, trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ!”

Triển Du nhào tới oán hận cắn lên chóp mũi hắn một cái, khiêu khích: “Bên cạnh em đàn ông tốt nhiều lắm, lão đại của bọn em chính là một trong số đó, nếu không có “kẻ thứ ba” như anh nửa đường chạy tới nhiễu loạn lòng người thì bây giờ nhất định em đã là phu nhân đội trưởng rồi.”

“Nhắc đến Mục Hàn lại làm cho anh nhớ tới một chuyện.” Nam Khôn xoay người áp cô dưới thân, nguy hiểm nheo mắt lại, “Nói! Có phải lúc trước ở Tây Đảo hai người đã làm chuyện xấu gì sau lưng anh không?”

Triển Du trừng mắt: “Cái miệng rộng nào nói cho anh biết? Hình Thiên hử?” Dù sao thì chắc chắn lão đại sẽ không tự đi tìm phiền toái.

Hàng chân mày Nam Khôn dựng lên.

Triển Du lập tức thét lớn: “Ặc, mấy loại dấm chua này mà anh cũng ăn à?! Đó là vì chúng em làm nhiệm vụ nha!”

“Nhưng mà lúc ấy hai người khóa thân nằm kề nhau, đội trưởng Mục kia còn đè em ra mút nửa ngày...” Đương nhiên Nam Khôn biết rõ đạo lý “tình thế bất buộc”, cũng không phải đang ghen, chỉ là nhớ tới hình ảnh đó thì thấy khó chịu trong lòng thôi.

“Mẹ kiếp, em mặc quần, chỉ lộ ra phần lưng thôi! Không làm như vậy chẳng lẽ để Frankie hoài nghi à?” Triển Du khinh khỉnh lật người qua, lại không nhịn được hỏi, “Đến tột cùng là làm sao mà anh biết được? Còn biết tỉ mỉ như vậy nữa?”

Nam Khôn nói: “Lần trước sau khi em bị Jason bắt, lúc anh đến phòng giám sát xem băng ghi hình trong bữa tiệc hôm đó, bọn Pete đã lén cắt đoạn băng ghi hình mấy động tác yêu đương kia của em.”

Triển Du hít một hơi thật mạnh, “Em...giết! Mấy con dê khốn nạn! Còn thiếu đạo đức hơn cả xem sách lậu!”

Mua sách lậu còn bỏ ra vài đồng, mấy con dê khốn kia lấy tài liệu ngay tại chỗ, không chi tiền ra, thật là keo kiệt.

Nam Khôn ra vẻ buồn bực: “Anh đã thanh lý sạch sẽ rồi.”

Triển Du yên lòng, cười tủm tỉm nói: “Ừm, ngoan quá, trẻ nhỏ dễ dạy, thưởng ột làn môi thơm, moaaaaa.”

Nam Khôn lại thuận thế ngậm lấy môi cô hôn nửa ngày, hôn một đường đến mang tai, xong rồi còn chôn ở cổ cô ngửi ngửi nửa ngày mới nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn: “Bảo bối, cảm ơn em.” Cảm ơn em đã từ bỏ giấc mộng của mình giữ lại đứa con này cho anh, cảm ơn em về tất cả.

Triển Du cười cười, đưa tay ôm lấy lưng hắn, hôn hôn lên tai hắn, nói tránh đi: “Tối nay Nam Trân đã xin lỗi em.”

“Không tệ, rốt cuộc cũng biết sợ.” Nam Khôn đang đè lên Triển Du, xoay người nằm nghiêng, hỏi: “Nó có nài gì không?”

“Hỏi em có phải là Aki tới đây không.” Triển Du nói, “Em đã dọa cô ấy.”

“Cũng nên dọa nó, để cho nó khiêm tốn một chút, miễn lại rước đến một đồng họa cho anh.”

Nam Khôn vừa nói vừa vỗ vỗ lưng cô, hôn lên mi tâm của cô một cái, nói: “Ngủ đi.”

Triển Du lại không hề mệt, nhàm chán sờ tới sờ lui trên người hắn, “Em không ngủ được, trò chuyện với em một lát nữa đi.”

Nam Khôn ngược mắt lên ngạo nghễ nhìn cô, rồi lại nhắm mắt lại: “Nói chuyện gì?”

Triển Du nghĩ nghĩ, hỏi: “Sao đêm nay anh không cho Nam Duệ tới dùng cơm? Trong lòng còn hận anh ta à?”

Nam Khôn giải thích: “Nam Hạo biết cái chết của ba anh ta có liên quan đến Nam Duệ, trước kia còn âm ỉ đòi giết nó. Ban đầu Nam Duệ ở trong ngục giam từng bị người ta “bắt nạt”, gần đây đang phải đi tìm bác sĩ tâm lý, không thể chịu kích thích.”

Triển Du thở dài: “Anh nói xem lúc trước đến tột cùng Nam Duệ nghĩ thế nào vậy nhỉ? Em thấy anh ta cũng không giống người ham danh lợi nha.”

Nam Khôn nói: “Từ nhỏ Nam Duệ là người có thành tích học tập tốt nhất trong mấy người bọn anh, nhưng mà dù cho nó có làm gì thì ông ngoại cũng chưa từng đưa nó vào phạm vi người thừa kế của nhà họ Nam, cũng bởi vì xuất thân con hát của mẹ nó, nó lại là con thứ. Lòng người vốn là khó hiểu nhất cũng khó

không chế nhất, sau một khuôn mặt thiên sứ không chừng lại là một ác ma, ghen ghét trong lòng đến một cảnh giới nhất định, dù có là thiên sứ lương thiện cũng sẽ trở thành ác ma.”

“Thì ra còn vậy nữa à!” Triển Du nghe thấy thì thốn thức trong lòng, “Vậy hiện giờ anh ta nghĩ thế nào? Có phải rất hận anh không?”

Giọng điệu Nam Khôn vẫn nhàn nhạt: “Nó có hận anh cũng vô dụng, nó nên hận mình bắt tài, anh đã giao Xích Thủy cho nó, là chính bản thân nó không biết giữ, ngay cả việc giúp đám Israel phản quân chính phủ cũng không làm được, lại tin tưởng sai đồng bọn, khiến cho Xích Thủy loạn hết lên, còn ai phục nó chứ?”

Triển Du suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Để anh ta ở lại Xích Thủy, anh không sợ sau này anh ta khôi phục rồi sẽ trả thù anh sao?”

Nam Khôn nói: “Tính tình Nam Hạo không phải em không biết, hiện giờ anh còn có thể áp chế, qua một năm nữa em xem anh ta có thể gây chuyện nữa không, cậu hai đang chuẩn bị đưa Nam Duệ đến châu Úc, qua năm sẽ đi.”

“Vậy cũng tốt, người kẹ giữa như anh đỡ khó xử.” Triển Du nói rồi lại thở dài, “Cậu hai của anh tranh giành cả đời, kết quả ngay cả một đứa con trai cũng không giữ được, ông ấy có nhiều gia tài như vậy thì làm được gì?”

Nam Khôn: “Ông ấy tranh giành cho Nam Duệ, giữ lại cũng chỉ muốn cho Nam Duệ, Nam Huân không có địa vị trong lòng ông ấy.”

Nói đến chuyện này Triển Du lại bồn chồn: “Cậu hai này của anh cũng thật là thù dai, đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn chưa nguôi giận à? Dầu gì Nam Huân cũng là con của ông ấy, lại không nhận người thân như vậy, không phải là nhạt được chứ...”

Lời vừa nói ra, Nam Khôn mở to mắt nhìn cô, sau đó nhắm mắt lại yên lặng một lúc mới nói: “Nam Huân không phải con của ông ấy.”

Triển Du sửng sốt, một lúc sau phục hồi lại tinh thần, hai con ngươi trừng lớn: “Nam Huân thật sự không phải con của ông ấy sao?!”

Nam Khôn không cần nhìn cũng biết sắc mặt của cô, không mạn không nhạt bồi thêm một câu: “Nó là con của ba anh.”

Triển Du ngạc nhiên nhìn hấn: “Em có thể nói tục không?”

Nam Khôn: “Không thể”

Triển Du: “Có thể phát biểu tâm trạng được không?”

Nam Khôn: “Có thể”

“Thật là máu chó nha, ân oán trong gia đình anh có thể viết thành sách rồi đấy.”

Nhớ ngày đó bọn họ suy nghĩ mãi lại hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này, nghĩ đến Nam Trọng không hề có cảm giác vui vẻ vì được làm cha, khó trách ông ấy không đợi gặp Nam Huân, quả thật Nam Huân chính là một nhân chứng cho sự sỉ nhục kia, một cái nón xanh sống sờ sờ, dù là ai cũng thấy nhức.

Khó trách người nào đó lại tốt với Nam Huân như vậy, thì ra là anh em cùng cha khác mẹ.

Nhưng mà...

“Vậy lúc trước trong lòng hai người không có chút khúc mắc nào sao? Mẹ của cậu ấy chính là người chen chân vào cuộc hôn nhân của cha mẹ anh.”

“Thật ra thì cũng không phải vậy.”

“Hửm?”

Nam Khôn giải thích: “Ba anh và mẹ cậu ấy đã quen biết từ trước, nghe nói hai người rất yêu nhau, đã chuẩn bị trốn rồi lại bị ông nội anh bắt về, vài ngày sau thì nghe nói người phụ nữ kia chết. Đoàn Quốc Hùng đi theo ông nội anh lại giả trò hăm hại, tức giận đến bệnh không dậy nổi, vì giúp ông anh tìm chỗ

dựa mà buộc ba anh phải về cưới mẹ của anh, kết quả chưa tới nửa tháng cậu hai anh lại dẫn về một người phụ nữ, nói muốn kết hôn với bà ấy, người phụ nữ kia chính là mẹ của Nam Huân. Lúc ấy bà ấy đã có thai Nam Huân, mẹ của anh muộn hơn bà ấy một tháng nhưng anh sinh không đủ tháng cho nên lớn hơn Nam Huân một chút.”

Triển Du nói một cách mất trật tự: “Em ngất, sinh mệnh của Nam Huân thật là mạnh mẽ, lúc ấy mẹ cậu ấy kết hôn với cậu hai của anh không thể nào không lên giường nhỉ, anh ấy cũng chưa tới hai tháng nhỉ, vậy mà không sinh non!”

Ánh mắt sáng ngời của Nam Khôn nhìn cô: “Em có thể chú ý đến chuyện khác được không?”

Lúc này Triển Du mới ý thức được mình đã nhầm trọng điểm, không khỏi phì cười: “Xin lỗi anh yêu, thứ cho em nói thẳng, ân oán tình thù của nhà các anh thật sự là máu chó đến mức em không thể nào đánh giá khác được.”

Nam Khôn không cho là đúng: “Mấy thứ tình cảm này thật là rối, có bao nhiêu người có thể hiểu hết phải không? Quá khứ cũng đã trôi qua rồi, không có gì hay mà đánh giá cả, nghe lời, ngủ đi.”

Triển Du cũng thấy thế, cọ cọ vào mặt hắn: “Em sẽ không phản bội anh.”

Nam Khôn nhắm mắt lại cười cười thật thấp, sắp tới há miệng hôn lên môi cô, mơ hồ nói: “Bà xã ngủ ngon.”

Triển Du run lên trong lòng, ngất một cái vào cái mộng ngạo ngễ mà cường tráng đang ưỡn lên của hắn, cảm thấy mỹ mãn nói: “Ông xã ngủ ngon.”

52. Chương 52: Say Rượu

Thời gian tốt đẹp dường như trôi qua đặc biệt nhanh.

Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, vết thương trên chân Triển Du đã khỏi.

Đồng thời cũng có nghĩa là hôn lễ của Nam Khôn sắp diễn ra.

Nam Khôn cùng sư trưởng Triển thương lượng xong, quyết định dựa theo phong tục bên cô mà tổ chức.

Ngày kết hôn tiệc rượu tổ chức vào giữa trưa, buổi tối đãi bà con bạn bè trong nhà họ Nam.

Dù sao Tứ gia giàu sang phú quý, đi lại đều có máy bay riêng, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Hôm nay, trong hoa viên khách sạn Ritz-Carlton phía tây nội thành của thành phố B, ánh nắng tươi sáng, hoa thơm ngập tràn, Triển Du trong chiếc váy cưới được sư trưởng Triển dắt tay vào, khúc nhạc kết hôn thiêng liêng cùng những cánh hoa hồng tung bay, chứa đựng toàn bộ hạnh phúc đi về phía chú rể, nói xong lời thề lãng mạn, hai người trao nhẫn cho nhau trước sự chứng kiến của những vị khách, thâm tình ôm hôn, truyền không khí lãng mạn cho từng người trong hội trường.

Giữa trưa, đại sảnh trang trọng cao nhả nơi tổ chức yến tiệc chật kín khách, không khí hòa hợp vui vẻ.

Những vị khách trong giai điệu du dương hưởng thụ các món ăn ngon mới lạ được đầu bếp độc quyền của khách sạn Aram tạo nên, sau đó khi cô dâu chú rể đi mời rượu họ lại chân thành gửi gắm những lời chúc phúc cùng ca ngợi.

Triển Du cảm thấy tất cả trước mắt đều rất hài hòa hoàn mỹ.

Nếu như tên bạn xấu Hình Thiên không mượn cơ hội chuốc rượu Nam Khôn thì lại càng hoàn mỹ hơn, nhưng sự thật hiển nhiên là không thể nào, hiếm khi có cơ hội tổ như vậy, ngay cả Mục Hàn được mọi người công nhận là “người hiền lành” hôm nay cũng không khéo hiểu lòng người như xưa, toàn chuốc rượu Nam Khôn, giữa trưa chuốc còn chưa đủ, đến tối đi theo bọn họ đến Xích Thủy còn khuyến khích bộ trưởng Chu mời rượu cùng họ.

Nam Khôn là người đang có chuyện vui tinh thần phấn chấn, không chỉ ai đưa cũng không từ chối còn thay đổi thái độ lạnh lùng nghiêm túc ngày thường, cả khéo miệng cũng chứa đựng nụ cười thân thiết ôn hòa.

Triển Du vốn còn muốn tới khuyên nhủ. Kết quả Mục Hàn nói cho cô một câu, “Dù sao đêm nay hai người cũng không động phòng được, uống rượu chẳng phải càng bớt việc sao?”

Đúng là đời người khó có dịp được động phòng một lần, mỹ nhân ở bên, xinh đẹp trắng trẻo, băng cơ ngọc cốt, ngay lúc lòng người hứng trí bừng bừng lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn, thật sự là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời, ngẫm lại không bằng uống rượu cho xong.

Vì vậy Triển Du cũng không khuyên nữa, để mặc cho bọn họ uống.

Sự thật chứng minh, Nam Khôn vẫn chưa luyện đến cảnh giới ngàn chén không say.

Mới đầu Triển Du còn chưa cảm giác được, về sau bữa tiệc kết thúc, trở về phòng, Nam Khôn hoàn toàn thư giãn tinh thần, lúc ôm lấy Triển Du không ngừng kêu “bà xã” thì cô biết người nào đó đã thật sự say rồi.

“Anh yêu, đi tắm trước được không?” Cả người như khối thịt vừa mới lao ra từ vạc rượu.

Nam Khôn bị tác dụng của rượu khiến cho tinh thần có hơi trì độn, không đáp lời, ngẩng đầu lên nhìn cô, sau khi ánh mắt dần dần có tiêu cự, thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của Triển Du, trái tim nóng lên, vội vã sắp tới ngậm lấy môi cô, hôn được một nửa, nếm được mùi thơm trái cây nhàn nhạt trong miệng Triển Du hẳn mới nhớ tới Triển Du đang mang thai, tinh thần lập tức chấn động, nói: “Anh sang phòng bên tắm rửa, bà xã em ở đây tắm đi.” (ý là TD đang mang thai nên ko uống rượu mà chỉ uống nước trái cây ấy)

Lúc này ngoại trừ gò má hần có hơi hồng, lúc nói chuyện cũng khá rành mạch, ánh mắt tỉnh táo, còn có thể giành tâm tư quan tâm đến Triển Du, làm gì có dáng vẻ của người say. Nhưng Triển Du biết trước giờ hần còn có thể “giả vờ”, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là hai ta cùng tắm đi.”

Nhờ đầu lát nữa tắm nước nóng, mắt anh hoa lên lại ngã xuống đất thì em cũng phát hiện kịp thời.

Trong lòng Nam Khôn rất muốn tắm uyên ương với Triển Du nhưng một chút lí trí cuối cùng trong đầu lại bắt hần từ chối lời đề nghị của Triển Du: “Không được, hiện giờ trời lạnh, em đang mang thai, hai người tắm cùng nhau rất dễ bị cảm, anh đi tắm đây, em cũng đi tắm đi.”

Nói xong hần liền xoay người rời khỏi phòng.

Triển Du nhìn bóng lưng hần rời đi, có hơi dở khóc dở cười, người nào đó say thật rồi, nói đi là đi, ngay cả quần áo để thay cũng quên mang theo.

Một lát sau, cô cầm áo ngủ của Nam Khôn yên lặng không tiếng động đến đẩy cửa căn phòng trước kia khi giả làm Aki cô đã ở ra.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rất rõ ràng, ngay cả cửa Nam Khôn cũng không đóng.

Cô rón ra rón rén đi đến cửa tắm nhìn thoáng qua, thấy Nam Khôn đang ngồi yên trong bồn tắm, một cánh tay khoác lên bồn, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng cũng đang lẩm bẩm gì đó.

Cô dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe một lát mà vẫn không nghe ra hần đang nói gì.

Lúc đang chuẩn bị rời khỏi thì thấy Nam Khôn đang nhắm mắt đột nhiên cười cười, cực kì dịu dàng gọi: “Bà xã...”

Triển Du còn tưởng rằng hần đã phát hiện ra mình, khéo môi nhếch lên, định đi vào thì lại nghe thấy Nam Khôn mềm mại nói: “Anh yêu em.”

Bước chân Triển Du dừng lại, duỗi thẳng cổ nhìn vào trong, chỉ thấy Nam Khôn nằm trong bồn nhắm chặt mắt, ngửa đầu lên, dáng vẻ như đang trong cơn dục vọng, tầm mắt dời xuống dưới, cô thấy lúc này tay trái của Nam Khôn đang nắm cậu em nhỏ giữa hai chân mình hoạt động lên xuống.

Chú rể đang thương uống quá nhiều rượu còn đang DIY. (do it yourself)

Đây là lần đầu tiên Triển Du thấy Nam Khôn như thế, kích thích thị giác đánh sâu lòng khiến đầu cô ong ong, mặt nóng ran, cô lặng lẽ hít vào một hơi, nhanh chóng lui ra, sau khi trở về phòng rung động trong lòng rồi cuộc mới bình thường trở lại.

Qua nửa ngày sau lại không nhịn được mà hối hận, nghĩ thầm: Mẹ kiếp! Anh ấy là người đàn ông của mình, áy náy lương tâm cái cộng lông ấy!

Khi tắm, trong đầu Triển Du luôn không tự chủ được nghĩ đến hình ảnh lúc này, càng nghĩ càng ngọt ngào, càng nghĩ lòng càng ngứa.

Vì vậy cô chuẩn bị tắm xong sẽ đến xem thử, không nghĩ tới không biết tận dụng thì thời cơ sẽ biến mất, lúc cô tắm xong tất nhiên cũng không tìm thấy người đâu!

Triển Du nhìn thoáng qua chiếc quần lót nằm co quắp trên giường, khoe miệng run run, đến tột cùng là người nào đó không thích mặc quần lót bao nhiêu nhỉ!

Cô tìm trên lầu một vòng, cuối cùng phát hiện người nào đó không biết đã mò đến thư phòng lúc nào.

“Ông xã...”

Lúc này Nam Khôn đang đứng trước két sắt có hệ thống mật mã, nghe thấy giọng Triển Du, hần quay đầu lại nhìn cô một cái rồi dịu dàng mỉm cười với cô, giọng nói cực kì bình tĩnh: “Anh có quà cho em.”

Dây áo tắm của hần cũng không thắt, lại không mặc quần lót.

Triển Du liếc nhìn cảnh xuân giữa hai chân hần, trong lòng hơi thấy buồn cười.

Bình thường người nào đó luôn bọc mình như cái bánh bao, không ngờ lúc uống say lại phóng khoáng như vậy.

Đúng là đang bức rức khó chịu rồi.

Triển Du đi đến thắt dây lưng lại cho hần, cười hì hì nói: “Quà gì thế?”

Thật ra không cần đoán cũng biết là bộ trang sức phỉ thúy kia, lần trước cô mở két sắt của hần ra đã trông thấy.

Mấy thứ này Nam Khôn không đeo được nhưng lại cất giữ tốt như vậy, nhất định đó là thứ người lớn lưu truyền lại cho vợ tương lai của hần.

Quả nhiên nghe thấy Nam Khôn nói: “Một bộ trang sức phỉ thúy, mẹ anh giữ lại cho con dâu, lúc trước anh quên nói cho em biết.”

Triển Du hôn lên cằm hần một cái, thở dài nói: “Mẹ chồng thật là có lòng, đáng tiếc không có cơ hội nói lời cảm ơn với mẹ.”

“Anh đã giúp em nói cảm ơn với mẹ từ trước rồi.” Nam Khôn vuốt vuốt tóc cô, xoay người tiếp tục mở két sắt.

Nhưng bị Triển Du làm cho phân tâm, trí nhớ vốn đã mơ hồ của hần lại trở nên hỗn loạn, không ngờ lại nhập sai mật mã.

Hần nhíu nhíu mày định thử lại lần nữa, Triển Du vội vàng giữ tay hần lại, hỏi: “Anh nhập sai mấy lần rồi?”

Nam Khôn nghĩ ngợi, không chắc chắn nói: “Hai lần”

Trán Triển Du lấm tấm mồ hôi, lập tức làm nũng: “Ông xã em muốn ngủ, ngày mai chúng ta đến lấy được không?”

Nếu lại sai lần nữa, chuông báo động vang lên, cảnh vệ lại chạy lên bắt người.

Người nào đó đang trong trạng thái này, hoàn toàn có thể sai thêm lần nữa.

Cô cũng không muốn cảnh vệ nhìn thấy dáng vẻ say rượu nửa tỉnh nửa mê của hần.

Nam Khôn như đã nhìn thấy suy nghĩ của cô, kiên trì nói: “Anh nhớ được mật mã rồi, không có say.”

“Em biết rồi, em biết rồi, nhưng mà bây giờ anh lấy ra em cũng không đeo được nha, ngày mai lấy cũng được mà, đến lúc đó tự tay đeo cho em được không?” Triển Du lại hôn khẽ lên môi hắn, khẽ dụ dỗ, “Ông xã, đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta mà.”

Nói xong cô liền cố ý chạm vào thứ giữa hai chân hắn.

Nam Khôn bị cô hôn sơ màng, dục vọng vẫn chưa được giải tỏa trong nháy mắt lại bùng cháy. Sự chú ý lập tức bị chuyển dời, hắn bắt lấy hai tay đang chạm lửa giữa hai chân mình, cười mắng: “Đồ hư hỏng.” Sau đó khẽ cắn rồi mút lấy môi cô.

Hai người cũng không sợ bị người khác nhìn thấy, ôm hôn nhau suốt quãng đường đi từ thư phòng vào phòng ngủ, hôn đến mức toàn thân Nam Khôn khô nóng khó chịu, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn quên mất chuyện Triển Du đang mang thai, tháo thắt lưng của cô ra, ôm lấy người hôn cuồng loạn.

Nụ hoa non mềm nhanh chóng đứng thẳng lên dưới sự mút cắn của cái lưỡi nóng hổi, lí trí bị che lấp, vội vàng nâng mặt Nam Khôn lên, hôn lên trán hắn một cái, tràn ngập áy náy nói: “Thật sự xin lỗi ông xã, em dùng tay giúp anh được không?”

Mặt Nam Khôn hơi mở ra, dường như còn chưa kịp phản ứng vì sao lại bị từ chối, thân sắc ngây thơ lộ ra một chút đáng yêu.

Triển Du thấy áy náy cực kì, hôn lên mặt hắn khẽ nói: “Nếu không em dùng miệng giúp anh được không? Thật sự xin lỗi, em sợ làm cực cực bị thương.”

Nói xong cô mượn lực trở mình, hôn một đường xuống bụng dưới của Nam Khôn, kết quả lúc định hôn lên thì bị Nam Khôn kéo lên.

Một giây sau, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn dịu dàng vô hạn của hắn vang lên: “Không cần, anh mệt rồi, bảo bồi chúng ta ngủ đi.”

“Nhưng mà anh...”

Nam Khôn không cho cô nói nữa, nghiêng người ôm cô vào trong lòng, sáp lại gần hôn hôn lên mặt cô, một lúc lâu sau, lâu đến mức Triển Du thật sự thấy bối rối, hắn vẫn còn ngậm lấy môi cô không tha, chỉ là không hôn đầy tình tứ như lúc nãy, có hơi giống như một đứa trẻ đang ngủ mút vú cao su, thỉnh thoảng nhớ tới mới mút vài cái, hoàn toàn như đang hôn trong vô thức, Triển Du mở mắt ra liếc nhìn hắn, có hơi buồn cười, đã thấy hắn dán lên môi của mình, mơ hồ không rõ gọi: “Bà xã...”

Hàng chân mày của Triển Du nhướn lên: “Hửm?”

Nam Khôn lấy tay của cô đặt tới chân của mình, vô thức nói: “Căng quá...sờ.”

Lòng bàn tay truyền đến độ nóng, mặt Triển Du đỏ bừng, cô có thể cảm giác được tần suất gân xanh nẩy lên rất rõ ràng.

“Muốn em giúp anh giải tỏa sao?” Không phải lúc nãy ở trong phòng tắm đã tự mình DIY một lần rồi sao? Sao lại còn hưng phấn như vậy nữa!

Nam Khôn cũng không đáp lời, hai mắt nhắm nghiền, chỉ tỏ vẻ hưởng thụ, dường như rất thích được cô cầm như vậy.

Nhưng Triển Du cầm như vậy căn bản cũng không có cách nào chìm vào giấc ngủ, giúp hắn “sờ” một lát cũng không thấy hắn có phản ứng gì.

Cô cho là hắn đã ngủ, muốn buông tay, kết quả vừa buông ra lại bị hắn vô thức bắt trở về.

“Ông xã...”

“...”

Gọi hắn cũng không lên tiếng, bỏ lại bỏ không được.

Triển Du thấy không biết nên khóc hay nên cười: không phải bắt em cả đêm nay nắm cậu em nhỏ của anh ngủ đấy chứ?

53. Chương 53: Như Sói Như Hổ

Cả một đêm động phòng hoa chúc, Triển Du bị ép đến nửa đêm.

Lúc mới bắt đầu thả lỏng tay thì người nào đó lại không hề cố kìm gì hôn hít sờ mó lung tung, sờ mó khiến cho cô nẩy lửa.

Cuối cùng phải kiên nhẫn để cho hắn bắn ra xong mới được yên tĩnh.

Kết quả ngày hôm sau lúc thức dậy người nào đó nói lúc ấy hắn nằm mơ, trong mộng Triển Du mặc quần ngắn múa cột trước mặt hắn, cuối cùng còn xoay người lắc mông khiến cho hắn vô cùng kích thích, lúc ấy không thể nhịn được mà ở trong mộng kéo Triển Du tới, phần phía dưới kêu gào muốn được Triển Du an ủi, nhưng mà trong mơ không hiểu sau tiềm thức vẫn nhắc nhở hắn Triển Du đang mang thai.

Vì vậy đồng chí Nam Khôn đáng thương ở trong mộng cũng không thể giải tỏa được, chỉ có thể ôm người khê hôn.

Triển Du nghe xong quả thật dở khóc dở cười, chế nhạo: “Tứ gia, vẫn còn chưa tới mùa xuân mà.” Đợi đến mùa xuân anh có thể làm như vậy nha.

Nam Khôn ôm cô lên đùi, đưa tay nhéo nhéo hai gò vú cao ngất trước ngực cô, nghiêm trang tự đánh giá: “Năm sau khi mùa xuân tới, hai cái trái này cũng lớn hơn nhiều rồi, đến lúc đó...”

Triển Du hất vút sói của hắn ra, cảnh cáo: “Còn giở trò lưu manh nữa thì sau này em cho anh tự cấp tự túc nha!”

Người nào đó cũng không lo lắng, mặt dày mày dạn sờ soạng lần nữa, Triển Du làm sao có thể cam lòng để cho hắn ăn “tiệc đứng” thường niên này được.

Quả thật, Triển Du ngoài miệng chỉ nói vậy thôi, nếu Nam Khôn thật sự hứng trí lên chẳng phải lần nào cô cũng có cầu có cung sao?

Nhưng mà mặc dù có muốn thì hiện giờ cô đang mang thai cũng không thể chịu nổi!

Du lịch tuần trăng mật bọn họ đã liệt kê hết tất cả những quốc gia thú vị ở châu Âu để đi một lượt.

Nhưng trên đường đi phản ứng mang thai của Triển Du lại cực kì nghiêm trọng, mấy ngày nay ở Baden Đức mỗi ngày vừa đứng lên đã thấy chóng mặt, sơn hào hải vị nào đến miệng cô cũng như sấp nền vô cùng khó nuốt, mỗi buổi sáng nôn mửa là nghiêm trọng nhất, trong miệng toàn mùi mật, thật sự khổ không thể tả được.

Cho nên về sau hai người bọn họ bỏ lại mấy người Mục Hàn về nước.

Dưỡng thai ở Xích Thủy một thời gian, đến khi cô hơi đỡ một chút thì ngày nghỉ cũng sắp kết thúc.

Triển Du trời sinh là một người thích hoàn mĩ, lại cuồng công việc, mặc kệ là công việc gì cũng nghiệm.

Đến kì bàn giao, nếu cô không khó chịu buồn nôn thì cũng đặc biệt mệt mỏi, mỗi ngày đều mệt hơn cả chó.

Có khi cực kì mệt mỏi về đến nhà là nằm một chỗ ngủ, Nam Khôn vô cùng xót xa, làm gì còn tâm trạng mà nghĩ đến chuyện khác.

Được hơn năm tháng, rốt cuộc Triển Du cũng “lương tâm trời dậy” cho Nam Khôn ăn mặn một lần.

Kết quả đang lúc hưng phấn, làm tử cung co lại, Nam Khôn còn chưa tiến vào thì cô đã kêu đau bụng, còn đỏ mồm hôi lạnh.

Từ đó về sau Nam Khôn cũng không dám trêu chọc cô nữa.

Mang thai đến những tháng cuối cùng, lục phủ ngũ tạng đều sắp bị cực căng chen chúc đến nỗi sắp lệch đi, khó chịu muốn chết.

Chân tay sưng vù, đi tiểu liên tục thì thôi, ngay cả nói vài chữ cũng khiến Triển Du cảm thấy không thoải mái.

Có khi nửa đêm chân bị chuột rút, đau đớn ngủ không ngon.

Nhưng khi sinh thằng nhóc kia lại đặc biệt ngoan ngoãn, Triển Du vào phòng sinh chưa tới nửa tiếng đã chào đời.

Là một cậu bé, ngoại trừ đôi mắt giống Triển Du thì những chỗ khác đều giống Nam Khôn, nhất là tính tình.

Nam Khôn nói trước khi sinh ra nó đã “tra tấn” mẹ nó, sau khi sinh ra lại rất ngoan, mỗi ngày ăn rồi lại ngủ, lúc tỉnh lại ai cũng chơi đùa, ban đêm cũng không khóc không quấy, hơn nữa còn rất ít khi bị bệnh, Tiểu Thạch Đầu (hòn đá nhỏ) nhà bọn họ chính là như vậy.

Sư trưởng Triển cô độc nửa đời, lúc trước khi biết Triển Du có thể không sinh con được, vốn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội được bế cháu ngoại, không ngờ Triển Du và Nam Khôn lại mang đến cho ông niềm vui sướng bất ngờ như vậy, dường như cả ngày đều mừng rỡ tạ ơn trời phật.

Triển Du nhìn khuôn mặt tươi cười đầy nếp nhăn của ba mình, ngoài mặt ngọt ngào hạnh phúc, trong lòng lại càng cảm kích cuộc sống đã mang lại cho cô một người đàn ông như vậy.

Người nào đó đầu tuần đến Trung Đông công tác đến nay chưa về, ngày mai là sinh nhật hần, đã gọi điện thoại báo trước đêm nay sẽ về.

Triển Du quyết định dành cho hần một niềm vui bất ngờ.

Giờ đã là đầu xuân, đã ấm hơn nhiều, về đêm lại cảm thấy se lạnh.

Triển Du cố ý không nói cho sư trưởng Triển biết đêm nay Nam Khôn về, người già không chịu nổi cái lạnh đã đi ngủ từ sớm.

Mười một giờ đêm Nam Khôn về đến nhà, trước đó Triển Du đã gửi tin nhắn nói buồn ngủ không thức nổi, cô quyết định chờ hần trong mộng.

Hần tin là thật, nghĩ Triển Du hần là đã ngủ rồi, lúc mở cửa động tác cũng rất nhẹ.

Kết quả cửa vừa mở ra, một bóng đen đã đánh về phía hần.

Trong bóng tối Triển Du nũng nịu gọi “ông xã”, sau đó tìm đúng môi của hần chủ động hôn lên.

Từ khi Triển Du mang thai đến nay, gần một năm lẻ hai tháng, vì lo cho con và sức khỏe của Triển Du nên Nam Khôn đã nhịn đến sắp thành “nhân giả thần quy”, giờ phút này sự yêu thương nhưng nhớ cùng ám hiệu “ông xã” rõ ràng như vậy của Triển Du chính là đổ xăng vào một đống lửa nhỏ.

Chỉ một chút cũng đủ để cháy lan ra cả một đồng cỏ.

Nam Khôn quăng chiếc túi trong tay ra, ôm lấy eo Triển Du hôn cô, trong lòng kích động khó nhịn, lại cố nén xuống xúc động muốn “tử hình ngay tại chỗ” người nào đó, biết rõ còn cố hỏi: “Mọi người ngủ hết rồi hả?”

Triển Du “ừm” một tiếng, ôm lấy cổ của hần nói nhỏ: “Nhưng mà vẫn phải nhỏ giọng một chút, vú Ngó ngủ không sâu, đừng đánh thức vú ấy.”

Nam Khôn cười gian xảo, giữ nguyên tư thế vừa ôm hôn vừa sờ soạng Triển Du vào phòng ngủ, ngay cả hành lý cũng mặc kệ.

Trong phòng ngủ chỉ có một ngọn đèn tường nho nhỏ, Tiểu Thạch Đầu nằm giữa giường lòi ra hai cái chân ngắn ngủn, bày thành tư thế “ta đầu hàng”, đáng vẻ khi ngủ rất ngây thơ. Nam Khôn ôm lấy Triển Du nhìn liếc qua một cái, ngắm dáng vẻ đáng yêu phần điêu ngọc mài của đứa trẻ, trong lòng mềm mại vô hạn,

không nhin được hôn một cái. Nhóc con kia ở trong mộng vẫn còn tưởng Triển Du cho bú, chép cái miệng nhỏ mút mút, vẻ mặt thỏa mãn.

Triển Du thấy Nam Khôn nhìn con đến xuất thần, lặng lẽ lùi về một góc giường, khẽ gọi: “Tứ gia...”

Nam Khôn nghe thế quay đầu lại, thấy Triển Du đang mỉm cười cởi dây áo ngủ của mình ra.

Dây lưng bị cởi ra, áo ngủ bằng nhung san hô lướt qua da thịt non mịm rơi xuống mặt giường lớn phía sau lưng.

Triển Du mặc một bộ đồ lót màu đen bằng ren trong suốt đang ngoắc ngoắc ngón tay với hân: “Tôi đây nhận quà sinh nhật của anh đi.”

Lúc này cô không thể nào múa cột cho Nam Khôn xem, nhưng mặc nội y sexy thì cô có thể thỏa mãn Nam Khôn.

Nam Khôn hít vào một hơi thật mạnh, chỉ cảm thấy trong nháy mắt máu toàn thân đều dồn về một chỗ nào đó.

Hân thả ra một hơi, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, giọng khàn khàn ra lệnh: “Ngồi xuống, mở chân ra.”

Ngay cả đồ lót tình thú cũng đã mặc, tất nhiên Triển Du đã có chuẩn bị tâm lý trước, lúc này cũng không nhần nhó, Nam Khôn ra lệnh đến đâu cô làm đến đấy, cực kì nghe lời, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn nhất định phải làm cho Nam Khôn thỏa mãn với món quà sinh nhật này của cô.

Mở chân ra, khe hẹp màu đen ẩn chứa cả một chốn bồng lai, nụ hoa tinh tế ẩn hiện dưới ánh sáng mờ mờ lung.

Kích thích thị giác một cách hương diễm như vậy đã khơi gợi dục vọng vô hạn của Nam Khôn.

Hai con ngươi của Nam Khôn trở nên si ngốc, gân xanh trên trán nổi lên, thân thể như một con dã thú, kêu gào muốn nuốt cả xương của Triển Du vào bụng.

Triển Du bị hân bỏ nhào xuống giường, hai con ngươi trong trẻo ngoại trừ mê luyến còn có vẻ vui sướng, cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Nam Khôn thật sự đã đói đến chết, lại bị Triển Du khiêu khích như vậy, dục vọng như nước thủy triều tràn đến, hân như không thể cầm giữ được dề tay Triển Du xuống giường, hung hăng hôn lên môi cô, động tác ngang ngược gần như thô bạo, trong ánh mắt sâu không đáy lại chứa đầy nhu tình cùng yêu thương.

Triển Du vừa cực kì ngoan ngoãn chịu đựng từng trận mút cắn mưa to gió lớn của hân vừa tháo thất lưng da của hân ra, khi tay hân trượt đến giữa hai chân cô nhấc chân không nặng không nhẹ thúc vào eo hân một cái, sau đó thừa dịp Nam Khôn thất thần, có ý xoay người né ra.

Loại trò chơi vừa chống đối vừa chào đón này càng khiến Nam Khôn rung động khó nhin, thấy Triển Du mỉm cười né tránh, hân vội vàng cầm cổ chân Triển Du dùng một tay kéo người trở về, đè cô dưới người, phát ra tiếng cười trầm thấp: “Anh vẫn chưa nhận món quà sinh nhật của mình mà, chạy cái gì mà chạy.”

Triển Du vui vẻ cười khanh khách, đôi mắt cong cong ngập tràn ngọt ngào, cô ôm Nam Khôn không ngừng hôn lên môi hân.

Nam Khôn để cô tùy ý hôn một lúc rồi giành lấy quyền chủ động, ngậm lấy đôi môi cô, dùng đầu lưỡi vẽ một vòng quanh vành môi cô một cách tôn sùng, tay cũng một lần nữa hướng về cấm địa đã xa cách hơn một năm.

Cảm giác trơn ướt mềm mại đầy kích thích trong nhụy hoa khiến máu toàn thân hân dồn lên, vật phía dưới trướng đau khó chịu, hân không vội công thành đoạt đất, nụ hôn trần trọc trượt đến bên tai Triển Du, cười nhẹ nói: “Bảo bối, thì ra em giấu quà sinh nhật ở đây à.”

Đôi mắt cong cong của Triển Du nhìn hân, như đang cố mê hoặc hỏi: “Vậy anh thích không?”

Đáy mắt Nam Khôn tản ra vẻ vui sướng: “Còn hơn cả thích nữa.”

“Hoan nghênh tới lấy.”

Triển Du chậm rãi nhắc chân lên ôm lấy eo hắn, khoe mắt trần ngập vẻ kiều mị cùng xuân sắc.

Khuôn mặt đỏ ửng lại vùng trộm tiết lộ vẻ xấu hổ trong lòng cô.

Sau nửa ngày Nam Khôn nhìn cô chăm chăm, trong lòng yêu thích không cưỡng được, ngón tay khám khá mật đạo ẩm ướt kia trong chốc lát, thật sự không nhịn được nữa, nịnh nọt hôn lên gò má Triển Du, ghen ngào nói: “Bảo bối, anh không nhịn được nữa, trực tiếp đi vào được không?”

Đã hơn một năm không làm, trước đó lại xa cách lâu như vậy, thật ra trong lòng Triển Du cũng vô cùng mong chờ, hiện giờ Nam Khôn đưa ra yêu cầu gì cô cũng khó có khả năng cự tuyệt, ôm lấy cô Nam Khôn hôn lên môi hắn như đang cổ vũ: “Ông xã, sinh nhật vui vẻ, đêm nay anh muốn thế nào cũng được.”

Cô trong tư thế không hề giữ lại như vậy đối với Nam Khôn mà nói quả thật là một liều thuốc kích thích mạnh mẽ, thúc giục khiến hắn gần như phát điên.

Tình yêu nồng đậm rót vào khiến máu trong cơ thể sôi điên cuồng, da thịt căng tràn như muốn nổ tung cả người.

Hiện giờ Tiểu Thạch Đầu cũng đã được hơn bốn tháng, thân hình của Triển Du đã sớm khôi phục lại như ban đầu.

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng hay Nam Khôn đi vào cô vẫn không nhịn được mà nhú mày, dường như không chịu được cơn căng trướng mãnh liệt vùng bụng.

Nam Khôn thấy thế vội vàng dịu dàng hôn lên môi cô, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực no đủ của cô.

Ra sức khiêu khích một lúc đến khi cảm thấy nơi đó của Triển Du đã dần trở nên ẩm ướt hắn mới bắt đầu yên tâm mà chiếm giữ.

Theo lực đạo cùng tiết tấu không ngừng gia tăng của hắn, ngoài cảm giác căng đầy, một khoái cảm quen thuộc cũng tản ra từ chỗ hai người kết hợp. Lưng Triển Du run lên, khoe mắt hơi ươn ướt, hơi thở bắt đầu trở nên hỗn loạn, đôi môi đỏ mọng cực độ mê người hơi mở ra, dường như đang dụ dỗ Nam Khôn tùy ý chà đạp.

“Bảo bối...”

Môi Nam Khôn hôn hít loạn xạ lên hai gò má Triển Du, triền miên một lát rồi trần trọc dời đến trước ngực cô, ngậm lấy hai nú hoa đỏ tươi.

Lực đạo khi mút không giống với con, lúc này Nam Khôn mút vào khiến cho Triển Du thấy khó chịu lại hưng phấn. Khoái cảm dâng lên, đầu ngón tay của cô cũng run run, bối rối nắm lấy tóc Nam Khôn muốn đẩy hắn ra nhưng hoàn toàn không thể dùng lực dưới sự xông tới hung mãnh của Nam Khôn.

Đến khi Nam Khôn đã mút đủ, lúc cảm thấy thỏa mãn đổi chỗ khác, đầu óc Triển Du sớm đã lâm vào trạng thái hỗn loạn, khoe mắt cùng từng bộ phận đã nhuộm một màu động tình.

Nam Khôn thấy thế mắt lộ ra vẻ triu mến, cúi đầu hôn lên môi cô, khẽ hỏi: “Bảo bối thích anh làm vậy không?”

“Ừm” Triển Du vuốt ve lồng ngực cứng ngắc của hắn, ánh mắt lộ ra vẻ mê luyến, động tình nói: “Ông xã, anh giỏi quá.”

Nam Khôn mừng như điên, thân dưới vận động mạnh hơn.

Mật đạo non mềm dưới sự tấn công mãnh liệt run rẩy buộc chặt lại, không hề che giấu khát khao được lấp đầy.

Vật nóng bỏng sôi sục cảm nhận được lời mời gọi của cô càng ra sức chạm vào điểm mẫn cảm làm cho người ta phát điên.

“Á...” kích thích mãnh liệt khiến cho Triển Du khẽ kêu lên, eo giãy giụa, “Đừng đụng vào chỗ đó nữa mà...”

Nam Khôn biết chỗ càng không nên đụng vào thì càng phải đụng, chỗ sâu nhất trong mật đạo tẩn ra khoái cảm là nhược điểm lớn nhất của Triển Du, chỉ cần công kích một chút thì cả người cô đều điên cuồng, hân thích nhìn thấy dáng vẻ mê loạn mất khống chế của Triển Du, đột nhiên cúi người xuống chặn môi cô lại, tăng tốc bắt đầu chinh phạt.

Tình cảm mãnh liệt theo nước mắt chảy xuống mặt, Triển Du nức nở nghẹn ngào co co chân lại: “A Khôn...”

“Gọi ông xã” Đôi mắt đen sâu thẳm của Nam Khôn tràn ngập sủng nịnh, tình yêu trong lòng bùng bùng dâng lên, chỉ cảm thấy nơi đó của Triển Du như có một nguồn lực lạ thường đang liều mạng hút hắn vào trong, khiến cho hắn muốn ngừng mà không ngừng được, khó có thể khống chế.

Triển Du không trốn được sự giam cầm của hắn, chỉ có thể bị chà đạp gần như chết đi trong ngực hắn, giọng run run nói: “Ông xã”

“Có thích ông xã yêu em như vậy không?” Giọng nói của Nam Khôn cực kì dịu dàng, nhưng động tác bên dưới lại hung ác hoàn toàn trái ngược.

Lời nói quá mức trắng trợn của hắn làm cho hồn phách Triển Du trở về, xấu hổ và giận dữ đánh vào ngực hắn một cái: “Xấu xa!”

Nam Khôn không chịu buông tha: “Ông xã có làm cho em thoải mái không?”

“Hic hic hic...” Tiếng nức nở nghẹn ngào bị đè nén của Triển Du mang theo vẻ bị ép buộc đến cực điểm không thể không thừa nhận: “Thoải mái...”

Hai người nhiệt tình như lửa, nhiệt độ trong phòng dường như cũng nóng đến mức khiến cho người ta không thể chịu nổi.

“Trời ạ...” Triển Du càng không ngừng dùng ngón chân nắn lấy ga giường, bụng dần dần buộc chặt.

Nam Khôn nuốt vào tiếng hét kháng cự của cô, vật cứng hung mãnh đâm vào, chen vào chỗ sâu nhất còn chưa đủ, bàn tay to lớn còn giữ lấy hông Triển Du, làm cho hai người kết hợp không một khe hở, sau đó mới phóng thích ra, mật đạo non mịn không chịu nổi vật cứng mạnh mẽ đánh sâu vào cùng nhiệt độ nóng đến đáng sợ, co rút siết chặt, Triển Du không kìm chế được đánh vào lưng Nam Khôn, linh hồn dường như cũng muốn hét lên.

Dư vị qua đi, Nam Khôn cũng không rời khỏi, vẫn chôn trong cơ thể Triển Du.

Triển Du đỏ mặt đẩy hắn: “Ông xã...”

“Hửm?” Giọng điệu của Nam Khôn có chút lười biếng, nghịch ngợm cắn vào dây nội y của Triển Du kéo kéo.

“Mệt rồi sao?” Triển Du vừa nói xong thì cảm giác được thân dưới của Nam Khôn lại biến hóa, không khỏi xấu hổ, “Anh...”

“Em đã nói đêm nay anh muốn thế nào cũng được mà.” Nam Khôn đưa lưỡi liếm liếm đỉnh hoa mẩn cảm, lại tà ác di chuyển trong cơ thể cô một chút, “Nó đói bụng đã hơn một năm rồi, ăn một lần làm sao nó bụng được.”

Cơ thể Triển Du siết chặt, trừng mắt xấu hổ giận dữ nói: “Ngày mai còn phải về Xích Thủy!”

Hôm nay là sinh nhật Nam Khôn, phải về Xích Thủy mời khách.

“Không sợ, tiệc tổ chức buổi tối, ban ngày em có thể ngủ.”

Nam Khôn lơ đãng, đưa tay vuốt ve đùi quần chữ T bên dưới, cười hỏi: “Đồ chơi này tự mua sao?”

Mặt Triển Du nóng lên: “Chứ sao?” Mấy thứ này chẳng lẽ có thể nhờ ai mua à?!

Nam Khôn cười cười, được một tác lại tiến thêm một bước nói: “Lần sau mua đồng phục mặc cho anh xem được không?”

Hàng chân mày Triển Du dựng lên, vốn định mắng hắn nhưng lời vừa đến miệng lại trở thành nụ cười, “Được thôi, ông xã muốn em mặc đồng phục tiếp viên hàng không hay là y tá? Hay là đồng phục nữ nô lệ? Nếu không thì em mua hết nhỉ, dù sao mấy thứ này chỗ nào cũng có bán.”

“Em mua ở trên mạng à?”

“Đúng thế, à, quên không nói cho anh biết, ông xã, em dùng tên cùng email của anh đăng kí tài khoản mua mấy bộ quần áo này đây, còn dùng tên thật nữa đây. Anh sẽ không giận chứ?”

Nam Khôn hít vào một hơi, khoe miệng giật giật, trên mặt không có biểu lộ gì.

Hắn đường đường là một ông trùm vũ khí của châu Á, lại lên mạng mua mấy thứ đồ nội y sexy này, có ngày mà bị bới ra thì phỏng chừng sẽ không ai tin.

Cái chuyện này quá là không thể chịu được!

“Anh làm sao mà giận được.” Nam Khôn hôn lên môi cô, cười tủm tỉm nói: “Lần sau bảo A Đông đi mua.”

“Đồ lưu manh xảo trá.” Triển Du liếc mắt, muốn tránh né.

Nam Khôn ôm lấy eo cô, giọng ồm ồm nói: “Ngoan nào, đến đây cho ông xã ăn lần nữa nào.”

“Em không...ừm!”

Hai phút sau, trong phòng lại vang lên tiếng rên rỉ dè dặt của Triển Du.

54. Chương 54: Phiên Ngoại – Bảo Bối Nghịch Ngợm

Hai năm sau, Xích Thủy

Vào tối một ngày mùa hè, vườn hoa nhà họ Nam vẫn muôn hoa khoe sắc như trước, lá xanh điểm tô.

Đập vào tầm mắt là trong một màu xanh um chợt có một vài khóm hoa đỏ tươi, chói mắt người.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, cả vườn hoa ngát hương làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Tối hôm qua Triển Du và mấy người Mục Hàn vì phá hệ thống phòng ngự của một căn cứ của tổ chức khủng bố ở Nam Phi mà tăng ca đến rạng sáng, buổi sáng từ thành phố B bay đến Xích Thủy vẫn ở cùng con, lúc này đang nhàn rỗi, đang tranh thủ thời gian trốn trong vườn hoa nằm trên ghế ngủ gật.

Tiểu Thạch Đầu chạy chơi một vòng quanh bồn hoa, khi trở về trên tay cầm một con ốc sên nhỏ, từ xa đã hưng phấn gọi: “Mẹ, mẹ xem này!”

Triển Du nghe thế mở mắt ra, thấy trên bàn tay mập mập của bé có một con ốc sên đang chậm rãi ngo nguẩy bò lên đầu ngón tay bé, chợt cảm thấy nhức đầu, vì vậy bèn lừa gạt bé: “Bảo bối ngoan nào, mau thả nó ra đi, lát nữa mẹ nó tìm không thấy nó sẽ rất sốt ruột đấy.”

“Vậy sao.” Tiểu Thạch Đầu như đã ngộ ra điều gì, tuy trong lòng không muốn nhưng cũng nghe lời xoay người chạy đi.

Mục đích của Triển Du đã đạt được, đang chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ tiếp, ai ngờ một lát sau, lúc Tiểu Thạch Đầu trở về chẳng những trong tay không ít đi mà còn có thêm hai con ốc sên nữa, bé cất giọng nói giòn giã mang theo chút mừng rỡ: “Mẹ, con bắt cả ốc sên bố và ốc sên mẹ lại đây này!”

Triển Du: “...”

Hôm nay lại là mười lăm, buổi tối sẽ có tiệc gia đình, những người lớn đang ở trong phòng khách nói chuyện phiếm.

Tiểu Thạch Đầu, Nam Vũ cùng một vài đứa trẻ nữa trong nhà họ Nam đang chơi trò chơi hỏi đáp bên cạnh, Nam Vũ đã tám tuổi đương nhiên là anh cả của các bé kiêm luôn thầy giáo, cầm một tập tranh trẻ em mở ra, làm ra vẻ hỏi: “Nếu như gặp phải người xấu, các em phải làm sao nào?”

Nam Linh trả lời rất chắc chắn: “Phải la cứu mạng.”

Nam Cẩn suy nghĩ, nói: “Phải gọi 120 báo cảnh sát.”

Tiểu Thạch Đầu ném cho bé một cái bánh bao chiên, cải chính: “Số điện thoại để báo cảnh sát là 110.”

Nam Vũ: “...”

Một lúc sau, Nam Vũ lại hỏi: “Người xấu giống như sói xám lớn, vậy sói xám lớn thích bắt đứa trẻ thế nào? Đứa trẻ trốn một mình, hay là một đám trẻ cùng nhau chạy?”

Mọi người đều nói đứa trẻ trốn một mình.

Về mặt Nam Vũ mừng rỡ: “Thông minh, vậy các em biết tại sao không?”

Nam Cẩn giành trả lời: “Bởi vì một đám trẻ nhiều quá, sói xám lớn ăn không hết.”

Tiểu Thạch Đầu chỉ tiếc rên sất không thành thép vỗ đầu bé một cái: “Ngu ngốc! Ăn không hết thì không biết đóng gói lại sao?”

Nam Vũ: “...”

Lúc sắp ăn cơm Nam Khôn mới xử lý xong công việc trở về từ thành phố G, Tiểu Thạch Đầu nghe thấy ba gọi mình lập tức mừng rỡ nhào tới.

Nam Khôn ôm lấy con, in một cái hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé, giọng ấm áp hỏi: “Bảo bối hôm nay có nhớ ba không?”

“Có nhớ có nhớ.”

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to: “Ba ba, hôm nay con phá hỏng mô hình máy bay F7 rồi lại gắn lại như cũ nha!”

Cậu nhóc mơ mộng được làm phi công, vì sớm thỏa mãn giấc mộng của bé nên gần đây Nam Khôn đưa không ít mấy món đồ mình sưu tầm được cho bé phá hỏng.

Trước kia mỗi lần người nào đó tháo ra xong, dù có gắn lại vẫn bị thiếu đi vài thứ linh kiện.

Nghe vậy, Nam Khôn có hơi hoài nghi: “Con không ném linh kiện đi chứ?”

Tiểu Thạch Đầu lắc đầu như trống bỏi, giọng điệu có vẻ đắc ý: “Không có”

Nam Khôn tin là thật, khích lệ: “Con ba thật lợi hại.”

Hàng mi Tiểu Thạch Đầu lại chớp chớp: “Nhưng mà bị thừa ra vài cái.”

Nam Khôn: Ặc! Cái thằng nhóc này lấy mình làm trò cười!

Buổi tối khi tắm xong, cậu nhóc đưa đôi mắt trông mong nhìn Triển Du: “Mẹ à, đêm nay con có thể ngủ cùng mẹ được không?”

Nam Khôn ở bên cạnh nhẹ nhàng giáo dục bé: “Bảo bối con đã sắp ba tuổi rồi, muốn làm nam tử hán phải ngủ một mình.”

Tiểu Thạch Đầu bĩu môi yếu ớt phản bác: “Ba à, ba cũng lớn như vậy rồi, vì sao không ngủ một mình?”

Nam Khôn: “...”

Sáng ngày hôm sau, bức màn đóng kín che khuất ánh mặt trời sáng lạn ngoài cửa sổ, trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

Trên giường lớn mềm mại, Triển Du cuộn người trong lòng Nam Khôn, ngủ rất thoải mái.

Bây giờ cô đã không còn hành động cùng tổ như trước kia nữa, mỗi buổi sáng đồng hồ sinh học trong cơ thể đến đúng giờ sẽ đánh thức cô.

Hàng lông mi Nam Khôn giật giật, đã thức giấc nhưng không mở mắt ra, lưỡi biếng vuốt ve da thịt mềm mại của Triển Du.

Từ tháng trước sau khi người nào đó được thăng chức thì mỗi ngày đều rất bận rộn, bình thường hai người bọn họ cũng khó có thể gặp mặt, càng không nói đến chuyện thân mật gì đó, tối hôm qua thật sự rất vất vả mới bắt được cơ hội, kết quả không biết do hấn quá dịu dàng hay Triển Du quá buồn ngủ, làm được nửa đường cô lại ngủ thiếp đi!

Giờ phút này, xúc cảm ấm áp nhẩn nhụi làm dục vọng ngủ say trong cơ thể hấn thức tỉnh, hấn cũng không khắc chế mình nữa, chậm rãi nghiêng người, hôn lên.

Triển Du tỉnh lại trong nụ hôn dày đặc như kiến bò của hấn, vừa mở mắt ra đã trông thấy “động vật to lớn” nhiệt tình đánh tới.

Cô hoàn toàn không giãy giụa, ngược lại mỉm cười đưa tay ôm cổ Nam Khôn, rất tự nhiên đáp lại hấn.

Tình yêu dâng trào, bọn họ ân ái một cách thuần thực.

Đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, xâm nhập vào trong miệng Triển Du, bắt đầu tùy ý trở mình quấy phá.

Nam Khôn bá đạo làm nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Triển Du cảm thụ được hơi thở ồ ồ nóng bỏng của hấn, khoe môi nhếch lên, vươn tay ôm lấy cổ hấn đáp lại.

Không khí dần dần nóng lên, hai người quay cuồng thở dốc trên chiếc giường rộng lớn, tận tình chơi đùa.

Khúc dạo đầu dài dòng đi qua, Nam Khôn nắm hai cổ chân Triển Du mở chân cô thành hình chữ M, chen vào cơ thể cô.

Nơi kết hợp của hai người tạo thành một cảnh tượng kiều diễm, cứ như vậy hiện lên rõ ràng trước mắt Nam Khôn, khiến máu trong cơ thể hấn sôi trào.

Đây là lần đầu tiên hai người họ làm chuyện này ban ngày.

Trong lòng Triển Du có chút không quen, ngay cả ngón tay cũng đỏ ửng, cô đưa tay che chắn tầm mắt của mình lại, cắn môi không dám lên tiếng.

Nam Khôn dụ dỗ nửa ngày cũng không thấy cô bỏ ra liền bắt đầu làm chuyện xấu, sau khi rời khỏi thì nửa ngày sau cũng không thấy đi vào.

Triển Du có chút sốt ruột, vừa lấy tay ra quan sát tình hình thì cậu em nhỏ nóng bỏng lại hung hăng tiến vào.

“Ôi...”

Triển Du vẫn chưa kịp hít thở thì vòng eo cường tráng của Nam Khôn đã như ngựa tiến lên, động tác nhanh cực kì.

“Em yêu, thoải mái không?” Nam Khôn nhìn cô, ánh mắt ngập tràn vẻ mê luyến cùng khát vọng không hề che giấu.

Triển Du “Ừm” một tiếng, giọng run run khích lệ: “Có thể sâu hơn một chút nữa...Á!”

Cô đã lên tiếng, đương nhiên Nam Khôn sẽ cố gắng thỏa mãn cô, vì vậy vòng eo khỏe mạnh càng ra sức hoạt động.

“Ừm...”

Khoái cảm làm cho người ta phát điên lan tràn ra toàn thân, gương mặt Triển Du nóng bừng, muốn giãy giụa nhưng lại mâu thuẫn nắm chặt cánh tay người đàn ông kia, một mỗi chống đỡ cho đến khi hết sức chỉ có thể mê loạn thừa nhận, sau đó chậm rãi rơi vào tay giặc để ình sa vào chiếc lồng giam tính phúc người đàn ông này giăng ra vì mình.

“Bảo bối” Tiếng thét chói tai của Triển Du khiến cho dục vọng của Nam Khôn càng hưng phấn bùng bùng, hấn cúi đầu đặt xuống mặt cô những nụ hôn tuyệt hảo, bên dưới vẫn hung hăng chiếm giữ, một sau càng thêm sâu hơn so với lần trước, vật cứng rắn lần lượt đi vào chỗ sâu nhất, chạm vào điểm mẫn cảm, khiến Triển Du không ngừng ngâm nga, nói năng lộn xộn, “Ông xã, em sắp không...a a a!”

“Chịu được không?” Nam Khôn cảm thấy thân thể cô khác thường, lại không muốn để cô lên đỉnh nhanh như vậy, cúi đầu dịu dàng ngậm lấy nụ hoa đã đứng thẳng của cô, nhẹ nhàng trấn an mà mút lấy, phía dưới cũng dần dần giảm tốc độ, bắt đầu chậm rãi lui ra ngoài.

“Đừng mà...” Triển Du đang lơ lửng trong khoái cảm, hoàn toàn không ngờ tới Nam Khôn lại đột nhiên “lui binh”, cảm giác trống rỗng xẹt qua trong cơ thể, cô vô thức vươn tay nắm lấy hông Nam Khôn, kéo hẳn lại gần mình, giọng mềm nhũn, “Ông xã, đừng rời bỏ em.”

Việc này đã kích thích đến Nam Khôn, thiếu chút nữa hẳn đã không giữ được, cơ thể căng cứng, lồng ngực dày rộng phập phồng kịch liệt.

Hắn dùng giọng run rẩy nói: “Em yêu, tự em cử động được không?”

Nói xong hắn liền ôm vòng eo nhỏ nhắn của Triển Du nhắc cô lên, tự mình chậm rãi nằm xuống, để cho cô “tự cười lên ăn”.

“Trời...sâu quá...ông xã...hic hic...” Triển Du cắn răng thẳng eo, cảm thấy hai lạng thịt của Nam Khôn đang đánh vào chỗ sâu nhất của mình, có chút khó chịu, cô muốn nhắc người lên một chút nhưng lại bị Nam Khôn dịu dàng kéo xuống.

“Ngoan nào, nắm lấy tay anh, cử động đi.”

Có thứ để chống, Triển Du bắt đầu chậm rãi di động, cảm xúc trên mặt không biết là sung sướng hay thống khổ.

Khoái cảm dồi dào non lấp biển kéo đến, trong lòng Nam Khôn rung động khó nhịn, không kìm lòng được nói: “Bảo bối em giỏi quá.”

“Hic...ông xã...” Gương mặt Triển Du toàn một vẻ kiêu diễm, động tình gọi người đàn ông kia.

“Bà xã...” cảm giác bị chặt chẽ bao lấy khiến Nam Khôn cũng sắp không cầm giữ được nữa.

Hắn buông tay Triển Du ra, vịn lấy hông cô, bắt đầu chủ động di chuyển.

Khoái cảm cùng kích thích lan tràn bốn phía trong cơ thể, bụng Triển Du dần dần buộc chặt, phóng túng đến cùng cực tiết tấu của Nam Khôn.

Vật cứng nóng bỏng không ngừng ra vào con đường hẹp của cô, cô khó khăn hô lên: “Á! Không được, ông xã, chậm một chút...”

Nam Khôn vươn tay xoa nắn bộ ngực trắng nõn của cô, thở gấp nói: “Tới rồi sao?”

“Hu hu...ông xã, em...em không chịu được, chậm một chút...”

Triển Du cảm giác mình sắp chết đi.

Nam Khôn cũng sắp đến cực điểm, hung hăng hôn lên môi cô, nhiệt tình dây dưa, động tác vừa thô lỗ vừa dịu dàng.

“Ông xã...hu hu...” Tiếng thét của Triển Du bị môi Nam Khôn chặn lại, trong khi thở dốc kịch liệt, cô lên đến đỉnh.

Trong phút chốc Nam Khôn cũng siết vòng tay lại, như một con dã thú nổi giận dùng lực hôn mút cô, thân dưới mãnh liệt đưa đẩy.

Cuối cùng gầm nhẹ một tiếng, run rẩy giải phóng trong cơ thể Triển Du.

“Ôi...” Triển Du rúc vào đầu vai hắn, dư vị qua đi lại bị người đàn ông này đưa đến ngọn núi khác, quả thật làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

“Bà xã...” Nam Khôn nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng lấm tấm mồ hôi của cô, mê muội hôn lên môi cô, tư vị trong lòng thật sự là: tuyệt không thể tả.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Triển Du cảm thấy mỗi một lại thỏa mãn, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, chờ Nam Khôn nói câu sau.

Nam Khôn ghé vào tai cô, như gần như xa hôn vài cái mới nói nhỏ: “Anh yêu em.”

Triển Du giật mình, môi lập tức khẽ cong lên, thân mật cọ qua cọ lại cổ hần: “Em cũng yêu anh.”

Ngoài cửa, đã thức dậy rất lâu, Tiểu Thạch Đầu vốn định tới gọi ba mẹ thức dậy mang về mặt ngây thơ trong sáng nói: “Chú Đông, ba mẹ đang làm gì thế?” Bé nghe thấy mẹ đang khóc, mà sao mẹ lại phải khóc? Chẳng lẽ mẹ bị ba đánh vào mông sao?

A Đông vịn năm vẫn mang bộ mặt poker rất cuộc cũng thấy xấu hổ: “Bọn họ đang bồi dưỡng tình cảm.”

Tiểu Thạch Đầu bụng đầy hiếu kì: “Cái gì là bồi dưỡng tình cảm? Đánh nhau sao? Con nghe thấy mẹ đang khóc, con muốn gặp mẹ.”

A Đông thấy thế vội vàng bịt miệng bé lại: “Tiểu Thạch Đầu, ngoan nào, đừng vào quấy rầy bọn họ, chú cùng cháu xuống dưới ăn điểm tâm nhé.”

Nói xong anh ta liền ôm người dùng tốc độ hỏa tiễn bay xuống lầu.

Sau khi xuống lầu có đồ ăn, cậu nhóc cũng tạm thời ném vấn đề ba mẹ bồi dưỡng tình cảm sang một bên.

A Đông nhìn dáng ăn say sưa của bé, còn tưởng rằng sự chú ý của bé đã hoàn toàn bị dời đi, thật sự rất vui mừng, tâm trạng cũng thả lỏng.

Kết quả Tiểu Thạch Đầu ăn sáng xong lại bắt đầu đặt câu hỏi: “Chú Đông, vừa rồi sao mẹ lại phải nói chậm một chút?”

Chẳng lẽ ba ba thật sự đang đánh mẹ?!

Càng nghĩ càng không yên lòng, Tiểu Thạch Đầu trượt xuống đất: “Không được, con phải đến giúp thôi!”

“...” A Đông chỉ cảm thấy đầu to lên như cái đầu: ai tới đây mà chịu trận cái tên nhóc ranh này xoay cho chóng mặt dùm đi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-em-khong-ngoan>